

Lorel K. Hamilton

Grešna zadovoljstva

Anita Blejk 1.

Guilty Pleasures / Laurell K. Hamilton

Stari svet, u kome se postojanje vampira, vukodlaka i vudu magije poricalo, više ne postoji. Ljudi su priznali njihovo postojanje i ozakonili prava vampira. Neki problemi su tako rešeni, ali javili su se novi. Anita Blejk je istražitelj i lovac na vampire. No, njena uloga u novouspostavljenim odnosima između dve vrste značajnija je nego što je i ona sama očekivala. Sticaj okolnosti uvodi je u dramatičnu priču u kojoj će morati da se suoči sa mračnom silom koja poseduje snagu s kakvom se Anita nikad nije sreła.

Sa Grešnim zadovoljstvima Lorel Hamilton je kreirala upečatljiv svet u kome vampiri, ljudi i druga stvorenja koegzistiraju. To je dinamično i uzbudljivo štivo sa puno krvi i erotike, koje definitivno nije za one sa slabim stomakom. Na temeljnoj ideji sveta u kome vladaju složeni odnosi više različitih vrsta monstroznih stvorenja i ljudi, koju je uvela Lorel Hamilton, razvio se čitav niz sličnih literarnih i filmskih ostvarenja, ali je originalnost i upečatljivost romana Lorel Hamilton ostala neprevaziđjena, kao i izuzetna popularnost koju njene knjige uživaju kod čitalaca širom sveta.

Grešna zadovoljstva su dinamično i uzbudljivo štivo sa puno krvi i erotike, koje definitivno nije za one sa slabim stomakom.

Poglavlje 1

Vili Mekkoj je bio dripac pre nego što je umro. To što je sada mrtav ništa nije promenilo. Sedeo je preko puta mene noseći kariranu sportsku jaknu. Polisterne pantalone su bile pastelno zelene. Njegova kratka, crna kosa bila je zacešljana unazad s tankog, trouglastog lica. Oduvek me je podsećao na epizodistu u gangsterskom filmu. Na onu vrstu koja prodaje informacije, obavlja sitne zadatke, i koja je potrošna.

Naravno, sada kada je Vili postao vampir, potrošni deo više nije važio. Ali, i dalje je prodavao informacije i obavljao sitne poslove. Ne, smrt ga nije mnogo promenila. Ipak, za svaki slučaj izbegavala sam da ga gledam direktno u oči. To je standardna politika kad radiš s vampirima. On je bio vreća ispljuvaka, ali je bio ne-mrtva vreća ispljuvaka. To je za mene bila nova kategorija.

Sedeli smo u klimatizovanoj tišini moje kancelarije. Prašnjavo plavi zidovi koje je Bert, moj šef smatrao opuštajućima, a koji su činili da prostorija izgleda hladno.

– Smeta li ti da zapalim? upitao je.

– Da, – rekla sam, – Smeta mi.

– Prokletstvo, nećeš mi dozvoliti da ovo lako uradim, zar ne?

Za trenutak sam ga direktno pogledala. Oči su mu i dalje bile smeđe. Uhvatio me je u tome i ja sam spustila pogled ka stolu.

Vili se nasmejao, šištavim, prigušenim zvukom. Smeh se nije promenio. – Hej, ovo mi se dopada. Ti me se plašiš.

– Nisam uplašena, samo sam oprezna.

– Ne moraš da priznaš. Osećam miris straha na tebi, gotovo kao nešto što mi dodiruje lice, mozak. Plašiš me se 'zato što sam vampir'.

Slegnula sam ramenima; šta sam mogla da kažem? Kako da slažeš nekoga ko može da namiriše tvoj strah. – Zašto si ovde, Vili?

– He, voleo bih da mogu da zapalim. Koža je počela da poigrava na krajevima njegovih usana.

– Nisam znala da vampiri imaju tikove.

Njegova ruka poče gore, gotovo dodirnu usta. Nasmehio se pokazujući očnjake. – Neke stvari se ne menjaju.

Želela sam da ga upitam šta se menja? Kako je to biti mrtav? Znala sam i druge vampire, ali Vili je bio prvi koga sam poznavala i pre i posle smrti. To bio neobičan osećaj. – Šta želiš?

– Hej, ovde sam da ti dam pare. Da ti budem klient.

Pogledala sam ga, izbegavajući njegove oči. Njegova igla za kravatu je hvatala osvetljenje. Pravo zlato. Vili nikada ranije nije posedovao nešto slično. Išlo mu je dobro za mrtvog čoveka. – Ja uzdižem mrtve za život, bez uvrede. Šta će vampiru uzdizanje zombija?

Odmahnuo je glavom, dva kratka trzaja na obe strane. – Ne, ne vudu stvari. Želim da te zaposlim da istražiš neka ubistva.

– Ja nisam privatni detektiv.

– Ali imaš jednog koga iznajmljujete za te svrhe.

Klimnula sam glavom. – Možeš da pozoveš Ms. Sims direktno. Ne moraš da ideš preko mene zbog toga.

Ponovo to trzavo odmahivanje glavom. – Ona ne poznaje vampire na tvoj način.

Uzdahnula sam. – Možemo li ovo da skratimo, Vili? Moram da krenem – bacila sam pogled na zidni sat – za petnaest minuta. Ne volim da ostavljam klijente da me sami čekaju na groblju. To ih čini uznemirenima.

Nasmejao se. Prigušeni smeh zvučao je utešno, čak i sa očnjacima. Vampiri bi svakako trebalo da imaju bogat, melodičan smeh. – Kladim se da je tako. Jednostavno se kladim. Lice mu se iznenada uozbiljilo, kao da je neko rukom izbrisao osmeh.

Osetila sam strah u dubini stomaka. Vampiri su mogli da menjaju izraze kao pomoću prekidača. Ako je to mogao da učini, šta još je mogao?

– Znaš li za vampire koje ubijaju preko, u Oblasti?

Postavio je pitanje, pa sam odgovorila. – Poznata su mi. Četiri vampira bila su preklana u novoj vampirskoj klupskoj oblasti. Srca su im bila iščupana, glave otsečene.

– Još uvek radiš s pandurima?

– Još uvek sam pomoćnik pri novom policijskom odeljenju.

Ponovo se nasmejao. – Da, utvarni odred. Nedovoljno finansiran, s nedovoljno ljudi, je li tako?

– Opisao si najveći deo policijskih poslova u ovom gradu.

– Možda, ali panduri misle poput tebe, Anita. Šta znači još jedan mrtvi vampir? Novi zakoni to nisu promenili.

Prošlo je tek dve godine od slučaja Adison protiv Klarka. Sud nam je dao reviziranu verziju onoga što je život, a šta nije smrt. Vampirizam je zakonit u dobrim starim Sjedinjenim Džavama Amerike. Mi smo jedna od tek nekolicine zemalja koja ih priznaje. Ljudi iz emigracionog su imali gomilu posla oko sprečavanja stranih vampira da nagru kod nas u, pa, krdima.

Došlo je do postavljanja svakakvih pitanja na sudu. Da li naslednici moraju da vrate svoje nasledstvo? Da li ste udovac ili udovica, ako je vaš supružnik postao ne-mrtav? Da li je ubistvo ako pogubiš vampira? Postojao je čak i pokret da im se da pravo da glasaju. Vremena su bila – promenljiva.

Zagledala sam se u vampira ispred sebe i slegnula ramenima. Da li sam stvarno mislila na taj način – šta je još jedan mrtav vampir? Možda. – Ako veruješ da ja tako osećam, zašto si uopšte došao kod mene?

– Zato što si najbolja u onome što radiš. Potrebna nam je najbolja osoba.

Ovo je bio prvi put da je rekao mi. – Za koga radiš, Vili?

Ponovo se nasmejao, zatvorenim, tajnim osmehom, kao da zna nešto što ja ne znam. – To nije tvoja briga. Novac je odličan. Potreban nam je neko ko zna noćni čivot da se pozabavi ovim ubistvima.

– Videla sam tela, Vili. Dala sam policiji svoje mišljenje.

– Šta misliš? Nagnuo se unapred u svojoj stolici, s malim rukama ravno postavljenim na stolu. Njegovi nokti su bili bleđi, gotovo beli, beskrvni.

– Dala sam pun izveštaj policiji. Zagledala sam se u njega, gotovo ga gledajući u oči.

– Nećeš čak ni to da mi daš, zar ne?

– Nemam pravo da s tobom govorim o policijskim poslovima.

– Rekao sam im da nećeš pristati na ovo.

– Pristati na šta? Nisi mi rekao nijednu prokletu stvar.

– Želimo da istražiš ova ubistva vampira, da saznaš ko ili šta stoji iza njih. Platićemo ti tvoju trostruku tarifu.

Odmahnula sam glavom. To je objašnjavalo zašto je Bert, taj gramzivi kućkin sin ugovorio ovaj sastanak. Znao je šta ja osećam prema vampirima, ali moj ugovor me je prisiljavao da se bar

sastanem sa bilo kojim klijentom koji mu je platio ugovorenu sumu. Moj gazda bi za novac uradio sve. Problem je bio u tome što je mislio da to treba da važi i za mene. Bert i ja ćemo uskoro morati da porazgovaramo.

Ustala sam. – Policija to istražuje. Već im pomažem koliko god mogu. Na određeni način ja već radim na ovom slučaju. Sačuvaj svoj novac.

Sedeo je zagledan u mene, veoma mirno. Nije to bila beživotna nepokretnost odavno mrtvih, ali je bila njena senka.

Strah mi je ustrčao uz kičmu i u grlo. Borila sam se s potrebom da izvadim svoj krst iz bluze i da mu ga nabijem u lice. Izbacivanje klijenta uz pomoć svetih objekata mi je izgledalo nekako neprofesionalno. Zato sam samo stajala tamo, čekaju da se pomeri.

– Zašto nećeš da nam pomogneš?

– Moram na sastanak s nekim klijentima, Vili. Žao mi je, ali ne mogu da ti pomognem.

– Nećeš da pomogneš, misliš.

Klimnula sam glavom. – Neka bude po tvome. Zaobišla sam sto da bih ga ispratila do vrata

Pokrenuo se tečnom brzinom koju Vili nikada nije imao, ali sam videla da se pokrenuo i zato sam se odmakla jedan korak od njegove ruke koja je pošla ka meni. – Ja nisam tek još jedno lepo lice koje pada na moždane trikove.

– Videla si da sam se pokrenuo.

– Čula sam da si se pokrenuo. Ti si mrtav od skoro, Vili. Vampir ili ne, imaš još dosta da naučiš.

Mrštio se na mene, s rukom još uvek upola pruženom ka meni. – Možda, ali nijedan čovek ne bi mogao tako da lako da se izmakne iz dohvata. Stao je blizu mene, njegova karirana jakna me je gotovo dodirivala. Tako stešnjeni bili smo gotovo iste visine, kratki. Njegove oči su bile savršeno izravnate s mojima. Što sam tvrde mogla zagledala sam mu se u rame.

Trebala mi je sva snaga koju sam imala da uzmaknem korak od njega. Ali, prokletstvo, ne-mrtav ili ne, on je bio Vili Mekkoj. Nisam nameravala da mu pružim to zadovoljstvo.

Rekao je, – Ti nisi ljudsko biće ništa više od mene.

Pošla sam da otvorim vrata. Nisam uzmakla od njega. Iskoračila sam da otvorim vrata. Pokušavala sam da uboedim znoj duž svoje kičme da je to različito. Nisam uspela da prevarim ni ledenu grudvu u svom stomaku.

– Sada stvarno moram da krenem. Hvala što ste se setili udruženja Animatora. Osmehnula sam mu se na svoj najprofesionalniji način, ispražnjen svih osećanja, ali svakako čaroban.

Zastao je ispred otvorenih vrata. – Zašto nećeš da radiš za nas? Moram da im kažem nešto kad se vratim.

Nisam bila sigurna, ali bilo je nečeg nalik strahu u njegovom glasu. Da li će upasti u nepriliku zbog svog neuspeha? Bilo mi ga je žao, a to je bilo glupo. On je bio ne-mrtav, za ime boga, ali je stajao i posmatrao me, i još uvek je bio Vili, sa svojim smešnim sakoima i malim, nervoznim rukama.

– Reci im, ko god da su, da ja ne radim za vampire

– Čvrsto pravilo? Ponovo je zvučalo kao pitanje.

– Kao beton.

Nešto mu je prešlo preko lica, kao da je provirio stari Vili. To je izgledalo gotovo žalosno. – Voleo bih da to nisi rekla, Anita. Ovi ljudi ne vole da im iko kaže ne.

– Mislim da si preцениo svoju dobrodošlicu. Ne volim da mi iko preti.

– Nije pretnja, Anita. To je istina. Popravio je svoju kravatu, ističući novu zlatnu iglu, ispravio ramena i izašao napolje..

Zatvorila sam vrata za njim i naslonila se na njih. Kolena su mi klecala. Ali, nisam imala vremena da sedim i drhtim. Gospođa Grundik je verovatno već bila na groblju. Verovatno će već stajati tamo sa svojom malom crnom tašnom i svojim odraslim sinovima, čekajući na mene da dođem i podignem joj muča iz mrtvih. Postojao je problem oko dva potpuno različita testamenta. Prema tome, trebalo je izabrati između godina plaćanja sudskih troškova, ili podići Alberta Grundika iz mrtvih i upitati ga.

Sve što mi je bilo potrebno već je bilo u mom autu, čak i pilići. Izvukla sam srebrni krst iz bluze pustila ga da visi potpuno otvoreno. Imam nekoliko pištolja, i znam kako da ih upotrebim. U svom stolu držim snažni Brauning Hi-Power 9 mm. Pištolj teži nešto preko dve funte i ima srebrom optočene metke. Srebro neće ubiti vampira, ali ih svakako obeshrabruje. Prisiljava ih da moraju da zaceljuju svoje rane gotovo ljudski sporo. Obrisala sam svoje oznojene dlanove o suknju i izašla.

Krejj, naš noćni sekretar, kucao je divlje po kompjuterskoj tastaturi. Oči su mu se raširile dok sam mu prilazila preko debelog tepiha. Možda je u pitanju bio krst koji je visio na svom dugačkom lancu. Možda je u pitanju bio rameni nosač za pištolj čvrsto privezan uz moja leđa, s jasno vidljivim pištoljem. Nije spomenuo ni jedno ni drugo. Pametan čovek.

Preko svega toga prebacila sam svoju lepu malu jaknu od rebrastog somota. Jakna nije ležala ravno preko pištolja, ali je izgledala zadovoljavajuće. Sumnjala sam da je Grundikovi ili njihovi advokati to primetiti.

Poglavlje 2

Uspela sam da vidim izlazak sunca dok sam se vraćala kući. Mrzim izlaske sunca. Oni znače da sam bila prebukirana i da sam radila celu prokletu noć. St. Luis ima više drveća kraj auto-puta nego bilo koji drugi grad kroz koji sam ikada vozila. Moj stan uvek izgleda depresivno belo i veselo pod jutarnim svetlom. Zidovi su iste vanila-krem bele boje poput svih stanova koje sam videla. Tepih je prijatno siv, što je bolje nego boja psećeg izmeta koja se mnogo češće viđa.

Stan je prostran, s jednom spavaćom sobom. Rečeno mi je da ima lep pogled na obližnji park. Što se mene tiče, da je bilo po mome, uopšte ne bi bilo prozora. Snalazim se s teškim zavesama koje najsvetliji dan pretvaraju u hladoviti sumrak.

Uključila sam radio sasvim tiho, tek da uklonim zvukove koji su poticali iz susedstva koje je živelo danju. San me je obuhvatio uz tihu Šopenovu muziku. Minut kasnije zazvonio je telefon.

Ležala sam tako ceo minut, proklinjući sebe što nisam uključila telefonsku sekretaricu. Da ignorišem poziv? Predala sam se posle još pet zvona. – Halo.

– Oh, žao mi je. Jesam li te probudila?

Nisam prepoznavala ženu. Ako je u pitanju trgovac nameravala sam da podivljam. – Ko je to? Trepnula sam ka satu kraj kreveta. Bilo je osam. Spavala sam gotovo dva sata. Jupi.

Ja sam Monika Vespući. Rekla je kao da to sve objašnjavala, ali nije.

Da. Pokušala sam da zvučim uslužno, ohrabrujuće. Mislim da se to čulo kao režanje.

Oh, ovaj, uh. Ja sam Monika što radi sa Ketrin Mejson..

Skupila sam se oko slušalice pokušavajući da razmišljam. Ne razmišljam suvislo posle dva sata spavanja. Ketrin je bila dobra drugarica, ime koje poznajem. Verovatno mi je spomenula ovu ženu, ali po cenu života nisam uspevala ni sa čim da je povežem. – Svakako, Monika, da. Šta želiš? Zvučalo je nepristojno grubo, čak i meni. – Oprosti ako ne zvučim kako treba. Došla sam s posla u šest.

– Gospode, hoćeš da kažeš da si spavala samo dva sata. Ne bi me čudilo da hoćeš da me upucaš.

Nisam ništa rekla na ovo. Nisam toliko nepristojna. – Jesi li želela nešto, Monika?

– Svakako. Spremam kao iznenađenje devojačko veče za Ketrin. Znaš da se udaje sledećeg meseca..

Klimnula sam glavom, setila se da ne može da me vidi, promumlala, – Učestvovaću u venčanju..

– Naravno, to mi je poznato. Baš su lepe haljine za mladine pratilje, zar ne?

U stvari, poslednja stvar na koju sam želela da potrošim sto dvadeset dolara je dugačka roze formalna haljina sa naduvanim rukavima, ali radilo se o Ketrininom venčanju. – Šta je sa devojačkom večeri?

– Oh. Blebećem, zar ne? A ti očajnički želiš da spavaš.

Pitala sam se da li bih uspela da je oteram ako počnem da vrištim. Ne, verovatno bi zaplakala. Monika, molim te reci mi šta želiš?

– Pa, znam da je rok kratak, ali sam jednostavno sve zaboravila. Trebalo je da te pozovem proćle nedelje, ali nikako nisam stigla do toga.

Ovo sam joj verovala. – Nastavi.

– Zabava za devojačko veče je večeras. Ketrin kaže da ti ne piješ, tako da sam mislila da bi ti mogla da budeš glavni vozač.

Minut sam samo ležala, pitajući se koliko da pobesnim, ali mi to ništa ne bi vredelo. Možda bih da sam bila malo budnija rekla ono što sam mislila. – Zar ne misliš da je ovo strahovito kratko vreme da me obavestiš kad već želiš da ja vozim?

– Znam. Žao mi je. Jednostavno sam rastrzana na sve strane u poslednje vreme. Ketrin mi je rekla da s ti petak ili subota obično slobodne večeri. Zar ti petak nije slobodno veče ove nedelje?

I bilo je, ali nisam želela da svoju jedinu slobodnu noć provedem s praznoglavicom na drugom kraju linije. – Imam slobodno veče.

– Sjano! Objasniću ti gde ćeš doći da nas pokupiš posle posla, u redu?

Nije bilo, ali ša sam mogla da kažem. – U redu je.

– Imaš papir i olovku?

– Rekla si da radiš s Ketrin, je li tako? Počinjala sam da se prisećam Monike..

– Da, naravno.

– Znam gde Ketrin radi. Nisu mi potrebna objašnjenja.

– Oh, luckasto od mene, naravno da znaš. Onda ćemo se videti oko pet. Obuci se za večernji izlazak, ali bez potpetica. Možda ćemo igrati večeras.

Ja mrzim da igram. – Naravno, vidimo set.

– Vidimo se večeras.

Llinija je zamrla pred mojim uvom. Uključila sam telefonsku sekretaricu i skupila se nazad ispod pokrivača. Monika je radila s Ketrinom, to je značilo da je advokat. To je bila zastrašujuća pomisao. Možda je spadala u one ljude koji su organizovani samo na poslu? Ne.

Tada, kada je bilo prekasno, palo mi je na pamet da sam jednostavno mogla da odbijem poziv. Bila sam brza danas. Oh, pa, koliko loše to može da bude? Posmatrati nepoznate kako zatupljuju svoje umove. Ako budem imala sreće, možda će mi se neko isповraćati u autu.

Kada sam ponovo zaspala imala sam čudan san. Sve u vezi ove žene koju nisam poznavala, krem-piti od kokosa i sahrani Vilija Mekkoja.

Poglavlje 3

Monika Vespući je nosila bedž na kome je pisalo, – Vampiri su takođe ljudi. To nije bio obećavajući početak večeri. Njena bela bluza bila je od svile, osvetljeni okovratnik je okruživao veštački potamnjena ten. Kosa joj je bila kratka, stručno ošišana, njena šminka savršena.

Bedž je trebalo da mi kaže kakvu zabavu je planirala za devojačko veče. Ponekad jednostavno sporo kapiram.

Ja sam nosila crne farmerke, čizme duboke do kolena, grimiznocrvenu bluzu. Moja kosa je odgovarala odeći, moje crne kovrdže su perlazile preko ramena i crvene bluze. Postojana, gotovo crna boja mojih smeđih očiju odgovarala je kosi. Veoma bivši momak me je opisao kao malenu kinesku lutku. On je to mislio kao kompliment. Ja to nisam tako prihvatila. Postoje razlozi zašto ne izlazim previše na sastanke.

Bluza koju sam nosila imala je duge rukave, da bi sakrila futrolu s nožem na mom desnom zglobu i ožiljke na mojoj levoj ruci. Ostavila sam pištolj zaključan u prtljažniku svog auta. Nisam mislila da će devojačko veče baš toliko izmaći kontroli.

– Žao mi je što sam do poslednjeg trenutka odlagala planiranje, Ketrin. Zato smo samo nas tri prisutne. Svi ostali imaju planove, Monika reče.

– Zamisli, ljudi imaju planove za petak veče, – rekla sam.

Monika je piljila u mene kao da pokušava da odluči da li se šalim ili ne.

Ketrin je je upozoravajuće pogledala. Ja sam obema poklonila svoj najlepši anđeoski osmeh. Monika ga je uzvratila. Ketrin nisam uspela da prevarim.

Monika je počela da igra po pločniku, srećna kao pijani mutavac. Popila je samo dva pića za večeru. To je bio loš znak.

– Budi dobra, – Ketrin prošaputa.

– Šta sam rekla?

– Anita. Njen glas je zvučao poput glasa mog oca kada bih se kasno vratila kući.

Uzdahnula sam. – Uopšte nisi zabavna večeras.

– Planiram da budem veoma zabavna večeras. Proteglila je ruke uvis. Još uvek je nosila izgužvane ostatke svog poslovnog kostima. Vetar je nosio njenu dugačku, bakarno obojenu kosu. Nikada nisam bila u stanju da odlučim da li bi Ketrin bila lepša kada bi se ošišala, tako da se prvo uoči njeno lice, ili je kosa bila ono što je čini privlačnom.

– Ako već moram da se odreknem jedne od nekolicine slobodnih noći, onda ću gledati da se provedem – i to odlično, – rekla je.

Bilo je siline u poslednjoj reči. Zagledala sam se u nju. – Ne nameravaš da se napiješ toliko da padneš s nogu, zar ne?

– Možda. Izgledala je kao da nešto muti.

Ketrin je znala da ja to ne odobravam, ili da pre ne shvatam napijanje. Nisam volela da se moje inhibicije smanjuju. Ako treba da se otkačim, volim da znam tačno koliko sam se otkačila.

Ostavile smo moj auto na parkingu dva bloka odavde, na onom sa ogradom od pletene žice.

Uski put od cigle i prastari pločnici bili su predviđeni za konje, ne za automobile. Ulice su bile sveže oprane uz pomoć letnjeg pljuska koji je proleteo dok smo bile na večeri. Prve zvezde su svetlucale iznad nas, kao dijamanti zarobljeni na plišu.

Monika je uzviknula, – Požurite, sporaći.

Ketrin me pogleda i isceri se. Sledećeg sekunda je trčala ka Moniki.

– Oh, zaboga, – promumlala sam. Da sam popila neko piće za večeru možda bih i ja potrčala, mada sumnjam u to.

– Ne budi usporena, – Ketrin mi dobaci.

Usporena? Uхватила sam korak s njima. Monika se kikotala. Nekako sam znala da će se smeјati. Ketrin i ona su bile oslonjene jedna na drugu i smeјale se. Posumnјala sam da se smeјu na moj račun.

Monika se smirila dovolјno da odglumi zlokobni pozorišni šapat. Znaš li šta se nalazi iza ugla?

U stvari, znala sam. Poslednje ubistvo vampira desilo se samo četiri bloka odavde. Bili smo u delu koji vampiri zovu – Oblast. Ljudi ga zovu Rečna obala, ili Krvavi trg, u zavisnosti da li nameravaju da budu nepristojni ili ne.

– Osuđujuća zadovolјstva, – rekla sam.

– Oh, fuj, pokvarila si iznenađenje.

– Šta su Osuđujuća zadovolјstva? Ketrin upita.

Monika se kikotala. – Oh, fino, iznenađenje i nije pokvareno, nakon svega. Provukla je ruku kroz Ketrininu. – Ovo će ti se dopasti, obećavam ti.

Možda će se i dopasti Ketrin, ali sam znala da meni neće; kako bilo da bilo, sledila sam iza ugla. Znak je bio neonski kovitlac krvavog crvenila. Simbolika mi je bila veoma jasna..

Popele smo se uz tri široka stepenika, a tu je ispred poduprtih otvorenih vrata stajao vampir. Imao je poput četke kratko ošišanu, crnu kosu i sitne, blede oči. Njegova masivna ramena pretila su da iskidaju pripijenu crnu majicu koju je nosio. Zar napumpavanje mišića nije suvišno nakon što umreš?

Iako sam bila na pragu, do mene je dopirao bogati žamor glasova, smeh, muzika. Taj bogati, mrmlјajući zvuk gomile ljudi na malom prostoru, odlučnih da se lepo provedu.

Vampir je stajao kraj vrata, veoma mirno. Još uvek je u njemu bilo tragova pokreta, životnost, moram da kažem u nedostatku bolјeg izraza. Nije mogao da bude mrtav duže od dvadeset godina, ako i toliko. U tami je izgledao gotovo ljudski, čak i meni. Već se nahranio večeras. Koža mu je izgledala rumeno i zdravo. Gotovo da su mu i obrazi izgledali ružičasto. Obrok sveže krvi će vam dati baš takav izgled.

Monika ga sitsnu za ruku. – Ooo, oseti te mišiće.

Iscerio se, zasijavši ocnјacima. Ketrin uzdahnu. On se isceri još šire.

– Baz je stari drug, zar ne, Baz?

– Vampir s imenom Baz? Nikako.

Ali, on klimnu glavom. Uđi unutra, Monika. Tvoj sto čeka.

Sto? Kakve sklonosti je Monika imala? Osuđujuća zadovolјstva je bio jedan od klubova u najvećem trendu u Oblasti, i nije prihvatao rezervacije

Na vratima je stajao veliki natpis. – Unošenje krstova, raspela i drugih svetih predmeta nije dozvolјeno. Pročitala sam znak i prošla pored njega. Nisam nameravala da skinem krst sa sebe.

Bogati, melodični glas zaplovi oko nas. – Anita, baš lepo od tebe što si došla.

Glas je pripadao Žan-Klodu, vlasniku kluba i jednom od vampira gospodara. Izgledao je onako kako vampir treba da izgleda. Meka kovrdžava kosa mrsila se sa visokom belom čipkom antikno kroјene košulje. Čipka se rasipala preko bledih šaka s dugačkim prstima. Košulja je bila otvorena, pokazuјуći glatke, vitke grudi, uokvirene s još lahoraste čipke. Većina muškaraca nikada ne bi obukla takvu košulju. Vampir je činio da ona izgleda savršeno muževno.

– Vas dvoје se poznajete? Monika je zvučala iznenađeno.

– O, da, – Žan-Klod reče. – Ms. Blejk i ja smo se već sreli.

– Pomagala sam policiji oko slučajeva kraj Obale.

– Ona je stručnjak za vampire. Reč stručnjak izgovorio je tako meko i toplo da je zvučala

obsceno.

Monika se zakikotala. Ketrin je piljila u Žan-Kloda, raširenim i nevinim očima. Dotakla sam joj ruku i ona se trгла, kao da se budi iz sna. Nisam se trudila da šapućem zato što sam znala da će me čuti u svakom slučaju. – Važno bezbednosno upozorenje – nikada ne gledaj vampira u oči.

Klimnula je glavom. Na licu joj se pokazao prvi nagoveštaj straha.

– Nikada ne bih povredio tako ljupku mladu ženu. Uhvatio je Ketrininu ruku i prineo je ustima. Jedva primetan dodir usana. Ketrin je pocrvenela.

Poljubio je Monikinu ruku takođe. Pogledao je u mene i nasmejao se. – Ne brini se, moj mali animatoru. Tebe neću ni dodirnuti. To bi bilo varanje.

Pomerio se da bi stao do mene. Zagledala sam se u njegove grudi. Tu je, gotovo sakriven čipkom, bio ožiljak od opekotine. Opekotina je imala oblik krsta. Pre koliko decenija je neko zabio krst u njegovo meso?

– Kao što bi to što imaš krst kod sebe, bila veoma nefer prednost.

Šta sam mogla da kažem? Na određeni način bio je u pravu.

Šteta što sam oblik krsta nije povređivao vampira. Žan-Klod bi u tom slučaju bio u dubokim govovima. Nažalost, krst je morao da bude blagoslovljen i podržan verom. Ateista koji maše krstom ispred vampira je žalosna slika.

Dahnio je moje ime poput šapata na mojoj koži. – Anita, o čemu razmišljaš?

Glas je bio tako prokleta umirujući. Želela sam da podignem oči i pogledam lice koje je išlo uz takve reči. Žan-Klod je bio zaintrigiran mojim delimičnim imunitetom na njega. Time i ožiljkom-opekotinom u obliku krsta na mojoj ruci. Smatrao ga je zabavnim. Kad god bismo se sreli, davao je sve od sebe da me očara, a ja da ga ignorišem. Do sada sam ja pobeđivala.

– Do sada se nisi bunio kada nosim krst.

– Ranije si obavljala policijske poslove, sada ne radiš.

Piljila sam u njegove grudi i pitala se da li je čipka tako meka kao što izgleda; verovatno nije.

– Da li si toliko nesigurna u svoje sopstvene moći, maleni animatoru? Da li veruješ da sva tvoja otpornost prema meni leži u parčetu srebra oko tvog vrata?

Nisam verovala u to, ali sam znala da pomaže. Žan-Klod je priznavao da ima dvesta pet godina. Vampir stekne dosta moći za dva veka. Sugerisao je da sam kukavica. To nisam bila.

Dohvatila sam zakačku na lančetu. On se odmakao od mene i okrenuo leđa. Krst je rasuo srebro u mom dlanu. Plavokosa ljudska žena pojavila se pored mene. Dodala mi je oznaku s brojem i uzela krst. Simpatično, devojka za odlaganje svetih predmeta

Bez svog krsta iznenada sam se osetila kao da imam manjak odeće. I spavala sam i tuširala sam se s njim.

Žan-Klod mi se opet približi. – Nećeš odoleti noćasnoj predstavi, Anita. Neko će te očarati.

– Ne rekla sam. Ali teško je biti čvrst kada piljiš u nečije grudi. Potreban je kontakt očima da bi glumio tvrdoću, ali to je bilo no-no.

Nasmejao se. Izgledalo je da se zvuk tare o moju kožu, poput dodira krzna. Topao i uvek lagano podsećajući na smrt.

Monika me je zgrabila za ruku. – Obožavaćeš ovo, obećavam ti.

– Da, – Žan-Klod reče. – Ovo će biti noć koju nikada nećeš zaboraviti.

– Je li to pretnja?

Ponovo se nasmejao, tim toplim, groznim zvukom. – Ovo je mesto za zadovoljstva, Anita, ne za nasilje.

Monika me je vukla za ruku. – Požuri, zabava samo što nije počela.

– Zabava? Ketrin upita.

Morala sam da se nasmešim. – Dobrodošla u jedini svetski vampirski strip klub, Ketrin.

– Šališ se.

– Časna izviđačka reč. Bacila sam pogled unazad, ka vratima, ne znam zašto. Žan-Klod je stajao potpuno nepomično, bez ikakvog izraza, kao da uopšte nije tu. Onda se pomerio, jedna bleđa ruka se podigla do njegovih usana. Oduvao mi je poljubac preko prostorije. Noćna zabava je počela.

Poglavlje 4

Naš sto je gotovo udarao u pozornicu. Prostorija je bila puna pića i smeha i nekoliko odglumljenih vrisaka dok su se vampiri-poslužitelji kretali između stolova. Ispod svega je strujao strah. Taj specifični strah koji imate na toboganu ili kada gledate horor-filmove. Bezbedan strah.

Svetla se ugasiše. Vrisci su odzvanjali prostorijom, visoki i prodorni. U trenutku pravi strah. Žan-Klodov glas je dolazio iz tame. – Dobro došli u Osuđujuća zadovoljstva. Tu smo da služimo. Da ostvarimo vaše najzlobnije misli.

Njegov glas je bio poput svilenih uzdaha u dubokoj noći. Prokletsvo, bio je odličan.

– Jeste li se ikada upitali kako bi vam bilo da osetite moj dah na svojoj koži? Moje usne duž vašeg vrata. Čvrsti dodir zuba. Slatki, oštri bol očnjaka. Vaše srce kako divlje udara uz moje grudi. Vašu krv kako teče u moje vene. Da delite sebe. Da mi dajete život. Da znate da ja ne bih mogao da živim bez vas, svih vas.

Možda je to bila intimnost tame; šta god, imala sam utisak kao da se obraća baš meni. Ja sam bila odabrana, njegova posebna. Ne, to nije bilo tačno. Svaka žena u klubu se isto osećala. Sve smo mi bile njegove odabrane. I možda je u tome bilo više istine nego u bilo čemu drugom.

– Naš prvi gospodin večeras deli vašu fantaziju. Želeo je da zna kako je osetiti najsladi od svih poljubaca. Učinio je to pre vas da bi mogao da vam kaže kako je on čudesan. Pustio je da tišina ispuni tamu, sve dok mi sopstveni otkucaji srca nisu izgledali poput buke. – Večeras sa nama je Filip.

Monika prošaputa, – Filip! Kolektivni jecaj prođe kroz publiku, a onda otpoče meko skandiranje. – Filip, Filip... Zvuk se uzdigao oko nas nalik molitvi.

Svetla su počela da se pojavljuju kao po završetku filma. Prilika je stajala na centru pozornice. Bela majica je grlila gornji deo njegovog tela; nije bio mišićav, ali je bio dobro građen. Ne preterano dobro. Crna kožna jakna, uske farmerice i čizme upotpunjavali su odeću. Mogao je tako da izađe na bilo koju ulicu. Njegova gusta, smeđa kosa bila je dovoljno dugačka da mu dodiruje ramena.

Muzika dolebdje u sumračnu tišinu. Čovek se zaljulja u ritmu, polako rotirajući kukove. Počeo je da se izvlači is kožne jakne, usporenim poketima. Meka muzika je izgledala kao da ima puls. Puls po kome se njegovo telo pokretalo, ljuljalo, Jakna skliznu na pozornicu. Gledao je u publiku čitvan minut, dopuštajući nam da vidimo ono što je imalo da se vidi. Ožiljci su grlili pregibe njegovih ruku, sve dok koža nije formirala bele površine tkiva.

S mukom sam progutala. Nisam bila sigurna šta će se desiti, ali sam mogla da se kladim da mi se to neće dopasti.

Obema rukama je zabacio kosu s lica. Njihao se i paradirao po ivici pozornice. Vrat mu je izgledao kao da je narkoman.

Morala sam da skrenem pogled. Svi ti uredni mali tragovi ujeta, uredni mali ožiljci. Podigla sam pogled i videla Ketrin kako pilji u svoje krilo. Monika se nagla unapred u svojoj stolici,

poluotvorenih usana.

Snažnim rukama povukao je majicu. Ona se oljuštila s njegovih grudi, kidajući se. Vrisci iz publike. Nekolicina ga je pozvala po imenu. Nasmešio se. Osmeh mu je bio očaravajući, brilijantan, da se istopiš koliko je bio seksi.

Na njegovim glatkim, nagim grudima bilo je tkiva od ožiljaka: belih ožiljaka, ružičastih ožiljaka, novih ožiljaka, starih ožiljaka. Ja sam samo sedela otvorenih usta.

Ketrin prošaputa, – Blagi Bože!

– Divan je, zar ne? Monika upita.

Okrznula sam je pogledom. Njen vatreni šal-okovratnik je skliznuo, otkrivajući dve uredne probodne rane, gotovo ožiljka. Slatki Isuse.

Muzika se pretvorila u pulsirajuću silinu. On je igrao, ljuljajući se, oscilujući, prebacujući snagu celog svog tela u svaki pokret. Bela masa ožiljaka preko njegove leve ključne kosti, iskrzana i zlokobna. Stomak mi se zategao. Vampir je probio kroz njegovu ključnu kost, iskidao ga kao što pas iskida parče mesa. Znala sam to jer sam imala sličan ožiljak. Imala sam mnogo sličnih ožiljaka.

Dolarske novčanice pojaviše se u rukama kao pečurke posle kiše. Monika je mahala novcem kao zastavom. Nisam želela da Filip dođe za naš sto. Morala sam da se nagnem ka Moniki da bi mogla da me čuje u ovoj buci.

– Monika, molim te, nemoj da ga dovodiš ovamo.

Još dok se okretala da me pogleda znala sam da je prekasno. Filip od mnogo ožiljaka stajao je na pozornici gledajući dole u nas. Piljila sam u njegove veoma ljudske oči.

Mogla sam da vidim puls u Monikonom grlu. Obliznula je usne, oči su joj izgledale ogromno. Gurnula je novčanice u prednji deo njegovih pantalona.

Njene ruke pređope preko njegovih ožiljaka kao nervozni leptiri. Naslonila je lice uz njegov stomak i počela da mu ljubi ožiljke, ostavljajući tragove crvenog ruža za sobom. On je počeo da se spušta na kolena dok ga je ona ljubila, polako uzdižući usne uz njegove grudi.

Kleknuo je i ona je pritisnula usne uz njegovo lice. Zabacio je kosu sa svog vrata, kao da zna šta ona želi. Ona je obliznula najsvežiji ožiljak, malim i ružičastim jezikom, kao u mačke. Čula sam da joj dah izlazi u drhtaju, Ujela ga je, usana zaključanih na ranu. Filip se trgnuo, sa bolom, ili samo iznenađenjem. Vilica joj se ukrutila, grlo joj se pomeralo. Ona je sisala ranu.

Pogledala sam preko stola u Ketrin. Ona je piljila u njih, lica ukočenog od zapanjenosti.

Publika je divljala, vrišteći i mašući novcem. Filip se izvukao od Monike i pomerio ka drugom stolu. Monika se sručila savijena unapred, glave koja joj je padala, mlitavih ruku.

Da li se onesvestila? Pošla sam da joj rukom dodirnem rame i shvatila da to ne želim da učinim. Nežno sam je uhvatila za rame. Pokrenula se, okrenula glavu ka meni. Njene oči su bile oblivene lenjim ispunjenjem kakvo seks daje. Njene usta su bila bleđa, većina ruža je nestala. Nije se onesvestila, uživala je u zaostacima osećanja.

Povukla sam se od nje, trljajući ruku o farmerke. Dlanovi su mi se znojili.

Filip se vratio na pozornicu. Prestao je da igra. Samo je stajao tamo. Monika je ostavila mali okrugli trag na njegovom vratu.

Osetila sam prve talase starog uma kako plove kroz gomilu. Ketrin upita, – Šta se dešava?

– Sve je u redu, – Monika reče. Sedela je uspravno u stolici, još uvek poluotvorenih očiju. Obliznula je usne i proteglila se, s rukama iznad glave.

Ketrin se okrenula ka meni. – Anita, šta je u pitanju?

– Vampir, – rekla sam.

Strah joj je prešao preko lica, ali se nije zadržao. Posmatrala sam kako strah bleđi pod

težinom vampirovog uma. Okrenula se polako da bi se zagledala u Filipa koji je čekao na pozornici. Ketrin nije bila u opasnosti. Masovna hipnoza nije bila lična i nije bila trajna.

Vampir nije bio star kao Žan-Klod, niti tako dobar. Sedela sam tamo i osećala pritisak moći starije od sto godina, i to nije bilo dovoljno. Osetila sam kako se pomera između stolova. Prilično se trudio da ga jadni ljudi ne primete kako dolazi. Za njih će se on jednostavno pojaviti nasred pozornice, kao magijom.

Vampira ne uspevate baš često da iznenadite. Okrenula sam se da ga posmatram kako prilazi pozornici. Svako ljudsko lice koje sam videla bilo je nepomično, zagledano u pozornicu, čekajući. Vampir je bio visok, sa visokim jagodicama, savršen poput modela, izvajan. Bio je suviše muževan da bi bio lep, a suviše savršen da bi bio stvaran.

Prošao je između stolova obučen u standardnu vampirsku odeću, crni frak i bele rukavice. Zaustavio se jedan sto dalje od mene, zagledan. Imao je publiku u šaci, bespomoćnu, u iščekivanju. Ali tu sam ja sedela i piljila u njega, mada ne i u njegove oči.

Telo mu se ukočilo, iznenađeno. Ništa više ne podiže moral od uništavanja mira jednog stogodišnjeg vampira.

Pogledala sam iza njega da bih ugledala Žan-Kloda. On je bio zagledan u mene. Pozdravila sam ga svojim pićem. Prihvatio je to klimnuvši glavom.

Visoki vampir je stajao uz Filipa. Filipove oči su bile prazne kao kod svih prisutnih ljudi. Čarolija nestade. Jednom mišlju vampir je probudio publiku i ona je zvučno uzdanula. Magija.

Žan-Klodov glas ispuni iznenadnu tišinu. – Ovo je Robert. Pozdravite njegov dolazak na scenu.

Gomila je podivljala, aplaudirajući i vrišteći. Ketrin je aplaudirala zajedno sa svima. Očigledno je bila impresionirana.

Muzika se ponovo promenila, pulsirajući i dobujući kroz vazduh, gotovo bolno glasno. Robert vampir počeo je da igra. Pokrenuo se s pažljivom silinom, prateći ritam. Bacio je svoje bele rukavice u publiku. Jedna mi je pala na stopala. Ostavila sam je tu.

Monika reče, – Podigni je.

Odmahnula sam glavom.

Neka žena se nagla preko drugom stola. Dah joj je zaudarao na viski. – Ne želiš je?

Ponovo sam odmahнула glavom.

Ustala je, pretpostavljam da bi dohvatila rukavicu. Monika ju je pretekla. Žena je sela, izgledajući nesrećno.

Vampir se svukao, pokazujući glatko prostranstvo svojih grudi. Sručio se na pozornicu i načinio nekoliko sklekova na vrhovima prstiju. Publika je podivljala. Ja nisam bila impresionirana. Znala sam da može da ispresuje auto ako poželi. Šta je nekoliko sklekova u poređenju s tim?

On je počeo da igra oko Filipa. Filip se okrenuo ka njemu, raširenih ruku, pomalo savijen, kao da se sprema za napad. Počeli su da kruže jedan oko drugog. Muzika je omekšala i sada je predstavljala tek akcenat događaja na pozornici.

Vampir je počeo da se približava Filipu. Filip se pokrenuo kao da pokušava da pobegne s pozornice. Vampir je iznenađeno bio tu, blokirajući mu bekstvo.

Nisam videla kada se pokrenuo. Vampir se jednostavno pojavio ispred čoveka. Strah je iz mog tela izvukao sleđeni izdisaj. Nisam osetila trik, ali se on ipak desio.

Žan-Klod je stajao dva stola odatle. Podigao je jednu bleđu ruku i pozdravio me. Kopile mi je bilo u umu, a ja to nisam znala. Publika je uzdahnula i ja sam vratila pogled na scenu.

Obojica su klečali, vampir je jednu od Filipovih ruku čvrsto držao iza njegovih leđa. Jedna

ruka je zgrabila Filipovu dugačku kosu, zabacujući mu vrat unazad pod bolnim uglom.

Filipove oči su bile prestravljene. Vampir ga nije obuhvatio čarolijom. Nije bio začaran! Bio je svestan i uplašen. Dobri Bože. Dahtao je, grudi su mu se dizale i spuštale u kratkim navratima.

Vampir je pogledao ka publici i zašištao, dok su mu očnjaci bleskali na svetlu. Šištanje je promenilo lepo lice u nešto zversko. Njegova glad je prošla kroz publiku. Njegova potreba je bila tako jaka da mi se stomak zgrčio.

Ne, neću deliti to osećanje s njim. Zakopala sam nokte u dlan i koncentrisala se. Osećanje je izbledelo. Bol je pomagao. Otvorila sam svoje drhtave prste i pronašla četiri polumeseca koji su se polako ispunjavali krvlju. Glad je udarila u ritmu oko mene, ispunjavajući gomilu, ali ne mene, ne mene.

Pritisnula sam salvetu uz svoju ruku i pokušala da izgledam nevino.

Vampir je povukao glavu unazad.

– Ne, – prošaputala sam.

Vampir je napao, zubi su mu zaronili u meso. Filip je kriknuo i to je odjeknulo po klubu. Muzika je naglo prestala. Niko se nije pomerao. Mogao si da ispustiš čiodu, čula bi se.

Meki, vlažni zvukovi sisanja ispuniše tišinu. Filip je počeo da ječi, duboko u svom grlu. Ponovo i ponovo, mali bespomoćni zvukovi.

Pogledala sam u gomilu. Bili su uz vampira, osećali su njegovu glad, njegovu potrebu, osećali kako se hrani. Možda su delili i Filipovu stravu, nisam znala. Bila sam izdvojena od svega, i bilo mi je drago zbog toga.

Vampir je ustao, puštajući Filipa da padne na pozornicu, mlitav, nepokretan. Ustala sam bez namere da to učinim. Čovekova izbrazdana leđa podizala su se u dubokim, iskidanim udisajima, kao da se bori da se vrati iz mrtvih. Možda i jeste.

Bio je živ. Sela sam nazad. Kolena su mi klecala. Znoj mi je prekrpio dlanove i ujedao posekotine na ruci. Bio je živ, i uživao je u tome. Ne bih verovala da mi je neko pričao. Nazvala bih ga lažljivcem.

Narkos navučen na vampire. Bože, sada sam sve videla.

Žan-Klod prošaputa, – Ko želi poljubac?

Jedan otkucaj srca niko se nije pomerio; onda su ruke s novčanicama počele mestimično da se pojavljuju. Ne mnogo, tek nekoliko. Većina ljudi je izgledala zbunjeno, kao da su se probudili iz lošeg sna. Monika je držala podignutu novčanicu.

Filip je ležao gde je bio ispušten, grudi su mu se uzdizale i spuštale.

Robert vampir je došao do Monike. Tutnula mu je novčanicu u panalone. On je pritisnuo svoja krvava usta s očnjacima uz njene usne. Poljubac je bio dugačak i dubok, pun ispitujućih jezika. Isprobavali su međusobne ukuse.

Vampir se okrenuo od Monike. Rukama na njegovom vratu pokušala je da ga vrati, ali se izvukao. Okrenuo se ka meni. Odmahnula sam glavom i pokazala mu prazne ruke. Ovde nema para, narode.

Zagrabio je ka meni, brzinom zmije. Nije bilo vremena za razmišljanje. Moja stolica se srušila na pod. Ja sam stajala, odmah izvan njegovog domašaja. Nijedno obično ljudsko biće nije moglo da ga vidi kako se približava. Trik je bio razotkriven.

Zujanje glasova se podiglo kroz publiku dok je pokušavala da pogodi šta se upravo dogodilo. Samo vaš prijateljski sused animator, narode, ništa zbog čega biste se uzbuđivali. Vampir je još uvek piljio u mene.

Žan-Klod je iznenada bio uz mene, a ja nisam videla kad je došao. – Jesi li dobro, Anita?

Njegov glas je sadržavao stvari koje reči nisu mogle ni da naslute. Obećanja prošaputana u

zatamnjennoj sobi, ispod prijatno hladnih čaršava. Kao da mi se usisao u um, zavrteo ga kao što pijanac zgužva novac, i to je bio lep osećaj. Lomljava, krik – buka mi se uvukla kroz mozak, izgnala vampira napolje, zadržavajući ga na odstojanju.

Moj biper se oglasio. Treptala sam i posrnula ka našem stolu. Pošao je ka meni da me uspravi. – Ne dodiruj me, – rekla sam.

Nasmešio se. – Naravno.

Pritisnula sam dugme na biperu da bih ga učutkala. Hvala Bogu, da sam okačila biper na pojas umesto da sam ga ostavila u torbi. U tom slučaju ga verovatno ne bih čula. Pozvala sam s telefona za šankom. Policima je tražila moje stručno mišljenje na groblju Hilcrest. Morala sam da radim za vreme svoje slobodne večeri. Jupiiiiii, i tako sam i mislila.

Ponudila sam Kretrin da je povedem sa mnom, ali je ona želela da ostane. Šta god da želite da kažete o vampirima, oni su fascinantni. To im je išlo uz opis radnog mesta, kao ispijanje krvi i noćni rad. To je bio njen izbor.

Obeđala sam da ću se vratiti na vreme da ih povezem kući. Onda sam pokupila svoj krst od devojke koja je čuvala svete predmete i gurnula ga pod košulju.

Žan-Klod je stajao kraj vrata. Rekao je, – Gotovo sam te imao, moj mali animatoru.

Okrznula sam mu lice pogledom i brzo ga spustila. – Gotovo se ne računa, ti krvopijuće kopile.

Žan-Klod je zabacio glavu i nasmejao se. Njegov smeh me je pratio u noć, poput pliša mi klizeći duž kičme.

Poglavlje 5

Kovčeg je ležao postrance. Beli otisak kandži je vodio preko crnog politirunga. Bledo plava postava, imitacija svile, bila je iskidana i izvučena. Jedan krvavi otisak ruke se video jasno, gotovo da je mogao da bude ljudski. Sve što je ostalo od leša bilo je izreckano braon odelo, kost prsta, oglodana do potpune čistoće i parče skalpa. Čovek je bio plavokos.

Drugo telo je ležalo možda pet stopa odatle. Čovekova odeća je bila isfronclana. Grudi su mu bile iskidane, rebra prelomljena poput ljuške jajeta. Većina njegovih unutrašnjih organa je nestala, ostavljajući njegovu telesnu šupljinu otvorenu poput starog panja. Samo lice mu je bilo nedirnuto. Blede Oči su neopisivo raširene piljile gore ka letnjim zvezdama.

Bilo mi je drago što je mrak. Ja dobro vidim noću, ali tama upija boje. Sva krv je bila crna. Čovekovo telo je bilo izgubljeno u senkama drveća. Nisam morala da ga vidim ukoliko ne dođem do njega. Naravno, baš to sam učinila. Izmerila sam tragove u jeda metrom. S rukama u plastičnim rukavicama pretražila sam leš u potrazi za tragovima. Nije ih bilo.

Mogla sam da radim šta god hoću na sceni zločina. Sve je već bilo snimljeno na traku i fotografisano iz svih mogućih uglova. Ja sam uvek poslednji ‘stručnja’ koga pozivaju. Ambulantna kola su čekala da odnesu tela čim ja završim.

Upravo sam nameravala da završim. Znala sam šta je ubilo čoveka. Gauli – demoni koji jedu leševe. Sveta sam potragu na jednu vrstu nemrtvih. Poen za mene. To je mogao da im kaže i patolog.

Počela sam da se znojim unutar zaštitnog odela koje sam nosila da bih zaštitila odeću. Odelo je originalno bilo namenjeno za obračune s vampirima, ali sam počela da ga nosim na scene zločina. Na njemu je bilo crnih mrlja od kolena naniže. Bilo je puno krvi po travi. Hvala ti, dragi Bože što nisam morala sve ovo da vidim na dnevnoj svetlosti.

Ne znam zašto je gore ovakve stvari videti na dnevnoj svetlosti, ali je mnogo verovatnije da ću posle sanjati užasnu scenu koju sam videla u toku dana. Krv je onda uvek tako crvena i braon i gusta.

Noć je omekšava, čini manje stvarnom. To sam cenila.

Povukla sam ziper na zaštitnom odelu nadole, puštajući ga da zvera otvoreno oko moje odeće. Vetar je duvao zadivljujuće prohladan. Vazduh je mirisao na kišu. Još jedna provala oblaka je putovala u ovom pravcu.

Žuta policijska traka je obavijala debela drveća, razapinjala se kroz žbunje. Jedna žuta petlja obavijala je kamenu stopu anđela. Traka je treskala i pucketala pod udarima rastućeg vetra. Narednik Rudolf Stor podiže traku i pođe prema meni.

Imao je šest stopa i osam inča i bio je građen kao rvač. Hodao je ostrim, krupnim koracima. Njegova skoro do glave ošišana kosa je njegove uši ostavljala napolju. Dolf je bio predvodnik najnovijeg policijskog odeljenja, utvarnog odreda. Zvanično, Regionalni Protiv-prirodni Istražni Tim – R-P-I-T, što se izgovaralo kao 'rip it' (rest in peace – počivaj u miru). Ovaj tim se bavio svim zločinama povezanim sa natprirodnim silama. To baš i nije bio korak unapred u njegovoj karijeri. Vili Mekkoj je bio u pravu; ovaj policijski odred bio je mlaki pokušaj da se umire štampa i liberali.

Dolf je nekoga dobro iznervirao, ili ne bi bio ovde. Ali Dolf, takav kakav je, bio je odlučan da svoj posao obavlja najbolje mogao. On je bio poput prirodne sile. Nije vikao, jednostavno je bio tu i stvari su se zbog toga završavale.

– Pa, – on reče.

Takav je Dolf, brbljivac. – To je bio napad gaula.

– I.

Slegnula sam ramenima. – I na ovom groblju nema gaula.

Piljio je u mene, pažljivo neutralnog lica. Bio je dobar u tome, nije voleo da utiče na svoje ljude. – Upravo si rekla je ovo bio napad gaula.

– Da, ali došli su odnekud van groblja.

– Pa?

– Nisu mi poznati gauli koji mogu da putuju tako daleko od svog sopstvenog groblja. – Zurila sam u njega, pokušavajući da vidim da li shvata ono što mu pričam.

– Pričaj mi o gaulima, Anita. Izvadio je svoju mali verni notes, s hemijskom spremnom za pisanje.

– Ovo groblje je još uvek sveto zemljište. Groblja koja su zagađena gaulima su najčešće veoma stara, ili su na njima obavljani satanski ili neki vudu rituali. Zlo vremenom crpi blagoslov sve dok zemljište ne bude obesvećeno. Kad se to dogodi, gauli se ili usele, ili uzdižu iz grobova. Niko nije sugiran šta je u pitanju.

– Čekaj, kako to misliš, da niko ne zna?

– U osnovi.

Odmahnuo je glavom, buljeći u beleške koje je napravio, mršteći se. – Objasni.

– Vampire stvaraju drugi vampiri. Zombije iz groba podiže ili animator ili vudu sveštenik. Gauli, koliko znamo, jednostavno ispuze iz grobova sami od sebe. Postoje teorije da veoma zli ljudi postaju gauli. Ne verujem u to. Jedno vreme je vladala teorija da će ljudi koje je ujelo natprirodno stvorenje, bilo da je u pitanju neka od polu-ljudi (poput vukodlaka), vampir, bilo šta, postati gauli. Ali, viđala sam cela groblja ispražnjena, svaki leš na njima bio je gaul. Ne postoji mogućnost da su svi ti ljudi za života bili žrtve napada natprirodnih stvorenja.

– U redu, ne znamo odakle dolaze gauli. Šta znamo?

– Gauli ne trule poput zombija. Oni zadržavaju oblik manje-više slično vampirima. Njihova inteligencija je tek neznatno veća od životinjske. Kukavice su i ne napadaju čoveka ukoliko nije povređen ili onesvešćen.

– Prokleta je sigurno da su napali čuvara groblja.

– Možda je na neki način bio onesposobljen.

– Kako?

– Neko ga je možda udario.

– Da li je to verovatno?

– Ne, gauli ne rade s ljudima, niti s drugim nemrtvima. Zombi će se povinovati naređenjima, vampiri imaju svoje sopstvene misli. Gauli su poput životinjskog čopora, možda vukova, ali su mnogo opasniji. Ne bi bili u stanju da razumeju, niti da rade s nekim. Ako nisi gaul, za njih si ili meso, ili nešto od čega se treba sakriti.

– Šta se onda ovde desilo?

– Dofe, ovi gauli su prevalili priličnu razdaljinu da bi dospeli do ovog groblja. Miljama odavde nema groblja. Gauli ne putuju tako daleko. Tako su možda i napali čuvara kada je došao da ih otera odavde. Trebalo je da beže od njega, ali možda to nisu učinili.

– Da li je moguće da se neko, ili nešto pretvara da su u pitanju gauli?

– Možda, ali ne verujem. Ko god da je u pitanju, pojeli su tog čoveka. Čovek bi to mogao da uradi, ali čovek ne bi bio u stanju da na taj način rastrgne telo. Ljudi jednostavno nemaju tu snagu.

– Vampir?

– Vampiri ne jedu meso.

– Zombiji?

– Možda. Desilo se nekoliko retkih slučajeva da zombi malo poludi i počne da napada ljude. Izgleda da žude za mesom. Ukoliko ga ne dobiju, počinju da se raspadaju..

– Mislio sam da se zombiji uvek raspadaju.

– Zombiji koji jedu meso traju duže od normalnih. Zabeležen je slučaj žene koja je imala ljudski izgled i posle tri godine.

– Pustili su je da ide unaokolo i da jede ljude?

Nasmešila sam se. – Davali su joj živo meso. Čini mi se da je članak naveo da je preporučena bila jagnjetina.

– Članak?

– Svako zanimanje ima svoj profesionalni žurnal, Dofe.

– Kako se zove?

Slegnula sam ramenima. *Animator*; kako drugačije?

Stvarno se nasmešio. – Okej. Kolika je verovatnoća da su u pitanju zombiji?

– Mala. Zombiji ne jurcaju u čoporima ukoliko im to nije naređeno.

– Čak ni – proverio je svoje beleške – zombiji koji jedu meso?

– Postoje samo tri dokumentovana slučaja. I svi oni su bili samostalni lovci.

– Dakle, zombiji koji jedu meso, ili nova vrsta gaula. To sve sumira?

Klimnula sam glavom. – Da.

– Okej, hvala. Oprosti što sam te uznemirio za vreme tvoje slobodne večeri. Zatvorio je notes i pogledao me. Gotovo se cerio. – Sekretaroca reče da ste na devojačkoj večeri. Mrdnuo je obrvama. – Mala razuzdana pijanka.

– Nemoj da me nerviraš, Dofe.

– Ni u kom slučaju.

– Daaaa, – reko. – Ako ti više nisam potrebna, ja bih pošla nazad.
– Završili smo, za sada. Pozovi me ako se setiš još nečega.
– Hoću. Otišla sam do svog auta. Krvave plastične rukavice gurnula sam u vreću za đubre u prtljažniku. Premišljala sam se oko zaštitnog odela, pa ga na kraju savila povrh vreće s đubretom. Možda ću moći još jednom da ga obučem.
Dolf me pozva, – Budi pažljiva noćas, Anita. Ne bih voleo da nešto uhvatiš.
Zagledala sam se u njega. Ostali ljudi jedinstveno su mahnuli ka meni, – Mi te volimo.
– Skinite mi se s vrata.
Jedan dobaci, – Da sam znao da voliš gole muškarce, mogli smo da se dogovorimo.
– To što ti imaš Zerbrovski, ja ne želim da vidim.
Smeh i neko ga je zgrabio oko vrata. – Sredila te je, čoveče... Predaj se, svaki put te sredi.
Ušla sam u auto praćena muškim smehom i jednom ponudom da mi bude 'ljubavni' rob. To je verovatno bio Zerbrovski.

Poglavlje 6

Vratila sam se u Osuđujuća zadovoljstva odmah posle ponoći. Žan-Klod je stajao u dnu stepeništa. Naslanjao se uz zid, potpuno nepomičan. Ako je disao, nisam to primećivala. Vetar je pomerao čipku na njegovoj košulji. Kovrdža crne kose podrhtavala je preko bledila njegovog obraza.

– Mirišeš na krv drugih ljudi, ma petite.

Sladano sam mu se nasmešila. – Nije bio niko koga poznaješ.

Kada je progovorio, glas mu je bio nizak i mračan, pun prigušenog besa. Skliznuo mi je niz kožu, poput ledenog vetra. – Da li si ubijala vampire, moj mali animatoru?

– Ne. Prošaputala sam, iznenada promuklim glasom. Nikada nisam čula njegov glas na taj način.

Zovu te Dželat, jesi li znala za to?

– Da. Nije učinio ništa što bi predstavljalo opasnost, pa ipak, ništa u tom trenutku ne bi moglo da me natera da prođem pored njega. Isto bih se osećala i da su vrata bila pregrađena rešetkama.

– Za koliko ubistava si zaslužna?

Nije mi se dopadao razgovor. Nije mogao da vodi nikud gde bih želela da budem. Znala sam jednog vampira gospodara koji je umeo da namiriše laži. Nisam shvatala Žan-Klodovo raspoloženje, ali nisam nameravala da ga lažem. – Četnaest.

– A nas nazivate ubicama.

Jednostavno sam zurila u njega, nesigurna šta želi da kažem na to.

Baz vampir siđe niz stepenice. Prešao je pogledom od Žan-Kloda do mene, onda zauzeo svoje mesto kraj vrata, prekrstivši svoje ogromne ruke na grudima.

Žan-Klod upita, – Jesi li imao lepu pauzu?

– Da, hvala, gospodaru.

Vampir gospodar se nasmeši. – Već sam ti rekao, Baz, nemoj da me zoveš gospodarom.

– Da, g-g... Žan-Klod.

Vampir se nasmejao svojim čudesnim, gotovo opipljivim smehom. Hajde, Anita, idemo unutra gde je toplije.

Na pločniku je bilo preko dvadeset pet stepeni. Nisam shvatala o čemu priča, pod milim bogom. Nije mi bilo jasno šta smo pričali poslednjih nekoliko minuta.

Žan-Klod se popeo uz stepenice. Posmatrala sam kako nestaje u unutrašnjosti. Zastala sam na vratima, zureći, bez želje da uđem unutra. Nešto nije bilo u redu, a ja nisam znala šta.

– Ulaziš li unutra? Baz upita.

– Pretpostavljam da ti ne bi ušao unutra i pozvao Moniku i crvenokosu ženu s kojom je da izađu?

Nasmešio se, blesnuvši očnjakom. Tipično za nedugo mrtve je da isijavaju očnjake unaokolo. Sviđa im se šok koji to izaziva. – Ne smem da napuštam mesto. Tek sam došao s pauze.

– Znala sam da ćeš to reći.

Iscerio se na mene.

Ušla sam u sumračnu tamu kluba. Devojka kod koje su se odlagali sveti predmeti me je čekala kraj vrata. Dala sam joj svoj krst. Ona mi je dala kontrolni broj. To i nije bila fer razmena. Nisam videla Žan-Kloda.

Ketrin je bila na pozornici. Stajala je bez pokreta, raširenih očiju. Njeno lice imalo je taj otvoreni, bolećivi izraz koja lica dobijaju kad spavaju, kao dečje lice. Njena duga, bakarno obojena kosa je svetlucala pod svetlostima. Umem da prepoznam duboki trans kada ga vidim.

– Ketrin. Izdahnula sam njeno ime i potrčala ka njoj. Monika je još uvek sedela za našim stolom, posmatrala kako dolazim. Na njenom licu stajao je užasno poznat osmeh.

Gotovo sam stigla do pozornice kada se vampir pojavio iza Ketrin. On nije izašao iza zavese, jednostavno se prokleta pojavio iza nje. Prvi put sam shvatila ono što ljudi treba da vide. Magiju.

Vampir je zurio u mene. Njegova kosa je bila svileni zlatna, njegova koža poput slonovače, oči poput jezera koja privlače u svoje dubine. Zatvorila sam oči i odmahнула glavom. Ovo nije bilo moguće. Niko nije toliko lep.

Njegov glas izgledao je gotovo sasvim obično posle njegovog lica, ali je to bila naredba. – Pozovi je.

Otvorila sam očila da bih shvatila da publika pilji u mene. Pogledala sam ka Ketrininom praznom licu i znala sam šta se dogodilo, ali sam morala da pokušam, poput neke neznanice. – Ketrin, Ketrin, možeš li da me čuješ?

Nije se ni pomerila, tek neznatni pokreti su pokazivali da diše. Bila je živa, ali koliko još? Vampir je došao do nje, uveo je u duboki trans. To je značilo da može da je pozove u bilo koje vreme i ona će doći. Od ovog trenutka nadalje, njen život mu je pripadao. Kad god poželi.

– Ketrin, molim te! Nisam ništa mogla da učinim, šteta je bila načinjena. Prokletsvo, nisam smela da je ostavim ovde, nikada!

Vampir joj dodirnu rame. Treptala je i pogledala oko sebe, iznenađena, uplašena. Nasmejala se nervozno. – Šta se desilo?

Vampir podiže njenu ruku do svojih usana. – Sada si pod mojom moći, moja ljupka damo.

Nasmejala se ponovo, ne shvatajući da joj je upravo rekao apsolutnu istinu. Poveo ju je do ivice pozornice, a dva poslužitelja su joj pomogla da se vrati na svoje sedište. – Muti mi se u glavi, – ona reče.

Monika je potapša po ruci. – Bila si sjajna.

– Šta sam radila?

– Ispričaću ti kasnije. Predstava još nije završena. – Zapiljila se u mene kada je izgovorila ovo poslednje.

Već mi je bilo jasno da sam u neprilici. Vampir na pozornici je zurio u mene. Bilo je to nalik težini koja mi se spušta na kožu. Njegova volja, ličnost, šta god da je u pitanju, udaralo je uz mene. Osećala sam je kao pulsirajući vetar. Puzala je po koži mojih ruku.

– Ja sam Obri, – vampir reče.. – Reci mi svoje ime.

Usta su mi iznenada bila suva, ali moje ime nije bilo važno. Mogao je da ga zna. – Anita.

– Anita. Baš lepo.

Kolena su mi nekako pokleknula i prosula me u stolicu. Monika je piljila u mene, ogromnim, radoznalim očima.

– Dođi, Anita, pridruži mi se na pozornici. Njegov glas nije bio dobar kako Žan-Klodov, jednostavno nije. U njemu nije bilo tekture, ali um iza glasa nije bio nalik ničemu što sam ikada osetila. Bio je drevan, strahovito dreavan. Sila njegovog uma izazivala je bol u mojim kostima.

Dođi.

Nastavila sam da odmahujem glavom, ponovo i ponovo. Bez reči, stvarnih misli, ali znala sam da ne mogu da ustanem iz stolice. Ako bih sada došla k njemu, imao bi nada mnogom moć kao što je već učinio s Ketrin. Znoj je natapao leđa na mojoj košulji.

– Dođi do mene, sada!

Stajala sam, a da nisam znala kada sam to učinila. Blagi Bože, pomози mi. – Now Nabila sam nokte u dlanove. Iskidala sam sopstvenu koižu i dočekala bol s dobrodošlicom. Ponovo sam mogla da dišem.

Njegov um se povukao kao što se okean povlači. Osećala sam se lahorasto, ispražnjeno. Mlitavo sam se naslonila na sto. Jedan od vampira poslužitelja je bio uz mene. – Ne opiri mu se. Naljuti se kada mu se neko opire.

Odgurnula sam ga. – Ako se ne opirem, posedovaće me!

Poslužitelj je izgledao gotovo ljudski, jedan od novih mrtvih. Na licu je imao čudan izraz. Bio je to strah.

Dobacila sam stvari na pozornici, – Doći ću na pozornicu ako ne pokušavaš da me prisiliš.

Monika je šokirano uzdahnula. Ignorovala sam je. Sve što je bilo važno je da prođem kroz sledećih nekoliko trenutaka.

– Onda, u svakom slučaju, dođi, – vampir reče.

Udaljila sam se od stola i shvatila da mogu da stojim a da ne padnem. Poena za mene. Čak sam mogla i da hodam. Dva poena za mene. Zurila sam u tvrdi, polirani pod. Ako se koncentrišem samo na hodanje, biću u redu. Prvi stepenik pozornice mi je bio u vidokrugu. Kratko sam pogledala nagore.

Obri je stajao u centru pozornice, Nije pokušavao da me pozove. Stajao je savršeno mirno. Kao da uopšte nije tu, bio je strahovito ništavilo. Mogla sam da osetim njegovu nepomičnost kako mi pulsira u glavi. Mislim da je mogao da stoji na otvorenom vidokrugu i da ga, ukoliko on to ne želi, nikada ne bih videla.

– Dođi. Ne glas, već zvuk unutar moje glave. – Dođi k meni.

Pokušala sam da se povučem unazad i nisam mogla. Puls mi je gromovito udarao u grlu Nisam mogla da dišem. Davila sam se! Stajala sam dok se silina njegovog uma svijala protiv mene.

– Ne opiri mi se! Vrisnuo je u mojoj glavi.

Neko je vrištao, bez reči, i to sam bila ja. Ako prestanem da se opirem, to bi bilo tako lako, kao utapanje kada prestaneš da se boriš. Miran način da se umre. Ne, ne. – Ne. Moj glas je zazvučao čudno, čak i meni.

– Šta? uiptao je. Glas mu je oslikavao iznenađenje.

– Ne, – rekoh, a onda sam ga pogledala. Susrela sam njegove oči s težinom svih tih vekova koja je pulsirala u njihovom dnu. Šta god da je bilo što me je činilo animatorom, što mi je pomagalo da uzdižem mrtve, sada je bilo tu. Susrela sam se s njegovim očima i mirno stala.

On se tada nasmeišio, sporo razvukavši usne. – Onda ću ja doći kod tebe.

– Molim te, molim te, nemoj. Nisam mogla da iskoračim unazad. Njegov um me je držao poput plišanog čelika. To je bilo sve što sam mogla da učinim da ne pođem unapred. Da ne potročim ka njemu.

Zastao je kad su nam se tela gotovo dodirivala. Oči su mu bile jasno, savršeno smeđe, bez dna, beskonačne. Sklonila sam oči s njegovog lica. Znoj mi je kapao s čela.

– Mirišeš na strah, Anita.

Njegova hladna ruka isprati ivicu mog obraza. Počela sam da drhtim i nisam mogla da se zaustavim. Njegovi prsti su se nežno provlačili kroz talase moje kose. – Kako uspevaš da se suočiš sa mnom na ovaj način?

Disao mi je uz lice, dahom toplim poput svile. Njegov dah mi se spustio do vrata, topao i blizak. Udahnuo je duboko, drhtavo. Njegova glas mi je pulsirala uz kožu. Stomak mi se zgrčio od njegove potrebe. Zašištao je ka publici i ona je prestravljeno zacvilela. Uradiće to.

Jezivi strah je došao u zaslepljujućoj navali adrenalina. Odgurnula sam se od njega. Pala sam na pozornicu i počela da se batrgam odatle na rukama i kolenima.

Ruka me je dograbila oko struka, podigla. Vrisnula sam udarajući unazad laktom. Udarac ga je pronašao i čula sam da je uzdahnuo, ali se ruka još jače stegla. Stegla dok nije počela da me lomi.

Razderala sam rukav. Tkanina se iscepala. Bacio me je na leđa. Bio je savijen iznad mene, lica iskrivljenog od besa. Usne su mu bile povučene unazad od zuba, očnjaci su mu blistali.

Neko je zakoračio na pozornicu, jedan od poslužitelja. Vampir je zašištao ka njemu, dok mu se pljuvačka spuštala niz bradu. U njemu nije bilo više ničega ljudskog.

Ta stvar je nasrnula ka meni u zaslepljujućoj navali brzine i gladi. Pritisnula sam srebrni nož preko njegovog srca. Tanki mlaz krvi je zablistao na njegovim grudima. Zarežao je na mene, škrugućuci očnjacima poput psa na lancu. Vrisnula sam.

Jezivi strah je isprao njegove moći. Sada više ništa nije ostalo sem straha. Pošao je da me zahvati i uterao vrh noža u svoju kožu. Krv je počela da mi se sliva u bluzu. Njegova krv.

Žan-Klod je iznenada bio tu. – Obri, pusti je.

Vampir je režao duboko i nisko u svom grlu. Bio je to životinjski zvuk.

Moj glas je bio visok i istanjen od straha: zvučala sam poput male devojčice. – Skidaj ga s mene ili ću ga ubiti!

Vampir se povukao unazad, očnjacima sekući sopstvene usne. – Skidaj ga s mene!

Žan-Klod je počeo meko da priča na francuskom. Iako nisam mogla da razumem jezik, njegov glas je bio poput pliša, umirujući. Žan-Klod je kleknuo pored nas, meko pričajući. Vampir je zarežao i šibnuo, grabeći Žan-Klodov zglob.

Uzdahnuo je i to je zvučalo bolno.

Da li da ga ubijem? Da li bih mogla da zarijem nožem dovoljno duboko pre nego što mi iskida grlo? Koliko je brz? Izgledalo mi je da moj mozak radi neverovatno brzo. Imala sam iluziju da imam sve vreme sveta da odlučim šta ću uraditi.

Osetila sam vampirovu težinu kako se povećava na mojim nogama. Glas mu je zvučao promuklo, ali mirno. – Mogu li sada da ustanem?

Njegovo lice je ponovo bilo ljudsko, prijatno, lepo, ali iluzija više nije uticala na mene. Videla sam ga bez maske, i ta slika će zauvek ostati uz mene. – Sidi s mene, polako.

Tada se osmehnuo, sporo, poverljivo razvlačeći usne. Sklonio se sa mene, ljudski polako. Žan-Klod mu je mahao da se udalji sve dok nije stajao blizu zavese.

– Jesi li dobro, ma petite?

Piljila sam u krvavi srebrni nož i odmahнула glavom. – Ne znam.

– Nisam hteo da se ovo dogodi. Pomogao mi je da sednem i ja sam mu to dopustila. Prostorija je bila potpuno tiha. Publika je znala da nešto nije bilo u redu. Videla je istinu iza šarmantne maske. Tu okolo bilo je dosta blelih, uplašanih lica.

Moj levi rukav visio je iskidan tamo gde sam ga iscepala da bih izvukla nož.

– Molim te skloni nož, – Žan-Klod reče.

Zurila sam u njega, i po prvi put sam ga pogledala u oči, i ni šta nisam osetila. Ništa sem praznine.

– Imaš moju časnu reč da ćeš ovo mesto bezbedno napustiti. Skloni nož.

Tek iz trećeg pokušaja uspela sam da nož skliznem u korice, toliko su mi ruke drhtale. Žan-Klod se smešio na mene, stisnutih usana. – Sada ćemo otići s pozornice. Pomogao mi je da ustanem. Pala bih da me njegova ruka nije pridržala. Zadržao je čvrst stisak na mojoj levoj ruci: čipka njegovog rukava mi je očešala kožu. Čipka uopšte nije bila meka.

Žan-Klod pruži drugu ruku ka Obriju. Pokušala sad da se izvučem, ali je prošaputao, – Ne plaši se, zaštiticu te, obećavam ti.

Poverovala sam mu, ne znam zašto, možda zato što nisam imala kome drugom da verujem. Poveo je Obrija i mene do prednjeg dela pozornice. Njegov bogati glas milovao je gomilu ispred nas. – Nadamo se da ste uživali u našoj maloj melodrami. Bila je veoma realistična, zar ne?

Publika se nelagodno promeškolljila, sa strahom jasno očitanim na licima.

Nasmešio se ka njima i ispustio Obrijevu ruku. Otkopčao je moj rukav i povukao ga unazad, izlažući ožiljak od opekotine. Krst je bio taman na mojoj koži. Publika je bila tiha, još uek nije shvatala. Žan-Klod povuče košulju sa svojih grudi, izlažući svoj sopstveni ožiljak od opekotine u obliku krsta.

Za trenutak je vladala zapanjena tišina, onda je aplauz zagrmeo prostorijom. Vriskovi i uzvici, i zvižduci su zagrmeli oko nas.

Mislili su da sam ja vampir, i da je sve bila gluma. Piljila sam u Žan-Klodovo nasmejano lice i ožiljke koji su se poklapali: njegove grudi, moju ruku.

Žan-Klodova ruka me povuče nadole da se polonim. Dok je aplauz najzad počinjao da bleđi, Žan-Klod prošaputa, – Moramo da razgovaramo, Anita. Život tvoje drugarice Ketrin zavisi od tvojih akcija.

Pogledala sam ga u oči i rekla, – Ubila sam stvari koje su mi napravile ovaj ožiljak.

Široko se osmehnuo, pokazujući tek trag očnjaka. – Kakva divna koincidencija. I ja sam.

Poglavlje 7

Žan-Klod nas je poveo kroz zavese iza pozornice. Tamo je već čekao sledeći vampir-striper. Bio je obučen kao gladijator, sve sa metalnom grudnom pločom i kratkim mačom. – Pričaj mi o nastupu koji je teško ponoviti. Sranje. Cimnuo je zavesu i prošao kroz nju.

Ketrin je prošla, s licem tako bleđim da su njene pege ličile na mrlje od braon mastila. Pitala sam se da li sam i ja tako bleđa? Nee. Nemam ja tu vrstu kože.

– Bože moj, jesi li dobro? upitala me je.

Pažljivo sam prekoračila preko kablova koji su vijugali iza pozornice i naslonila se na zid. Ponovo sam počela da učim kako da dišem. – Dobro sam, – slagala sam.

– Anita, šta se dešava? Šta je to bilo na pozornici? Ti nisi vampir nimalo više od mene.

Obri tiho zašišta iza njenih leđa, istežući očnjake tako da su mu usne prokrvarile. Njegova ramena zadrhtaše u bešumnom smehu.

Ketrin me zgrabi za ruku. – Anita?

Zagrlila sam je i ona mi je uzvratila. Ne bih mogla da dopustim da umre na ovaj način. Neću to dozvoliti. Odmakla se od mene i zagledala mi se u lice. – Reci o čemu se radi.

– Hoćemo li u moju kancelariju da razgovaramo? Žan-Klod upita.

– Ketrin ne mora da bude prisutna.

Obri nam se približi. Izgledalo je da svetli u sumračnoj tami, poput dragulja. – Ja mislim da treba da bude. Ipak je se ovo vrlo intimno tiče. Oblizao je svoje krvave usne, jezikom ružičastim i brzim, kao u mačke.

– Ne, hoću da ona bude van ovoga, na bilo koji način.

– Izvan čega? O čemu pričate?

Žan-Klod upita, – Postoji li verovatnoća da ona ode u policiju?

– Zašto da odem u policiju? Ketrin upita, sve glasnije kako je postavljala više pitanja.

– A ako ode?

– Umreće, – Žan-Klod reče.

– Sačekajte trenutak, – Ketrin reče. – Da li mi vi to pretite?

Ketrinino lice je bilo sve obojenije. To joj se dešavalo kad se naljuti. – Otišla bi u policiju, – rekla sam.

– Na tebi je da odlučiš.

– Žao mi je, Ketrin, ali bilo bi bolje za sve nas da se ti ničega od ovoga ne sećaš.

– Bilo je dosta! Odlazimo ovog trenutka. Zgrabila me je za ruku i ja je nisam zaustavila.

Obri se pomerio iza nje. – Pogledaj me, Ketrin.

Ukočila se. Njeni prsti su se zakopali u moju ruku; neverovatna napetost joj je vibrila kroz mišiće. Borila se protiv toga. Neka joj je Bog u pomoći. Ali nije imala nikakvu magiju, ili raspela. Snaga volje nije bila dovoljna, ne protiv nekoga kao što je Obri.

Njena ruka pade s moje, naglo olabavljenih prstiju. Tiho i drhtavo je izdahnula vazduh. Piljila je u nešto iznad moje glave, nešto što ja nisam mogla da vidim.

Prošaputala sam, – Ketrin, žao mi je.

– Obri može da joj izbriše sećanje na ovu noć. Misliće da je previše popila, ali to neće poništiti štetu.

– Znam. Jedina stvar koja može da prekine Obrijev uticaj na nju je njegova smrt.

– Ona će biti prašina u svom grobu pre nego što se to dogodi.

Zurila sam u Obrija, u krvavu mrlju na njegovoj košulji. Vrlo pažljivo sam se osmehnula.

– Ova mala rana je bila čista sreća i ništa više. Ne dozvoli sebi da te to učini previše samouverenom, – Obri reče.

Previše samouverena, pa, to je bilo smešno. Jedva sam uspela da se ne nasmejem. – Razumela sam pretnju, Žan-Klod. Ili ću učiniti kako želite, ili će Obri završiti ovo što je počeo s Ketrin.

– Shvatila si situaciju, ma petite.

– Prestani tako da me zoveš. Šta tačno želite od mene?

– Verujem da ti je Vili Mekkoj rekao šta želimo.

– Želite da me unajmite da istražim ubistva vampira?

– Tačno. Želite da me unajmite da proverim ubistva vampira – uspela sam da se ne nasmejem. – Ovo, – pokazala nam na Ketrinino prazno lice, – teško da je bilo potrebno. Mogli ste da me prebijete, da mi zapretite, da mi ponudite više novca. Mogli ste da uradite mnogo stvari pre ovoga.

Nasmešio se, stisnutih usana. – Sve to bi zahtevalo vreme. Hajde da budemo iskreni. Na kraju bi nas ipak odbila.

– Možda.

– Na ovaj način nemaš izbora.

Bio je u pravu. – U redu, preuzimam slučaj. Zadovoljan?

– Veoma, – Žan-Klod reče veoma mekim glasom. – Šta ćemo s tvojom drugaricom?

– Želim da se vrati kući taksijem. I hoću neke garancije da je dugoočnjak neće ubiti u svakom slučaju.

Obri se nasmejao, bogatim zvukom koji se završio histeričnim šištanjem. Presavio se, tresući se od smeha. – Dogoočnjak, to mi se dopada.

Žan-Klod okrznu pogledom vampira koji se smejaio i reče, – Daću ti svoju reč da joj se ništa neće desiti ukolikol nam pomogneš.

– To, bez uvrede, nije dovoljno.

– Sumnjaš u moju reč. Glas mu je zarežao nisko i toplo, ljutito.

– Ne, ali ti ne držiš Obrijev povodac. Ukoliko ti on nije odgovoran, ne možeš da mi garantuješ za njegovo ponašanje.

Obrijev smeh se omekšao u slabašno kikotanje. Nikada pre nisam čula vampira da se kikoće. To uopšte nije bio prijatan zvuk. Smeh je potpuno zamro i on se ispravio. – Niko ne drži moj povodac, devojko. Ja sam sam svoj gospodar.

– Oh, uozbilji se. Da imaš preko sto godina i da si vampir gospodar, počistio bi sa mnom pozornicu. Kako stoje stvari – podigla sam dlanova nagore – nisi to učinio, što znači da si veoma star, ali nisi svoj sopstveni gospodar.

Zarežao je duboko u svom grlu, lica potamnelog od besa. – Kako se usuđuješ?

– Razmisli, Obri, procenila ti je godine u okviru pedeset godina. Ti nisi gospodar vampir i ona to zna. Potrebna nam je.

– Ona treba da nauči nešto poniznosti. Zakoračio je ka meni, ukočen od besa, dok su mu se šake stiskale i opuštale u vazduhu.

Žan-Klod zakorači između nas. – Nikolaos očekuje da je dovedemo, nepovređenu.

Obri je oklevao. Iskezio se; vilice su mu škljocnule u prazno. Škljocanje njegovih zuba proizvelo je tup, ljutit zvuk.

Piljili su jedan u drugog. Mogla sam da osetim kako se njihove volje zatežu kroz vazduh, poput udaljenog vetra. Zbog toga mi se naježila koža na vratu. Obri je prvi pogledao u stranu, s ljutitim, gracioznim treptajem. – Neću da naljutim svog gospodara. Naglasio je reč svog, – ističući da Žan-Klod nije njegov gospodar.

Dva put sam s mukom progutala, i to je izgledalo bučno. Ako su želeli da me uplaše, odlično su to radili. – Ko je Nikolaos'?

Žan-Klod se okrenuo da me pogleda, lice mu je bilo mirno. – Nije na nama da odgovorimo na to pitanje.

– Šta to treba da znači?

Nasmešio se, pažljivo izvijajući usne tako da ne pokaže nijedan očnjak. – Hajde da smestimo tvoju drugaricu u taksu i van svake opasnosti.

– Šta je s Monikom?

Tada se iscerio, pokazao očnjake; izgledalo je da ga sve ovo zabavlja. – Brineš li se za njenu bezbednost?

Tek tada sam shvatila – neprikladno devojačko veče, samo nas tri pristune. – Njen zadatak je bio da namami Ketrin i mene ovamo.

Klimnuo je glavom, jednom dole, jednom gore.

Želela sam da se vratim i razbijem Monikino lice. Što sam više razmišljao ideji, sve bolje mi

je izgledala. Kao nekom magijom, ona razdvoji zavese i prođe u zadnji deo. Nasmešila sam joj se, što je bio izvanredan osećaj.

Oklevala je, bacajući pogled od mene do Žan-Kloda i nazad. – Da li sve ide po planu?

Pošla sam ka njoj. Žan-Klod me je zgrabio za ruku. – Nemoj da je povrediš, Anita. Ona je pod našom zaštitom.

– Kunem ti se da neću podići prst na nju večeras. Hoću samo nešto da joj kažem.

Osllobodio mi je ruku. Kao da nije siguran da je to dobra ideja. Stala sam uz Moniku, tako da su nam se tela gotovo dodirivala. Prošaputala sam joj u lice, – Ako se bilo šta dogodi Ketrin, mrtva si.

Osmehnula mi se, sigurna u svoje zaštitnike. – Oni će me vratiti kao jednu od svojih.

Osetila sam da odmahujem glavom, malo levo, malo desno, malim preciznim pokretom. – Iščupaću ti srce. Još uvek sam se smešila, izgledalo je da nemogu da prestanem. – Onda ću ga spaliti i rasuću pepeo u reci. Jesi li me razumela?

Glasno je progutala pljuvačku. Njen ten zadobijen u solarijumu izgledao je pomalo zeleno. Klamnula je glavom, zureći u mene kao da sam strašilo.

Mislim da mi je poverovala. Odlično. Mrzim kada dobra pretnja ode u prazno.

Poglavlje 8

Posmatralo sam kako Ketrinin taksi nestaje iza ugla. Nije se nijednom okrenula, mahnula, progovorila. Sutra će se probuditi s bledim sećanjima. Tek obična noć napolju s devojkama.

Želela sam da verujem da je izvan svega, bezbedna, ali sam znala bolje od toga. U vazduhu se osećao teški miris kiše. Ulična svetla su se blistala s pločnika. Vazduh je gotovo bio pregust za disanje. St. Louis leti. Prava breskvica.

– Hoćemo li? Žan-Klod upita.

Stajao je, njegova bela košulja je svetlela u tami. Obri je stajao u senkama blizu vrata. Jedina svetlost na njemu bio je krvavo-crveni neon klupskog znaka. Iscerio se na mene, licem ofarbanim u crveno, tela izgubljenog u senkama.

– To je pomalo preterano, Obri, – rekla sam.

Njegov kez uzdrhta. – Šta pod tim misliš?

– Izgledaš kao Drakula iz nižerazrednog filma.

Klizio je niz stepenice, sa savršentsvom koju imaju samo oni stvarno stari vampiri. Ulično svetlo je pokazalo zategnutost njegovog lica, šake skupljene u pesnice.

Žan-Klod iskorači ispred njega i obrati mu se niskim, umirujućim šapatom. Obri se okrete na drugu stranu slegnuvši ramenima u trzaju, pa poče da klizi niz ulicu.

Žan-Klod se okrete ka meni. – Ako nastaviš da ga provociraš, doći će do tačke s koje neću moći da ga vratim. I ti ćeš umreti.

– Mislila sam da je njegov posao da me održi u životu za Nikolaosa.

Namrštio se. – Jeste, ali ja nemam nameru da umrem braneći te. Da li ti je to jasno?

– Sada jeste.

– Dobro. Hoćemo li da pođemo? Pokazao je niz pločnik, u smeru kojim je Obri otišao.

– Hodaćemo?

– Nije daleko. Pružio je ruku ka meni.

Pogledala sam je i odmahnuo glavom.

– Neophodno je, Anita. Ne bih ti to inače tražio.

– Kako je to neophodno?

– Ova noć mora da ostane skrivena od očiju policije, Anita. Uhvati me za ruku, Anita, glumi pripito ljudsko biće sa svojim vampirskim ljubavnikom. To će objasniti krv na tvojoj bluzi. Takođe će objasniti i kuda idemo, i zašto.

Njegova ruka je visila tamo, bleđa i vitka. Nije bilo drhtanja prstiju, nije bilo pokreta, kao da je mogao da stoji tako, nudeći mi ruku čitavu večnost. A možda je i mogao.

Prihvatila sam njegovu ruku. Njegovi dugački prsti se obmotale oko moje šake. Pošli smo, njegova ruka je mirovala u mojoj. Mogla sam da osetim puls u svojoj ruci uz njegovu kožu. Njegov puls je počeo da ubrzava da bi odgovorio mom. Mogla sam da osetim njegov krvotok kao drugo srce.

– Je li se nahranio noćas? glas mi je zvučao meko.

– Zar ne znaš?

– Kod tebe nikada ne znam.

Krajičkom oka sam videla da se smeši. – Polaskan sam.

– Nikada mi ne odgovaraš na pitanja.

– Ne, – reče.

– No, ne odgovaraš, ili ne, nisi se nahranio?

Okrenuo je glavu k meni dok smo koračali. Znoj je svetlucao na njegovoj gornjoj usni. – Šta misliš, ma petite? Glas mu je bio najmekši od svih šapata.

Trgla sam ruku, pokušavajući da pobegnem, mada sam znala da je to luckasto, i da ne može da upali. Njegova šaka se stegla oko moje, stisnula dok nisam jeknula. A čak se nije ni trudio.

– Nemoj da mi se opireš, Anita. Jezik mu je kliznuo preko gornje usne. – Opiranje je – uzbuđljivo.

– Zašto se nisi ranije nahranio?

– Bilo mi je naređeno da to ne učinim.

– Zašto?

Nije mi odgovorio. Počela je da pada kiša. Lagana i hladna.

– Zašto? ponovila sam.

– Ne znam. Glas mu se gotovo izgubio u mekanom padanju kiše. Da je bilo ko drugi bio u pitanju, rekla bih da se plaši.

Hotel je bio visok i tanak, i napravljen od prave cigle. Znak ispred sijao je plavim i govorio, – Upraznjena mesta. Nije bilo drugog znaka. Ništa što bi reklo kako se zove mesto, ili čak šta je. Samo upraznjena mesta.

Kiša je svetlucala u Žan-Klodovoj kosi, poput crnih dijamanta. Moj gornji deo počeo je da mi se lepi uz telo. Krv je počela da se ispira. Hladna voda je prava stvar za svežu mrlju od krvi.

Policijski auto je polako prošao iza ugla. Žan-Klod me je naglo privukao uz sebe. Stavila sam dlan ispred njegovih grudi da bih sprečila da nam se tela dodiruju. Njegovo srce je kucalo ispod moje ruke.

Policijski auto je sporo odlazio. Svetlost lampe je počela da pretražuje senke. Policija je redovno obilazila Oblast. Nije bilo dobro za turizam da naša najveća atrakcija počne da tamani turiste.

Žan-Klod me je zgrabio za bradu i okrenuo me tako da ga posmatram. Pokušala sam da se otrgnem, ali njegovi prsti su mi se zakopali u bradu. – Ne opiri mi se!

– Neću da te pogledam u oči!

– Imaš moju reč da neću pokušati da te začaram. U toku ove noći možeš bezbedno da me gledaš u oči. Zaklinjem ti se. Bacio je pogled ka policijskom autu, koji se još uvek kretao ka

nama. – Ako se policija umeša u sve ovo, ne mogu da ti obećam da će s tvojom drugaricom sve biti u redu.

Naterala sam se da se opustim u njegovim rukama, pustila svoje telo da se opusti uz njegovo. Srce mi je zvučalo preglasno, kao da sam trčala. Tada sam shvatila da to što čujem uopšte nije moje srce. Žan-Klodov puls dobio je kroz moje telo. Mogla sam da ga čujem, da ga osetim, gotovo da ga stisnem u svojoj ruci, Zagledala sam mu se u lice. Njegove oči bile su najtamnije plave boje koju sam ikada videla, savršene poput ponoćnog neba. Bile su tamne i žive, ali u njima nije bilo osećaja tonjenja, potanjanja. Bile su samo oči.

Njegovo lice se nagnulo ka meni. Prošaputao je, – Zaklinjem ti se.

Nameravao je da me poljubi. Nisam želela da to učini. Ali nisam želela ni da policija stane i počne da nas ispituje. Nisam želela da objašnjavam krvave mrlje, iskidanu bluzu. Njegove usne su oklevale na mojim ustima. Njegovo srce bilo je glasno u mojoj ruci, njegov puls ubrzan, a moje disanje iskidano njegovom potrebom.

Usne su mu bile svila, njegov jezik brza vlaga. Pokušala sam da se povučem unazad i pronašla njegovu ruku na zadnjem delu svog vrata, pritisak njegovih usana na svojim.

Policijsko svetlo je prešlo preko nas. Opustila sam se uz Žan-Kloda, dopuštajući mu da me poljubi. Usta su nam bila pritisnuta. Moj jezik je pronašao glatku čvrstinu očnjaka. Povukla sam se, i on me je pustio. Prislonio je moje lice uz svoje grudi, s jednom rukom poput čelika uz moja leđa, koja me je pritiskala uz njega. Drhtao je, i to nije bilo zbog kiše.

Disanje mu je bilo iskidano, srce mu je skakalo ispod kože mog obraza. Glatka ogrubelost njegovog ožiljka od opekotine mi je dodirnula lice.

Njegova glad se ulila u mene u divljem talasu, poput vreline. Do sada me je štitio od nje. – Žan-Klod! Nisam pokušavala da prikijem strah u svom glasu.

– Čuti. Drhtaj mu je prošao telom. Dah mu je pobegao u glasnom uzdah. Pustio me je tako naglo da sam posrnula.

Udaljio se od mene da bi se naslonio uz parkirani auto. Podigao je lice ka kiši. Još uvek sam mogla da osetim otkucaje njegovog srca. Nikada nisam bila toliko svesna svog sopstvenog pulsa, krvi kako mi teče kroz vene. Obgrlila sam se sopstvenim rukama, drhteći na vreloj kiši.

Policijska kola su nestala u tami uličnih svetala. Posle možda pet minuta Žan-Klod se uspravio. Više nisam mogla da osećam otkucaje njegovog srca. Moj puls je bio lagan i uobičajen. šta god da se desilo, prošlo je.

Prošao je pored mene i pozvao me preko ramena. – Dođi, Nikolaos nas čeka unutra.

Pratila sam ga kroz vrata. Nije pokušavao da me uzme za ruku. U stvari, ostajao mi je van dohvata, a ja sam ga pratila kroz mali četvrtasti lobi. Pravi čovek sedeo je iza pulta. Okrznuo me je pogledom podigavši oči s magazina koji je čitao. Njegove oči brzo su prešle na Žan-Kloda, pa nazad na mene. Iskezio mi se.

Uzvratila sam mu pogled. Slegnuo je ramenima i vratio se svom magazinu. Žan-Klod se brzo kretao uz stepenice, ne čekajući me. Možda je mogao da čuje kako idem za njim, a možda mu i nije bilo važno. Sledila sam ga.

Izgleda da se više nismo pretvarali da smo ljubavnici. Zamislite. Gotovo da sam mogla da kažem da vampir gospodar nema poverenja u sebe kada sam ja u pitanju.

Tu je bio dugačak hodnik s vratima na obe strane. Žan-Klod je već upola bio kroz jedna od tih vrata. Ja sam koračala ka njima. Odbijala sam da žurim. Oni su proketo dobro mogli i da sačekaju.

U sobi se nalazio krevet, noćni stočić s lampom, i tri vampira: Obri, Žan-Klod, i nepoznati ženski vampir. Obri je stajao u udaljenom uglu, u blizini prozora. Smešio mi se. Žan-Klod je

stajao kraj vrata. Žena vampir se ležerno smestila na krevet. Izgledala je kako vampir treba da izgleda. Duba, crna kosa padala je preko njenih ramena. Njena haljina je pripijena uz telo i crna. Nosila je visoke crne čizme s potpeticama od tri inča.

– Pogledaj me u oči, – ona reče.

Okrznula sam je pogledom pre nego što sam uspela da se zaustavim, a onda sam se zagledala u pod.

Nasmejala se, i njen smeh je imao isti kvalitet dodira, kao Žan-Klodov. Zvuk koji možeš da osetiš rukama.

– Zatvori vrata, Obri, – ona reče. Njena 'r' su nosila težinu akcenta kome nisam mogla da odredim poreklo.

Obri me okrznu dok je prolazio pored mene da zatvori vrata. Ostao je iza mene, gde nisam mogla da ga vidim. Pomerila sam se da bih stala s leđima uz jedini prazni zid, tako da mogu sve da ih vidim, ako je to bilo šta dobro moglo da mi pomogne.

– Uplašena? Obri upita.

– Još uvek krvariš? ja upitah.

Prekrstio je ruke preko krvave mrlje na svojoj košulji. – Videćemo ko će krvariti do zore.

– Obri, ne budi detinjast. Vampir s kreveta ustade. Njene potpetice su kliktale po praznom podu. Prošla je oko mene, a ja sam se borila s potrebom da se okrenem i zadržim je u vidokrugu. Ponovo se nasmejala, kao da zna.

– Želiš da garantujem bezbednost tvoje prijateljice? ona upita. Vratila se da bi ponovo graciozno potonula na krevet. Gola, bezoblična prostorija je nekako izgledala još gore s njom koja sedi tamo u svojim dvesta dolara vrednim čizmama.

– Ne, – rekoh.

– To je ono što si tražila, Anita, – Žan-Klod reče.

– Rekla sam da želim garancije od Obrijevog gospodara.

– Govoriš s mojim gospodarem, devojko.

– Ne, ne govorim. Soba je iznenada bila potpuno nepomična. Mogla sam da čujem kako nešto grebe unutar zida. Morala sam da podignem pogled da bih se uverila da su vampiri još uvek u prostoriji. Oni su bili potpuno nepomični, poput statua, bez ikakvog osećaja pokreta ili disanja, ili života. Svi su bili tako prokleta stari, ali niko od njih nije bio dovoljno star da bude Nikolaos.

– I am Nikolaos, – the female said, her voice coaxing and breathing through the room. I wanted to believe her, but I didn't.

– Ne, – ja rekoh. – Ti nisi Obrijevi gospodar. Rizikovala sam da je kratko pogledam u oči. Bile su crne i raširene od iznenađenja kada sam ih pogledala. – Ti si veoma stara, i veoma dobra, ali nisi dovoljno stara ni dovoljno jaka da budeš Obrijevi gospodar.

Žan-Klod reče, – Rekao sam vam da će vas prozreti.

– Tišina!

– Igra je završena, Tereza. Ona zna..

– Samo zato što si joj rekao.

– Reci im odakle znaš, Anita.

Slegnula sam ramenima. – Ona odaje pogrešan osećaj. Jednostavno nije dovoljno stara. Obri odaje veći osećaj moći od nje. To nije u redu.

– Da li još uvek insistiraš da razgovaraš s našim gospodarom? žena upita.

– Još uvek želim garancije za sigurnost svoje prijateljice. Kratko sam pogledala po sobi, u svakoga od njih. – I već sam prilično umorna od vaših glupih malih igara.

Obri se iznenada pokrenuo ka meni. Svet se usporio. Nije bilo vremena za strah. Pokušala

sam da se povučem, znajući da nemam kuda da odem.

Žan-Klod se bacio ka njemu, s ispruženim rukama. Nije mogao da stigne na vreme.

Obrijeva ruka je došla niotkuda i zahvatila me po ramenu. Udarac mi je izbio vazduh iz tela i poslao me je leteći unazad. Moja leđa udariše u zid. Trenutak kasnije udarila je i moja glava, punom snagom. Svet je posiveo. Skliznula sam niz zid. Nisam mogla da dišem. Tanki beli oblici igrali su preko sivila. Svet je počeo da crni. Skliznula sam na pod. Nije bolelo, ništa nije bolelo. Borila sam se da dišem dok nije počelo da mi gori u grudima i dok tama nije odnela sve sa sobom.

Poglavlje 9

Glasovi su plivali kroz tamu. Snlovi. – Ne bi trebalo da je pomeramo.

– Želiš li da se usprotiviš Nikolaos?

– Pomogao sam da je donesemo ovamo, zar nisam? To je bio muški glas.

– Da, – žena reče.

Ležala sam tamo sklopljenih očiju. Sećala sam se Obrijeve ruke kako dolazi niotkuda. To je bio otvoreni udarac nadlanicom. Da je zatvorio pesnicu... ali nije. Bila sam živa.

– Anita, jesi li budna?

Otvorila sam oči. Svetlost sse poput koplja zabila u moju glavu. Zatvorila sam oči pred svetlošću i bolom, ali bol je ostao. Okrenula sam glavu, ali je to bila greška. Bol me je terao na povraćanje. Imala sam osećaj kao da kosti glave pokušavaju da otklizaju s nje. Podigla sam ruke da bih pokrila oči i jeknula.

– Anita, jesi li dobro?

Zašto vam ljudi uvek postavljaju to pitanje kada je odgovor očigledno ne? Progovorila sam šapatom, nesigurna kakav će osećaj izazvati govor. Nije bilo previše strašno. – Baš kao breskvica.

– Šta? Ovo je stiglo od žene.

– Mislim da je sarkastična, – Žan-Klod reče. Zvučao je kao da mu je lakše. – Nemoguće je da je previše povređena ako se šali.

Nisam baš bila sigurna oko tog 'previše povređena' dela. Mučnina je naletela u talasima, od glave ka stomaku, umesto obrnuto. Mogla sam da se kladim da imam potres mozga. Pitanje je bilo samo koliko loš potres?

– Možeš li da se pokreneš, Anita?

– Ne, – prošaputala sam.

– Dozvoli mi da to kažem drugačije. Ako ti pomognem, možeš li da sedneš?

Progutala sam pokušavajući da dišem kroz boz i mučninu. – Možda.

Ruke su okružile moja ramena. Kostu moje glave su počele da klize unapred dok me je podizao. Bolno sam uzdahnula i progutala. – Povратиću.

Otkotrljala sam se na sve četiri. Pokret je bio suviše nagao. Bol je bio kovitlac svetlosti i tame. Moj stomak se grčio. Povraćka mi je gorela u grlu. Glava mi je pucala.

Žan-Klod me je držao oko struka, s jednom hladnom rukom na mom čelu, držeći mi kosti glave na mestu. Njegov glas me je držao, utešni sloj preko moje kože. Govorio je na francuskom, veoma meko. Nisam razumela ni jednu jedinu reč, niti mi je to bilo potrebno. Njegov glas me je držao, ljuljao me, odneo nešto bola.

Uljuljkivao me je uz svoje grudi, a ja sam bila suviše slaba da se pobunim. Bol je pre vrištao

kroz moju glavu; sada je bio udaljen, pulsirajući. Još uvek sam osećala da je okretanje glave grozno, kao da joj delovi otklizavaju, ali bol je bio drugačiji, podnošljiv.

Obrisao mi je lice i usta vlažnom krpom. – Je li ti sad bolje? upitao me je.

– Da. Nisam shvatala kuda je bol otišao.

Tereza reče, – Žan-Klod, šta si uradio?

– Nikolaos želi da ona bude svesna i da joj bude dobro za ovu posetu. Videla si je. Potrebna joj je bolnica, ne još mučenja.

– Pa si joj pomogao. Glas vampira je zvučao zabavljeno. – Nikolaos se to neće dopasti.

Osetila sam da je slegnuo ramenima. – Učinio sam što je bilo neophodno.

Mogla sam da otvorim oči bez škiljenja ili povećanja bola. Nalazili smo se u tamnici; za to nije postojala druga reč. Debeli kameni zidovi su zatvarali četvorougao prostorijski, od možda dvadeset sa dvadeset stopa. Stepenci su vodili do drvenih vrata s rešetkama. Čak su se na zidovima nalazili setovi lanaca. Baklje su gorele duž zidova. Jedino što je nedostajalo bio je točak za mučenje i mučitelj s crnom krinkom, velikim, mesnatim rukama i tetovažom koja kaže Mama, ja te volim. Da, to bi sliku činilo savršenom.

Osećala sam se bolje, mnogo bolje. Ne bi trebalo da se tako brzo oporavljam. I ranije sam bila povređivana, teško. To nije jednostavno izbledelo, ne na ovaj način.

– Možeš li da sediš bez pomoći? Žan-Klod upita.

Iznenadujuće, odgovor je bio da. Sela sam s leđima ka zidu. Bol je još uvek bio prisutan, ali jednostavno nije bio toliko jak. Žan-Klod dohvati kofu koja je stajala blizu stepeništa i prosu je preko poda, ispirajući ga. Na sred poda je postojao sasvim moderan odvod.

Tereza je stajala piljeći u mene, s rukama na kukovima. – Ti se svakako brzo oporavljaš. Njen glas je sadržavao zabavu, ali i nešto što nisam mogla da definišem.

– Bol, mučnina, gotovo da su nestali. Kako?

Šmrknula je, s usnama koje su se izvijale. – To ćeš morati da upitaš Žan-Kloda. To je njegovo delo, nije moje.

– Zato što ti to nisi mogla da uradiš. Glas mu je krio toplu ivicu besa.

Njeno lice je pobledele. – Bez obzira, ja to ne bih ni uradila.

– O čemu govorite? ja upitah.

Žan-Klod me pogleda, njegovo lepo lice je bilo nečitljivo. Njegove tamne oči su bile zagledane u moje. Još uvek su bile samo oči.

– Hajde, vampiru gospodaru, reci joj. Vidi koliko je zahvalna.

Žan-Klod je zurio u mene, posmatrajući mi lice. – Teško si povređena, potres mozga. Ali Nikolaos nam neće dozvoliti da te odvedemo do bolnice dok ovaj... intervju ne bude završen. Plašio sam se da ćeš umreti, ili biti nesposobna da... funkcioniraš. Nikada nisam čula da mu je glas toliko nesiguran. – Zato sam podelio svoju životnu silu s tobom.

Počela sam da odmahujem glavom. Velika greška. Pritisnula sam ruke na svoje čelo. – Ne razumem.

On širom raširi ruke. – Nemam reči.

– Oh, dozvoli meni, – Tereza reče. – On je načinio prvi korak da bi od tebe napravio svog ljudskog slugu.

– Ne. Još uvek sam imala problema da čisto razmišljam, ali znala sam da ovo nije tačno. – On nije pokušao da me prevari uz pomoć svog uma, ili očiju. Nije me ujeo.

– Ne mislim da ona patetična polu-stvorenja koja na sebi imaju par ujeda i obavljaju poslove za nas. Mislim na stalnog ljudskog slugu, koji nikada neće biti ujeden, nikada povređen. Takvog koji će stariti gotovo isto tako sporo kao i mi.

Još uvek nisam shvatala. Možda se to očitavalo na mom licu, jer Žan-Klod reče, – Uzeo sam tvoj bol i dao ti nešto od svoje izdržljivosti.

– Da li u tom slučaju ti proživljavaš moj bol?

– Ne, bol je nestao. Načinio sam te malo otpornijom na povređivanje.

Još uvek nisam sve shvatala, ili je to jednostavno bilo van mojih mogućnosti. – Ne razumem.

– Slušaj, ženo, on je podelio sa tobom nešto što mi smatramo ogromnim poklonom koji se daje samo ljudima koji su dokazali da su od neprocenjive vrednosti.

Piljila sam u Žan-Kloda. – Da li to znači da sam sada na neki način pod tvojim uticajem?

– Upravo obrnuto, – Tereza reče, – sada si imunana njegov pogled, njegov glas, njegov um. Služićeš ga svojevolejno, ništa više. Sada shvataš šta je učinio.

Zurila sam u njene crne oči. One su bile samo oči.

Ona klimnu glavom. – Sada počinješ da shvataš. Kao animator već si imala delimični imunitet na naš pogled. Sada imaš gotovo potpun imunitet. – Nasmejala se naglo, lajavo. – Nikolaos će vas oboje uništiti. – S ovim se popela uz stepenice, dok su potpetice njenih čizama udarale po kamenu. Ostavila je otvorena vrata za sobom.

Žan-Klod mi priđe i zastade iznad mene. Lice mu je bilo nečitljivo.

– Zašto? uitala sam.

On je samo piljio dole u mene. Kosa mu se osušila u nedisciplinovane kovrdže koje su mu okružile lice. Još uvek je bio lep, ali je kosa činila da izgleda realnije.

– Zašto?

Tada se nasmešio, a oko očiju su mu se videle linije umora. – Da si umrla, naš gospodar bi nas kaznio. Obri već ispašta svoju... indiskreciju.

Okrenuo se i pošao ka stepeništu. Pokretao se uz stepenike poput mačke, kao da nema kosti, tečna gracioznost.

Zastao je kraj vrata i kratko me pogledao. – Neko će doći po tebe kad Nikolaos odluči da je vreme. Zatvorio je vrata i čula sam spuštanje reze i zaključavanje. Njegov glas je dolebdeo kroz rešetke, bogat, gotovo prskav od smeha, – I možda zato što mi se dopadaš. Njegov smeh je bio gorak, kao slomljeno staklo.

Poglavlje 10

Morala sam da proverim zaključana vrata. Da ih protresem, pročačkam po bravi, kao da znam kako se obijaju brave. Da vidim da li je neka od rešetki labava, mada ionako ne bih uspela da se provučem kroz maleni prozor.

Proverila sam vrata zato što nisam mogla da odolim. To je isti poriv koji vas tera da protresete prtljažnik nakon što ste zaključali ključeve u njemu.

Bila sam s pogrešne strane mnogih zaključanih vrata. Nijedna od njih mi se nisu jednostavno otvorila, ali uvek postoji prvi put. Da, možda ću poživeti dovoljno dugo da to dočekam. Odbacite to, loš je izraz.

Zvuk me je vratio u ćeliju i njene cureće, vlažne zidove. Pacov je zbunjeno protrčao duž udaljenog zida. Drugi je virio iza ivica stepeništa, drhtavih brkova. Pretpostavljam da je nemoguće imati tamnicu bez pacova, ali sam ja bila voljna da pokušam.

Još nešto je došetalo iza ivice stepeništa; pod svetlošću baklje pomislila sam da je pas. Nije bio. Pacov veličine nemačkog ovčara sedeo je na svojim glatkim, crnim, zadnjim nogama. Piljio je u mene, držeći ogromne kandže uz svoje krznene grudi. Izbečio je jedno krupno, crno,

dugmasto oko na mene. Usne su se povukle unazad sa požutelih zuba. Sekutići su mu bili dugački pet inča, tupi bodeži.

Povikala sam, – Žan-Klod!

Vazduh se ispunio visokim piskanjem, koje je odjekivalo kao da trče kroz tunel. Zakoračila sam na udaljenu ivicu stepenica. I videla sam ga. Tunel je bio usečen u zidu, gotovo visine čoveka. Pacovi su se ulivali iz tunela u debelom, krznenom talasu, skičeći i ujedajući. Iscreli su napolje i počeli da pokrivaju pod.

– Žan-Klod! Udarala sam po vratima, cimala šipke, činila sve što sam već pre pokušala. Bilo je beskorisno. Nisam mogla da izađem. Šutnula sam vrata i vrisnula, – Prokletstvo! Zvuk je odjekivao po kamenim zidovima i gotovo udavio zvuk hiljada grebućih kandži.

– Neće doći po tebe dok mi ne završimo.

Zaledila sam se, s rukama još uvek na vratima. Polako sam se okrenula. Glas je došao iz unutrašnjosti ćelije. Pod se ritao i komešao od malih krznelih tela. Visoko, piskavo cijukanje, šum punog dodir krzna, tapkanje hiljada sitnih kandži, ispuniše prostoriju. Hiljade njih, hiljade.

Četiri džinovska pacova su sedela poput planina na komešajućoj krznoj plimi. Jedan od njih je piljio u mene crnim dugmadima svojih očiju. U njegovo pogledu nije bilo ničeg pacovskog. Nikada pre nisam videla pacodlake, ali sam mogla da se kladim da ih sada posmatram.

Jedna figura je stajala, s polusavijenim nogama. Imala je veličinu čoveka, usko, pacoliko lice. Ogromni goli rep je krivudao oko njegovih savijenih nogu poput debelog mesnatog kanapa. To – ne, on, definitivno on – pružio je svoju ruku s kandžama. – Siđi i pridruži nam se, ljudsko biće. – Glas je zvučao debelo, gotovo krzveno, s ivicom cviljenja u sebi. Svaka reč je bila precizna i pomalo pogrešna. Usne pacova nisu napraljvene za govor.

Nisam imala nikakvu nameru da siđem niz stepenice. Nikako. Mogla sam da osetim srce kako mi se popelo u grlo. Znala sam čoveka koji je preživeo napad vukodlaka, gotovo umro, a nije postao vukodlak. Znala sam drugog koga je bio jedva ogreban, pa je postao tigrodlaki. Šanse su bile, ako samo budem ogrebana, da ću za mesec dana glumiti krznenu facu, sve sa crnim dugmetastim očima i žućkastim ocnjacima. Blagi Bože.

– Siđi dole, ljudsko biće. Siđi da se igraš.

S mukom sam progutala. Imala sam utisak kao da pokušavam da progutam sopstveno srce. – Ne bih rekla.

To se šištavo nasmejalo. – Mogli bismo da se popnemo po tebe. Koračao je kroz manje pacove, i oni su se histerično razdvojili, skaćući jedan preko drugoga da bi izbegli njegov dodir. On je zastao na ivici stepeništa, gledajući gore, ka meni. Njegovo krzno imalo je gotovo medeno braon boju, kroz koju se provlačila plava (blond). – Neće ti se previše dopasti ako budemo morali da te silom skidamo sa stepenica.

Progutala sam s mukom. Verovala sam mu. Pošla sam rukom ka nožu i našla prazne korice. Naravno, vampiri su mi uzeli noževe. Prokletstvo.

– Siđi dole, ljudsko biće, siđi da se igramo.

– Ako me želiš, moraćeš da dođeš po mene.

Savio je svoj rep kroz ruke, milujući ga. Jedna ruka s kandžama prešla je preko krzna na njegovom stomaku i pomilovala niže. Ja sam vrlo tvrdo piljila u njegovog lice, i on se zbog toga nasmejao.

– Dovucite je.

Dva pacova veličine pasa su se pokrenula ka stepenicama. Mali pacov je zaskičao i otkotrljao se ispod njihovih stopala. Ispustio je visok, žaloban vrisask, a onda ništa. Trzao se dok su ga drugi pacovi pokrivali. Tanušne kosti su pukle. Ništa neće otići na đubrište.

Pritisnula sam se uz vrata, kao da mogu da potonem kroz njih. Dva pacova su puzala uz stepenište, glatke, dobro uhranjene životinje. Ali u njihovim očima nije bilo ničeg životinjskog. Šta god da je bilo unutra, bilo je ljudsko, inteligentno.

– Čekajte, čekajte.

Pacovi su oklevali.

Čovek-pacov reče, – Da?

Glasno sam progutala. – Šta želiš?

– Nikolaos je tražila od nas da te zabavimo dok čekaš.

– To nije odgovor na moje pitanje. Šta želiš da učinim? Šta ti želiš?

Usne su se zavrнула sa požutelih zuba. To je ličilo na keženje, ali mislim da je to bio osmeh. – Sidi do nas, ljudsko biće. Dodirni nas, dozvoli nam da te dodirnemo. Dozvoli nam da te naučimo uživanjima krzna i zuba. On je protrljao kandže kroz krzno na svojim butinama. To mi je privuklo pažnju na njega, između njegovih nogu. Pogledala sam u stranu, i vrelna mi je prošla kroz kožu. Pocrvenela sam. Prokletstvo!

Moj glas je izašao gotovo potpuno miran. – Da li bi to trebalo da me impresionira? upitala sam.

Ukočio se u trenutku, a onda zarežao, – Dovucite je dole!

Sjajno, Anita, prkosi mu. Natukni mu da je njegova oprema nešto manja od proseka.

Njegov šištavi smeh mi je trčao uz kožu u hladnim talasima. – Noćas ćemo imati zabavu. To mogu da tvrdim.

Džinovski pacovi su pošli uz stepenice, mišići su im se pokretali ispod krzna, brkovi debeli poput žice s im se divlje mrdali. Pritisla sam leđa uz vrata i počela da kizim niz drvo. – Molim vas, molim vas nemojte. Glas mi je zvučao visoko i uplašeno, a ja sam to mrzela.

– Tako brzo smo te slomili; baš tužno, – čovek-pacov reče.

Dva gigantska pacova su gotovo stigla do mene. Oslonila sam leđa uz vrata, savila kolena, usadila pete, pomalo podižući ostali deo stopala. Kandža mi je dodirnula nogu, ja sam se trgla, ali sam čekala. Moralo je da bude precizno. Molim te, Bože, ne dozvoli im da me okrvare. Brkovi su mi grebali duž lica, težina krzna je bila na meni.

Štunula sam, obema nogama čvrsto udarivši pacova. On se izdigao na zadnje noge i prevrnuo unazad. Nervozno se nasmejao, dok mu je rep udarao. Bacila sam se unapred i žestoko ga udarila u grudi. Pacov se otkotrljao preko ivice.

Drugi pacov je čučnuo, ispuštajući iz grla nizak zvuk. Posmatrala sam kako mu se mišići izdižu i ja sam se spustila na jedno koleno i učvrstila. Ako skoči na mene dok stojim, pašću preko ivice. Samo nekoliko inča me je delilo od pada.

Skočio je. Ja sam se spustila na pod i zakotrljala. Zarila sam stopalo i jednu šaku u toplotu negovog tela i pomogla mu u pokretu. Pacov je preleteo preko mene i van vidokruga. Čula sam uplašeno vrištanje dok je padao. Čulo se debelo tump. Sumnjala sam da je bilo ko od njih mrtav. Ali ovo je bilo najbolje što sam mogla da učinim.

Ispravila sam se, ponovo leđima uz zid. Čovek-pacov se više nije smejaio. Ja sam mu se ljupko nasmešila, svojim najboljim anđeoskim osmehom. Nije izgledao impresionirano.

Napravio je pokret kao da razdvaja vazduh, glatko. Manji pacovi su potekli unapred u pravcu kako je pokazivala njegova ruka. Jeziva braon plima krznenih malih tela je počela da ključa uz stepenice.

Možda sam mogla da savladam nekolicinu, ali ne sve njih. Ako je želeo da to učine, oni će me živu pojesti, grimizni zalogaj po zalogaj.

Pacovi su zaplovili oko mojih stopala, koprcajući se i svađajući se. Tanana tela su udarala o

moje čizme. Jedan se tanko isteglio, pružajući se da dograbi ivicu mojih čizama. Otresla sam ga. Pao je preko ivice cijučući.

Džinovski pacov je odvuкао jednog od povređenih drugova u stranu. Pacov se nije pomerao. Drugi koga sam bacila preko ivice je šepao.

Jedan pacov se odbaci nagore, kandžama mi se upetljavajući u bluzu. Visio je tamo, s kandžama zarobljenim u tkanini. Mogla sam da osetim njegovu težinu preko grudi. Uхватила sam ga za sredinu tela. Zubi se zariše u moju šaku dok se nisu spojili, meljući kožu, promašivši kost. Vrisnula sam, trzajući pacova od sebe. Visio je s moje ruke kao neka obscena minduša. Krv je lila niz njegovo krzno. Drugi pacov je skočio na moju bluzu.

Čovek-pacov se smešio.

Pacov se verao ka mom licu. Zgrabila sam ga za rep i odlepila ga. Povikala sam, – Plašiš li se da dođeš lično? Da li se ti to mene plašiš? Glas mi je bio istanjen od panike, ali sam uspela da to kažem. – Tvoji prijatelji su povređeni radeći nešto čega se ti plašiš. Je li to u pitanju? Je li?

Džinovski pacovi su piljili od mene ka čoveku-pacovu. On je bacio pogled ka njima. – Ne plašim se ljudi.

– Onda dođi gore, savladaj me sam, ako možeš. Pacov koji mi je bio na ruci otpade dok je krv prskala. Koža između palca i kažiprsta je bila iskidana.

Manji pacovi su oklevali, divlje gledajući oko sebe. Jedan mi je bio na pola put uz farmerke. Otkao se i pao na pod.

– Ne plašim se.

– Dokaži. Moj glas je zvučao postojanije, možda kao da imam devet godina, umesto pet.

Gigantski pacovi su piljili u njega, napeto, prosuđujući, čekajući. Načinio je istovetni pokret sečenja vazduha rukom, samo obrnut. Pacovi su zacijukali i uspravili se na zadnjim nogama zverajući unaokolo, kao da ne mogu da poveruju, ali su polako počeli da se osipaju stepeništem, putem kojim su došli.

Oslonila sam se na vrata, slabih kolena, držeći ujedenu ruku uz svoje grudi. Čovek-pacov je počeo da gmiže uz stepenice. Kretao se lagano na vrhovima svojih produženih stopala, dok su snažne kandže kopale po kamenu.

Likantropi su jači od ljudi. Nema trikova s umom, nema žongliranja, jednostavno su bolji. Ne bih bila u stanju da iznenadim pacodlaka kao što mi je uspelo s prvim. Sumnjala sam da će se razljutiti toliko da postane glup, ali čovek uvek može da se nada. Bila sam povređena, nenaoružana i nadjačana. Ako ne uspem da ga navedem da pogreši, bila sam u dubokim govnama.

Dugački, ružičasti jezik se izvio preko njegovih zuba. – Sveža krv, – on reče. Naglo i glasno je udahnuo. – Smrdiš na strah, ljudsko biće. Krv i strah mirišu kao večera za mene. Jezik mu je zapalacao i on se nasmejao na mene.

Kliznula sam svoju povređenu ruku iza leđa, kao da dohvatam nešto. – Priđi bliže, pacoliki, i videćemo kako ti se dopada srebro.

Čovek-pacov je oklevao, zamrzao se u polučučnju na najvišoj stepenici. – Ti nemaš nikakvo srebro.

– Hoćeš li da se opkladiš u svoj život na to?

Njegove kandžaste ruke grabile su jedna drugu. Jedan od velikih pacova proskiča nešto. On se iskezi na njega. – Ja se ne plašim!

Ako ga požure, moj blef neće uspeli. – Video si šta sam uradila tvojim prijateljima. To je bilo bez oružja. Moj glas je zvučao nisko i sigurno. Dobro za mene.

Posmatrao me je jednim uglancanim okom. Njegovo krzno je blistalo po svetlošću baklji kao

da je sveže oprano. Kratko je skočio i našao se na ispustu mrvicu van domašaja.

– Nikada pre nisam videla plavokosog pacova, – ja rekoh. Bilo šta da ispuni tišinu, bilo šta da ga zadrži da ne učini taj poslednji korak. Sigurno će se Žan-Klod ubrzo vratiti po mene. Tada sam se nasmejala, iznenada i poluprigušeno.

Čovek-pacov se zamrznu, piljeći u mene. – Zašto se smeješ? Njegov glas je sadržao tek mrvicu nelagodnosti. Dobro.

– Nadala sam se da će vampiri doći po mene uskoro i spasti me. Moraš priznati da je to smešno.

Izgleda da on nije mislio da je to smešno. Mnogi ljudi ne shvataju moje šale. Da nisam ovoliko samouverena, pomislila bih da moje šale nisu smešne. Neee.

Pomerila sam ruku koju sam držala iza leđa, još uvek se pretvarajući da u njoj držim nož. Jedan od džinovskih pacova ciknu, a čak je i meni to zvučalo podrugljivo. On neće preživeti ako ga blefiram. Ja možda neću preživeti ako ga ne belifram.

Većina ljudi kada se nađe nasuprot pacodlaka, ili se smrzne ili se uspaniči. Ja sam imala vremena da se priviknem na ideju. Nisam nameravala da izumrem ako me on dodirne. Postojalo je jedno moguće rešenje da se spasem. Ako nisam u pavu, on će me ubiti. Stomak mi je uzvratilo oštrim grčom i morala sam da progutam s mukom. Bolje mrtva nego prekrivena krznom, ako me napadne. Ako me napadne, bolje bi bilo da me ubije. Pacovi nisu moj omiljeni izbor za likantropa. Ako baš nemate sreće, najmanja ogrebotina može da vas inficira.

Ako sam brza i srećna, mogla bih da dođem do bolnice da se pobrinu za mene. Nešto poput besnila. Naravno, vakcine ponekad vrede, a ponekad vam baš one prenesu likantropiju.

Provukao je svoj dugački, goli rep kroz svoje kandžaste šake. – Je li te ikada imao likantrop?

Nisam bila sigurna da li priča o seksu ili o hrani. Nijedno nije zvučalo prijatno. On će raditi na tome, dizati sebi hrabrost, onda će nasrnuti na mene, kada bude spreman. Htela sa da napadne kada ja budem spremna.

Izabrala sam seks i rekla, – Nemaš ti ono što je potrebno, pacoliki.

Ukočio se, ruka mu je kliznula niz telo, kandže su mu češljale krzno. – Videćemo šta ko ima, ljudsko stvorenje.

– Je li ovo jedini način na koji ti možeš da dođeš do seksa, da primoraš nekoga? Jesi li tako ružan u ljudskom obliku koliko i sad?

Zašištao je na mene, razjapljenih usta, ogoljenih zuba. Zvuk se izdigao iz njegovog tela, dubok i visok, zavijajuće rezanje. Nikada nisam čula bilo šta slično. Zvuk se podizao i spuštao i ispunjavao prostoriju divljim šištavim odjecima. Njegova ramena se spustiše.

Zadržala sam dah. Iznervirala sam ga. Sada ćemo videti da li mi je plan dobar, ili će me ubiti. Skočio je unapred. Ja sam se naglo spustila na pod, ali je on bio spreman za to. Bacio se na mene neverovatnom brzinom, iskežen, s kandžama koje su se pružale, vrišteći mi u lice

Savila sam noge uz grudi ili bi se on našao na meni. Spustio je jednu ruku s kandžama na moja kolena i počeo da gura. Zavukla sam ruke preko kolena, boreći se s njim. To je bilo kako da se borim s pokretnim čelikom. Ponovo je vrisnuo, visoko i šištavo, pršteći pljuvačku po meni. Spustio se na kolena da bi iz boljeg ugla pokušao da mi spusti noge. Ritnula sam ga od sebe, svom snagom. Video je da ću ga udariti i pokušao je da se povuče unazad, ali oba moja stopala su ga pogodila tačno između nogu. Udar ga je podigao s kolena i on se sručio na ispustu, dok su mu kandže grebale po kamenu. Proizvodao je visoki, cvileći, zadihani zvuk. Izgleda da nikako nije mogao da dođe do dovoljno vazduha.

Drugi čovekoliki pacov izađe četvoronoške iz tunela i pacovi se razbežaše posvuda, cvileći i cijućući. Ja sam samo sedela tamo, na ispustu, što sam dalje mogla od plavokosog čoveka-

pacova koji se previjao. Piljila sam u novog čoveka-pacova, osećajući se umorno i ljutito.

Prokletstvo, to je trebalo da uspe. Lošim momcima nije dozvoljeno da im stiže pojačanje kada su već toliko brojniji. Krzno ovoga je bilo crno, potpuno crno. Preko svojih blago povijenih nogu je nosio par isečenih farmerica. On mahnu, glatko i od svog tela.

Progutala sam svoje srce, dok mi je puls dobio. I dalje sam imala osećaj puzanja po koži pri sećanju na malena tela kako klizaju po meni. Ruka mi je pulsirala tamo gde me je pacov ujeo. Rastrgnuće me. – Žan-Klod!

Pacovi su se pokrenuli, tekuća, smeđa plima, dalje od stepeništa. Pacovi su cvileći potrčali u tunel. Jedino što sam mogla da učinim bilo je da piljim.

Džinovski pacovi zašištaše na njega, pokazujući nosovima i šapama na palog velikog pacova. – Ona se branila. Šta ste vi radili? Glas čoveka-pacova bio je nizak i dubok, tek je neznatno isklizavao. Da sam zatvorila oči, pomislila bih da je ljudski.

Nisam zatvorila oči. Džinovski pacovi su otišli, pognuto odvlačeći svog besvesnog prijatelja. Nije bio mrtav, ali je bio povređen. Jedan džinovski pacov me okrznu pogledom dok su ostali nestajali u tunelu. Njegovo prazno, crno oko je piljilo u mene obećavajući mi bolne stvari ukoliko se ikada ponovo sretnemo.

Plavokosi pacov je prestao da se presavija i sada je ležao vrlo mirno, teško dišući, pokrivajući se rukama. Novi čovek-pacov reče, – Rekao sam ti da nikada ne dolaziš ovamo.

Prvi čovek-pacov se borio da ustane. Izgledalo je da ga taj pokret boli. – Pokorio sam se pozivu gospodara.

– Ja sam tvoj kralj. Ti se pokoravaš meni. Pacov s crnim krznom počeo da se penje uz stepenice, dok mu je rep besno udarao, gotovo nalik mačjem.

Ja sam se uspravila i po ko zna koji put ove noći stala leđima uz vrata.

Povređeni pacov reče, – Ti si naš kralj samo dok ne umreš. Usprotiviš li se gospodaru, to će biti ubrzo. Ona je moćna, moćnija od tebe. Njegov glas je zvučao slabašno, drhtavo, ali se oporavlja. Bes mu je u tome pomagao.

Kralj pacova poskoči, crna magla u pokretu. Cimnuo je čoveka-pacova na noge, držeći ga s blago povijenim laktovima, dok su mu stopala mlatila iznad tla. Zadržao ga je blizu svog lica. – Ja sam tvoj kralj i ti ćeš mi se pokoravati, ili ću te ubiti. Ruka s kandžom se zari u grlo plavokosog čoveka-pacova, dok nije počeo da grabi za vazduh. Kralj pacova ga odbaci niz stepenice. Pao je tumbajući se, kao da nema kosti.

Posmatrao je nagore s dna, smotan u bolnu gomilu koja se borila za vazduh. Mržnja na njegovom licu bi zapalila lomaču.

– Jesi li dobro? novi čovek-pacov upita.

Trebalo mi je minut da shvatim da se meni obraća. Klimnula sam glavom. Očigledno sam bila spasena, ne da mi je to bilo potrebno. Naravno da nije. – Hvala ti.

– Nisam došao da tebe spasem, – on reče. – Zabranio sam svojim ljudima da love za vampira. Zato sam došao.

– Pa, znam kakav mi je rang, negde iznad buve. Hvala u svakom slučaju. Kakvi god da su ti motivi.

Klimnuo je glavom. – Nema na čemu.

Primetila sam ožiljak od opekotivne na njegovoj levoj nadlaktici. Imao je oblik grube krune. Neko ga je žigosao. – Zar ne bi bilo lakše da po okolini nosiš krunu i skeptar?

Bacio je pogled na svoju ruku, onda se nasmešio na svoj pacovski način, ogoljenih zuba. – Ovako su mi ruke slobodne.

Pogledala sam ga u oči da bih videla da li me zadirkuje, i nisam bila sigurna. Pokušajte vi da

čitajte pacovska lica.

– Šta vampiri žele od tebe? on upita.

– Žele da radim za njih.

– Učini to. Povrediće te ako ne pristaneš.

– Kao što će povrediti tebe ako držiš pacove dalje od njih?

On slegnu ramenima, što je bio neobičan pokret. – Nikolaos misli da je kraljica pacova zato što je pacov životinja koju može da pozove. Mi nismo samo pacovi, već i ljudi, i imamo izbor. Ja imam izbor.

– Uradi ono što želi i neće te povrediti, – ja rekoh.

Ponovo taj osmeh. – Ja dajem dobre savete. Ne primam ih uvek.

– Ni ja, – rekoh.

Gledao me je jednim crnim okom, okrenut ka vratima. – Oni dolaze.

Znala sam ko su oni. Zabava je bila završena. Vampiri su dolazili. Kralj pacova se sjuri niz stepenište i zgrabi palog čoveka-pacova. Prebacio ga je preko ramena kao da mu to ne predstavlja nikakav napor, onda je nestao, trčeći kroz tnel, brzo, brzo poput miša koga je iznenadilo svetlo u kuhinji. Tamna magla.

Čula sam potpetice kako klikću niz hodnik i udaljila sam se od vrata. Ona su se otvorila i Tereza zastade na ispustu. Gledala je u mene i praznu prostoriju, s rukama na kukovima, čvrsto stisnutih usana. – Gde su oni?

Podigla sam svoju povređenu ruku. – Obavili su svoj deo, a onda su otišli.

– Nije trebalo da odu, – ona reče. Tereza proizvede iznerivarni zvuk nisko u svom grlu. – To je bio taj njihov pacovski kralj, je li tako?

Slegnula sam ramenima. – Otišli su; ne znam zašto.

– Tako mirna, tako neuplašena. Zar te pacovi nisu uplašili?

Ponovo sam slegla ramenima. Kada nešto uspeva, ostani pri tome.

– Nije trebalo da ti puste krv. Piljila je u mene. – Hoćeš li promeniti oblik sledećeg punog meseca? Njen glas je sadržao trag radoznalosti. Radoznalost je ubila vampira. Čovek uvek može da se nada.

– Ne, – rekoh, i ostadoh na tome. Bez objašnjenja. Ako ga je stvarno želela, mogla je jednostavno da me treska o zid dok joj ne kažem sve što želi da čuje. Ne bi se čak ni oznojila. Naravno, Obri je već trpeo kaznu zbog toga što me je povredio.

Njene oči se suziše dok me je proučavala. – Trebalo je da te pacovi uplaše, animatoru. Izgleda da nisu obavili svoj posao.

– Možda me nije tako lako uplašiti. Srela sam se s njenim očima bez ikakvog napora. Bile su samo oči.

Tereza se isceri na mene iznenada, bleskajući ocnjacima. – Nikolaos će pronaći nešto što te plaši, animatoru. Jer strah je moć. Prošaputala je poslednje, kao da se plaši da to izgovori preglasno.

Čega su se vampiri plašili? Da li su ih progonile vizije zašiljenih kolaca i belog luka, ili su postojale gore stvari? Kako je moguće uplašiti mrtve?

– Hodaj ispred mene, animatoru. Idi da upoznaš svog gospodara.

– Zar Nikolaos nije i tvoj gospodar, Tereza?

Piljila je u mene praznog lica, kao da je smeh bio iluzija. Oči su joj bile hladne i tamne. Oči pacova su u sebi imale više ličnosti. – Pre kraja noći, animatoru, Nikolaos će biti svačiji gospodar.

Odmahnula sam glavom. – Ne bih rekla.

- Žan-Klodova moć te je učinila lakomislenom.
- Ne, – rekoh, – nije to u pitanju.
- Šta je onda, smrtnice?
- Radije bih umrla nego da budem vampirski potrčko.

Tereza nije ni trepnula, samo klmnula glavom, vrlo sporo. – Moguće je da će ti se ta želja ostvariti.

Kosa na vratu mi se podigla. Mogla sam da se susretmem s njenim pogledom, ali zlo ostavlja određeni utisak. Ježi vam vrat, steže grlo, grči utrobu. Imala sam taj osećaj i kod ljudi. Ne morate da budete nemrtvi da biste bili zli. Ali to pomaže.

Pošla sam ispred nje. Terezine čizme su kliktale oštro odjekujući kroz hodnik. Možda je to samo moj strah govorio, ali osećala sam njen pogled kao da mi ledena kocka klizi niz kičmu.

Poglavlje 11

Prostorija je bila ogromna, poput skladišta, ali su zidovi bili čvrsti, od masivnog kamona. Nastavila sam da čekam na Belu Lugošija da klizne iza ugla u svom ogrtaču. Ono što je sedelo uz zid je bilo gotovo isto toliko dobro.

Imala je možda dvanaest ili trinaest godina kada je umrla. Male, poluformirane grudi su se pokazivale ispod dugačke, providne haljine. Bila je bledo plava i izgledala je toplo nasuprot potpunog belila njene kože. Bila je bleđa i kada je bila živa; kao vampir, izgledala je poput duha. Njena kosa je bila svetlucava belo-plava (blond) koju neka deca imaju pre nego što im kosa potamni i postane braon. Ova kosa nikada neće potamneti.

Nikolaos je sedela u izrezbarednoj drvenoj stolici. Njena stopala nisu potpuno doticala pod.

Muški vampir se p okrenuo da bi se oslonio na rukohvat stolice. Koža mu je imala čudnu boju braonkaste slonovače. Nagnuo se i nešto prošaputao Nikolaos na uvo.

Ona se nasmejala, i to je bio zvuk vibrafona ili zvona. Ljupki, proračunati zvuk. Tereza pođe do devojčice na stolici i stade iza nje, s rukama koje počеше da miluju dugačku belo-plavu kosu.

Ljudski čovek dođe i stade s desne strane njene stolice. Leđima uz zid, s rukama sa strane. Gledao je pravo napred, praznog lica, ukočene kičme. Bio je gotovo savršeno ćelav, uskog lica, tamnih očiju. Najveći broj ljudi ne izgleda dobro bez kose. Ovaj je izgledao. Bio je muževno lep, ali je odavao utisak čoveka koga to ne interesuje previše. Želela sam da ga nazovem vojnikom, mada nisam znala zašto.

Drugi čovek je došao i naslonio se uz Terezu. Njegova kosa je bila peščano plava, kratko ošišana. Lice mu je bilo čudno, nelepo, ali ne ni ružno, lice za pamćenje. Lice koje bi postalo ljupko ako ga dovoljno dugo posmatraš. Oči su mu imale bleđu zelenkastu boju.

On nije bio vampir, ali bih možda požurila ako bih ga nazvala ljudskim bićem.

Žan-Klod je došao poslednji da bi stao s leve strane stolice. Nije dodirnuo nikoga, i čak je stojeći uz njih, bio odvojen od njih.

– Pa, – rekoh, – sve što nam je potrebno je tema iz filma *Dracula, Princ tame*, i svi ćemo biti postavljeni.

Njen glas je bio poput smeha, visok i bezazlen. Planirana bezazlenost. – Misliš da si smešna, zar ne?

Slegnula sam ramenima. – Dolazi mi u naletima.

Namešila mi se. Nije pokazala nijedan oćnjak. Izgledala je tako ljudski, oči su joj blistale od humora, lice joj je bilo okruglo i prijatno. Vidite kako sam ja bezazlena. Ja sam samo lepo dete.

Da baš.

Crni vampir joj ponovo nešto prošaputa na uvo. Nasmejala se, tako visoko i čisto da pomisliš da bi mogao da aj smeh staviš u bocu.

– Da li vežbaš smeh, ili je to prirodni talenat? Nee, kladim se da vežbaš.

Žan-Klodovo lice se iskrivi. Nisam bila sigurna da li pokušava da se ne smeje, ili da se ne mršti. Možda oboje. Na neke ljude utičem na taj način.

Smeh se polako izgubio s njenog lica, vrlo ljudski, dok joj na kraju samo oči nisu svetlucale. Nije bilo ničega smešnog u tim treperavim očima. Bio je to jedan od pogled kojim mačke posmatraju malene ptičice.

Glas joj je pevušio na kraju svake reči, naglasak, ljupkost Širli Templ. – Ili si veoma hrabra, ili vrlo glupa.

– Potrebna ti je bar jedna rupica u obrazu uz takav glas.

Žan-Klod meko reče, – Kladim se na glupost.

Bacila sam pogled na njega a onda nazad na utvarni čopor. – Ono što sam je umorna, povređena, ljuta i uplašena. Vrlo bih volela da što pre završimo sa ovom predstavom, pa da pređemo na posao.

– Počinjem da uviđam zašto je Obri izgubio živce. Glas joj je bio suv, bez humora. Pevuckanje je oticalo poput leda koji se topi.

– Znaš li koliko imam godina?

Pogledala sam u nju i odmahnula glavom.

– Mislila sam da si rekao da je dobra, Žan-Klod. Izgovorila je njegovo ime kao da je ljuta na njega.

– Dobra je.

– Reci mi koliko imam godina. Njen glas je bio hladan, ljutiti odrasli glas.

– Ne mogu. Ne znam zašto, ali ne mogu.

– Koliko je stara Tereza?

Pogledala sam u tamnokosog vampira, sećajući se težine koju je imala u mom umu. Smejala mi se. – Sto, možda sto pedest godina, ne više.

Lice joj je bilo nečitljivo, izgravirani mermer kada je upitala, – Zašto ne više?

– Odaje osećaj takve starosti.

– Osećaj?

– U mojoj glavi, ona ostavlja osećaj određenog... stepena moći. Uvek sam mrzela da to glasno objašnjavam. Uvek zvuči mistično, ali nije. Ja poznajem vampire na način na koji neki ljudi poznaju konje, ili automobile. To je talenat. To je vežba. Nisam bila sigurna da bi Nikolaos uživala da je uporedim sa konjem, ili automobilom, pa sam držala zatvorena usta. Vidite, i nisam glupa, nakon svega.

– Pogledaj me, ljudsko biće. Pogledaj u moje oči. Glas joj je još uvek bio mek, bez te komandujuće moći koju je Žan-Klod imao.

Gospode, pogledaj u moje oči. Pomislili bi da bi glavni gradski vampir gospodar mogao da bude originalniji. Ali to nisam rekla naglas. Oči su joj bile plave, ili sive, ili obe boje. Pogled joj je bio poput težine koja mi pritiska kožu. Gotovo da sam mogla da očekujem da ću ako podignem ruke moći nešto da odgurnem od sebe. Nikada nisam osetila vampirov pogled na taj način.

Ali mogla sam da joj susretne pogled. Nekako, a znala sam da to nije trebalo da se dogodi.

Vojnik koji je stajao s njene desne strane me je gledao kao da sam konačno učinila nešto interesantno.

Nikolaos je ustala. Pomerila se malo ispred svoje pratnje. Dostizala mi je možda do ključne kosti, što ju je činilo niskom. Stajala je tamo jedan trenutak, izgledajući nematerijalno i ljupko poput slike. Bez ikakvog osećaja životnosti, ali stvar ljupkih linija i pažljivih boja.

Stajala je tamo ne pomerajući se i otvorila svoj um ka meni. Imala sam osećaj kao da je otvorila vrata koja su dotle bila zaključana. Njen um se sudario s mojim i ja sam posrnula. Misli su kidale kroz mene poput noževa, naoštreno čeličnih snova. Lebdeći komadići njenog uma igrali su mi u glavi; tamo gde bi dodirnuli ja sam bila otupela, povređena.

Bila sam na kolenima, a nisam se sećala da sam pala. Bilo mi je hladno, strašno hladno. Ništa nije postojalo za mene. Bila sam nevažna stvar, pored tog uma. Kako sam mogla da pomislim o sebi da sam joj jednaka? Kako sam mogla da učinim bilo šta drugo sem da puzim ka njom i molim je da mi oprostí? Moju uvredljivost nije bilo moguće tolerisati.

Počela sam da puzim ka njoj, na rukama i kolenima. To je izgledalo kao prava stvar da se učini. Morala sam da je preklinjem za oprostaj. Bilo mi je potrebno da mi bude oprošteno. Kako se drugačije prilazi boginji sem na savijenim kolenima?

Ne. Nešto je bilo pogrešno. Ali šta? Trebalo je da tražim boginji da mi oprostí. Trebalo je da je obožavam, da učinim sve što zatraži. Ne. Ne.

– Ne. To sam prošaputala. – Ne.

– Dođi k meni, moje dete. Glas joj je bio potpu proleća nakon duge zime. Otvarao me je iznutra. Činio je da se oseđam toplo i dobrodošlo.

Pružila je blede ruke ka meni. Boginja bi me pustila da je zagrlim. Predivno. Zašto sam se onda šćućurila na podu? Zašto ne potrčim ka njoj?

– Ne. Udarila sam rukama po kamenu. To je peklo, ali ne dovoljno. Ne! Zabila sam pesnicu o pod. Cela ruka me je pekla i postajala neosetljiva. – NE! Udarala sam pesnicama o pod, ponovo i ponovo, sve dok nisu počele da krvare. Bol je bio oštar, realan, moj. Vrisnula sam, – Izlazi mi iz uma! Ti kučko!

Čučala sam na podu, zadihana, držeći ruke uz stomak. Puls mi je skakao u grlu. Od pulsa nisam mogla da dišem. Bes je kolao kroz mene, čist i naoštren. Odagnao je poslednje senke Nikolaosinog uma od mene.

Zurila sam u nju. Bes, a iza njega strah. Nikolaos je zapljusnula moj um kao što okean zapljusne školjku, ispunila me je i ispraznila. Možda je morala da me dovede do ludila da bi me slomila, ali je to mogla da učini ako bi poželela. I nije postojala nijedna prokleta stvar koju sam mogla da učinim da bih se zaštitila.

Zurila je u mene i nasmejala se, tim čudesnim vazdušastim zvukom vibrafona od smeha. – Oh, pronašli smo nešto čega se animator plaši. Da, jesmo. Njen glas je bio pevuckav i prijatan. Ponovo glas devojčice neveste.

Nikolaos kleknu ispred mene, smotavši nebeskoplavu hailju ispod svojih kolena. Poput dame. Savila se u struku da bi mogla da me pogleda u oči. – Koliko sam stara, animatoru

Počela sam da se tresem od reakcije, šoka. Moju zubi su cvokotali kao de se smrzavam na smrt, a možda sam se i smrzavala. Glas mi se provukao kroz zube i zgrčenu vilicu. – Hiljadu, – rekoh. – Možda više.

– Bio si u pravu, Žan-Klod. Dobra je. Gotovo je prislonila lice uz mene. Želela sam da je odgurnem, ali više od svega nisam želela da me dodirne.

Ponovo se nasmejala, visoko i divlje, bolno čisto. Da me nije sve toliko bolelo, možda bih zaplakala, ili je pljunula u lice.

– Dobro, animatoru, razumele smo se. Ti ćeš uraditi ono što mi želimo, ili ću ti oljuštiti mozak poput slojeva luka. Disala mi je uz lice, dok joj se glas spuštao do šapata. Dečjeg šapata sa

ivicom kikotanja u sebi. – Veruješ da to mogu da učinim, zar ne?
Verovala sam.

Poglavlje 12

Želela sam da pljunem to glatko, blede lice, ali sam se plašila šta bi mi uradila. Graška znoja je polako klizila niz moje lice. Želela sam da joj obećam bilo šta, bilo šta, samo da me nikada ponovo ne dodirne. Nikolaos nije morala da me začarava; sve što je trebalo da uradi bilo je da me uplaši. Strah će me kontrolisati. To je bilo ono na šta je računala. Nisam mogla da dozvolim da se to desi.

– Izlazi... mi... iz... lica, – rekla sam.

Nasmejala se. Dah joj je bio topao i mirisao je na pepermint. Osveživač daha. Ali ispod tog čistog, modernog mirisa bio je miris krvi. Stare smrti. Skorašnjeg ubistva.

Više nisam drhtala. Rekla sam, – Dah ti miriše na krv.

Trgla se unazad, ruka joj je pošla ka usnama. Bio je to tako ljudski pokret da sam se nasmejala. Njena haljina mi je prešla preko lica dok je ustajala. Mala stopa u papučici me je šutnula u grudi.

Silina me je preturila unazad, osetila sam oštar bol, ostala bez vazduha. Već drugi put u toku noći nisam mogla da dišem. Ležala sam ravno na stomaku, hvatajući vazduh, gutajući uprkos bola. Nisam čula da se bilo šta polomilo. Nešto je trebalo da bude polomljeno.

Glas je udarao iznad mene, dovoljno vreo da opari. – Vodite je odavde pre nego što je sama ubijem.

Bol je izbledeo do bolnog proboda. Vazduh je goreo dok mi je silazio u pluća. Grudi su mi bile krute, kao da sam progutala olovo.

– Ostani gde si, Žan.

Žan-Klod je stajao udaljeno od zida, na pola puta do mene. Nikolaos mu je naredila da se ne miče pokretom jedne male, blede ruke.

– Možeš li da me čuješ, animatoru?

– Da. Glas mi je bio poluudavljen. Nisam mogla da zahvatim dovoljno vazduha da bih pričala.

– Jesam li ti polomila nešto? Glas joj se podiže poput malene ptičice.

Zakašljala sam se, pokušala da pročistim grlo, ali je to bolelo. Držala sam se rukama za grudi dok je bol bledeo. – Ne.

– Šteta. Ali pretpostavljam da bi to onda usporilo stvari, ili te učinilo beskorisnom za nas. Izgledalo je da misli da ovo poslednje ima svojih mogućnosti. Šta bi mi uradili da je nešto bilo polomljeno? Nisam želela da znam.

– Policija zna samo za četiri ubistva vampira. Bilo je šest više od toga.

Pažljivo sam udahnula. – Zašto to ne kažete policiji?

– Moj dragi animatoru, mnogi od nas ne veruju u ljudske zakone. Mi znamo koliko je ljudska pravda jednaka prema nemrtvima. Nasmešila se, i opet je trebalo da ima rupicu u obrazu. – Žan-Klod je bio peti najmoćniji vampir u gradu. Sada je treći.

Piljila sam u nju, čekala da mi kaže da je u pitanju šala. Nastavila je da se smeši, istim preciznim osmehom, kao da je utisnut u vosak. Jesu li me oni smatrali budalom? Nešto je ubilo dva vampira gospodara? Jača od – ponovo sam morala da progutam pre nego što sam nastavila – Žan-Kloda?

Osmeh joj se raširio, jedva primetno pokazujući očnjake. – Brzo shvataš situaciju. To ti priznajem. I možda će to nešto ublažiti Žan-Klodovu kaznu. On te je preporučio nama, znaš li?

Odmahnula sam glavom, pogledala ka njemu. Nije se ni pomerio, čak ni da bi disao. Samo su me njegove oči posmatrale. Tamno plave poput ponoćnog neba, gotovo grozničavo svetle. Još uvek se nije nahranio. Zašto mu nije dozvoljavala da se nahrani?

– Zašto je on kažnjen?

– Jesi li zabrinuta za njega? Glas joj je sadržavao lažno iznenađenje. – Moj, moj, moj, zar nisi ljuta što te je uvalio u ovo?

Za trenutak sam ga posmatrala. Onda sam shvatila šta sam mu videla u očima. Strah. Plašio se Nikolaos. A znala sam da ako imam saveznika u ovoj prostoriji, da je to on. Strah će vas vezati bliže nego ljubav, ili mržnja, a deluje đavolski brže. – Ne, – rekoh.

– Ne, ne. Seckala je reč, unjkajući je gore i dole, imitirajući dete. – Lepo. Glas joj se iznenada spustio, postao odrastao, drhteći od vreline, besa. – Daćemo ti poklon, animatoru. Imamo svedoka drugog ubistva. Video je kako je Lukas umro. On će ti reći sve što je video, zar ne, Zahari? Nasmešila se ka čovekom s kosom boje peska.

Zahari klimnu glavom. Zakoračio je oko stolice i uputio mi nizak naklon. Usne su mu bile suviše tanke za lice, osmeh iskrivljen. Pa ipak, ledeno zelene oči su mi se urezivale u pamćenje. Već sam videla to lice, ali gde?

Uputio se ka malenim vratima. Nisam ih dotle videla. Bila su skrivena u drhtavim senkama baklji, ali je ipak trebalo da ih primetim. Bacila sam pogled na Nikolaos, i ona klimnu glavom, dok joj je osmeh krivio usne.

Sakrila je vrata od mene, a da ja to nisam primetila. Pokušala sam da ustanem, odgurujući se rukama. Greška. Bolno sam udahnula i ustala brzo koliko sam se usuđivala. Ruke su mi već bile ukrućene, s modricama i ogrebotinama. Ukoliko preživim do jutra, biću kao ranjeno štene.

Zahari otvori vrata elegantnim pokretom, kao što mađioničar otvara zavesu. Čovek je stajao na vratima. Bio je obučen u ostatke poslovnog odela. Vitka figura, pomalo zadebljana u srednjem delu, previše piva, premalo vežbe. Možda je imao trideset godina.

– Dođi, – Zahari reče.

Čovek je zakoračio u sobu. Oči su mu bile okrugle od straha. Ružičasti prsten je svetlucao pod svetlošću vatre. Mirisao je na strah i smrt.

Još uvek je imao toniranu kožu, pune oči. Mogao bi da prođe kao čovek bolje nego ijedan vampir u prostoriji, ali je bio leš više od svakoga od njih. To je bilo samo pitanje vremena. Ja sam zarađivala za život podižući mrtve. Zнала sam šta je zombi kada ga vidim.

– Sećaš li se? Zahari upita.

Zombijeve ljudske oči su se raširile, a boja izbledela iz njegovog lica. Prokletstvo, izgledao je tako ljudski. – Da.

– Odgovorićeš na Nikolaosina pitanja, razumeš li me?

– Razumem. Čelo mu se naboralo kao da se koncentriše na nešto, nešto čega ne može da se seti u potpunosti.

– Ranije nije hteo da odgovori na naša pitanja. Zar ne? Nikolaos reče.

Zombi odmahnu glavom, zureći u nju s nekom vrstom stravične očaranosti u očima. Ptice verovatno na taj način posmatraju zmije.

– Mučili smo ga, ali je bio veoma tvrdoglav. Onda se, pre nego što smo mogli da nastavimo sa svojim poslom, obesio. Stvarno je trebalo da mu oduzmemo opasač. Zvučala je zamišljeno, nadureno. Zombi je piljio u nju. – Ja... obesio sasm se. Ne shvatam. Ja...

– On ne zna? upitah.

Zahari se nasmeši. – Ne, ne zna. Zar to nije čudesno? Znaš već kako je teško bilo koga od njih učiniti da izgledaju tako ljudski, da zaboravi da je umro.

Znala sam. To je značilo da neko ima ogromnu moć. Zahari je piljio u zbunjenog nemrtvog kao da je umetničko delo. Dragoceno. – Ti si ga podigao? upitah.

Nikolaos reče, – Zar nisi prepoznala svog kolegu animatora? Nasmejala se lagano, povetarac koji donosi zvuk udaljenih zvona.

Bacila sam pogled na Zaharijevo lice. On je piljio u mene, očima koje su me pamtile. Izraz lica mu je bio prazan, s linijom nečega zbog čega mu se koža ispod jednog oka trzala. Bes, strah? Onda mi se nasmešio, brilijantno, odjekujuće. Ponovo, tu je bio šok prepoznavanja.

– Postavi svoje pitanje, Nikolaos. Sada mora da odgovori.

– Je li to istina? ona me upita.

Oklevala sam, iznenađena što se okrenula ka meni. – Da.

– Ko je ubio vampira Lukasa?

On je zurio u nju, dok mu se lice kršilo. Disanje mu je bilo plitko i prebrzo.

– Zašto mi ne odgovara?

– Pitanje je suviše složeno, – Zahari objasni. – On se možda ne seća ko je Lukas.

– Onda mu ti postavljalj pitanja, a ja očekujem da on odgovori na njih. Glas joj je bio topao od pretnje.

Zahari se okrete i načini elegantni pokret šireći ruke. – Dame i gospodo, posmatrajte nemrtvog. Iscerio se na sopstvenu šalu. Niko drugi se nije nasmešio. Ni ja nisam shvatila šalu.

– Jesi li video kako je vampir ubijen?

Zombi klimnu glavom. – Da.

– Kako je ubijen?

– Srce mu je iščupano, glava odsečena. – Glas mu je bio tanak poput papira od straha.

– Ko mu je iščupao srce?

Zombi je počeo da odmahuje glavom, ponovo i ponovo, brzim, trzajućim pokretima. – Ne znam. Ne znam.

– Pitaj ga šta je ubilo vampira, – ja rekoh.

Zahari ispali pogled ka meni. Oči su mu bile poput zelenog stakla. Kosti su mu se isticale na licu. Bes ga je oblikovao u skelet s kožom poput platna

– Ovo je moj zombi, moj posao!

– Zahari, – Nikolaos reče.

Okrenuo se ka njoj, ukočenih pokreta.

– To je dobro pitanje. Razumno pitanje. Glas joj je bio nizak, miran. To nikoga nije prevarilo. Pakao mora da je pun takvih glasova. Smrtonosnih, ali tako razumnih.

– Postavi njeno pitanje, Zahari.

On se okrenuo nazad ka zombiju, sa šakama savijenim u pesnice. Nije mi bilo jasno zašto je tako besan. – Šta je ubilo vampira?

– Ne razumem. U glasu se osećala oštra ivica panike.

– Kakva vrsta stvorenja mu je iščupala srce? Je li to bilo ljudsko biće?

– Ne.

– Je li bio drugi vampir?

– Ne.

Ovo je bio razlog što zombiji još uvek nisu bili dobri u sudnicama. Morao si da ih vodiš za ruku, da tako kažem, da bi dobio odgovore. Advokati bi te optužili za navođenje svedoka. Što je istina, ali to ne znači da je zombi lagao.

– Šta je onda ubilo vampira?

Ponovo klimanje glavom, nazad i napred, nazad i napred. Otvorio je usta, ali nikakav zvuk nije iz njih izašao. Izgledalo je da se guši rečima, kao da mu je neko gurnuo papir niz grlo. – Ne mogu!

– Kako misliš, ne možeš? Zahari vrisnu na njega i pljesnu ga preko lica. Zombi podiže ruke da bi zaštitio svoju glavu. – Ti... ćeš... mi... odgovoriti. Svaka reč bila je naglašena šamarom.

Zombi je pao na kolena i počeo da plače. – Ne mogu!

– Odgovori mi, proklet da si! Šutnuo je zombija, in on se sručio na tlo, sklupčavajući se u čvrstu loptu.

– Prestani. Zakoračila sam ka njima. – Prestani s tim!

Šutnuo je zombija poslednji put i okrenuo se ka meni. – To je moj zombi! Mogu da radim šta hoću s njim.

– To je bilo ljudsko biće. Zaslusuje više poštovanja od ovoga. Kleknula sam do uplakanog zombija. Osetila sam Zaharija kako se naginje iznad mene.

Nikolaos reče, – Ostavi je na miru, za sada.

Stajao je tako nalik na ljutitu senku koja mi je pritiskala leđa. Dodirnula sam zombijevu ruku. On se trgao. – U redu je. Ja te neću povrediti. Neću te povrediti. On se ubio da bi pobegao. Ali čak ni grob mu nije bio dovoljno sklonište. Pre ove noći rekla bih da nijedan animator ne bi podigao zombija za ovako nešto. Ponekad je svet gore mesto nego što bih želela da znam.

Morala sam da oljuštim zombijeve ruke s njegovog lica, onda da okrenem njegovo lice kako bi me pogledao. Jedan pogled je bio dovoljan. Tamne oči su bile neverovatno široke, sa strahom, takvim strahom. Tanka linija pljuvačke mu je curila iz usta.

Odmahnula sam glavom i ustala. – Slomio si ga.

– Prokleta tačno. Nikakav prokleti zombi me neće praviti budalom. On će odgovarati na pitanja.

Naglo sam se okrenula da bih se zagledala u čovekove ljutite oči. – Zar ne shvataš? Slomio si mu um.

– Zombiji nemaju umove.

– Tako je, nemaju. Sve što imaju, i to vrlo kratko vreme, je sećanje na ono što su bili. Ako se prema njima dobro ponašaš, mogu da zadrže svoje ličnosti možda nedelju dana, ili malo više, ali ovo... Pokazala sam na zombija, onda se obratila Nikolaos. – Loše postupanje ubrzava proces. Šok ga uništava.

– Šta govoriš, animatoru?

– Ovaj sadista – pokazala sam palcom ka Zahariju – uništio je zombijev um. On neće odgovoriti više ni na jedno pitanje. Nikome, nikada.

Nikolaos se okrenula poput blede oluje. Oči su joj bile plavo staklo. Njene reči su ispunile prostoriju mekim gorenjem. – Ti arogantni... Drhtaj je prošao njenim telom, od malih stopala u papučicama to dugačke beloplave kose. Čekala sam da drvenu stolicu zahvati vatra i da se upali pred finim usijanjem njenog besa.

Bes je oljuštio dete lutkicu. Kostu su stajale odmah ispod bele papirnate kože. Ruke su grabile vazduh, poput kandži, zategnute. Jedna ruka se zabila u rukohvat stolice. Drvo je zacvilelo, onda puklo. Zvuk je odjeknuo od kamenih zidova. Glas joj je goreo uz našu kožu. – Odlazi odavde pre nego što te ubijem. Povedi ženu i uveri se da je bezbedno ušla u svoj auto. Ako me ikada više izneveriš, bilo to veliko ili malo, iščupaću ti grkljan, a moja deca će se kupati pod tušem tvoje krvi.

Lepa grafika; pomalo melodramatična. Nisam to rekla glasno. Dođavola, nisam čak ni disala.

Bilo kakav poket je mogao da je privuče. Sve što joj je bilo potrebno bio je izgovor.

Izgleda da je to i Zahari osetio. Naklonio se, a da mu oči nijednog trenutka nisu napustile njeno lice. Onda se bez reči okrenuo i počeo da korača ka malim vratima. Zastao je na otvorenim vratima i napravio pokret kao da će me ispratiti kroz vrata. Ja sam bacila pogled ka Žan-Klodu, koji je još uvek stajao tamo gde ga je ostavila. Nisam pitala za Ketrininu bezbednost; nije mi se ukazala prilika. Stvari su se previše brzo odvijale. Otvorila sam usta; možda je Žan-Klod pogodio.

Ućutkao me je mahnuvši vitkokom, bledom rukom. Ruka je izgledala belo poput čipke na njegovoj košulji. Očne jabučice su mu bile ispunjene plavim plamenom. Crna, dugačka kosa je zalebdela oko njegovog iznenada smrtno bledog lica. Njegova ljudskost se gubila. Njegova moć je gorela po mojoj koži, podižući dlačice na mojim rukama. Zagrlila sam se, piljeći u stvorenje koje je bilo Žan-Klod.

– Trči! On vrisnu na mene, šibajući me svojim glasom. Trebalo je da prokrvarim od njega. Oklevala sam i uhvatila Nikolaos pogledom. Ona je lebdela, sasvim polako, nagore. Mlečno bela kosa je igrala oko njene skeletne glave. Podigla je ruku s kandžama. Kost i vene su bile uhvaćene u amberu njene kože.

Žan-Klod se okrenuo u kovitlacu, ruka-kandža je zamahnula ka meni. Nešto me je udarilo u zid i upola van vrata. Zahari me uhvati za ruku i povuče me napolje.

Izvukla sam se od njegovog zahvata. Vrata su se zviznula zatvorivši mi se u lice. Prošaputala sam, – Slatki Isuse.

Zahari je bio na dnu uskog stepeništa koje je vodilo nagore. Pružio mi je ruku. Lice mu je bilo glatko od znoja. – Molim te! Pružio je ruku ka meni poput zarobljene ptice..

Miris je izbio ispod vrata. To je bio miris trulećih leševa. Miris natečenih tela, kože koja puca i otvara se na suncu, krvi koja usporava i trune u utihlim venama. Načinila sam zvuk kao da ću povratiti i odstupila.

– Oh, Bože, – Zahari je šaputao. Stavio je jednu ruku preko svojih usta i nosa, drugu i dalje držao ka meni.

Ignorovala sam njegovu ruku ali sam stala uz njega na stepenište. Otvorio je usta da nešto kaže, kada su vrata zaškripala. Drvo se treslo i udaralo, kao da u njega bije neki strahoviti vetar. Vetar se probio ispod vrata. Moja kosa se zakovitlala u vetru nalik tornadu. Odstupili smo nekoliko koraka dok su teška drvena vrata drhtala i udara nasuprot vetru koji nije mogao da bude tamo. Unutrašnja oluja? Mučaljivi miris trulog mesa je krvario u vetru. Pogledali smo se. Postoji taj trenutak prepoznavanja nas protiv njih, ili toga. Okrenuli smo se i počeli da trčimo kao da smo spojeni žicama.

U unutrašnjosti oluja nije bila moguća. Nikakav vetar nije mogao da juri za nama uz uske kamene stepenice. U toj sobi nije bilo trulećih leševa. Ili jeste? Bože, nisam želela da znam. Nisam želela da znam.

Poglavlje 13

Eksplzija se razlila uz stepenište. Vetar nas je oborio kao da smo igračke. Vrata su se razletela. Zagrebala sam na sve četiri pokušavajući da pobegnem, samo da pobegnem. Zahari se uspravio na noge, povukao me za ruku. Potrčali smo.

Iza nas se čulo zavijanje, van vidokruga. Vetar je besneo iza nas. Moja kosa me je šibala po licu, zaslepljujući me. Zaharijeva ruka me je zgrabila i zadržala. Zidovi su bili glatki, stepenište

od glatkog kamena, nije bilo ničega za šta da se uhvatiš. Izravnali smo se sa stepeništem i držali jedno za drugog.

– Anita. Žan-Klodov baršunasti glas je šaputao. – Anita. Borila sam se da pogledam u vetar, žmirkajući da bih videla. Tamo nije bilo ničega. – Anita. Vetar je dozivao moje ime. Anita. Nešto je svetlucalo, plava vatra. Dve tačke plavog plamena, okačene u vetru. Oči – jesu li to bile Žan-Klodove oči? Da li je bio mrtav?

Plavi plamenovi su počeli da plutaju nadole. Vetar ih nije dodirnuo. Vrisnula sam, – Zahari! Ali zvuk vetra je progutao zvuk. Dali je i on to video, ili sam ja počinjala da ludim?

Plavi plamenovi su se spuštali niže i niže, i iznenada nisam želela da me dodirnu, kao što sam iznenada znala da će upravo to učiniti. Nešto mi je govorilo da će to biti veoma loša stvar.

Otrgla sam se od Zaharija. On je vrisnuo nešto ka meni, ali vetar je urlao i cvileo između uskih zidova poput poludelog tobogana. Nije bilo nikakvog drugog zvuka. Počela sam da puzim uz stepenište, dok me je vetar udarao, pokušavajući da me sruši dole. Postojao je još jedan zvuk, Žan-Klodov glas u mojoj glavi. – Oprosti mi.

Plava svetlost je iznenada bila ispred mogl ica. Pokušala sam da se stopim sa zidom, udarila u vatru. Moje ruke su prošle kroz plamen. Nije ga bilo.

Vrisnula sam, – Ostavi me na miru!

Vatra se topila kroz moje ruke kao da ih nema, prošla do mojih očiju. Svet je bio plavo staklo, tih, ništa, plavi led. Šapat: Trči, trči. Ponovo sam sedela na stepeništu, žmirkajući ka vetru. Zahari je piljio u mene.

Vetar je stao kao da ga je neko isključio pomoću prekidača. Tišina je bila zaglušujuća. Dah mi je dolazio u kratkim jecajima. Nisam imala puls. Nisam mogla da osetim otkucanje svog srca. Sve što sam mogla da čujem bilo je moje disanje, suviše glasno, suviše plitko. Konačno sam shvatila šta misle kada kažu od straha ostati bez vazduha.

Zaharijev glas je bio promukao i preglasan u tišini. Mislim da je šaputao, ali je to izašlo kao uzvik. – Tvoje oči, one svetle plavo!

Prošaputala sam, – Čuti, ššššš. Nisam shvatala zašto, ali neko nije smeo da čuje ono što je on upravo rekao, nije smeo da sazna šta se upravo desilo. Život mi je zavisio od toga. Više nisam čula šapat u glavi, ali je poslednji savet bio dobar. Trči. Trčanje je zvučalo odlično.

Tišina je bila opasna. To je značilo da je borba završena, i da pobednik može da okrene svoju pažnju na druge stvari. Nisam želela da ja budem jedna od tih stvari.

Ustala sam i pružila ruku Zahariju. Izgledao je zaintrigirano, ali je prihvatio, stojeći. Povukla sam ga uz stepenište i počela da trčim. Morala sam da pobegnem, morala sam, ili ću umreti na ovom mestu, ove noći, sada. Znala sam to sa sigurnošću koja nije ostavljala prostor za bilo kakva pitanja, vreme za oklevanja. Trčala sam za svoj život. Umrla bih da me Nikolaos sada ugleda. Umrla bih.

A ja nikada ne bih shvatila zašto.

Ili je Zahari takođe osetio paniku, ili je pomislio da zna nešto što ja ne znam, zato što je trčao sa mnom. Kada bi jedan od nas posrnuo, drugi bi povukao njega ili nju, na noge i mi bi trčali. Trčali smo dok je kiselina gorela u mišićima mojih nogu, a grudi mi bile stegnute od bola zbog nedostatka vazduha.

Ovo je bio razlog zbog koga sam džogilrala, da bih mogla da trčim kao da bežim od pakla kada bi me nešto jurilo. Tanje butine nisu bile dovoljno ubedljiv razlog. Ali ovo jesto, trčanje kada moraš, trčanje da bi spasao svoj život. Tišina je bila teška, gotovo opipljiva. Izgledalo je da teče uz stepenice, kao da nešto traži. Tišina nas je progonila sa istom sigurnošću kojom nas je progonio vetar.

Problem s trčanjem uz stepenice je da ako ste ikada imali povredu kolena, jednostavno ne možete da to činite zauvek. Dajte mi ravnu površinu i mogu da trčim satima. Stavite me na uspon i kolena počinju da mi zadaju bolove. To počinje kao blag bol, ali ne prođe mnogo vremena i on prerasta u oštar, agonizirajući bol. Svaki korak počinje da mi vrišti uz nogu, dok cela noga ne pulsira u vriskovima.

Koleno je pošelo da pucketa dok se pokretalo. To je bio loš znak. Koleno je pretelo da će me izdati. Ako izleti iz zgloba, biću obogaljena na stepenica sa tišinom koja diše oko mene. Nikolaos bi me pronašla i ubila. Zašto sam bila tako sigurna u to? Nije bilo odgovora, ali sam to znala, znala sa svakim udisajem. Nisam se svađala s tim osećanjem.

Usporila sam i odmorila se na stepenicama, proteglivši mišiće na svojim nogama. Odbila sam da jeknem kada su se mišići na mojoj lošoj nozi zgrčili. Protegliću je i osećaću se bolje. Bol neće nestati, suviše sam je zloupotrebila za to, ali ću moći da koračam, a da me koleno ne izda.

Zahari se srušio na stepenice, očigledno nije bio džoger. Njegovi mišići će se zategnuti ako ne nastavi da se kreće. Možda mu je to bilo poznato. Možda ga nije bilo briga.

Proteglila sam ruke uz zid dok mi se ramena nisu isteglila. Tek da radim nešto poznato dok čekam da mi se koleno smiri. Nešto da radim dok slušam – šta? Nešto teško i klizajuće, nešto dravno, davno mrtvo.

Zvukovi odozgo, s višeg dela stepeništa. Zaledila sam se i pritisla uz zid, izravnala dlanove uz hladni kamen. Šta sad? Šta još? Pobogu, uskoro će svanuti zora.

Zahari je ustao i okrenuo lice ka gornjem delu stepeništa. Ja sam stajala leđima uz zid tako da mogu da vidim gore kao i dole. Nisam želela da mi se nešto prišunja odozdo dok ja gledam uz stepenice. Želela sam svoj pištolj. Bio mi je zaključan u prtljažniku, gde mi nije značio ama baš ništa.

Stajali smo odmah ispod odmorišta, okretišta. Ponekad sam želela da imam sposobnost da vidim iza ugla. Ovo je bio jedan od takvih trenutaka. Šum tkanine uz kamen, tarenje cipela.

Čovek koji je izbio iza ugla bio je ljudsko biće, iznenađenje, iznenađenje. Čak mu je i vrat bo neobeležan. Pamučno bela kosa bila mu je obijana tik uz glavu. Mišići njegovog vrata su poigravali. Njegovi bicepsi su imali veći obim nego moj struk. Moj struk jeste uzak, ali njegove ruke su ipak bile, ah, impresivne. Imao je najmanje šest stopa i tri inča, a na njemu nije bilo dovoljno masnoće ni da se premaže tiganj.

Oči su mu bile kristalno bledilo januarskog neba, udaljeno ledeno plave. On je takođe bio prvi bodi bilder koga sam ikada videla a da nije bio preplanuo. Svi ti pucajući mišići bili su urađeni u belom, kao Mobi Dik. Crni mrežasta majica s bretelama pokazivala je svaki inč masivnih grudi. Crni šorts za džogiranje lepršao je oko njegovih napumpanih nogu. Morao je da izreže šorts sa strane da bi ga prevukao preko ispupčenja svojih butina.

Prošaputala sam, – Isuse, koliku težinu tegova možeš da podigneš?

Nasmešio se zatvorenih usta. Govorio je jedva pomerajući usne, ne odavajući čak ni trag svojih sekutića. – Četiri stotine.

Tiho sam zvznula. I rekla ono što je želeo da kažem: Impresivno.

Nasmešio se, pazeći da ne pokaže zube. Pokušavao je da glumi vampira. Tako pažljiva gluma bezveze utrošena na mene. Da li da mu kažem da sve na njemu vrišti da je ljudsko biće? Neee, mogao bi da me prelomi preko svoje butine kao drvce za potpalu.

– Ovo je Vinter (zima), – Zahari reče. Ime je bilo suviše savršeno da bi bilo stvarno, kao da je neka filmska zvezda iz četrdesetih.

– Šta se dešava? on upita.

– Naša gospodarica i Žan-Klod se bore, – Zahari reče.

On ispusti vazduh nalik dubokom uzdahu. Oči su mu se tek nezatno raširile Žan-Klod? Izgovorio je to kao pitanje.

Zahari klimnu glavom i nasmeši se. – Da, izdržavao je.

– Ko si ti? on upita.

Oklevala sam; Zahari slegnu ramenima. – Anita Blejk.

Tada se nasmešio, konačno pokazujuće lepe normalne zube. – Ti si Dželat?

– Da.

On se nasmeja. Zvuk je odjekivao između kamenih zidova. I gledalo je da se tišina zateže oko nas. Smeh je iznenada prestao, trag znoja mu je ostao na usni. Vinter je to osetio i uplašio se. Glas mu je bio nizak, gotovo šapat, kao da se plaši da će ga neko čuti. – Nisi dovoljno velika da budeš Dželat.

Slegnula sam ramenima. – To i mene ponekad razočara.

Nasmešio se, gotovo ponovo nasmejao, ali je progutao smeh. Oči su mu svetlucale.

– Hajde da svi odemo odavde, – Zahari reče.

Složila sam se s njim.

– Poslali su me da proverim kako je Nikolaos, – Vinter reče.

Tišina je pulsirala s imenom. Graška znoja mu je klizila niz lice. Važno bezbednosno upozorenje: nikada ne izgovaraj ime ljutitog vampira gospodara kada su oni dovoljno blizu da te čuju.

– Ona može da se brine sama o sebi, – Zahari prošaputa, ali je zvuk bez obzira na to odjekivao.

– Neeee, – ja rekoh.

Zahari zari pogled u mene i ja slegoh ramenima. Ponekad jednostavno ne mogu da odolim.

Vinter je piljio u mene, lice mu je bilo bezlični gravirani mermer, samo oči su mu drhtale. Gospodin Muškarčina. – Dođite, – on reče. Okrenuo se ne proverivši da li ćemo ga slediti. Sledili smo ga.

Sledila bih ga bilo kuda dokle god je išao uz stepenice. Znala sam samo da ništa, apsolutno ništa, ne bi moglo da me natera da se ponovo spustim niz te stepenice. Ne svojevolutno. Naravno, uvek su postojale druge opcije. Podigla sam pogled ka Vinterovim širokim leđima. Da, ako ne želiš da pođeš svojevolutno, postoje uvek druge opcije.

Poglavlje 14

Stepenište se otvorilo u četvorougao prostoriju. Električna sijalica je visila s tavanice. Nikada nisam pomislila da jedno blede električno svetlo može da bude lepo, ali bilo je. Predstavljalo je znak da iza sebe ostavljamo podzemne prostorije užasa i da se približavamo stvarnom svetu. Bila sam spremna da pođem kući.

Dvoja vrata su vodila iz kamene odaje, jedna pravo ispred nas, a druga s desne strane. Muzika je doplovila kroz ona ispred nas. Visoka, svetla, cirkuska muzika. Vrata su se otvorila i muzika je proključala oko nas. Za trenutak sam videla odsjaj jarke svetlosti i stotine ljudi kako mile po okolini. Znak je svetleo Kuća smeha. Prolaz u karnevalu, usred zgrade, Znala sam gde sam Cirkus prokletih.

Najmoćniji vampiri grada su spavali ispod Cirkusa. To je bilo nešto što treba zapamtiti.

Vrata su počela da se zatvaraju, zaglušujući muziku, zaklanjajući svetle oznake. Pogledala sam u oči devojčice tinejdžerke, koja se trudila da vidi kroz dovrtak. Vrata se zatvoriše uz klik.

Čovek se naslonio na vrata. Bio je visok, vitak, obučen kao kockar na rečnim brodovima. Kraljevski purpurni sako, čipka oko vrata i na prednjem delu, potpuno crne pantalone i čizme. Šešir sa ravnom ivicom mu je zaklanjao lice, a zlatna maska je pokrivala sve sem njegovih usta i brade. Tamne oči su piljile u mene kroz zlatnu masku.

Jezik mu je igrao preko usana i zuba: očnjaci, znači vampir. Zašto li me to nije iznenađivalo?

– Plašio sam se da ćemo se zaobići, Dželatu. Glas mu je imao južnjačku punoću.

Vinter se isprečio između nas. Vampir se nasmejao, bogatim lajavim tonom. – Mišićavi ovde misli da može da te zaštiti. Da li da ga iskidam u komade da bih mu dokazao da greši?

– To neće biti neophodno, – ja rekoh. Zahari se pokrenuo da bi stao pored mene.

– Da li mi prepoznaješ glas? vampir upita.

Odmahnula sam glavom.

– Prošlo je dve godine. Nisam znao dok ovaj posao nije iskrasao da si ti Dželat. Mislio sam da si umrla.

– Možemo li da prekinemo poigravanje? Ko si ti i šta želiš?

– Tako radoznala, tako nestrpljiva, tako ljudska. Podigao je rukavicama pokrivene ruke i skinuo šešir. Kratka, kestenjasta kosa je uokviravala zlatnu masku.

– Molim te, ne čini to, – Zahari reče. – Gospodarica mi je naredila da se uverim da je ova žena bezbedno stigla do svojih kola.

– Nemam nameru da joj skinem ni dlaku s glave – večeras. Rukavice su uklonile masku. Leva strana lica mu je bila u ožiljcima, izrovana, istopljena. Samo su njegove smeđe oči bile cele i žive, kotrljajući se u krugu ružičasto-belog tkiva od ožiljaka. Opekotine od kiseline izgledaju tako. Samo što ovo nije izazvala kiselina. To je učinila sveta voda.

Sećala sam se njegovog tela kako me prikućava za tlo. Njegovi zubi su mi razderali ruku dok sam pokušavala da ga zadržim dalje od vrata. Čisti, oštri zvuk prelamanja kosti gde ju je probio zubima. Moji vriskovi. Njegova ruka kako mi silom povija glavu unazad. On kako se povlači unazad spremajući se da napadne. Bespomoćnost. Promašio mi je vrat; nikada nisam saznala zašto. Zubi su se zarili u moju ključnu kost, prelomili je. Lizao mi je krv poput mačke kada liže šlag. Ležala sam pod njegovom težinom slušajući kako lapće moju krv. Slomljene kosti me još uvek nisu bolele, šok. Prestajalo je da me boli, prestajala sam da se plašim. Počela sam da umirem.

Moja desna ruka je tražila po prašini i dodirnula nešto glatko – staklo. Bočica sa svetom vodom koja je izbačena iz moje tašne, koju su razbacale ljudske sluge. Vampir me nijednog trenutka nije pogledao. Lice mu je bilo pritisnuto na ranu. Njegov jezik je istraživao rupu koju je napravio. Zubi su mu ogrebali uz голу kost i ja sam vrisnula.

Smejao se uz moje rame, smejao dok me je ubijao. Otčepila sam poklopac na bočici i sasula mu je u lice. Meso je proključalo. Njegova koža se potklobučila, na njoj su se pojavili mehurići. Klećao je preko mene, hvatajući svoje lice i urlajući.

Mislila sam da je ostao zarobljen u kući kada je izgorela. Želela sam da umre, tako sam želela. Silom sam odgurnula to sećanje od sebe. Sada je stajao ovde, otelotvorenje moje omiljene noćne more.

– Šta, nema vrištanja od strahar? Nema uplašениh jecaja? Razočaravaš me, Dželatu. Zar se ne diviš svom ručnom radu?

Moj glas je bio prigušen, utišan. – Mislila sam da si umro.

– Sada znaš drugačije. A sada i ja znam da si ti živa. Baš ugodno.

Nasmešio se, a mišići na njegovom obrazu s ožiljcima povukli su mu osmeh na jednu stranu, pretvarajući ga u grimasu. Čak ni vampiri ne mogu sve da zaleče. – Večnost, Džlatu, provešću

čitavu večnost ovakav. Pomilovao je ožiljke rukom u rukavici.

– Šta želiš?

– budi hrabra mala devojčice, budi hrabra kao što želiš da budeš. Mogu da osetim tvoj strah. Želim da vidim ožiljke koje sam ti napravio, da se uverim da me se sećaš kao što se ja sećam tebe.

– Sećam te se.

– Ožiljke, devojčice, pokaži mi ožiljke.

– Šta pošto ti pokažem ožiljke?

– Onda ideš kući, ili kuda god si pošla. Gospodarica nam je dala striktna naređenja da ne smeš da budeš povređena sve dok ne završiš posao koji treba da uradiš za nas..

– A onda?

Nasmešio se, širokim svetlucavim prikazivanjem zuba. – Onda ću te uloviti i naplatiću ti za ovo. Dodirnuo je svoje lice. – Hajde, devojčice, ne budi stidljiva, sve sam to već video. Okusio sam tvoju krv. Pokaži mi ožiljke i mišićavko neće morati da umre dokazujući koliko je jak.

Okrznula sam pogledom Vintera. Masivne pesnice su bile prekrštene preko njegovih grudi, Njegova kičma je vibrirala od spremnosti. Vampir je bio u pravu; Vinter bi umro pokušavajući. Gurnula sam iskidani rukav iznad lakta. Uzdignuti ožiljak ukrašavao mi je pregib ruke; ožiljci su se razlivali odatle, poput tečnosti, ukrštajući se i ploveći naniže niz spoljnu ivicu moje ruke. Opekotina u obliku krsta zauzimala je jedino čisto mesto u unutrašnjosti moje podlaktice.

– Mislio sam da nikada nećeš moći ponovo da koristiš tu ruku pošto sam je onako iskidao.

– Fizikalna terapija je čudesna stvar.

– Ne postoji fizikalna terapija koja može meni da pomogne.

– Ne, – rekoh. Prvo dugme s bluze mi je nedostajalo. Još jedno i raširila sam košulju da bih izložila svoju ključnu kost. Uokvirivali su je ožiljci, puzali preko nje. To izgleda veoma privlačno u kupaćem kostimu.

– Dobro, – vampir reče. – Mirišeš na hladan zmoj kada misliš na mene, mala devojčice. Nadao sam se da ću te progoniti na način na koji si ti progonila mene.

– Postoji razlika, znaš.

– I šta bi ona mogla da bude?

– Ti si pokušavao da me ubiješ. Ja sam se branila.

– A zašto si došla u našu kuću? Da zabiješ kolčeve kroz naša srca. Došla si u našu kuću da nas ubiješ. Mi nismo lovili tebe.

– Ali ste išli u lov na drugih dvadeset troje ljudi. To je mnogo ljudi. Vaša grupa morala je da bude zaustavljena.

– Ko te je naimenovao za to, Bog? Ko te je načinio dželatom?

Duboko sam udahnula. Dah mi je bio miran, nisam drhtala. Ekstra poen za mene. – Policija.

– Bah. Pljunuo je na pod. Vrlo privlačno. – Previše radiš, devojčice. Pronađiubicu, onda ćemo ovo završiti.

– Mogu li sada da idem?

– Svakako. Večeras si bezbedna, zato što gospodarica tako kaže, ali to će se promeniti.

Zahari reče, – Idemo napolje kroz vrata sa strane. Hodao je gotovo unazad posmatrajući vampira dok smo odlazili. Vinter je ostao iza, čuvajući nam leđa. Idiot.

Zahari otvori vrata. Noć je bila vrela i lepljiva. Letnji vetar me je ošamario u lice, vlažan, i blizak, i lep.

Vampir dobaci, – Zapamti ime Valentin, jer ćeš još čuti o meni.

Zahari i ja smo prošli kroz vrata. Bacila sam pogled iza nas. Sa spoljne strane nije bilo kvake,

nije bilo načina da se vrata otvore. Karta u jednom pravcu, napolje. Napolje je zvučalo baš kako treba.

Počeli smo da hodamo. – Imaš li pištolj sa srebnim mecima? on upita.

– Da.

– Počeo bih da ga nosim na tvom mestu.

– Srebrni meci ga neće ubiti.

– Ali će ga usporiti.

– Da. Nekoliko minuta smo koračalili u tišini. Izgledalo je da topla letnja noć klizi oko nas, zadržava nas u svojim lepljivim, radoznalim rukama.

– Ono mi je potrebno je puška.

Pogledao me je. – Nameravaš da nosiš pušku sa sobom dan za danom?

– Sa isečenom cevi, tako bi stala ispod kaputa.

– Usred leta u Misuriju, istopila bi se. Zašto ne mašinka, ili bacač plamena, kad smo već kod toga?

– Mašinka suviše rasipa metke. Možeš da pogodiš nevine ljude. Bacač plamena je glomazan. I pravi priličan nered, takođe.

Zaustavio me je rukom na ramenu. – Upotrebila si bacač plamenova na vampire ranije?

– Ne, ali sam videla kako izgleda kad se upotrebi.

– Bože moj. Za trenutak je gledao u prazno, onda upita, – Je li vredelo?

– Poput čarolije; međutim, s puno nereda. I spalio je kuću oko nas. Mislila sam da je to pomalo ekstremno.

– Mogu da se kladim. Ponovo smo počeli da koračamo. – Mora da mrziš vampire.

– Ne mrzim ih.

– Zašto ih onda ubijaš?

– Zato što je to moj posao, i ja sam u njemu dobra. Zašli smo za ugao, i sada sam mogla da vidim parking na kome sam ostavila svoj auto. Izgledalo mi je kao da sam ga parkirala pre nekoliko dana. Sat mi je govorio da su u pitanju sati. To je pomalo ličilo na zadržku kao kad putujete avionom, samo što ne prolazite vremenske zone, nego događaje. Toliko traumatičnih događaja i vaš osećaj za vreme mora da se pokarabasa. Suviše stvari koje se dešavaju u kratkom vremenskom rasponu.

– Ja sam tvoj dnevni kontakt. Ako ti bilo šta bude potrebno, ili ako želiš da preneseš poruku, ovo je moj broj. Ugurao mi je kutiju šibica u ruku.

Bacila sam pogled na kutiju. Na njoj je pisalo Cirkus prokletih krvavo crvenim slovima na sjajnoj crnoj pozadini. Gurnula sam je u džep farmerki.

Moj pištolj je ležao tamo u prtljažniku. Navukla sam rameni opasač ne mareći što nemam jaknu da ga pokrijem. Pištolj na otvorenom privlači pažnju, ali vas većina ljudi ostavlja na miru. Često i potrče, čisteći vam put. To je prilično zgodno kad nekoga jurite.

Zahari je čekao dok nisam sela u auto. Naslonio se na otvorena vrata. – Nemoguće je da je to samo posao, Anita. Mora da postoji bolji razlog od toga.

Spustila sam pogled u krilo i startovala auto. Pogledala sam u njegove blede oči. – Plašim ih se. To je sasvim prirodna ljudska sklonost da uništi ono čega se plaši.

– Najveći broj ljudi provede život izbegavajući stvari kojih se plaše. Ti juriš za njima. To je ludo.

Bio je u pravu. Zatvorila sam vrata i ostavila ga da stoji u vreloj tami. Ja sam uzdizala mrtve, a nemrtve polagala na počinak. To je bilo ono što sam radila. Ko sam bila. Ako ikada budem počela da preispitujem svoje motive, prestaću da ubijam vampire. To je bar jednostavno.

Noćas nisam dovodila svoje motive u pitanje, tako da sam još uvek bila ubica vampira, još uvek ime koje su mi dali. Ja sam bila Dželat.

Poglavlje 15

Zora je kliznula preko neba poput svetlosne zavese. Zvezda zornjača je svetlucala poput dijamantne ljuspice nasuprot laganog toka svetlosti.

Videla sam dva izlaska sunca u toliko dana. Postajala sam razdražljiva. Trik je bio u tome da odlučim na koga da budem razdražljiva i šta da radim s tim. U ovom trenutku je sve što sam želela bilo da spavam. Ostalo je moglo da čeka, moralo je da čeka. Već satima su mi za pogonsko gorivo služili strah, adrenalin i tvrdoglavost. U tihom miru automobila mogla sam da osetim svoje telo. Ono nije bilo srećno.

Bolelo me je da držim volan, bolelo da ga okrećem. Nadala sam se da krvave ogrebotine na mojim rukama izgledaju gore nego što jesu. Celo moje telo bilo je ukočeno. Svi potcenjuju modrice. One bole. Boleće još više pošto prespavam na njima. Ne postoji ništa nalik buđenju ujutru pošto su vas dobro prebili. To je poput mamurluka koji vam pokriva celo telo.

Hodnik zgrade u kojoj sam stanovala je bio utihao. Zujanje klima-uređaja disalo je u tišini. Gotovo da sam mogla da osetim sve te ljude koji spavaju iza vrata. Imala sam potrebu da pritisnem uvo na jedna od vrata i proverim da li mogu kako moji susedi dišu. Tako je tiho. Čas posle zore je najprivatniji od svih. To pravo vreme za samoću i uživanje u tišini.

Jedini tiši sat je tri ujutro, a ja nisam obožavalac trećeg sata jutra.

Ključevi su mi bili u ruci, gotovo da sam dodirnula vrata, kada sam shvatila da su odškrinuta. Tanana pukotina, gotovo zatvorena, ali ne. Pokrenula sam se s desne trane vrata i pritisla leđa uz zid. Da li su čuli zveckanje ključeva? Ko je bio unutra? Adrenalin je zaplovio poput finog šampanjca. Bila sam svesna svake senke, načina na koji pada svetlo. Moje telo bilo je u stanju pripravnosti, a ja se molila Bogu da je to nepotrebno.

Izvukla sam pištolj i naslonila se uz zid. Šta sad? Iz stana nije dopirao nikakav zvuk, ništa. Moglo je da bude još vampira, ali prava zora je bila sasvim blizu. Nije bilo verovatno da su vampiri. Ko još je mogao da mi provali u stan? Duboko sam udahnula i izdahnula vazduh. Nisam znala. Nisam imala ni najmanju ideju. Pomislili biste da sam se privikla na to da ne znam šta se kod đavola događa, ali mi se to nikada ne dešava. To me samo čini razdražljivom i pomalo uplašenom.

Imala sam nekoliko izbora. Mogla sam da odem i pozovem policiju, što nije loš izbor. Ali šta su oni mogli da urade što ja nisam, sem da ušetaju unutra i budu ubijeni umesto mene? To nije bilo prihvatljivo. Mogla sam da čekam u hodniku dok ko god da je u pitanju ne postane radoznao. To bi moglo da potraje, a stan bi mogao da bude prazan. Bila sam umorna i želela sam da odem u krevet. Prokletstvo!

Uvek sam mogla da upadnem pucajući. Nee. Mogla sam da gurnem vrata da se otvore i da ležeći na podu upucam bilo koga unutra. Ako imaju pištolje. Ako unutra ima nekoga.

Mudrost je nalogala da ih nadčekam, ali sam bila umorna. Naliv adrenalina je bledeo pred frustracijom od prevelikog broja izbora. Postoji tačka na kojoj se jednostavno umorite od svega. Nisam verovala da sam u stanju da stojim ovde u klimatizovanom hodniku i ostanem na oprezu. Nisam stigla do toga da zaspim stojeći, ali mi je to padalo na pamet. Za sat vremena će moji susedi početi da se bude i kreću, mogli su da budu uhvaćeni u unakrsnoj vatri. Neprihvatljivo. Šta god da se dogodi, moralo je da se dogodi sada.

Odluka je doneta. Dobro. Ništa bolje od straha ne može da vam očisti mozak. Udaljila sam se od vrata koliko sam mogla i prešla s druge strane, pištolja uperenog u njih. Kretala sam se duž zida s leve strane ka strani vrata sa šarkama. Ona su se otvara na unutra. Samo ih gurni dok si izravnata sa zidom; jednostavno. Da.

Spustila sam se na jedno koleno, spustila ramena kao da mogu da mogu da uvučem glavu poput kornjače. Računala sam na to da bi svaki pištolj pogodio iznad mene, u visinu grudi. U čučnju sam bila daleko niža od visine grudi.

Gurnula sam vrata da se otvore levom rukom i zagrlila prag. To je išlo poput čarolije. Moj pištolj je bio uperen u grudi lošeg momka. Osim što su njegove ruke već bile u vazduhu i što mi se on smešio.

– Ne pucaj, – rekao je. – Ovde je Edvard.

Klečala sam piljeći u njega; bes mi se podigao poput tople plime. – Ti kopile. Znao si da sam napolju.

Uspravio je prse. – Čuo sam ključeve.

Ustala sam očima pretražujući sobu. Edvard je pomerio moju tapaciranu stolicu da bude okrenuta ka vratima. Ništa drugo izgleda nije bilo pomereno.

– Uveravam te, Anita, da sam sasvim sam.

– To verujem. Zašto me nisi pozvao po imenu?

– Hteo sam da vidim da li si još uvek dobra. Mogao sam da te oduvam dok si oklevala ispred vrata, s tim ključevima koji su tako lepo zveckali.

Zatvorila sam vrata iza sebe i zaključala ih, mada bih, da budem iskrena, sa Edvardom unutra verovatno bila sigurnija da sam sebe zaključala napolju nego unutra. On nije bio imponantan čovek, nije bio zastrašujuća pojava, ako ga ne poznajete. On je visok pet stopa i osam inča, vitak, plavokos, plavook, šarmantan. Ali ja sam bila Dželat, a ond Smrt lično. On je bio osoba koju sam videla kako koristi bacač plamena.

Radila sam s njim ranije, i nebo zna koliko sam se uz njega osećala sigurno. Nosio je sa sobom više vatrenog oružja nego Rambo, ali je bio pomalo neobazriv prema nevinim posmatračima. Svoju karijeru je počeo kao plaćeni ubica. Toliko je policiji bilo poznato. Mislim da su mu ljudi postali previše laki, pa se prebacio na vampire i likantrope. I znala sam da ako dođe trenutak da mu bude zgodnije da me ubije nego da mi bude prijatelj, da bi to učinio. Edvard nema savest. To ga je činilo savršenim ubicom.

– Na nogama sam celu prokletu noć, Edvarde. Nisam raspoložena za tvoje igre.

– Koliko si povređena?

Slegnula sam ramenima i napravila grimasu. – Ruke me bole, većinom od modrica. U redu sam.

– Tvoja noćna sekretarica reče da si na devojačkoj zabavi. Iscerio se na mene, dok su mu oči svetlucale. – Mora da je bila luda zabava.

– Natrčala sam na vampira koga verovatno poznaješ.

Podigao je svoje žute obrve i načinio bešumno Oh ustima.

– Sećaš li se kuće koju si zamalo spalio oko nas?

– Pre oko dve godine. Ubili smo šest vampira, i dvoje ljudskih slugu.

Prošla sam pored njega i bacila se na kauč. – Jednoga smo propustili.

– Ne, nismo. Njegov glas je bio veoma precizan. Edvard u svom najopasnijem izdanju.

Pogledala sam na pažljivu zabačenost njegove glave. – Veruj mi kad ti to kažem, Edvarde. On me je gotovo ubio večerasi. – Što je delimično bila istina, takođe poznata i kao laž. Ako vampiri nisu hteli da bilo šta kažem policiji, sigurno ne bi želeli ni da Smrt to zna. Edvard je bio daleko

opasniji za njih od policije.

– Koji?

– Onaj koji me je zamalo iskidao u komade. Naziva sebe Valentin. Još uvek nosi ožiljke od kiseline koje sam mu ja napravila.

– Od svete vode?

– Da.

Edvard priđe i sede na kauč do mene. Držao se na svom kraju, održavajući pažljivu razdaljinu. – Pričaj mi. Njegove oči su pažljivo gledale moje lice.

Pogledala sam u stranu. – Nije mnogo ostalo da se ispriča.

– Lažeš, Anita. Zašto?

Zurila sam u njega, bes mi je naglo nadolazio. Mrzim kada me uhvate u laži. – U gradu su se u blizini reke desila neka ubistva vampira. Koliko dugo si u gradu, Edvarde?

Tada se nasmešio, mada nisam bila sigurna na šta. – Ne dugo. Čuo sam glasinu da si večeras otišla da se sastaneš s glavnim gradskim vampirom.

Nisam mogla da zaustavim reakciju. Zinula sam; iznenađenje je bilo preveliko da bih mogla da ga sakrijem. – Kako si dođavola to saznao?

Graciozno je slegnuo ramenima. – Imam svoje izvore.

– Nijedan vampir ne bi razgovarao s tobom, ne svojevolumno.

Ponovo je slegnuo ramenima na način koji je mogao da znači svašta i ništa.

– Šta si noćas radio, Edvarde?

– Šta si noćas radila, Anita?

Touché, nerešena igra, šta bilo. – Zašto si onda došao kod mene? Šta želiš?

– Hoću lokaciju vampira gospodara. Njihovo dnevno odmoriste.

Oporavila sam se dovoljno da mi glas bude ravan, bez iznenađenja u sebi. – Kako bi to moglo da mi bude poznato?

– Da li ti je poznato?

– Ne. Ustala sam. – Umorna sam i želim da legnem. Ako nema ništa drugo?

Ustao je, takođe, još uvek se smešeći, kao da zna da lažem. – Bićemo u kontaktu. Ako natrčiš na informaciju koja mi je potrebna. . . Ostavio je rečenicu nedovršenom i pošao ka vratima.

– Edvarde.

Upola se okrenuo ka meni.

– Imaš li pušku sa skraćenom cevi?

Obrve su mu se ponovo podigle. – Mogao bih da ti nabavim jednu.

– Platiću.

– Ne, hoću poklon.

– Ne mogu da ti kažem.

– Ali ti je poznato?

– Edvarde...

– Koliko duboko si u tome, Anita?

– Do očiju i brzo tonem.

– Mogao bih da ti pomognem.

– Znam.

– Da li bih pomažući ti mogao da ubijem više vampira?

– Možda.

Iscerio se na mene, brilijantno, srcezaustavljajuće. Taj osmeh je bio njegov najbezazleniji osmeh dobrog momka. Nikada nisam mogla da odlučim da li je osmeh stvaran ili tek još jedna

maska. Da li bi pravi Edvard izvoleo da ustane? Verovatno ne.

– Uživam da povređujem vampire. Ubaci me u kombinaciju ako možeš.

– Hoću.

Zastao je s rukom na kvaki. – Nadam se da ću imati više sreće sa svojim drugim izvorima nego što sam imao s tobom.

– Šta će se desiti ukoliko ne možeš da saznaš lokaciju od drugih?

– Pa, vratiću se.

– I?

– I ti ćeš mi reći ono što želim da znam. Zar ne? Još uvek se cerio na mene, šarmantno, dečački. Takođe je govorio da će me mučiti ako bude morao.

S mukom sam progutala. – Daj mi nekoliko dana, Edvarde, i možda ću ti dati tvoju informaciju.

– Dobro. Doneću ti pušku kasnije u toku dana. Ako ne budeš kod kuće ostaviću ti je na kuhinjskom stolu.

Nisam ga pitala kako je ulazio kad nisam bila kod kuće. Samo bi se nasmešio ili nasmejao. Brave nisu dugo zadržavale Edvarda. – Hvala ti. Za pušku, mislim.

– Zadovljstvo je moje, Anita. Do sutra. Zakoračio je kroz vrata i ona se zatvoriše za njim.

Sjajno. Vampiri, sada Edvard. Dan je bio star tek petnaest minuta. Početak nije mnogo obećavao. Zaključala sam vrata, koliko god da je to vredelo, i otišla u krevet. Browning Hi-Power je bio u svojoj drugoj kući, u modifikovanoj furtroli pričvršćenoj za uzglavlje mog kreveta. Raspelo je predstavljalo hladan metal oko mog vrata. Bila sam bezbedna koliko je to bilo moguće, a gotovo da sam bila suviše umorna da bih o tome brinula.

Ponela sam u krevet sa sobom još jednu stvar, punjenu igračku, pingvina po imenu Sigmund. Ne spavam s njim često, tek povremeno, kada neko pokušava da me ubije. Svako ima svoje slabosti. Neki ljudi puše. Ja skupljam punjene pingvine. Ako nećete to nikome da ispričate, neću ni ja.

Poglavlje 16

Stajala sam u prostranoj kamenoj prostoriji u kojoj je sedela Nikolaos. Samo je drvena stolica ostala, prazna. Kovčeg je stajao na podu s jedne strane. Svetlost baklji je svetlucala na uglačanom podu. Povetarac je prošao kroz sobu. Baklje su se zalelujale i bacile prostrane crne senke po zidovima. Izgledalo je da se senke kreću nezavisno od svetlosti. Što sam ih duže posmatrala, bila sam sve sigurnija da su senke suviše tamne, suviše debele.

Mogla sam da okusim svoje srce u grlu. Puls mi je dobio u glavi. Nisam mogla da dišem. Onda sam shvatila da čujem i drugih otkucaj, poput eha. – Žan-Klod? Senke su zaplakale, – Žan-Klod, – tankim kukajućim glasovima.

Klekla sam pored kovčega i uhvatila poklopac. Bio je sačinjen od jednog komada i podigao se glatko na nauljenim šarkama. Krv je počela da se sliva niz strane kovčega. Krv mi je tekla niz noge, pljuskala mi po rukama. Vrisnula sam i ustala, pokrivena krvlju. Ona je još uvek bila topla. – Žan-Klod!

Bleda ruka se podigla iz krvi, zgrčila i srušila sa strane kovčega. Žan-Klodovo lice je isplivalo na površinu. Moje ruke su se ispružile. Njegovo srce je treperilo u mojoj glavi, ali on je bio mrtav. On je bio mrtav! Njegova ruka bila je ledeni vosak. Oči mu se iznenada otvoriše. Mrtva ruka mi je zgrabila zglob.

– Ne! Pokušala sam da oslobodim ruku. Spustila sam se na kolena u krv koja se hladila i vrisnula, – Pusti me!

On je seo. Bio je prekriven krvlju. Bela košulja mu se cedila, poput krvave krpe.

– Ne.

Povukao je moju ruku bliže sebi, i mene zajedno s njom. Drugom rukom sam se odupirala od kovčega. Nisam htela da mu priđem. Nisam htela! Nagnuo se nad mojom rukom, raširenih usta, s očnjacima koji su posezali. Njegovo srce je poput groma udaralo po senkama. – Žan-Klod, ne!

Pogledao me je pre nego što je napao. – Nisam imao izbora. Krv je počela da curi niz njegovo lice iz njegove kose, dok mu lice nije postalo krvava maska. Očnjacu su potonuli u moju ruku. Vrisnula sam i probudila se sedeći u krevetu.

Zvono na vratima je zujalo. Iskočila sam iz kreveta, zaboravljajući. Jeknula sam. Pokrenula sam se suviše brzo za batinek oje sad dobila prošle noći. bolelo me je svuda, pa i na mestima na kojima nikako nisam mogla da imam modrice. Ruke su mi još uvek bile ukočene, a na njima sasušena krv. Osećala sam se kao da imam artritis.

Zvono na vratima je neprekidno zujalo, kao da se neko naslonio na njega. Ko god da je bio, dobiće zagrljaj zato što me je probudio. Spavala sam u prevelikoj majici. Navukla sam farmerke koje sam sinoć nosila i našla se u svojoj verziji kućne haljine.

Stavila sam Sigmunda punjenog pingvina nazad sa svim ostalima. Punjene igračke su sedele na malom dvosedu uz udaljeni zid, ispod prozora. Pingivini su bili poređani po podu oko nejga nalik debeljuškastoj čupavoj plimi.

Bolelo me je da se krećem. Osećala sam zategnutost i kad dišem. Povikala sam, – Dolazim. Dok sam bila na pola puta do vrata palo mi je na pamet da bi to mogao da bude i neko ne baš prijateljski raspoložen. Otapkala sam nazad u spavaću sobu i uzela pištolj. Ruka mi je bila ukočena i neobično se sklapala oko njega. Trebalo je da očistim i povežem ruku prošle noći. Oh, pa dobro.

Kleknula sam iza stolice koju je Edvard pomerio ispred vrata i pozvala, – Ko je?

– Ja sam, Roni, Anita. Trebalo je da vežbamo ovog jutra.

Bila je subota. Zaboravila sam. Neverovatno je kako je život običan, čak i kada ljudi pokušavaju da vas povrede. Osećala sam kao da Roni treba da zna za prošlu noć. Nešto tako neobično bi trebalo da dodirne ceo moj život, ali nije bilo tako. Kada sam bila u bolnici s rukom u ekstenzijama i cevima koje su trčale svuda kroz mene, moja maćeha se žalila što se ja još nisam udala. Ona je bila zabrinuta da ću ja ostati usedelica u zrele dvadeset četiri godine. Džudit nije ono što biste nazvali oslobođenom ženom.

Moja porodica ne prihvata najbolje ono čime se ja bavim, rizikom koji preuzimam, povredama. Zato se trude da sve to ignorišu što bolje mogu. Sem mog šesnaestogodišnjeg polubrata. Džoš misli da sam kul, sjajna, kakvu god reč da sad upotrebljavaju.

Veronika Sims je drugačija. Ona je moja prijateljica i ona razume. Roni je privatni detektiv. Smenjujemo se u posećivanju po bolnicama.

Otvorila sam vrata i pustila je unutra, s pištoljem opuštenim sa strane. Odmerila me je jednim pogledom i rekla, – Sranje, izgledaš užasno.

Nasmešila sam se. – Pa, bar izgledam kako se osećam.

Ušla je i spustila svoju sportsku torbu ispred stolice. – Možeš li da mi ispričaš šta se dogodilo? Ne zahtev, pitanje. Roni razume da sve nije moguće deliti.

– Oprosti što danas neću moći da vežbam s tobom.

– Izgleda da si imala sve vežbanje koje si mogla da podneseš. Idi i potopi te ruke u umivaonik. Ja ću napraviti kafu. U redu?

Klimnula sam glavom i zažalila što sam to učinila. Aspirini, aspirini su zvučali više nego dobro u ovom trenutku. Zastala sam pre nego što sam ušla u kupatilo. – Roni?

– Da. Stajala je tamo, u mojoj maloj kuhinji, odmeravajući šoljicu svežih zrna kafe jednom rukom. Ona je visoka pet stopa i devet inča. Ponekad zaboravim koliko je to visoko. Ljude začuđuje kako možemo da trčimo zajedno. Trik je u tome što ja određujem ritam, a ja se forsiram. To je odlična vežba.

– Mislim da imam nešto đevreka u frižideru. Možeš li da ih ubaciš u mikotalasnu s nešto sira?

Piljila je u mene. – Znam te tri godine, a ovo je prvi put da sam ikada čula da tražiš hranu pre deset sati.

– Slušaj, ako to zahteva preveliki trud, zaboravi.

– Nije to u pitanju i ti to znaš.

– Oprosti. Samo sam umorna.

– Hajde, budi malo svoj sopstveni doktor, a onda možeš da mi ispričaš o tomke. U redu?

– Daa. Ruke mi se nisu osećale ništa bolje kad sam ih potopila. Imala sam osećaj kao da gulim kožu s prstiju. Osušila sam ih tapkanjem i razmazala Neosporin kremu perko ogrebotina. – Vrhunsko sredstvo protiv bakterija, – pisalo je na nalepnici. Do vremena kad sam završila sa previjanjem, izgledla sam kao ružičasta verzija mumijine ruke.

Leđa su mi bila masa tamnih modrica. Rebra su mi bila ukrašena trulo ljubičastom bojom. Oko toga nisam mogla bogzna šta da učinim, sem da se nadam da će aspirin delovati. Pa, jednu stvar sam mogla da učinim – da se krećem. Vežbe istezanja će olabaviti telo i dati me pokretljivost bez pola, u neku ruku. Samo istezanje će biti nalik mučenju. To ću uraditi kasnije. Prvo mi je bilo potrebno da jedem.

Umirala sam od gladi. Obično, pomisao da jedem pre deset bi mi izazvala mučninu. Ovog jutra sam želela hranu, hrana mi je bila potrebna. Vrlo čudno. Možda je u pitanju bio stres.

Miris đevreka i istopljenog sira je izazvao krčanje u mom stomaku. Od mirisa sveže samlevene kafe sam poželela da sažvaćem kauč.

Smotala sam dva đevreka i tri šolje kafe dok je Roni sedela preko puta mene, ispijajući prvu šolju. Pogledala sam nagore i uhvatila je kako me posmatra. Njene sive oči su piljile u mene. Vidala sam je kako na taj način posmatra osumnjičene. – Šta? upitah.

Slegnula je ramenima. – Ništa. Možeš li da uhvatiš malo vazduha i ispričaš mi o prošloj noći?

Klimnula sam glavom i to nije toliko bolelo. Aspirin, dar prirode modernom čoveku. Ispričala sam joj sve od Monikinog poziva do svog susreta sa Valentinom. Nisam joj rekla da se sve to desilo u Cirkusu prokletih. To je bila suviše opasna informacija u ovom trenutku. I izostavila sam priču o plavim svetlima na stepeništu, o zvuku Žan-Klodovog glasa u svojoj glavi. Nešto mi je govorilo da je i to vrlo opasna informacija. Naučila sam da sledim svoje instinkte, tako da sam to izostavila.

Roni je dobra, pogledala me je i rekla, – Je li to sve?

– Da. Laka laž, jedna reč. Mislim da je Roni nije kupila.

– Okej. Uzela je gutljaj kafe. – Šta želiš da ja uradim?

– Raspitaj se unaokolo. Ti imaš pristup svim grupama mržnje, poput Ljudi protiv vampira, Lige ljudskih glasača, uobičajenih. Vidi da li bilo koja od njih može da bude umešana u ova ubistva. Ja ne mogu da im se približim. Nasmejala sam se. – Nakon svega, animatori su jedna od grupa koje mrže.

– Ali ti ubijaš vampire.

– Da, a takođe podižem zombije. To je suviše uvrnuto za tvrdokorne sledbenike.

– U redu. Proveriću Ljude protiv vampira i ostale. Još nešto?

Razmislila sam o tome i odmahнула glavom, gotovo ne osetivši bol. – Ništa čega mogu da se setim. Samo budi pažljiva. Ne želim da te dovedem u opasnost kao Ketrin.

– To nije tvoja krivica.

– Baš tačno.

– To nije tvoja krivica, ništa od toga.

– Recu to Ketrin i njenom vereniku ako stvari pođu loše.

– Anita, prokletstvo, ta stvorenja te iskorišćavaju. Žele da ti budeš obeshrabrena i uplašena, tako da mogu da te kontrolišu. Ako dozvoliš da ti se osećaj krivice uvuče u glavu, neko će te ubiti.

– Hej, Roni, to je bilo upravo ono što sam želela da čujem. Ako su to tvoje reči ohrabrenja, preskočiću bodrenje.

– Nije ti potrebno razvedranje. Potrebno ti je da se protreseš.

– Hvala, već su me dobro protresli prošle večeri.

– Anita, slušaj me. Ona me je intenzivno posmatrala, kao da želi da se uveri da je stvarno čujem. – Učinila si sve što si mogla za Ketrin. Hoću da se koncentrišeš na svoj sopstveni opstanak. Do zadnjice si u neprijateljima. Ne dozvoli da ti bilo šta skreće pažnju.

Bila je u pravu. Uradi šta možeš i produži dalje. Ketrin je za sada bila van svega. To je bilo najbolje što sam mogla da učinim. – Do zadnjice u neprijateljima, ali do članaka u prijateljima..

Iscerila se. – Možda će se to izjednačiti.

Držala sam šoljicu između svojih previjenih ruku. Toplota se isijavala kroz šolju. – Uplašena sam.

– Što dokazuje da nisi glupa kako izgledaš.

– He, hvala lepo.

– Nema na čemu. Podigla je svoju šoljicu nazdravljajući mi. – Za Anitu Blejk, animatora, ubicu vampira i dobru prijateljicu. Čuvaj svoja leđa.

Kucnula sam šoljicu o njenu. – Ti čuvaj svoja, takođe. Biti moj prijatelj nije najzdravije zanimanje.

– Otkad je to novost?

Nažalost, bila je u pravu.

Poglavlje 17

Imala sam dva izbora kada je Roni otišla: mogla sam da se vratim na spavanje, što nije bila loša ideja; ili sam mogla da počnem da rešavam slučaj koji su svi bili voljni da rešavam. Mogla sam da izdržim s četiri sata spavanja, neko vreme. Ne bih izdržala ni približno ukoliko bi mi Obri iščupao grkljan. Pretpostavljam da ću se pozabaviti poslom.

Teško je nositi pištolj u Sent Luisu leti. Bilo da je futrola za rame ili kuk, problem je isti. Ako nosite jaknu da biste pokrili pištolj, istopite se na vrućini. Ako držite pištolj u tašni, ubiju vas, jer nijedna žena ne može da pronađe bilo šta u svojoj tašni za manje od dvanaest minuta. To je pravilo.

Niko još uvek nije pucao u mene; to me je hrabrilo. Ali sam takođe bila kidnapovana i gotovo ubijena. Nisam planirala da se to ponovi bez borbe. Mogla sam da podignem sto funti u tegovima, što nije loše, uopšte nije loše. Ali kada težite sto šest, to vas stavlja u nepovoljan položaj. Kladila bih se na sebe protiv bilo kog ljudskog lošeg momka svoje veličine. Nevolja je u tome što nema mnogo loših momaka moje veličine. A vampiri, pa, ukoliko ne mogu da

podignem kamion, bila sam nadjačana. Prema tome, pištolj.

Konačno sam se odlučila za manje od profesionalnog izgleda. Prevelika majica mi je dopirala do polovine butina. Talasala je oko mene. Jedino što je spasavalo stvar je bila slika na prednjem delu, pingvini kako izgraju odbojku na plaži, zajedno s klincima pingvinima koji su pravili zamkove od peska s jedne strane. Pingvini mi se dopadaju. Kupila sam majicu da bih spavala u njoj i nikada nisam planirala da je nosim na nekom mestu gde bi ljudi mogli da me vide. Sve dok me modna policija ne primeti bila sam sigurna.

Provukla sam pojas kroz crni šorts da bi mi poslužio kao držač futrole koja se nosi unutar pantalona. To je bio Ujka Majkov prisni drug i veoma mi se dopadao, ali on nije bio zgodan za Browning. Imala sam drugi pištolj za udobnost i prikrivenost: Firestar, kompaktni mali pištolj kalibra 9mm sa magazinom za sedam metaka.

Bele sokne za džogiranje sa ukusnim plavim štraftama koje su se slagale s plavim kožnim znakom na mojim belim Najkama, kompletirali su garderobu. To je činilo da izgledam i da se osećam kao da imam šesnaest godina, nezgrapnih šesnaest, ali kada sam se okrenula ka ogledalu, nije bilo ni traga od pištolja za mojim pojasom. Majica je padala preko i oko njega tako da je bio nevidljiv.

Gornji deo mog tela je vitak, majušan ako hoćete, mišićav i uopšte nije loš za gledanje. Nažalost, moje noge su oko pet inča kraće da bi ikada mogle da budu idealne noge Amerike. Nikada neću imati mršave butine, niti bilo šta do mišićavih listova. Ovakva odeća je isticala moje noge i skrivala sve ostalo, ali sam imala svoj pištolj i neću se istopiti na vrelini. Kompromis nije usavršena umetnost.

Moje raspelo je visilo unutar majice, ali sam dodala i malu osveštanu narukvicu oko svog levog zgloba. Sa srebrnog lanca su visila tri mala krsta. Moji ožiljci su takođe bili u vidokrugu, ali sam se leti pravila da ih nema. Ne mogu da pomislim da nosim dugačke rukave na sto stepeni (Farenhajta) sa stoprocentnom vlagom. Ruke bi mi otpale. Ožiljci nisu prva stvar koju uočavate kada su mi ruke gole. Stvarno.

Animators, Inc. je imala nove kancelarije. U njima smo bili trek tri meseca. Preko puta nas je bila kancelarija psihologa koji je naplaćivao ništa manje nego sto na sat; plastični hirurg je bio dole, niz hodnik; dva advokata; jedan savetnik za brak, i kompanija za nekrentine. Pre četiri godine Animators, Inc. je radila iz slobodne sobe iznad garaže. Posao je dobro išao.

Najveći deo te dobre sreće je bila zasluga Berta Vogna, našeg gazde. On je biznismen, šoumen, onaj koji pravi pare, podlac i na ivici da bude prevarant. Ništa nelegalno, ne stvarno, ali... Većina ljudi voli da o sebi misli kao o dobrim momcima, u belim rukavicama. Samo nekolicina nosi crne rukavice i uživa u tome. Sivo je Bertova omiljen boja. Ponekad pomislim da bi, kada bi ga isekli, krvario zeleno, sveže odštampan novac.

On je pretvorio nešto što je neobičan talenat, sramno prokletstvo, ili religijsko iskutvo, podizanje mrtvih, u profitabilni posao. Mi animatori imamo talenat, ali Bert zna kako da ga naplati. Teško je raspravljati se s Bertom. Ali ja sam nameravala da pokušam.

Tapete u prijemnoj sobi su blede, blede zelene s malim orijentalnim dizajnom u zelenim i braon tonovima. Tepih je debeo i meko zelen, suviše bled da bi bio trava, ali se trudi. Biljke su svuda.

Ficus benjium raste s desne strane vrata, vitak poput vrbe s malim kožastim zelenim listovima. On se gotovo obmotava oko stolice ispred saksije. Drugo drvo raste na udaljenom uglu, fisoko i pravo, sa ukočenim šiljatim vrhovima palmi – *Dracaena marginata*. Ili je to ono što piše na pločici privezanoj za visoko stablo. Oba drvetu dodiruju tavanicu. Desetine manjih biljaka su gurnute i smeštene u saksije na svakom slobodnom uglu u meko zelenoj sobi.

Bert misli da je pastelno zelena umirujuća, a da biljke daju dodir domaće atmosfere. Ja mislim da to liči na nesrećan brak između mrtvačnice i cvećare.

Meri, naša dnevna sekretarima, ima preko pedeset godina. Koliko preko je njena stvar. Kosa joj je kratka i ne pokreće se na vetru. Kutija puna lakova za kosu se brine za to. Meri ne interesuje prirodan izgled. Ona ima dva odrasla sina i četiri unučeta. Uputila mi je svoj najbolji profesionalni osmeh dok sam ulazila kroz vrata. – Mogu li da vam pomo... Oh, Anita, mislila sam da se nećeš pojaviti pre pet.

– I neću, ali moram da razgovaram sa Bertom i da uzmem neke stvari iz kancelarije.

Ona se namrštila na svoju knjigu sa sastancima, našu knjigu. – Pa, Džejmison je sada u vašoj kancelariji, s klijentom. Postoje samo tri kancelarije na našoj maloj teritoriji. Jedna pripada Bertu, a druge dve rotiramo mi ostali. Najveći deo našeg posla se obavlja na terenu, ili pre na groblju, tako da nama stvarno kancelarije nisu potrebne svima u isto vreme. Funkcionišemo kao u stanu koji se iznajmljuje vremenski, u smenama.

– Koliko dugo će klijent biti unutra?

Meri baci pogled na svoje beleške. – To je majka čiji sin razmišlja da se pridruži Crkvi večnog života.

– Da li Džejmison pokušava da ga nagovori na to, ili da ga odgovori od toga?

– Anita! Meri me prekori, ali to je bila istina, Crkva večnog života je vampirska crkva. Prva crkva u istoriji koja može da vam garantuje večiti život, a da to dokaže. Nema čekanja. Nema misterije. Samo večnost na srebrnom tanjiru. Većina ljudi više ne veruje u svoje besmrtnne duše. Nije popularno brinuti o Raju i Paklu, ni da li ste apsolutno dobra osoba. Tako je Crkva dobijala sledbenike sa svih strana. Ako niste verovali da vam to uništava dušu, šta ste imali da izgubite? Dnevne sate. Hranu. I nije neko naročito odricanje.

Deo sa dušom me je mučio. Moja besmrtna duša nije na prodaju, čak ni za večnost. Vidite, ja znam da vampiri mogu da umru. To sam dokazala. Niko izgleda nije radoznao oko toga šta se dešava sa vampirskom dušom kada on umre. Da li možete da budete dobar vampir i da odete u Raj? Nekako mi to nije zvučalo verovatno.

– Je li i Bert takođe s klijentom?

Pogledala je još jednom u knjigu sastanaka. – Ne, on he slobodan. Pogledala je nagore i nasmešila se, kao da joj je drago što može da mi pomogne. Možda joj je i bilo drago.

Istina je da je Bert zauzimao najmanju od tri kancelarije. Zidovi u njoj su bili pastelno plavi, tepih dve boje tamniji. Bert misli da to prija klijentima. Ja mislim da je to kao da stojiš u unutrašnjosti plave ledene kocke.

Bert se nije slagao s malom plavom kancelarijom. Ne postoji ništa malo kod Berta. Visok je šest stopa i četiri inča, ima široka ramena, atletsku figuru s koledža koja je počela da pomalo omekšava po sredini. Njegova bela kosa je kratko očiššana iznad malih ušiju. Brodska preplanulost dovodi njegove blede oči i kosu u oštar kontrast. Njegove oči su gotovo bezbojno sive, poput prljavog prozorskog stakla. Morate mnogo da se trudite da navedete da prljavo sive oči sijaju, ali sada su sijale. Bert je praktično sijao na mene. To je bio loš znak.

– Anita, kakvo prijatno iznenađenje. Sedi. Mahnuo je ka meni poslovnom kovertom. – Danas smo dobili ček.

– Ček? I asked.

– Za angažovanje oko ubistava vampira.

Zaboravila sam na to. Zaboravila sam da mi je negde u celoj ovoj priči obećan novac. To je izgledalo smešno, obsceno, da Nikolaos misli da sve može da popravi novcem. Po izgledu Bertovog lica, u pitanju je bilo dosta novca.

– Koliko?

– Deset hiljada dolara. Teglio je svaku reč, da bi trajala.

– To nije dovoljno.

Nasmejao se. – Anita, postaješ gramziva pod stare dane. Mislio sam da je to moj posao.

– To nije dovoljno za Ketrininin život, ili moj.

Njegov kez je nešto poputio. Oči su mu izgledale podozrivo, kao da upravo nameravam da mu kažem da Uskršnji Zeka ne postoji. Gotovo da sam mogla da čujem kako se pita da li će morati da vrati ček.

– O čemu pričaš, Anita?

Ispričala sam, uz manje revizije. Bez Cirkusa prokletih. Bez plave vatre. Bez prvog vampirskog znaka.

Kada sam došla do dela kada me je Obri bacio na zid, on reče, – Šališ se.

– Hoćeš li da vidiš modrice?

Završila sam priču i posmatrala njegovo ozbiljno, četvrtasto lice. Njegove krupne šake s debelim prstima su bile savijene na stolu. Ček je ležao pored njega na vrhu njegove uredne gomile manila fascikli. Lice mu je bilo pažljivo, zabrinuto. Empatija nikada nije dobro radila na Bertovom licu. Uvek sam mogla da vidim točkice kako se pokreću. Proračunavanje uglova.

– Ne brini, Bert, možeš da unovčiš ček.

– Sad, Anita, to nije...

– Zadrži komentar za sebe.

– Anita, istina je, nikada te ne bih namerno doveo u opasnost.

Nasmejala sam se. – Sr...

– Anita! Izgledao je šokirano, sitne oči su mu se raširile, jedna ruka dodirnula grudi. Gospodin Iskrenost.

– Ne kupujem to, prema tome sačuvaj sranje za klijente. Ja te suviše dobro poznajem.

Tada se nasmešio. To je bio njegov jedini pravi osmeh. Molim neka pravi Bert Vogn ustane. Njegove oči su svetlele, ali ne s toplotom, pre zadovoljstvom. Postoji nešto odmeravajuće, odbojno ispunjeno znanjem u Bertovom osmehu. Kao da mu je poznata najmračnija stvar koju ste ikada uradili i koju biste radije držali u tišini – za određenu cenu.

Postoji nešto pomalo zastrašujuće kod čoveka koji zna da nije dobra osoba i nije ga za to briga. To je išlo protiv svega što voli Amerika. Nas iznad svega uče da budemo dobri, da budemo dopadljivi, da budemo popularni. Osoba koja sve to odgurne u stranu je zastranila i predstavlja potencijalno opasno ljudsko biće.

– Šta Animators, Inc., mogu da učine da bi pomogli?

– Roni već radi na nekim stvarima. Mislim da što je manje ljudi umešano, to će manje ljudi biti u opasnosti.

– Oduvek si bila humanista.

– Ni nalik nekima koje bih mogla da spomenem.

– Nemam ideju šta su hteli.

– Ne, ali znaš moja osećanja prema vampirima.

Poklonio mi je smešak i rekao, – Znam tvoju tanu, znam tvoje najmračnije snove. To je bio Bert. Ucenjivač u pupoljku.

Uz vratila sam mu osmeh, prijateljski. – Ako mi ikada ponovo pošalješ klijenta vampira, a da ja to ne odobrim, daću ti otkaz.

– I kuda ćeš otići?

– Poneću listu svojih klijenata sa sobom, Bert. Ko daje radio intervju? Na koga se članci

fokusiraju? Potrudio si se da se osiguraš da sam to ja, Berte. Mislio si da sam najbolja za reklamiranje od svih nas. Najbezazlenijeg izgleda, najsimpatičnija. Poput kućenceta u štenari. Kada ljudi zovu Animators, Inc., koga prvog traže?

Osmeh mu je nestao, oči su mu se pretvorili u zimski led. – Ne bi uspela bez mene.

– Pitanje je, da li bi ti uspeo bez mene?

– Uspeo bih.

– I ja takođe.

Posmatrali smo se nekoliko dugih trenutaka. Niko od nas nije bio voljan da ukloni pogled, da trepne prvi. Bert je počeo da se smeši, još uvek piljeći u moje oči. Ivice osmeha počele su da zatežu i moja usta. Zajedno smo se nasmejali i to je bilo to.

– U redu, Anita, nema više vampira.

Ustala sam. – Hvala ti.

– Da li bi stvarno dala otkaz? Lice mu je bilo nasmejana iskrenost, ukusna, prijatna maska.

– Ja ne verujem u prazne pretnje, Berte. To znaš.

– Da, – on reče, – To znam. Iskreno ti kažem da nisam znao da će ti ovaj posao dovesti život u opasnost.

– Da li bi to predstavljalo razliku?

Razmišljao je o tome oko minuta, a onda se nasmejao. – Ne, ali bih onda više naplatio.

– Samo ti nastavi da praviš pare, Berte. To je ono u čemu si dobar.

– Amin.

Ostavila sam ga samog da na miru može da miluje ček. Možda da se kikoće iznad njega. To je bo krvav novac, bez uvrede. Nekako sam bila uverena da to Bertu ne smeta. Smetalo je meni.

Poglavlje 18

Vrata druge kancelarije se otvoriše. Visoka, plavokosa žena zakorači kroz njih. Imala je negde između četrdeset i pedeset godina. Kvalitetno šivene zlatne pantalone okruživale su vitak struk. Bluza bez rukava boje ljuske od jajeta otkrivala je preplanule ruke, nosila je zlatni Rolex sat, a burma je bila optočena dijamantima. Kamen u vereničkom prstenu mora da je težio čitavu funtu. Kladam se da nije čak ni trepnula kad je Džejmison govorio o ceni.

Dečak koji ju je sledio takođe je bio vitak i plav. Izgledalo je da ima oko petnaest godina, ali znala sam da mora da ima najmanje osamnaest. Legalno, nije vam dozvoljeno da se pridružite Crkvi večnog života ukoliko niste punoletni. On još uvek nije mogao legalno da pije, ali je mogao da izabere da li će umreti ili živeti zauvek. Smešno kako mi to nema nikakvog smisla.

Džejmison je išao za njima, nasmešen, pun razumevanja. Govorio je nešto meko dečaku dok ih je vodio ka vratima.

Izvadila sam vizit-kartu iz tašne. Pružila sam je ženi. Pogledala je u nju, a onda u mene. Njen pogled je skliznuo preko mene, od glave do pete. Nije izgledala impresionirano; možda je u pitanju bila majica. – Da, – ona reče.

Uzgoj. Potreban je stvaran uzgoj da biste bili u stanju da učinite da se neko oseća kao govno uz pomoć jedne jedine reči. Naravno, to me nije uznemiravalo. Ne, velika zlatna boginja nije činila da se osećam, malom i prostom. Baš tako. – Broj na kartici pripada čoveku koji se specijalizovao za vampirske kulove. Dobar je.

– Ne želim da mi sinu ispiraju mozak.

Uspela sam da se nasmešim. Rejmond Filds je bio moj ekspert za vampirske kutlove, i nije se

bavio ispiranjem mozga. Bavio se istinom, koliko god ona bila neprijatna. – Mr. Filds će vam objasniti potencijalne negativne strane vampirizma, – ja rekoh.

– Verujem da nam je Mr. Klark dao sve potrebne informacije.

Podigla sam ruku ispred njenog lica. – Nisam dobila ove ožiljke igrajući ragbi. Molim vas, uzimate karticu. Pozovite ga, ili ne. To je vaša volja.

Pomalo je pobledela ispod šminke. Oči su joj bile pomalo raširene dok je piljila u moju ruku.

– To je uradio vampir? Njen glas je bio tanan i zadihan, gotovo ljudski.

– Da, – rekoh.

Džejmison je uhvati za lakat. – Mrs. Franks, vidim da ste upoznali našeg stalnog ubicu vampira.

Pogledala je njega, onda ponovo mene. Njena pažljiva maska počela je da se topi. – Stvarno. Brzo se oporavljala. Ponovo je zvučala superiorno.

Slegnula sam ramenima. Šta sam mogla da kažem? Utisnula sam karticu u njenu manikiranu ruku, a Džejmison ju je taktično uzeo od nje i stavio u džep. Ali ona mu je to dozvolila. Šta sam mogla da učinim? Ništa. Pokušala sam. Tačka. Gotovo. Ali piljila sam u njenog sina. Lice mu je bilo neverovatno mlado.

Sećam se vremena kada je osamnaest označavalo odraslost. Mislila sam da znam sve. Imala sam oko dvadeset jedne kada sam shvatila da ne znam gotovo ništa. Još uvek nisam ništa znala, ali sam se veoma trudila. Ponekad je to najbolje što možete da učinite. Možda najbolje što bilo ko može da učini. Čoveče, Miss Cinizam ujutro.

Džejmison ih je požurivao ka vratima. Uхватила sam nekoliko rečenica. – Ona je pokušavala da ubije njih. Oni su se samo branili.

Da, to sam ja, kontrakt-ubica nemrtvih. Uništitelj grobalja. Da baš. Ostavila sam Džejmisona njegovim poluistinama i otišla u kancelariju. Još uvek su mi bili potrebni fajlovi. Život se nastavljao, bar za mene. Nisam mogla da odagnam lilce dečaka, raširene oči. Njegovo lice je imalo zlatan ten, glatkoću bebe. Zar ne biste trebali bar da morate prvo da se brižete pre nego što dobijete dozvolu da se ubijete?

Odmahnula sam glavom kao da tako mogu da otresem dečakovo lice od sebe. Gotovo da mi je uspelo. Klečala sam sa fasciklama u rukama kada je Džejmison ušao u kancelariju. Zatvorio je vrata za sobom. Pomislila sa da je bilo verovatno da će to učiniti.

Njegova koža je moje tamnog meda, oči su mu blede zelene; dugačke, guste kovrdže mu uokviruju lice. Kosa mu je gotovo kestenjasta. Džejmison je bio prvi zelenooki, crvenokosi crnac koga sam ikada upoznala. Bio je vitak, izdužen, bez tankoće koja se dobija vežbom, već srećnom raspodelom gena. Džejmisonova ideja vezbanja je podizanje čaša pića na dobroj zabavi.

– Da to više nikada nisi uradila, – on reče.

– Učinila šta? Ustala sam sa fasciklama prislonjenim uz grudi.

Odmahnulo je glavom i gotovo se nasmešio, ali je to bio ljutit osmeh, blesak malih belih zuba..

– Ne pravi se pametnom.

– Žao mi je, – rekoh.

– To je sranje, nije ti žao.

– Što sam pokušala da dam Fildsovu kartu ženi, ne. To mi nije žao. To bih ponovo uradila.

– Ne volim da me potcenjuju u očima clijenata.

Slegnula sam ramenima.

– Mislim tako, Anita. Da to nisi više nikada uradila.

Htela sam da ga upitam, ili šta onda, ali nisam. – Nisi kvalifikovan da daješ savet ljudima da li će ili neće postati nemrtvi.

– Bert misli da jesam.

– Bert bi pokupio novac za ubistvo Pape ako bi mislio da može da se izvuče s tim.

Džejmison se nasmeši, onda namršti na mene, onda nije mogao da se suzdrži i ponovo se nasmešio. – Ti baš umeš s rečima.

– Hvala.

– Nemoj me potcenjivati pred klijentima, u redu?

– Obećavam da se nikada neću umešati kada razgovarate o podizanju mrtvih.

– To nije dovoljno dobro, – on reče.

– To je najbolje što ćeš dobiti. Ti nisi kvalifikovan da savetuješ ljude. To je pogrešno.

– Mala Miss Savršenstvo. Ti ubijaš ljude za novac. Nisi ništa drugo do prokleti ubica.

Duboko sam udahnula i izdahnula. Danas neću da se svađam s njim. – Ja pogubljujem kriminalce u pun blagoslov zakona.

– Da, ali uživaš u tome. Sva si srećna kada zabijaš kolčeve. Ne možeš da provedeš prokletu nedelju a da se ne okupaš u nečijoj krvi.

Zapiljila sam se u njega. – Da li stvarno veruješ u to što si rekao? upitala sam.

Nije želeo da me pogleda, ali je konačno rekao, – Ne znam.

– Jadni mali vampiri, jedna neshvaćena stvorenja. Je li tako? Onaj koji mi je ostavio ožiljke ubio je dvadeset troje ljudi pre nego što je sud izdao nalog da krenem. Cimnula sam majicu nadole da bih izložila ožiljak kod ključne kosti. – Ovaj vampir je ubio desetoro ljudi. Specijalizovao se za male dečake, govorio je da je njihovo meso mekše. On nije mrtav, Džejmison. Umakao je. Ali me je pronašao prošle noći i zapretio mi je da će me ubiti.

– Ti ih ne razumeš.

– Ne! Nabila sam mu prst u grudi. – Ti ih ne razumeš.

Zurio je nadole u mene, uzdrhtalih nosnica, dok mu dah izlazio u vrelinim trzajima. Odstupila sam. Nije trebalo da ga dodirnem; to je bilo protiv pravila. Nikada ne dodiruješ nekoga u borbi ukoliko ne želiš nasilje.

– Žao mi je, Džejmison. Nisam znala da li je shvatio za šta se izvinjavam. Nije rekao ništa.

Dok sam prolazila pored njega, upitao je, – Za šta su ta dokumenta?

Oklevala sam, ali on je znao fajlove koliko i ja. Znao bi koji nedostaju. – Ubistva vampira.

Okrenuli smo se jedan ka drugome u istom trenutku. Zagledali. – Uzela si novac? upitao je.

To me je zaustavilo. – Znao si za to?

On klimnu glavom. – Bert je pokušao da ih ubedi da unajme mene umesto tebe. Nisu hteli ni da čuju.

– I sve to posle odličnih procena koje si im dao.

– Rekao sam Bertu da ti nećeš hteti da preuzmeš taj posao. Da nećeš raditi za vampire.

Njegove neznatno sužene oči proučavale su moje lice, tražile, pokušavale da istisnu neku istinu. Ignorisa sam ga, s prijatno praznim licem. – Novac govori, Džejmison, čak i meni.

– Tebi uopšte nije stalo do novca.

– Strahovito kratkovidno od mene, zar ne? reko.

– Uvek sam tako mislio. Nisi prihvatila posao zbog novca. Tvrdnja. – Šta je u pitanju?

Nisam želela Džejmisona u ovome. On je mislio da su vampiri ljudi sa produženim očnjacima. A oni su bili veoma pažljivi da ga zadrže na finoj, čistoj granici. On nikada nije uprljao svoje ruke, tako da je mogao da se pretvara ili da ignoriše, ili čak da laže samog sebe. Ja sam se prečesto prljala. Ako lažete samog sebe već ste na putu za smrt. – Slušaj, Džejmison, mi se ne slažemo oko vampira, ali bilo šta što može da ubije vampire, može da napravi pite od mesa od ljudskih bića. Hoću da uhvatim manijaka pre nego što počne baš to da radi.

To nije bila loša laž, kakve laži mogu da budu. Čak je bila veoma prihvatljiva. Trepnuo je na mene. Da li mi je poverovao ili ne zavisilo je samo od toga koliko mu je potrebno da mi veruje. Koliko mu je bilo potrebno da bi njegov svet ostao bezbedan i čist. Klimnuo je glavom, jednom, vrlo lagano. – Misliš da možeš da uhvatiš nešto što ni vampiri gospodari ne mogu da uhvate?

– Izgleda da oni tako misle. Otvorila sam vrata i on me je sledio napolje. Možda bi mi postavio još pitanja, ali nas je prekinuo glas.

– Anita, jesi li spremna da krenemo?

Oboje smo se okrenuli i mora da sam izgledala začuđeno kao i Džejmison.

Nisam nameravala da se sretnem s bilo kim.

Na jednoj od stolica u lobiju sedeo je čovek, upola izgubljen u džungli biljaka. Nisam ga prepoznala u prvom trenutku. Gusta braon kosa, kratko ošišana, začesljana unazad s vrlo prijatnog lica. Crne naočare su mu skrivale oči. Okrenuo je glavu i pokvario iluziju kratke kose. Debeli konjski rep mu se kovrdžao niz okovratnik. Nosio je plavu denim jaknu s uzdignutim okovratnikom. Krvavo crvena majica s bretelama isticala je njegov ten. Ustao je polako, nasmešen, i uklonio naočare.

Bio je to Filip od mnogo ožiljaka. Nisam ga prepoznala s odećom. Imao je zavoj sa strane vrata, dobrim delom sakriven okovratnikom jakne. – Treba da razgovaramo, – on reče.

Zatvorila sam usta i pokušala da izgledam dovoljno inteligentno. – Filipe, nisam te očekivala ovako rano.

Džejmison je gledao od jednog do drugog. Mrštio se. Sumnjičavo. Meri je sedela, s bradom oslonjenom na ruke, uživajući u predstavi.

Tišina je bila proketo neprijatno. Filip ispruži ruku ka Džejmisonu. Ja promumlah. – Džejmison Klark, ovo je Filip... prijatelj. Istog trenutka kad sam to rekla, poželega sam da povučem reč. – Prijatelj je reč kojom ljudi zovu svoje ljubavnike. Daleko pobija značajnog nekog.

Džejmison razvuče široki osmeh. – Dakle, ti si Anitin... prijatelj. Poslednju reč je izgovorio polako, kotrljajući je po jeziku.

Meri načini pokret odobravanja jednom rukom. Filip ga je video i isijao jedan očaravajući dati-istopi-libido osmeh. Ona je pocrvenela.

– Pa, sada moramo da pođemo. Dođi, Filipe. Zgrabila sam ga za ruku i počela da ga vučem ka vratima.

– Drago mi je što smo se upoznali, Filipe, – Džejmison reče. – Potrudicu se da te spomenem svim ostalim momcima koji ovde rade. Siguran sam da će im biti drago da te upoznaju nekom prilikom.

Džejmison je stvarno uživao. – Zauzeti smo u ovom trenutku, Džejmison. Možda neki drugi put, – ja rekoh.

– Naravno, naravno, – on reče.

Džejmison nas je ispratio do vrata i pridržao nam ih. Cerio se na nas dok smo išli niz hodnik, ruku pod ruku. Lažnjak. Morala sam da pustim malog šmrkavog kretena da misli da imam ljubavnika. Blagi bože. A on će to svima ispričati. Filip skliznu ruku oko mog struka, a ja sam se borila s potrebom da ga odgurnem. Pretvarali smo se, u redu, u redu. Osetila sam kako okleva kada mu je ruka dodirnula pištolj za mojim pojasom.

Sreli smo jednog od agenata za nekretnine u hodniku. Rekla mi je zdravo ali je piljila u Filipa. On joj se nasmešio. Kada smo je prošli, dok smo čekali na lift, bacila sam pogled unazad. Kao što sam očekivala, ona je posmatrala njegovu zadnjicu dok smo odlazili.

Morala sam da priznam da je to zadnjica sasvim prijatnog izgleda. Uхватила je da je gledam i

brzo skrenula pogled.

– Braniš moju čast? Filip upita.

Odgurnula sam se od njega i udarila po dugmetu za poziv lifta. – Šta radiš ovde?

– Žan-Klod se nije vratio prošle noći. Znaš li zašto?

– Nisam imala ništa s njim, ako je to ono što misliš.

Vrata se otvoriše. Filip se naslonio na njih, zadržavajući ih otvorenima telom i jednom rukom. Osmeh koji je isijao ka meni bio je pun mogućnosti, malo zlobe, mnogo seksa. Da li sam stvarno želela da budem sama u liftu s njim? Verovatno ne, ali bila sam naoružana. On, koliko sam mogla da kažem, nije bio.

Prošla sam ispod njegove ruke bez potrebe da se sagnem. Vrata iza nas se zatvoriše sa šumom. Oslonio se u jednom uglu, s rukama prekrštenim na grudima, piljeći u mene iza crnih stakala.

– Da li uvek to radiš? upitah.

Jedva primetan osmeh. – Šta radim?

– Poziraš.

Tek neznatno se ukočio, onda opustio uz zid. – Prirodni talenat.

Odmahnula sam glavom. – Uh-huh. Zagledala sam se u brojeve spratova koji su se menjali.

– Je li Žan-Klod u redu?

Bacila sam pogled ka njemu i nisam znala šta da kažem. Lift se zaustavio. Izašli smo. – Nisi mi odgovorila, – on meko reče.

Uzdahnula sam. Priča je bila previše dugačka. – Gotovo je podne. Ispričaću ti šta mogu za vreme ručka.

Iscerio se. – Pokušavate li vi to da me pokupite, Ms. Blejk?

Nasmešila sam se pre nego što sam uspela da se zaustavim. – Samo se ti nadaj.

– Možda, – on reče.

– Ti si pravi mali udvarač, zar ne?

– Većini žena se to dopada.

– Više bi mi se dopadalo kada bih znala da ne bi tako flertovao s mojom devedesetogišnjom babom kao što sada flertuješ sa mnom.

Iskašljao je smeh. – Nemaš baš visoko mišljenje o meni.

– Prilično oštro presuđujem. To mi je jedna od mana.

Ponovo se nasmejao, i bio je to lep zvuk. – Možda bih mogao da čujem i ostale tvoje mane nakon što mi kažeš gde je Žan-Klod.

– Neće moći.

– Zašto da ne?

Stala sam ispred staklenih vrata koja su vodila na ulicu. – Zato što sam te videla prošle noći. Znam šta si, i znam šta te pali.

Njegova ruka se ispruži i dodirnu mi rame. – Palim se na mnogo različitih načina.

Namrštila sam se na njegovu ruku i on je ukloni. – Sačuvaj to za nekog drugog, Filipe. Ja ne kupujem.

– Možda hoćeš do kraja ručka.

Uzdahnula sam. Sretala sam ljude kao što je Filip i ranije, zgodne muškarce koji su naviknuti da žene balave za njima. On nije pokušavao da me zavede; jednostavno je želeo da me natera da priznam da je privlačan. Ako to ne priznam, nastaviće da me gnjavi. – Predajem se; pobedio si.

– Šta sam pobedio? on upita.

– Ti si divan, ti si fenomenalan. Ti si jedan od ljudi s najboljim izgledom koji sam ikada

videla. Od đonova na čizmama, dužine tvojih tesnih pantalona, čvrste ravnine tvog stomaka, do izvajane linije tvoje ivice, ti si lep. Možemo li sada da odemo na ručak i prekinemo s glupostima?

Spustio je naočare tek toliko da me pogleda iznad njih. Zurio je u mene tako čitavih nekoliko minuta, onda vratio naočare na mesto. – Ti biraš restoran. Rekao je to ravno, bez zadirkivanja.

Pitala sam se da li sam ga uvredila. Pitala sam se da li me je bilo briga ako je tako.

Poglavlje 19

Vrelina iza vrata bila je čvrsta, zid vlažne toplote koji vam se lepio za kožu poput plastičnog omotača. – Istopićeš se u toj jakni, – rekla sam.

– Većini ljudi smetaju ožiljci.

Odmotala sam sa fascikli i ispružila svoju levu ruku. Ožiljac je blistao na sunčevoj svetlosti, sjajniji od ostale kože. – Neću ništa reći ako ti ne kažeš.

Smaknuo je naočare i zagledao se u mene. Nisam mogla da mu pročitam lice. Sve što sam znala je da se nešto dešava iza tih krupnih smeđih očiju. Glas mu je bio mek. – Je li to jedini ožiljak od ujeda koji imaš?

– Ne, – reko.

Šake su mu se zgrčile u pesnice, vrat cimnuo, kao da ga je pogodila struja. Drhtaj je prošao kroz njegove ruke u ramena, duž kičme. Zarotirao je vrat, kao da želi da se oslobodi od toga. Vratio je naočare nazad na lice, ostavljajući oči anonimnima. Skinuo je jaknu. Ožiljci na pregibu njegove ruke bili su bleđi prema njegovom tenu. Ožiljak na ključnoj kosti virio je iza ivice majice. Imao je lep vrat, debeo, ali ne i mišićav, predeo glatke, preplanule kože. Izbrojala sam četiri seta ujeda na toj besprekornoj koži. To je bila samo desna strana. Levu je sakrivao zavoj.

– Mogu da ponovo navučem jaknu, – rekao je.

Piljila sa u njega. – Ne, samo...

– Šta?

– Tu nije mesto mom nosu.

– Pitaj, bez obzira na to.

– Zašto radiš to što radiš?

Nasmešio se, ali to je bio iskrivljen, ironičan osmeh. – To je veoma lično pitanje.

– Rekao si da pitam bez obzira. Bacila sam pogled preko ulice. – Obično idem u Mabel, ali bi tamo mogli da nas vide.

– Stidiš me se? Glas mu je sadržao oštrinu, poput šmirgle. Oči su mu bile sakrivene, ali su mu mišići vilice bili zgrčeni..

– Nije to u pitanju, – rekla sam. – Došao si u moju kancelariju, pretvarajući se da si mi 'prijatelj'. Ako odemo na neko mesto gde me poznaju, moraćemo da nastavimo sa šaradom.

– Postoje žene koje bi platile da me imaju u svojoj pratnji.

– Znam, videla sam prošle noći u klubu.

– Istina, ali je i dalje tačno da bi te bilo sramota da te vide sa mnom. Zbog ovoga. – Ruka mu je dodirnula vrat, nežno, delikatno kao ptica.

Imala sam blag utisak da sam mu povredila osećanja. To me nije uznemiravalo, ne stvarno. Ali, znala sam kako je to kad si drugačiji. Znala sam kako je to kad predstavljaš sramotu ljudima koji bi trebalo da znaju bolje od toga. Ja sam znala bolje. Nisu u pitanju bila Filipova osećanja, nego princip. – Hajdemo.

– Gde?

– U Mabel.

– Hvala ti, – on reče. Nagradio me je jednim od onih brilijantnih osmeha. Da sam bila samo malo manje profesionalna, verovatno bi me taj osmeh istopio u čarape. U njemu je bila nijansa zla, mnogo seksa, ali ispod svega virio je maleni dečak, nesigurni mali dečak. To je bilo to. To je bilo privlačno. Nema ničeg delotvornijeg od zgodnog muškarca koji je takođe nesiguran u sebe.

To deluje ne samo na ženu u nama, nego i na majku. Opasna kombinacija. Srećom, bila sam imuna. Osim toga, videla sam Filipovu predstavu o seksu. On definitivno nije bio moj tip.

Mabel je kafeterija, ali je hrana u njoj čudesna i ima razumnu cenu. Radnim danima mesto je do vrha ispunjeno poslovnom odećom, malim tankim akten tašnama i manila fasciklama. Subotom je gotovo napušteno.

Beatris mi se nasmešila iza hrane koja se pušila. Bila je visoka i punačka s braon kosom i umornim licem. Njena ružičasta uniforma joj nije dobro stajala na ramenima, a mrežica za kosu je njenno lice činila suviše dugačkim. Ali, uvek je bila nasmejana i uvek smo razgovrale.

– Zdravo, Beatris. I bez čekanja da me upita, – Ovo je Filip.

– Zdravo, Filipe, – ona reče.

Poklonio joj je osmeh istovetno očaravajući kao i ionaj koji je poklonio devojci-agentu za nekretnine. Pocrvenela je, uklanjajući oči i zakikotala se. Nisam znala da Beatris to ume da uradi. Da li je primetila ožiljke? Da li su joj bili važni?

Bilo je suviše vruće za ćufte od mesa, ali ja sam ih bez obzira na to naručila. Uvek su bile dovoljno sočne, a sos dovoljno rezak. Uzela sam čak i desert, što gotovo nikada ne radim. Bila sam izgladnela. Uspeli smo da platimo i pronađemo sto a da Filip ne flertuje više ni sa kim usput. Ogroman uspeh.

– Šta se desilo sa Žan-Klodom? on upita.

– Još samo minut. Pomolila sam se iznad hrane. Piljio je u mene kada sam podigla glavu. Jeli smo, a ja sam mu ispričala editovanu verziju prošle noći. Najviše, ispričala sam mu o Žan-Klodu i Nikolaos i kažnjavanju.

Prestao je da jede do trenutka kada sam završila. Gledao je negde iznad moje glave, ni u šta što sam ja mogla da vidim. – Filipe? upitala sam.

Odmahnuo je glavom i pogledao me. – Mogla je da ga ubije.

– Stekla sam utisak da je nameravala samo da ga kazni. Znaš li šta bi to moglo da bude?

On klimnu glavom, govoreći mekim glasom, – Ona ih zatvara u kovčege i upotrebljava krstove da ih zadrži u njima. Obri je nestao na tri meseca. Kada sam ga ponovo video, bio je onakav kakav je sada. Lud.

Zadrhtala sam. Da li će Žan-Klod poludeti? Pokupila sam viljušku i shvatila da sam pojela već pola parčeta pite od borovnice. Ja mrzim borovnice. Prokletstvo, častim sebe pitom i uzmeš pogrešnu. Šta nije bilo u redu sa mnom? Ukus je još uvek bio topao i jak u mojim ustima. Uzela sam veliki gutljaj kole da ga isperem. Kola nije mnogo pomogla.

– Šta ćeš uraditi? on upita.

Odgurnula sam upola pojedenu pitu od sebe i otvorila jednu od fascikli. Prva žrtva, neki Moris bez prezimena, živeo je sa ženom po imenu Rebeka Majls. Živeli su zajedno već pet godina. – Živeli zajedno je zvučalo bolje nego delili brlog. Razgovaraću s prijateljima i ljubavnicima mrtvih vampira.

– Možda su mi njihova imena poznata.

Gledala sam ga, premišljajući se. Nisam želela da delim informaciju s njemim jer sam znala da dobri stari Filip predstavlja oči i uši nemrtvih. Pa ipak, kada sam razgovarala s Rebekom

Majls u društvu policije, ona nam nije rekla ništa. Nisam imala vremena da krčim put kroz sranja. Informacije su mi bile potrebne brzo, Nikolaos je želela rezultate. A ona što je Nikolaos želela, bilo je bolje da Nikolaos prokleta i dobije.

– Rebeka Majls, – rekoh.

– Znam je. Ona je bila Morisovo vlasništvo. Slegnuo je ramenima izvinjavajući se zbog reči koju je upotrebio, ali je nije ispravio. A ja sam se pitala šta pod tim misli. – Kuda prvo idemo? on upita.

– Nigde. Ne želim civila uz sebe dok radim.

– Možda mogu da pomognem.

– Bez uvrede, ti izgledaš jako i možda čak i brzo, ali to nije dovoljno. Znaš li kako da se boriš? Nosiš li pištolj?

– Nemam pištolj, ali umem da se brinem o sebi.

U to sam sumnjala. Većina ljudi ne reaguje dobro na nasilje. Ono ih ukoči. Postoji nekoliko sekundi kada telo okleva, um ne shvata. Tih nekoliko sekundi mogu da vas ubiju. Jedini način da ubiješ oklevanje je praksa. Nasilje mora da postane deo vašeg razmišljanja. To vas čini opreznima, sumnjičavima do pakla, i produžuje vaš očekivani životni vek. Filipu je bilo poznato nasilje, ali samo kao žrtvi. Nije mi bilo potrebno da vučem za sobom profesionalnu žrtvu. Pa ipak, bile su mi potrebne informacije od ljudi koji nisu hteli da razgovaraju sa mnom. Možda će oni hteti da razgovaraju s Filipom.

Nisam očekivala da naletim na revolveraški obračun usred bela dana. Niti sam očekivala da bilo ko skoči na mene, bar ne danas. I ranije mi se dešavalo da pogrešim, ali... ako bi Filip mogao da mi pomogne, nisam videla ništa loše u tome. Sve dok ne bude isijavao taj osmeh u pogrešnom trenutku i ako ga zbog toga ne napadnu kaluđerice, bićemo bezbedni.

– Ako mi neki preti, možeš li da ostaneš izvan toga i pustiš me da obavljam svoj posao, ili ćeš uleteti u gužvu i pokušati da me spaseš? upitala sam.

– Oh, – on reče. Gledao je dole, u svoje piće nekoliko minuta. – Ne znam.

Ekstra poen za njega. Većina ljudi bi slagala. – Onda bih više volela da ne ideš sa mnom.

– Kako ćeš ubediti Rebeku da radiš za gospodara vampira ovog grada? Dželat radi za vampire?

To je čak i meni zvučalo podrugljivo. – Ne znam.

Nasmešio se. – Onda smo se dogovorili. Poći ću s tobom i pomoći ću ti da smiriš stvari.

– Nisam se složila s tim.

– Nisi rekla ni ne.

Bio je u pravu. Guckala sam svoju Kolu i gledala njegovo samozadovoljno lice možda čitav minut. Nije ništa rekao, samo mi je uzvrćao pogled. Lice mu je bilo neutralno, bez izazova. Nije bilo takmičenja u veličini ega kao s Bertom. – Hajdemo, – rekla sam.

Ustali smo. Ja sam ostavila napojnicu. Pošli smo u potragu za indicijama.

Poglavlje 20

Rebeka Majls živela je u Južnom gradskom Psećem Gradu. Ulice su imenovane po državama: Teksas, Misisipi, Indijana. Zgrada je bila slepa, većina prozora bila je zakucana daskama. Trava je bila visoka kao slonovo uvo, ali ni u pola toliko lepa. Blok dalje bili su skupi rehabilitacioni centri puni japija i političara. Nije bilo japija u Rebebinom bloku.

Njegov stan je bio u dugačkom, uskom hodniku. Nije bilo klima-uređaja u hodnicima, pa je

vrućina bila poput do grudi visokog krzna, debela i topla. Jedna slaba svetiljka je sijala iznad olinjalog tepiha. Na pojedinim mestima diskutabilno zeleni zidovi bili su zakrpljeni belim gipsom, ali je bilo čisto. Miris Lysola sa aromom borovine bio je debeo i gotovo mučan u malom, tamnom hodniku. Mogli ste da pojedete tepih ako ste želeli, ali biste dobili grinje u ustima. Ne postoji dovoljna količina Lysola da se rešite grinja.

Kao što smo se dogovorili u autu, Filip je pokucao na vrata. Ideja je bila da on smiri bilo kakve nesporazume koje bi mogla da ima o tome zašto Dželat dolazi u njeno skromno prebivalište. Trebalo nam je petnaest minuta kucanja i čekanja pre nego što smo čuli da se neko kreće iza vrata.

Vrata su se otvorila koliko je lanac dozvoljavao. Nisam mogla da vidim ko je otvorio vrata. Ženski glas, težak od pospanosti reče, – Filipe, šta radiš ovde?

– Mogu li da uđem na nekoliko minuta? on upita. Nisam mogla da mu vidim lice, ali mogla sam da se kladim da je obasjava jednim od svojih zloglasnih osmeha.

– Svakako; izvini, probudio si me. Vrata su se zatvorila, a lanac je zazveckao. Vrata su se ponovo otvorila, širom. Još uvek nisam mogla da vidim iza Filipa. Zato pretpostavljam da Rebeka nije mogla da vidi ni mene.

Filip je ušao unutra, a ja sam ga sledila pre nego što su vrata uspela da se zatvore. Stan je bio nalik na pećnicu, bez vazduha, vreo kao riba izbačena na suvo. Tama je trebalo da ga učini hladnijim, ali ga je umesto toga načinio klaustrofobičnim. Znoj je počeo da mi curi niz lice.

Rebeka Majls je stajala držeći se za vrata. Bila je mršava, s beživotnom tamnom kosom koja joj je ravno padala do ramena. Visoke jagodice prianjale su za kožu njenog lica. Gotovo da je bila izgubljena u belom mantilu za kupanje koji je nosila. Delikatna je pravi izraz, krhka. Sitne, tamne oči su žmirkale na mene. U stanu je svetlo bilo prigušeno, teške zavese su sakrile svetlost. Videla me je samo jednom, odmah posle Morisove smrti.

– Jesi li to doveo prijatelja? ona upita. Zatvorila je vrata, i mi smo se našli u gotovo potpunoj tami.

Da, – Filip reče. – Ovo je Anita Blejk...

Njen glas je izašao tanko i prigušeno. – Dželat?

– Da, ali. . .

Otvorila je svoja mala usta i vrisnula. Bacila se na mene, grebući i šamarajući. Oslonila sam se i pokrila lice podlakticama. Borila se kao devojčica, sve samim udarcima otvorenih šaka, grebanjem i razmahanim rukama. Uхватила sam je za zlog i upotrebila njen sopstveni momentum da je gurnem dalje od sebe. Suplela se našla na kolenima uz malo pomoći. Uхватила sam njenu desnu ruku u zaključavajući zahvat. On stavlja pritisak na lakat, to boli, a ako još malo gurnete, lomite ruku. Većina ljudi se ne bori kako treba kada im slomite ruku u laktu

Nisam želela da slolim ženinu ruku. Nisam uopšte želela da je povredim. Na mojoj ruci su se nalazile dve krvave ogrebotine na mestima koje je dohvatila. Pretpostavljam da sam imala sreće što nije imala pištolj.

Pokušala je da se pokrene i ja sam joj pritisnula ruku. Osećala sam se užasno. Njen dah je dolazio u teškom dahtanju. – Ne možeš da ga ubiješ! Ne možeš! Molim te, molim te, nemoj. Počela je da plače, mršava ramena su drhtala u tom prevelikom kućnom mantilu. Stajala sam tamo držeći je za ruku, nanoseći joj bol.

Pustila sam joj ruku, polako, i udaljila se van domašaja. Nadala sam se da me neće ponovo napasti. Nisam želela da je povredim, ali nisam želela ni da ona povredi mene. Ogrebotine su počinjale da me peku.

Rebeka Majls nije nameravala da pokuša ponovo. Skupila se na podu uz vrata, grleći kolena

svojim izgadnelim, tankim rukama. Jecala je, s mukom hvatajući vazduh, – Ti... ne možeš... da ga ubiješ. Molim te! Počela je da se ljulja napred-nazad, grleći se čvrsto, kao da može da se rasprsne poput slabog stakla.

Isuse, ima dana kada mrzim svoj posao. – Reci joj, Filipe. Reci joj da nismo došli ovamo da bilo koga povredimo.

Filip je kleknuo pored nje. Ruke je ostavio sa strane dok je pričao s njom, Nisam čula sve što je rekao. Njeni drhtavi jecaji plovili su za mnom kroz vrata s desne strane. Ona su vodila u spavaću sobu.

Mrtvački kovčeg je stajao pored kreveta, od tamnog drveta, možda trešnje, uglačan toliko da je svetlucao u sumračnoj tami. Ona je mislila da sam došla da ubijem njenog ljubavnika. Isuse.

Kupatilo je bilo malo i pretrpano. Udarila sam po prekidaču za svetlo a oštra žuta svetlost nije bila milosrdna. Delovi njene šminke su bili razbacani oko napuklog umivaonika poput žrtava. Kada je bila gotovo trula od rđe. Pronašla sam nešto za šta sam se nadala da je čista krpa za pranje i nakvasila je hladnom vodom. Voda koja je iscurela iz česme bila je boje slabe kafe. Cevi su drhtale i kloparale i cvilele. Konačno je potekla čista voda. Prijala je mojim rukama, ali je nisam ispljuskala po vratu ili licu. Bilo bi mi hladnije, ali je kupatilo bilo prljavo. Nisam mogla da upotrebim vodu, ne ukoliko ne moram. Pogledala sam nagore dok sam cedila krpu. Ogledalo je bilo razlupano, paukova mreža pukotina. Prikazivalo mi je moje lice u razbijenim komadima.

Nisam ponovo pogledala u ogledalo. Vratila sam se do kovčega i oklevala. Imala sam potrebu da kucnem na glatko drvo. Ima li koga kod kuće? Nisam to učinila. Po svemu sudeći, neko je mogao da mi uzvрати kucanjem.

Filip je doveo ženu do kauča. Ona se naslanjala na njega, kao da nema kosti, dahćući, ali plakanje je gotovo prestalo. Trgla se kada me je ugledala. Pokušala sam da ne izgledam preteći, u čemu sam veoma dobra, i dodala krpu Filipu. – Obriši joj lice i stavi joj krpu iza vrata; to će pomoći.

Učinio je što sam tražila, a ona je sedela tako s mokrom krpom uz svoj vrat, piljeći u mene. Oči su joj bile raširene, pokazivale veliki deo beonjača. Drhtala je.

Pronašla sam prekidač za svetlo i oštra svetlost je preplavila sobu. Jedan pogled po njoj bio je dovoljan da poželim da opet isključim svetlo, ali nisam. Mislila sam da bi me Rebeka opet napala ako sednem pored nje, ili možda nije imala potpuni slom. Zar to ne bi bilo lepo? Jedina stolica bila je iskrivljena na jednu stranu i s jedne strane je iz nje virilo žuto punjenje. Odlučila sam se za stajanje.

Filip me je pogledao. Naočare je zakažio za gornji deo majice. Oči su mu bile pažljive, kao da ne želi da znam o čemu razmišlja. Jedna preplanula ruka bila je obmotana oko njenih ramena, zaštitnički. Osećala sam se kao siledžija.

– Rekao sam joj zašto smo ovde. Rekao sam joj da nećeš povrediti Džeka.

– Kovčeg? nasmešila sam se. Nisam mogla da odolim. On je bio jack in the box – čupavac i kutije.

– Da, – Filip reče. Piljio je u mene kao da cerenje nije prihvatljivo.

I nije bilo, pa sam prestala, ali morala sam da se potrudim.

Klimnula sam glavom. Ako je Rebeka volela da bude s vampirima, to je bila njena stvar. To sigurno nije bila stvar za policiju.

– Nastavi, Rebeka. Ona pokušava da nam pomogne, – Filip reče.

– Zašto? ona upita.

To je bilo dobro pitanje. Uplašila sam je i rasplakala. Odgovorila sam na pitanje. – Gospodar

grada mi je dao ponudu koju nisam mogla da odbijem.

Piljila je u mene, proučavajući mi lice, kao da pokušava da me zapamti. – Ne verujem ti, – reče.

Slegnula sam ramenima. To je ono što dobijate kada govorite istinu. Neko vas nazove lažovom. Većina ljudi će radije prihvatiti verovatnu laž nego neverovatnu istinu. U stvari, više će im se dopasti laž.

– Kako bilo koji vampir može da zapreti Dželatu? ona upita.

Uzdahnula sam. – Ja nisam strašilo, Rebeka. Jesi li se ikad srela sa gospodarom grada?

– Ne.

– Onda moraš da mi veruješ. Ustrala sam se od straha od gospodara grada. Svako iole pri svesti bi bio preplašen.

Još uvek je izgledala neubeđeno, ali je počela da priča. Njen tanki, svetli glas ispričao mi je priču koju je ispričala policiji. Praznu i beskorisnu kao tek iskovani peni.

– Rebeka, ja pokušavam da uhvatim osobu, ili stvar, koja je ubila tvog momka. Molim te, pomoz mi.

Filip je zagrlj. – Reci joj ono što si meni rekla.

Kratko ga je pogledala, onda opet mene. Usisala je svoju donju usnu prešla preko nje gornjim zubima, zamišljeno. Udahnula je duboko, drhtavo. – Bili smo na zabavi nastranih te noći.

Trepnula sam, pokušavajući da izgledam dovoljno inteligentno. – Znam da je 'nastran' neko ko voli vampire. Da li su zabave nastranih ono što mislim da jesu?

Filip je klimnuo glavom. – Ja često idem na njih. Nije hteo da me pogleda dok je to govorio. – Možeš da imaš vampira gotovo na svaki način koji poželiš. I oni mogu da imaju tebe. Bacio je jedan brz pogled na moje lice, odmah ga spustio. Možda mu se nije dopalo ono što je video.

Pokušavala sam da održim neutralan izraz lica, ali nisam imala previše sreće u tome. Zabava nastranih, blagi Bože. Ali i to je bio neki početak. – Da li se nešto specijalno desilo na zabavi? upitah.

Žmirnula je ka meni, praznog lica, kao da ne razume. Pokušala sam ponovo. – Da li se na zabavi nastranih desilo nešto što se inače ne dešava? Kada si u nedoumici, promeni rečnik.

Zagledala se u svoje krilo i odmahнула glavom. Dugačka, tamna kosa pokrila joj je lice poput tanke zavese.

– Da li je Moris imao neke neprijatelje za koje je znao?

Rebeka odmahnu glavom a da nije podigla pogled. Uočila sam njene oči kroz kosu kako vire kao zec iza žbunja. Da li je imala još informacija, ili sam je iskoristila u potpunosti? Ako budem preterala, slomiće se, razleteće se i možda će početi da sipa indicije, a onda, opet, možda i ne. Koliko jako sam želela da saznam? Ne toliko. Pustila sam je. Anita Blejk, humanitarista.

Filip je ušuškao Rebeku u krevet dok sam ja čekala u dnevnoj sobi. Upola sam očekivala da čujem kikotanje ili neki zvuk koji bi mi ukazao da koristi svoj šarm. Nije bilo ničega sem tihog mrmljanja glasova i hladnog komešanja čaršava. Kada je izašao iz spavaće sobe, lice mu je bilo ozbiljno, svečano. Ponovo je stavio naočare i isključio prekidač za svetlo. Soba je predstavljala debelu, vrelu tamu. Čula sam kako se kreće u crnilu nalik na pećnicu. Šuštanje farmerki, grebanje čizama. Pipala sam tražeći kvaku, pronašla je, širom otvorila vrata.

Bledo svetlo se rasulo unutra. Filip je stajao, piljio u mene, skrivenih očiju. Telo mu je bilo opušteno, lako, ali sam na neki način mogla da osetim neprijateljstvo. Više nismo glumili prijatelje. Nisam znala da li je zbog nečega ljut na mene, ili na sebe, ili na subinu. Kada završiš u živeći kao Rebeka, mora da postoji neko koga je moguće okriviti.

– To sam mogao da budem ja, – on reče.

Pogledala sam ga. – Ali nisi.

Raširio je ruke, istežući ih. – Ali sam mogao.

Nisam znala šta da kažem na to. Šta sam mogla da kažem? Tu s Božjom milosti ti koračaš? Sumnjala sam da Bog ima bilo kakve veze s Filipovim svetom.

Filip proveri da su vrata iza nas zaključana, onda reče, – Znam da su najmanje dva ubijena vampira bili regularni u krugu zabava.

Stomak mi se zategao malim drhtajem uzbuđenja. – Misliš da su i ostale... žrtve mogle da budu ljubitelji tih zabava?

On slegnu ramenima. – Mogu da saznam. Lice mu je još bilo zatvoreno za mene, prazno. Nešto je isključilo njegov prekidač. Možda male, izgladnele ruke Rebeke Majls. Znam da nema mene nisu ostavile preteran utisak.

Da li sam mogla da verujem da će to saznati? Da li bi mi rekao istinu? Da li bi ga to dovelo u opasnost? Nije bilo odgovora, samo još pitanja, ali su se bar pitanja popravljala. Zabave nastranih. Obična stvar, pravi živi dokaz. Hot dog.

Poglavlje 21

Kad smo se našli u mojim kolima uključila sam klimu na punu jačinu. Znoj mi se ledio na koži, postajući želatinast. Isključila sam strujanje vazduha pre nego što dobijem glavobogu zbog promene temperature.

Filip je sedeo što je mogao dalje od mene. Telo mu je bilo poluokrenuto, koliko je dozvoljavao pojas, ka prozoru. Njegove oči iza naočara za sunce gledale su napolje i u daljinu. Filip nije želeo da razgovara o onome što se upravo desilo. Kako sam to znala? Anita telepata. Ne, samo ne toliko glupa Anita.

Celo njegovo telo se uvuklo u sebe. Da nisam znala drugačije, pomislila bih da ga nešto boli. Kada razmislim o tome, možda ga je i bolelo.

Upravo sam se siledžijski ponela prema jednom krhkom ljudskom biću. To nije bio baš lep osećaj, ali je bolji nego da sam je udarila i onesvestila. Nisam je fizički povredila. Zašto nisam verovala u to? Sada sam nameravala da ispitam Filipa zato što mi je dao indiciju. Pravi trag. Nisam to mogla da ispustim.

– Filipe? upitah.

Ramena su mu se zategla, ali je nastavio da zuri kroz prozor.

– Filipe, potrebne su mi informacije o zabavama nastranih.

– Odbaci me do kluba.

– Do Osuđujućih zadovoljstava? upitah. Prava pametnica, to sam vam ja.

Klimnuo je glavom, još uvek okrenut..

– Zar ne treba da pokupiš svoj auto?

– Ne vozim, – on reče. – Monika me je odbacila do tvoje kancelarije.

– Zar jeste? Osetila sam bes, trenutani i topao.

Tada se okrenuo, zagledao u mene, nečitljivog lica, skrivenih očiju. – Zašto si toliko ljuta na nju? Ona te je samo dovela u klub, to je sve.

Slegnula sam ramenima.

– Zašto? Glas mu je bio umoran, ljudski, normalan.

Ne bih odgovorila na zadirkujuće flertovanje, ali ova osoba je bila stvarna. Stvarni ljudi zaslužuju odgovore. – Ona je ljudsko biće, ali je izdala druge ljude onima koji to nisu, – rekoh.

– A to je gori zločin nego što te je Žan-Klod izabrao da budeš naš šampion?

– Žan-Klod je vampir. Od vampira očekuješ izdaju.

– Ti da. Ja ne.

– Rebeka Majls izgleda kao osoba koju je neko izdao.

On se trgao.

Sjajno Anita, baš sjajno, hajde da emocionalno maltretiramo svakoga koga danas sretnemo. Ali to je bila istina.

Okrenuo se ponovo ka prozoru, i ja sam morala da ispunim bolnu tišinu. – Vampiri nisu ljudi. Njihova lojalnost, prvo i pre svega, mora da bude prema njihovoj sopstvenoj vrsti. Ja to razumem. Monika je izdala svoju sopstvenu vrstu. To je neoprostivo.

Iskrivio se da bi me pogledao. Volela bih da sam mogla da mu vidim oči. – Znači, ako je neko tvoj prijatelj, ti bi učinila sve za njega?

Razmišljala sam o tome dok smo se vozili niz Sedamdesetu Istočnu ulicu. Bilo šta? To je bilo previše. Gotovo sve? Da. – Gotovo sve, – rekla sam.

– Dakle odanost i prijateljstvo su veoma važni za tebe?

– Da.

– Zato što misliš da je Monika izdala i jedno i drugo, to je još gori zločin nego bilo šta što su vampiri uradili?

Promeškoljila sam se u sedištu, nimalo srećna zbog puta kojim je išao ovaj razgovor. Nisam baš vešta u analizi sopstvene ličnosti. Znam ko sam i šta radim, ali to je najčešće dovoljno. Ne uvek, ali najčešće. – Ne bilo šta; ne verujem u mnogo absoulta. Ali, ako hoćeš skraćenu verziju, da, to je zato što sam ljuta na Moniku.

Klimnuo je glavom, kao da je čuo odgovor koji je želeo. – Ona te se plaši; da si to znala?

Nasmešila sam se, i to nije bio najprijatniji osmeh. Mogla sam da osetim kako mi se ivice usana krive u vrsti mračnog zadovoljstva. – Nadam se da se mala kučka naveliko preznojava.

– Upravo tako, – on reče. Glas mu je bio tih.

Kratko sam ga pogledala, onda brzo vratila pogled na put. Imala sam utisak da ne odobrava što sam uplašila Moniku. Naravno, to je bi njegov problem. Ja sam bila sasvim zadovoljna rezultatima.

Bili smo u blizini skretanja za Riverfront (Rečna obala, Oblast). Još uvek mi nije odgovorio na pitanje. U stvari, sasvim lepo je to izbegavao. – Pričaj mi o zabavama nastranih, Filipe.

– Jesi li stvarno zapretila Moniki da ćeš joj iščupati srce?

– Da. Hoćeš li da mi ispričaš o zabavama ili nećeš?

– Da li bi to stvarno uradila? Iščupala joj srce, mislim?

– Ti odgovori na moje pitanje, ja ću na tvoje. Skrenula sam auto na uski cigleni put Riverfronta. Još dva bloka i bićemo kod Osuđujućih zadovoljstava.

– Rekao sam ti na šta liče te zabave. Prestao sam da odlazim na njih pre par meseci.

Okrznula sam ga pogledom. Želela sam da upitam zašto. Tako sam i učinila. – Zašto?

– Prokletstvo, ti baš postavljaš lična pitanja, zar ne?

– Nisam mislila da će biti.

Mislila sam da neće odgovoriti na pitanje, ali jeste. – Umorio sam se od toga da me šetaju od jednog do drugog. Nisam želeo da završim kao Rebeka, ili gore.

Želela sam da pitam šta je gore, ali nisam. Pokušavam da ne budem okrutna, samo uporna. Ima dana kada je razlika proketo tanana. – Ako saznaš da su svi vampiri odlazili na zabave nastranih, pozovi me.

– Šta onda? on upita.

– Potrebno je da odem na zabavu. Parkirala sam ispred Osuđujućih zadovoljstava. Neon je bio miran, bleđi duh svog noćnog lica. Mesto je izgledalo zatvoreno.

– Ti ne želiš da ideš na zabavu, Anita.

– Pokušavam da rešim zločin, Filipe. Ako to ne uspem, moji prijatelji će umreti. I nemam nikakvih iluzija o tome šta će mi gospodar uraditi ako ne uspem. Brza smrt bi bila najbolje čemu bih mogla da se nadam.

On se stresao. – Da, da. Otkopčao je pojas i protrljao šake po svojim ramenima, kao da je hladno. – Nikada mi nisi odgovorila na pitanje o Moniki, – on reče.

– Nisi mi stvarno ništa rekao o zabavama.

Pogledao je nadole, zagledao se u vrhove svojih butina. – Ima jedna noćas. Ako moraš da ideš, povešću te. Okrenuo se ka meni, rukama još uvek grleći laktove. – Zabave su uvek na drugoj lokaciji. Kada budem saznao gde, kako da stupim u kontakt s tobom?

– Ostavi poruku na mojoj sekretarici, ovo je moj kućni broj. Izvadila sam vizit-kartu iz tašne i napisala na njoj svoj kućni broj telefona na poleđini. Uzeo je svoju džins jaknu sa zadnjeg sedišta i stavio karticu u džep. Otvorio je vrata, i vrelina se ulila u hladni, klimatizovani auto poput zmajevog daha.

Naslonio se na auto, s jednom rukom na krovu, jednom na vratima. – Sada mi odgovori na pitanje. Da li bi stvarno iščupala Monikino srce, tako da ne bi mogla da se vrati kao vampir?

Gledala sam u crnilo njegovih naočara za sunce i rekla, – Da.

– Podseti me da te nikada ne razbesnim. Duboko je udahnuo. – Moraćeš da obučeš nešto što pokazuje tvoje ožiljke noćas. Kupi nešto ako nemaš. Oklevao je, onda upitao, – Jesi li isto tako dobar prijatelj kao i neprijatelj?

Uхватила sam vaduh, polako ga izduvala. Šta da kažem? Ne želiš me za neprijatelja, Filipe. Mnogo sam bolja kao prijatelj.

– Da, kladam se da jesi. Zatvorio je vrata i otišao do vrata kluba. Pokucao je, i nekoliko trenutaka kasnije, vrata su se otvorila. U trenutku sam videla bleđu figuru kako otvara vrata. To nije mogao da bude vampir, zar ne? Vrata su se otvorila pre nego što sam uspela mnogo da vidim. Vampiri ne mogu da izlaze po danu. To je pravilo. Ali, do prošle noći nisam znala da vampiri mogu da lete. Toliko o onome što sam znala.

Ko god da je bio, očekivao je Filipa. Spustila sam auto sa ivičnjaka. Zašto su ga poslali u svom najboljom udvaračkom izdanju? Da li je bio poslat da me šarmira? Ili je on bio jedini čovek do koga su mogli da dođu u kratkom vremenu? Jedini dnevni član njihovog malog kluba. Sem Monike. A ona mi se u ovom trenutku nije nimalo dopadala. I to mi je sasvim odgovaralo.

Nisam mislila da Filip laže u vezi zabava nastranih, ali šta sam ja znala o Filipu? Radio je kao striper u Osuđujućim zadovoljstvima, što baš i nije karakter za preporuku. Bio je vampir-narkos, još bolje. Da li je sav taj bol bio gluma? Da li me je mamio na neko mesto, kao što je to Monika učinila?

Nisam znala. A bilo mi je potrebno da znam. Postojalo je jedno mesto na koje sam mogla da odem koje bi možda imalo odgovore. Jedino mesto u Oblasti gde sam stvarno dobrodošla. Kod Mrtvog Dejva je prijatan bar koji služi hamburgere pristojne veličine. Vlasnik je bio bivši policajac koji je izbačen iz policije zato što je mrtav. Baš izbirljivo. Devj je voleo da pomaže, ali je prezirao predrasude svojih ranijih drugova. Zato je razgovarao sa mnom. A ja sam razgovarala sa policijom. To je bio lep mali aranžman koji je omogućavao Devju da bude ljut na policiju i da joj i dalje pomaže.

To me je učinilo gotovo neprocenjivom za policiju. Pošto sam iznajmljena radna snaga, to je bezgranično odgovaralo i Bertu

Pošto je bio dan, Mrtvi Dejv je bio ušuškan u svom kovčegu, ali će Luter biti tamo. Luter je dnevni menadžer i barmen. On je jedan od malobrojnih ljudi u Oblasti koji ne moraju mnogo da se bave vampirima, osim činjenice što je radio za jednog. Život nikada nije savršen.

Uspela sam čak da pronađem mesto za parkiranje nedaleko od Dejvovog restorana. Dnevni parking mnogo više zalazi u Oblast. Kada su na Riverfrontu posao vodili ljudski vlasnici, nije bilo moguće naći parking vikendom, danju ili noću. To je bila jedna od par pozitivnih stvari koje su doneli novi zakoni o vampirima. To i turizam.

St. Louis je vruća tačka za one koji vole da posmatraju vampire. Jedino bolje mesto je Njujork, ali mi imamo manji procenat kriminala. Postojala je banda u kojoj su svi članovi postali vampiri, u Njujorku. Raširili su se u Los Anđeles i pokušali da se prošire ovamo. Policija je pronašla prve regrute iseckane na komadiće veličine zalogaja.

Naša vampirska zajednica ceni sebe kao mejnstrim, potpuno kompatibilne s društvenim kretanjima. Vampiriska banda bi predstavljala loš publicitet, tako da su se za to sami pobrinuli. Divim se efikasnosti koju su pokazali, ali bih ipak volela da su to uradili na drugi način. Nedeljama sam imala noćne more o zidovima koji krvare i otkinutim rukama koje puze po podu same od sebe. Glave nikada nismo pronašli.

Poglavlje 22

Bar Kod Mrtvog Dejva je sav u tamnom staklu i svetlećim oznakama za pivo. Noću prednji prozor liči na neku vrstu moderne umetnosti, predstavljajući poznate marke. Na dnevnoj svetlosti sve je prigušeno. Barovi su na neki način poput vampira; najbolji su kada padne noć. Postoji nešto umorno i čežljivo u baru danju.

Klima je radila punom snagom, kao u unutrašnjosti zamrzivača. To je bio gotovo fizički udar posle vreline koja je topila kožu napolju. Zastala sam kod vrata i sačekala da mi se oči priviknu na sumračni enterijer. Zašto su svi barovi tako prokleta tamni, poput pećina, mesta za sakrivanje? Vazduh je mirisao na ustajale cigarete, bez obzira kada uđete, kao da se dim od godina pušenja cigareta uselio u tapacirung, poput aromatičnih duhova.

Dva momka u poslovnim odelima smestili su se u najdalji separe i rasprostrli fascikle preko stolnjaka. Rad subotom. Kao i ja, pa, možda ne kao ja. Mogla sam da se opkladim da njima niko nije pretio da će im iščupati grkljan. Naravno, mogla sam i da grešim, ali sam sumnjala. Kladila sam se da je najgora pretnja koju su dobili ove nedelje bila nedostatak poslovne sigurnosti. Ah, dobri stari dani.

Čovek je stajao pognut na barskom stolici, baveći se pićem u visokoj čaši. Lice mu je već bilo opušteno, pokreti spori i precizni, kao da se boji da će nešto prosuti. Pijan u jedan i trideset popodne; to nije dobar znak za njega. Ali, to nije bio moj posao. Ne možete da spasete svakoga. Činjenica je da postoje dani kada mislim da ne možete da spasete nikoga. Svaka osoba mora prvo samu sebe da spasava, vi tek onda možete da pridete i pomognete joj. Uvidela sam da ova filozofija uopšte ne vredi tokom pucnjave, ili borbe noževima. Van toga, funkcioniše sasvim lepo za mene.

Luter je polirao čaše vrlo čistom belom salvetom. Podigao je pogled kada sam skliznula na barsku stolicu. Klimnuo je glavom, dok mu je cigareta visila s debelih usana. Luter je veliki, ne, debeo. Ne postoji druga reč za to, ali to je čvrsta debljina, poput stene, gotovo vrsta mišića. Njegove ruke imaju krupne zglobove i velike su kao moje lice. Naravno, moje lice je malo. On je vrlo taman crnac, gotovo purpurno crn, poput mahagonija. Krem-čokolada njegovih očiju je

oivičena žutilom od previše dima od cigareta. Mislim da nikada nisam videla Lutera bez cigarete stisnute između usni. On je preterano težak, puši lančano, a sivilo njegove kose ga obeležava kao starijeg od pedeset godina, pa ipak, on nikada nije bolestan. Dobri geni, pretpostavljam.

– Šta ćeš, Anita? Glas mu je odgovarao telu, dubok i teško naglašen.

– Uobičajeno.

Sipao mi je sok u malu čašu. Vitamini. Pravili smo se da je to skrudrajver (koktel), tako da moja sklonost ka trezvenosti ne dovede bar na loš glas. Ko želi da se napije na mestu kada u gomili ima antialkoholičara? I zašto bih pod milim bogom dolazila u bar ako ne pijem?

Gucnula sam svoj lažni skrudrajver i rekla, – Potrebne su mi neke informacije.

– Kapiram. Š'a ti treba?

– Treba mi informacija o čoveku po imenu Filip koji igra u Osuđujućim zadovoljstvima.

Jedna debela obrva se podiže. – Vamp?

Odmahnula sam glavom. – Vamp-narkos.

Povukao je jedan veliki dim od koga je kraj cigarete zasijao kao usijani ugalj. Izduvao je veliki oblak dima ljubazno dalje od mene. – Š'a 'oćeš da znaš o njemu?

– Da li sme da mu se veruje?

Piljio je u mene jedan otkucaj srca, onda se iscerio. – Da mu se veruje? Dodavola, Anita, on je narkos. Nije bitno na šta se navukao, na droge, piće, seks, vampire, nema razlike. Nijednom narkosu ne smeš da veruješ i ti to znaš.

Klimnula sam glavom. Znala sam, ali šta sam mogla da uradim? Moram da mu verujem, Luter. On je sve što imam.

– Prokletstvo, devojčice, krećeš se u pogrešnim krugovima.

Nasmešila sam se. Luter je bio jedina osoba kojoj dozvoljavam da me zove devojčice. Svaka žene je za njega bila devojčica, svaki muškarac momak. – Potrebno mi je da znam da li si čuo nešto stvarno loše o njemu, – rekla sam.

– Š'a smeráš? on upita.

– Ne mogu da kažem. Podelila bih to da mogu, ili da mislim da bi to koristilo nečem dobrom.

Proučavao me je trenutak, dok je cigareta prosipala pepeo po površini šanka. On odsutnim pokretom obrisa pepeo čistom belom salvetom. – Okej, Anita, zaslužila si pravo da kažeš ne, ovaj put, ali sledeći put je bolje da imaš nešto da поделиš.

Nasmešila sam se. – Časna reč.

Samo je odmahnuo glavom i izvukao svežu cigaretu iz pakle koju je uvek držao iza šanka. Povukao je poslednji dim od gotovo izgorele cigarete, onda pljesnuo svežu između usana. Stavio je svetleći narandžasti kraj stare cigarete na sveži beli vrh i povukao vazduh. Papir i duvan su uhvatili, zapalili se narandžasto-crvenim plamenom, a onda je zabio staru cigaretu u već punu pepeljaru koju je sa sobom nosio od mesta do mesta, kao da je medvedić igračka.

– Znam da imaju igrača u klubu koji je 'nastran'. On se bavi krugom zabava i veeeeeoma je popularan kod određene vrste vampira. Luter sleže ramenima, masivnim pokretom, kao da je planina štucnula. – Nemam nikakvu prljavštinu o njemu, sem š'o je narkos, i š'o odrađuje krug. Sranje, Anita, to je dovoljno loše. Zvuči kao neko od koga je bolje ostati š'o dalje.

– Ostala bih podalje da mogu. Bio je moj red da slegnem ramenima. – Ali nisi čuo ništa drugo o njemu?

Razmišljao je trenutak, sisajući svoju novu cigaretu. – Ne, ni reč. On nije veliki igrač u oblasti. On je profesionalna žrtva. Većina priča ovde se vodi o grabljivcima, ne o ovcama. Namrštio se. – Samo trenutak. Imam neš'o, ideju. Razmišljao je vrlo pažljivo nekoliko minuta, onda se široko nasmešio. – Da, imam neke vesti o grabljivcu. Vamp koji sebe zove Valentin,

nosi masku. Hvalio se po okolini da je sredio našeg Filipa prvi put.

– Pa, – rekoh.

– Ne prvi put kad je bio narkos, devojčice, prvi put, tačka. Valentin tvrdi da je imao dečka kad je bio mali, da ga je dobro uradio. Tvrdi da se našem Filipu to toliko dopalo da je to razlog što je narkos.

– Blagi Bože. Setila sam se noćnih mora i stvarnosti o Valentinu. Kako bi bilo da sam bila mala kada se sve to desilo? Šta bi mi to učinilo?

– Znaš Valentina? Luter upita.

Klimnula sam glavom. – Da. Je li ikada rekao koliko je Filip imao godina kada se desio taj napad?

Odmahnuo je glavom. – Ne, ali glasine kažu da je sve preko dvanest prestaro za Valentina, ukol'ko nije osveta. Mnogo voli da se sveti. Glasine kažu da ga gospodar ne drži pod kontrolom da bi bio prokleta opasan.

– Možeš da se opkladiš u svoju slatku zadnjicu da je opasan.

– Poznaš ga. To nije bilo pitanje.

Pogledala sam ka Luteru. – Moram da saznam gde Valentin boravi u toku dana.

– To su dve informacije za niš'. Neće moći.

– On nosi masku zato što sam ga polila svetom vodom pre oko dve godine. Do sinoć sam mislila da je mrtav, i on je isto mislio za mene. Ubiće me, samo ako može.

– Tebe je strašno teško ubiti, Anita.

– Ovek postoji prvi put, Luter, a to je sve što je potrebno.

– Čuo sam to. Počeo je da polira već čiste čaše. – Ne znam. Ako se pročuje da odajemo dnevna boravišta, moglo bi biti loše po nas. Mogli bi da spale ovo mesto do tla, s nama unutra.

– U pravu si. Nemam pravo da to pitam. Ali, sedela sam tamo na barskoj stolici, gledajući u njega, nemo ga ubeđujući da mi kaže ono što mi je potrebno. Rizikuj svoj život za mene stari druže, ja bih isto učinila za tebe. Daaaaa.

– Ako se zakuneš da nećeš iskoristiti informaciju da ga ubiješ, mog'o bi da ti kažem, – Luter reče.

– To bi bila laž.

– Imaš li nalog da ga ubiješ? on upita.

– Ne aktivan, ali mogu da ga nabavim.

– Da li bo čekala na njega?

– Nelegalno je ubijati vampire bez naloga suda za pogubljenje, – ja rekoh.

Piljio je u mene. – To nije pitanje. Da li bi ga i upucala da se uveriš da je mrtav?

– Mogla bih.

On odmahnu glavom. – Jednog od ovih dana ćeš se naći na optuženičkoj klupi, devojčice. Ubistvo nosi ozbiljnu kaznu.

Slegnula sam ramenima. – I to je bolje nego iščupan grkljan.

Trepnuo je. – Pa, sad. Izgledalo je da ne zna šta da kaže, pa je polirao sjajne čaše, iznova i iznova u svojim velikim rukama. – Moraću da pitam Dejva. Ako on kaže ja to okej, imaćeš informaciju.

Završila sam svoj sok od pomorandže, ostavila poveliku napojnicu da bih popravila stvari. Dejv nikada ne bi priznao da mi je pomogao zbog mojih veza s policijom, tako da je novac morao da promeni ruke, iako to ni približno nije bila vrednost informacija koje sam dobijala. – Hvala, Lutere.

– Po ulici se priča da si se sinoć srela sa gospodarom grada. Je l' to tačno?

– Saznao si za to pre, ili posle činjenice? upitala sam.

Izgledao je izmučeno. – Anita, to bi ti rekli da smo znali, gratis.

Klimnula sam glavom. – Oprosti, Lutere, imala sam nekoliko teških noći.

– Mou da se kladim. Znači glasine su tačne?

Šta sam mogla da kažem. Da poreknem? Izgledalo je da mnogo ljudi zna za to. Pretpostavljam da ni mrtvima ne možeš da veruješ da će sačuvati tajnu. – Možda. Mogla sam isto tako da kažem i da, zato što nisam rekla ne. Luter je shvatio igru. Klimnuo je glavom. – Š'a 'oće od tebe?

– Ne mogu da kažem.

– Mmm... uh. Okej, Anita, budito prokleta oprezna. Možda bi mogla da nađeš neku pomoć, ukoliko imaš nekog kome možeš da veruješ.

Verujem? Nije to bio nedostatak poverenja. – Moguće je da iz ove gužve postoje samo dva izlaza, Lutere. Smrt bi bila moj izbor. Brza smrt bi bila najbolja, ali sumnjam da bih imala šansu ako stvari pođu loše. Kog prijatelja bih trebalo da uvučem u to?

Njegovo okruglo, tamno lice piljilo je u mene. – Nemam ja odgovore na to, devojčice. Voleo bih da imam.

– Takođe.

Telefon je zazvonio. Luter je odgovorio na poziv. Pogledao me je i preneo telefon vukući dugačku žicu. – Za tebe, – reče.

Prislonila sam telefon uz obraz. – Da.

– Ovde je Roni. Njen glas bio je potisnuto uzbuđenje, poput deteta na Božićno jutro.

Stomak mi se stegao. – Imaš li nešto?

– Postoji glasina koja kola u krugovima Ljudi protiv vampira. O odredu smrti koji je oformljen da zбриše vampire sa lica zemlje.

– Imaš li dokaz, svedoka?

– Ne još.

Uzdahnula sam pre nego što sam mogla da se sprečim.

– Ma hajde, Anita, to je dobra vest.

Sakrila sam telefon šakom i prošaputala, – Ne mogu glasine o Ljudima protiv vampira da odnesem gospodaru. Vampiri bi ih poklali. Mnogo nevinih ljudi bi stradalo, a mi čak nismo ni sigurne da su Ljudi protiv vampira stvarno iza ovih ubistava.

– U redu, u redu, – Roni reče. – Imaću sutra nešto konkretnije, obećavam. Potkupljivanjem ili prinudom, doći ću do informacije.

– Hvala, Roni.

– Čemu služe prijatelji? Osim toga, Bert će morati da plati sav prekovremeni rad i novac za potkupljivanja. Oduvek sam volela bolan izraz njegovog lica kada se rastaje s novcem.

Iscerila sam se na telefon. – I ja, takođe.

– Šta radiš noćas?

– Idem na zabavu.

– Šta?

Objasnila sam joj što sam kraće mogla. Posle duge tišine ona je rekla, – To je prilično nastrano.

Složila sam se s njom. – Ti nastavi da radiš sa svoje strane, ja ću s moje. Možda ćemo se sresti u sredini.

– Bilo bi lepo. Glas joj je zvučao zagrejano, gotovo ljutito.

– Šta nije u redu?

– Ideš sa podrškom, zar ne? upitala je.
– Ti si sama, – ja rekoah.
– Ali ja nisam okružena vampirima i nastranim tipovima.
– Ako si u sedištu Ljudi protiv vampira, ovo drugo je diskutabilno.
– Ne pravi se slatkom. Znaš na šta mislim.
– Da, Roni, znam na šta misliš. Ti si jedini prijatelj koga imam koji ume da se brine o sebi. Slegnula sam ramenima, shvatila da ona to ne može da vidi, pa rekla, – Svi ostali bi bili kao Ketrin, ovce među vukovima, i ti to znaš.

– A drugi animator?
– Ko? Džejmison misli da su vampiri privlačni. Bert je odličan pregovarač, ali nikada ne dovodi u opasnost svoju savršeno belu zadnjicu. Čarls je dobar u podizanju leševa, ali ima suviše mek stomak, i ima četvorogodišnje dete. Meni više ne lovi vampire. Proveo je četiri meseca u bolnici da bi ga sastavili posle poslednjeg lova.

– Ako se dobro sećam, i ti si bila u bolnici, – ona reče.
– Slomljena ruka i rasturena ključna kost bile su moje najgore povrede, Roni. Meni je gotovo umro. Osim toga, on ima ženu i četvoro dece.

Meni je bio animator koji me je obučio. On me je naučio kako da podižem mrtve, i kako da ubijam vampire. Mada, priznajem da sam proširila Menijeva učenja. On je bio tradicionalista, čovek od kolca i belog luka. Nosio je pištolj, ali samo kao podršku, ne kao primarno oruđe. Da mi moderna tehnologija omogućava da sredim vampira iz daljine, radije nego da jašem po njemu i zabijam mu kolac u srce, heh, što da ne?

Pre dve godine, Rozita, Menijeva supruga, došla je kod mene i preklinjala me je da više ne dovodim u opasnost njenog muža. Pedeset dve je malo prestaro za odlazak u lov na vampire. Šta bi se desilo s njom i s decom? Nekako je sva krivica spala na mene, kao na majku čije se omiljeno dete uhvatilo s grubijanima iz komšiluka. Naterala me je da se zakunem pred Bogom da nikada više neću tražiti od Menija da mi se pridruži u lovu. Da nije plakala, izdržasla bih, odbila bih je. Plakanje je prokletu nefer oružje u borbi. Kada osoba jednom počne da plače, više ne možete da pričate. Jednostavno želite samo da prestane da plače, da se povređuje, da prestane da vas navodi da se osećate kao najgori šljam na svetu. Učinili biste bilo šta samo da zaustavite suze.

Roni je bila tiha na drugom kraju linije. – U redu, ali budi oprezna.

– Oprezna kao devica prve bračne noći, obećavam.

Nasmejala se. – Npopravljljiva si.

– Svi mi to govore rekla sam.

– Čuvaj leđa.

– I ti isto.

– Hoću. Spustila je slušalicu. Telefon je mrtvo zazujao u mojim rukama.

– Dobre vesti? Luter upita.

– Da. Ljudi protiv vampira imaju odred smrti. Možda. Ali, možda je to bolje od onoga što sam dotle imala. Gledajte, ljudi, nemam ništa u rukavima, ništa u džepovima, nemam predstavu šta kog đavola uopšte radim. Tumaram unaokolo pokušavajući da uđem u trag ubici koji je uspeo da sredi dva vampira gospodara. Ako sam bila na pravom tragu, ubrzo ću privući pažnju. Što je značilo da će neko možda pokušati da me ubije. Zar to ne bi bilo zabavno?

Trebaće mi odeća koja će moje ožiljke od napada vampira učiniti vidljivima, a omogućiti mi da sakrijem oružje. To neće bit laka kombinacija za pronalaženje.

Moraću da provedem popodne u kupovini. Mrzim da idem u kupovinu. Nju smatram jednim

od neophodnih zala, poput prokelja i visokih potpetica. Naravno, sve je to daleko bolje od vampira koji mi prete da će me ubiti. Ali čekajte; mogli bismo da odemo u kupovinu sada, a da nam vampiri prete uveče. Odličan način da se provede subotnje veče.

Poglavlje 23

Prebacila sam sve manje kese u jednu veliku kesu, da bih oslobodila jednu ruku za pištolj. Bili biste zadivljeni kada biste shvatili kakvu metu predstavljate sa rukama punim torbi za kupovinu. Prvo treba da spustite torbe – ako vam neka ručica nije zapetljana oko zgloba – onda treba da uhvatite pištolj, izvučete ga, naciljate, opalite. Do vremena kad ste sve to uspjeli da uradite loši momci su vas već dva puta upucali i otišli pevušeći diksi između zuba.

Bila sam potpuno paranoična celo popodne, svesna svakoga u svojoj blizini. Da li su me pratili? Da li me je taj čovek predugo posmatrao? Da li ta žena nosi maramu oko vrata zato što skriva tragove od ujeda?

Do vremena kad sam došla do auta, vrat i ramena su mi bili uvezani u bolan čvor. Najstrašnija stvar koju sam videla u toku popodneva bile su cene na dizajniranoj odeći.

Svet je još uvek bio svetlo plav i natopljen vrelinom kada sam pošla do auta. Lako je zaboraviti na protok vremena kad ste u tržnom centru. On je veštački klimatizovan, privatni svet u kome vas ništa stvarno ne dotiče. Diznilend za kupovinoholičare.

Zatvorila sam svoje pakete u prtljažnik i posmatrala kako se nebo zatamnjuje. Znala sam kakav je osećaj strah, balon olova u dnu stomaka. Fina, tiha strava.

Slegnula sam ramenima kako bih ih opustila. Rotirala sam vrat dok nije krcnuo. Bolje, ali još uvek sam bila ukočena. Bili su mi potrebni aspirini. Jela sam u tržnom centru, što je nešto što gotovo nikada ne radim. Ali, onog trenutka kada sam osetila miris rafova sa hranom, pošla sam ka njima, izgladnela.

Pica je imala ukus kartonske kutije sa imitacijom paradajz krema namazanom preko nje. Sir je bio gumast i bezukusan. Njam, njam, hrana iz tržnog centra. Istina je da ja volim kobasice pohovane u kukuruznom brašnu na štapiću i kolačiće gospođe Fild.

Uzela sam jedan komad pice samo sa sirom, kako je volim, ali i jedan komad sa svim dodacima. Ja mrzim pečurke i zelenu papriku.

Kobasici je mesto za doručkom, ne na pici. Nisam znala šta mi više smeta; to što sam je naručila na prvom mestu, ili što sam pojela pola pre nego što sam shvatila šta radim. Proždiralasam hranu koju inače ne mogu da podnesem. Zašto? Još jedno pitanje bez odgovora. Zašto me je ovo plašilo?

Moja komšinica, gospođa Pringl, šetala je svog psa tamo-amo po travnjaku ispred zgrade u kojoj smo stanovale. Parkirala sam se i istovarila svoju pretrpanu torbu iz prtljažnika.

Gospođa Pringl ima preko šezdeset godina, visoka je blizu šest stopa i razvučena suviše tanko zbog svojih godina. Njene izbledele plave oči bile sus vetle i radoznale iza srebrno uokvirenih naočara. Njen pas Kustard je pomeranac. On liči na zlatni maslačak natapiran mačjim šapama.

Gospođa Pringl mi mahnu, i ja sam bila u klopci. Nasmehila sam se i pošla ka njima. Kustard je počeo da skače na mene, kao da ima opruge na svojim tankim nogama. Ličio je na igračku na navijanje. Njegovo kevtanje bilo je često i uporno, radosno.

Kustard zna da ga ja ne volim, i u svom uvrnutom psećem umu je odlučio da me osvoji. Ili možda zna da me to jednostavno nervira. šta god.

– Anita, ti nevaljala devojčice, zašto mi nisi rekla da imaš dečka? Gospođa Pringl upita.

Namrštila sam se. – Dečka?

– Momka, – ona reče.

Nisam imala pojma o čemu ona pod milim bogom priča. – Na šta mislite?

– Budi stidljiva koliko hoćeš, ali kada mlada žena da ključeve od stana čoveku, to nešto znači.

Onaj olovni balon u mom stomaku popeo se za nekoliko inča. – Jeste li videli nekada da danas ulazi u moj stan? Veoma sam se trudila da mi i lice i glas ostanu mirni.

– Da, jedan fini mladi čovek. Veoma lep.

Želela sam da je pitam kako je izgledao, ali ako je on bio moj momak s ključevima od mog stana, trebalo bi da to već znam. Nisam mogla da pita. Veoma lep – da li je to mogao da bude Filip? Ali zašto? Kada je svratio?

– Oh, oko dva popodne. Upravo sam polazila u šetnju sa Kustardom kada je on ulazio.

– Jeste li ga videli da je izašao?

Posmatrala me je nešto tvrđe. – Ne. Anita, zar on nije trebalo da bude u tvom stanu? Jesam li pustila provalnika da pobegne?

– Ne. Uspela sam da se nasmešim, gotovo da se nasmejem. – Samo ga nisam očekivala danas, to je sve. Ako vidite nekoga kako ulazi u moj stan, samo ih pustite. Imaću prijatelje koji dolaze i odlaze sledećih nekoliko dana.

Oči su joj se suzile; njene ruke s delikatnim kostima bile su veoma mirne. Čak je i Kustard sedeo u travi, dahćući ka meni. – Anita Blejk, – ona reče tonom koji me je podsetio da je ona penzionisana učiteljica, to je bio takav glas. – Šta si naumila?

– Ništa, stvarno. Samo nikada pre nisam dala svoje ključeve nekom muškarcu, i nisam sasvim sigurna oko toga. Nervoja. Poklonila sam joj svoj najbolji nevini pogled raširenih očiju. Oduprla sam se nagonu da zatrepćem, ali sve ostalo je uspevalo.

Prekrstila je ruke preko stomaka. Mislim da mi nije poverovala. – Ako si toliko nervozna zbog tog mladog čoveka, onda on nije pravi za tebe. Da jeste, ne bi bila nervozna.

Osetila sam olakšanje. Poverovala mi je. – Verovatno ste u pravu. Hvala na savetu. Možda ću ga čak i prihvatiti. – Osećala sam se tako dobro da sam potapšala Kustarda po njegovoj krzjenoj maloj glavi.

Čula sam kako gospođa Pringl govori dok sam odlazila, – Sada, Kustard, obavij šta imaš pa da se penjemo uz stepenice.

Drugi put u istom danu bilo je moguće da mi je neko upao u stan. Išla sam niz tihi hodnik kada sam izvukla pištolj. Vrata su se otvorila. Čovek i dvoje dece su izašli. Spustila sam ruku s pištoljem u svoju kupovnu torbu, praveći se da nešto tražim. Slušala sam njihove korake kako odjekuju niz stepenište.

Nisam mogla da sedim tako napolju, s pištoljem. Neko bi pozvao policiju. Svi su se već vratili s posla, večerali, čitali novine, igrali se s decom. Američka predgrađa bila su budna i na oprezu. Nije bilo moguće tek tako se šetati sa izvučenim pištoljem.

Nosila sam torbu u levoj ruci, ispred sebe, pištolj i desnu ruku još uvek u njoj. Ako stvari pođu loše, pucaću kroz torbu. Prošla sam dvoja vrata iza svog stanai izvadila ključeve iz tašne. Spustila sam torbu us zid i prebacila pištolj u levu ruku. Mogla sam da pucam levom rukom, ne tako dobro, ali je mogla da posluži. Držala sam pištolj paralelno s butinom i adala se da niko neće doći hodnikom iz pogrešnog pravca i videti ga. Kleknula sam pored vrata, s ključevima skupljenim u desnoj šaci, tihim, ovog puta bez zveckanja. Ja brzo učim.

Podigla sam pištolj ispred grudi i stavila ključeve u bravu. Ona je kliknula. Ja sam se trgla i sačekala da čujem pucnje, ili buku, nešto. Ništa. Spustila sam ključeve u džep i prebacila pištolj u desnu ruku. Sa samo zglobovom i delom ruke ispred vrata, okrenula sam kvaku i jako gurnula.

Vrata su se naglo otvorila i lupila o zid s druge strane, što je značilo da tamo nema nikoga. Nije bilo pucnjeva na vratima. Tišina.

Čučala sam pored kvake, s ispravljenim pištoljem, skenirajući sobu. Nisam videla nikoga. Stolica koja je još uvek bila okrenuta ka vratima ovoga puta je bila prazna. Gotovo bih osetila olakšanje da sam videla Edvarda.

Koraci su udarali po stepeništu na kraju hodnika. Morala sam da odlučim. Pružila sam levu ruku i uhvatila torbu za kupovinu, nijednog sekunda ne skidajući oči ili pištolj sa stana. Brzo sam se uvukla unutra, gurnuvši torbu ispred sebe. Gurnula sam vrata da se zatvore, još uvek u čučnju na podu.

Grejač na akvarijumu klknu, zatim zazuja, i ja poskočih. Znoj mi je klizio niz kižmu. Hrabri ubica vampira. Samo da mogu sad da me vide. Stan je odavao osećaj da je prazan. Nikoga u njemu nije bilo sem mene, ali za svaki slučaj, pretražila sam ormane, ispod kreveta. Igrala sam se Prljavog Harija dok sam naglo otvarala vrata i izravnavala se sa zidovima. Osećala sam se kao budala, ali bila bih veća budala da sam poverovala da je stan prazan i da sam pogrešila.

Na kuhinjskom stolu je stajala puška, zajedno s dve kutije municije. List belog papira ležao je ispod nje. Urednim, crnim slovima, pisalo je, – Anita, imaš dvadeset četiri časa.

Piljila sam u poruku, ponovo je pročitala. Edvard je bio ovde. Mislim da nisam disala čitav minut. Zamišljala sam svoju komšinicu kako ćaska s Edvardom. Da je gospođa Pringl posumnjala u njegove laži, pokazala strah, da li bi je ubio?

Nisam znala. Jednostavno nisam znala. Prokletstvo! Bila sam kao kuga. Svi oko mene su bili u opasnosti, ali šta sam mogla da učinim?

Kada si u nedoumici, dubako udahni i nastavi da se krećeš. Na osnovu te filozofije sam živela već godinama. Čula sam i gore, stvarno.

Poruka je značila da imam dvadeset četiri časa pre nego što Edvard dođe po lokaciju Nikolaosinog dnevnog odmorišta. Ako mu je dam, moraću da ga ubijem. Možda neću biti u stanju to da učinim.

Rekla sam Roni da smo smi profesionalci, ali ako je Edvard bio profesionalac, onda sam ja bila amater. I Roni takođe.

Teško sam uzdahnula. Morala sam da se presvučem za zabavy. Sada jednostavno nisam imala vremena da brinem o Edvardu. Imala sam druge probleme ove noći.

Moja automatska sekretarica je treperila pa sam je uključila. Prvi je bio Ronin glas, koji mi je objašnjavao ono što mi je već ispričala o Ljudima protiv vampira. Očigledno pozvala je ovamo pre nego što me je pronašla u Dejvovom baru. Potom, – Anita, ovde je Filip. Znam lokaciju zabave. Pokupi me ispred Osuđujućih zadovoljstava u šest i trideset. Zdravo.

Mašina je kliknula, zazujala i utišala se. Imala sam dva sata da se obučem i budem tamo. Dovoljno vremena. Moje prosečno vreme za šminkanje je petnaest minuta. Za kosu mi treba još manje, zato što je sve što radim da provučem četku kroz nju. Presto (ekspres), ja sam spremna za izlazak.

Ja retko nosim šminku, tako da kad je nosim uvek imam utisak da je pretamna, suviše izveštačena. Ali uvek dobijam komplimente za nju, kao, – Zašto ne nosiš senku češće? Stvarno ti ističe oči, – ili moj omiljeni, – Izgledaš mnogo bolje sa šminkom. Sve navedeno indicira da bez šminke izgledate kao kandidat za farmu usedelica.

Jedini deo šminke koji nikada ne koristim je baza. Ne mogu da zamislim da razmažem kolač preko celog lica. Posedujem jednu bočicu kristalno čistog laka za nokte, ali on nije za moje prste, nego za moje čarape. Ako bih jednom uspela da nosim čarape a da ih ne iskidam, to bi bio veoma dobar dan.

Stala sam ispred velikog ogledala u spavaćoj sobi. Gornji deo koji sam navukla preko glave imao je samo jednu tanku uzicu. Nije imao leđa; vezivao se na sredini leđa u ljupkom malom luku. Mogla sam i bez tog luka, ali efekat nije bio loš. Gornji deo se uvlačio u crnu suknju, kompletnu, elegantnu, bez prekida. Zavoji na mojim rukama bli su u kontrastu sa suknjom. Eh, pa šta ću. Suknja je bila puna i kovitlala se kada se krećem. Imala je džepove.

Kroz te džepove provukla sam korice za dva srebrna noža. Sve što je trebalo bilo je da kliznem rukama unutra i izvučem oružje. Zgodno. Znoj je zanimljiva stvar kada nosite tesne korice. Nisam uspevala da smislim kako da sakrijem pištolj na sebi. Ne zanima me koliko puta ste videli ženu da nosi pištolj u futrolu na butini, to je proketo neudobno. Hodate kao patka s mokrim pelenama.

Čarape i cipele s visokim potpeticama bez kaiševa koje imaju samo prste i petu kompletirale su odeću. Do sada sam posedovala cipele i oružje; sve ostalo bilo je novo.

Još jedan novi predmet bila je ljupka crna tašna s tankom trakom koja je išla preko ramena, ostavljajući ruke slobodnima. Gurnula sam svoj manji pištolj, Firestar, u nju. Znam, znam, do trenutka kada bih izvukla pištolj iz dubina tašne, loši momci bi se već gostili mojim mesom, ali to je bilo bolje nego da ga uopšte nemam.

Stavila sam i svoj krst, a srebro je izgledalo dobro uz crni gornji deo. Nažalost, sumnjala sam da će mi vampiri dozvoliti da uđem na zabavu noseći blagosloveni krst. Oh, pa. Ostaviću ga u autu, zajedno sa puškom i municijom.

Edvard je ljubazno ostavio kutiju blizu stola. Pretpostavljam da je u njoj uneo pušku. Šta je rekao gospođi Pringl, da je to poklon za mene?

Edvard je rekao dvadeset četiri sata, ali dvadeset četiri časa od kada? Da li će biti ovde u zoru, veseo, na nogama tako rano, da bi mučenjem izvukao informaciju iz mene? Nee, Edvard mi nije odavao utisak osobe koja rano ustaje. Bila sam bezbedna najmanje do popodne. Verovatno.

Poglavlje 24

Uvukla sam se u zonu zabranjenog parkiranja ispred Osuđujućih zadovoljstava. Filip je bio oslonjen uz zgradu, s rukama opuštenim sa strane. Nosio je crne kožne pantalone. Sama pomisao na kožu na ovoj vrućini mi je izazivala toplotni osip po nogama. Njegova košulja je bila od crne krupne mreže, koja je pokazivala i ožiljke i preplanulost njegove kože, ali reč ljigavo mi se uporno nametala. Prešao je neku nevidljivu liniju, od flerta do prostitucije.

Pokušala sam da ga zamislim s dvanaest godina. Nije išlo. Šta god da mu je urađeno, on je bio ono što je bio, i to je bilo ono s čim sam morala da računam. Ja nisam psihijatar koji sebi može da dozvoli da mu bude žao jadnog nesrećnika. Sažaljenje je emocija zbog koje možete da poginete. Jedina stvar koja je opasnija je slepa mržnja, i možda ljubav.

Filip se odgurnuo od zida i pošao ka autu. Otključala sam vrata i on je kliznuo unutra. Mmirisao je na kožu, skupu kolonjskuv odu i pomalo na znoj.

Izvukla sam se sa ivičnjaka. – Obukao si se prilično agresivno, Filipe.

Okrenuo se da bi se zapiljio u mene, nepomičnog lica, očiju skrivenih iza istih naočara za sunce koje je nosio ranije. Zavalio se u sedište s jendog nogom savijenom i pritisnutom uz vrata, s drugom raširenom čije koleno je savio na sedištu. – Poči Sedamdeset drugom ulicom. Glas mu je bio grub, gotovo promukao.

Postoji taj trenutak kada ste sami s muškarcem i to oboje shvatite. Zajedno sami, u tome se uvek kriju mogućnosti. Postoji gotovo bolna svest jednoga o drugome. To može da dovede do

neprijatnosti, seksa, ili straha, zavisi od čoveka i situacije.

Pa, seks nećemo imati, na to ste mogli da položite opkladu. Bacila sam pogled na Filipa, a on je još uvek bio okrenut ka meni, s neznatno otvorenim usnama. Skinuo je naočare za sunce. Oči su mu bile smeđe i veoma bliske. Šta se dođavola dešavalo?

Nalazili smo se na autoputu i ubrzavali smo. Koncentrisala sam se na vozila oko sebe, na vožnju, i pokušavala sam da ga ignorišem. Ali, mogla sam da osetim težinu njegovog pogleda na svojoj koži. Gotovo da je predstavljao toplotu.

Počeo je da klizi po sedištu ka meni. Iznenada sam bila veoma svesna zvuka kože koja se trlja o tapacirung. Topao, životinjski zvuk. Ruka mu je kliznula preko mojih ramena, njegove grudi su se oslonile na mene.

– Šta zamišljaš da radiš, Filipe!

– Šta nije u redu? Disao mi je uz vrat. – Zar ovo nije dovoljno agresivno za tebe?

Nasmejala sam se; nisam mogla da izdržim. Ukočio se pored mene. – Nisam mislila da te uvredim, Filipe. Samo nisam zamišljala mrežu i kožu za večerašnju odeću.

Ostao mi je blizu, pritisnut, topao, glas mu je još uvek bio čudan i grub. – Šta voliš, onda?

Kratko sam ga pogledala, ali bio je suviše blizu. Iznenada sam gledala u njegove oči sa udaljenosti od samo dva inča. Njegova blizina prošla je kroz mene kao elektrošok. Vratila sam pažnju na put. – Vrati se na svoju stranu auta, Filipe.

– Šta te, – prošaputao mi je u uvo, – uzbuđuje?

Bilo mi je dosta. – Koliko si imao godina kada te je Valentin prv put napao?

Celo telo mu se trglo, i on se povukao od mene. – Prokleta da si! Zvučao je kao da tako misli.

– Hajde da se dogovorimo, Filipe. Ne moraš da odgovoriš na moje pitanje, a ja neću odgovoriti na tvoje.

Glas mu je izašao prigušeno i zadihano. – Kada si videla Valentina? Hoće li i on biti ovde noćas? Obećali su mi da neće biti ovde noćas. Glas mu je i dalje sadržao debelu dozu panike. Nikada nisam videla toliko instant straha.

Nisam želela da gledam uplašenog Filipa. Mogla bih da počnem da ga sažaljevam, a to nisam mogla da dozvolim. Anita Blejk, čvrsta kao zakivci, sigurna u sebe, nedodirnuti uplakanim muškarcima. Daaaa. – Nisam razgovarala s Valentinom o tebi, Filipe, kunem ti se.

– Onda kako. . . Zastao je i ja sam ga kratko pogledala. Ponovo je navukao naočare za sunce. Lice mu je izgledalo vrlo zategnuto i nepomično iza tamnih naočara. Krhko. Na neki način to je uništavalo sliku.

Nisam to mogla da podnesem. – Kako sam saznala šta ti je uradio?

On klimnu glavom.

– Platila sam da bih saznala tvoje poreklo. To je izletelo. Bilo mi je potrebno da znam da li mogu da ti verujem.

– Možeš li?

– Još uvek ne znam, – rekla sam.

Nekoliko puta je duboko udahnuo. Dva prva udisaja su drhtala, ali svaki je bio nešto čvršći dok nije doveo disanje pod kontrolu, za sada. Pomislila sam na Rebeku Majls i na njene male ruke izglednog izgleda.

– Možeš da mi veruješ, Anita. Neću te izdati. Neću. Glas mu je zvučao izgubljeno, poput malog dečaka čije su iluzije otrgnute.

Nisam mogla da prećem preko tog glasa izgubljenog deteta. Ali znala sam, i on je znao, da će uraditi sve što vampiri budu želeli, uključujući i da me izda. Preko autoputa se uzdizao most, visoki čipkani rad od sivog metala. Drveće je grlilo put sa obe strane. Letnje nebo bilo je bledo

vodeno plavo, isprano vrelinom i jarkim letnjim suncem. Auto je bupnuo na most, i reka Misuri se pružila s obe strane. Prostor je izgledao otvoreno i udaljeno preko kotrljajuće vode. Golub je dolepršao na most, smeštajući se pored dvanaestine drugih, koji su hodali uspravnih vratova i gukali po mostu.

Vidala sam i galebove iznad reke ranije, ali nikada blizu mosta, tu je bilo samo golubova. Možda se galebovima ne dopadaju automobili.

– Kuda idemo, Filipe?

– Šta?

Htela sam da kažem, – Je li ti pitanje suviše teško? ali sam se suzdržala. To bi bilo kao da tražim svađu. – Prešli smo reku. Šta nam je cilj?

– Poći Zumbel izlazom i okreni nadesno.

Učinila sam kako je rekao. Zumbel okreće nadesno i automatski vas prosipa u traku za okretanje. Zastala sam na semaforu okrenula nadesno kad je bilo čisto. S leve strane tu postoji mala skupina radnji, onda kompleks stanova, onda drveće između koga su ušuškane kuće. Starački dom je sledeći, a onda veliko groblje. Uvek sam se pitala šta ljudi u staračkom domu misle što žive pored groblja. Da li je to bio utvarni podsetnik, bez ikakve namere da uvredi? Zgoda, za svaki slučaj?

Groblje je bilo amo mnogo duže nego starački dom. Neki od spomenika datirali su iz ranih 1800-tih. Oduvek sam mislila da je projektant bio sadista za staračke domove čim je stavio prozore da gledaju preko kotrljajućih brda ispunjenih spomenicima. Starost je dovoljan podsetnik na ono što dolazi sledeće. Nikakva vizuelna pomoć tu nije potrebna.

Zumbel je oivičen i drugim stvarima – video radnjom, butikom za dečju garderobu, mestom koje je prodavalo bojeno staklo, benzinskim pumpama i prostranim kompleksom stanova koji je najavljivao, – Jezero Sunčane doline. Tu stvarno i postoji jezero dovoljno veliko da se na njemu jedri ako ste veoma pažljivi.

Još nekoliko blodova dalje i bili smo u predgrađu. Kuće s malenim dvorištima napunjenim velikim drvećem bile su uz put. Brdo se ovde spuštalo. Ograničenje brzine bilo je trideset. Bilo je nemoguće zadržati auto da ide nizbrdo tom brzinom bez upotrebe kočnica. Da li je na dnu brda dole negde policajac?

Ako nas zaustavi s Filipom u njegovoj majici od mreže, tako fino izbrazdanog ožiljcima, da li će biti sumnjičav? Kuda idete gospođice? Oprostite, oficiru, mi idemo na tu ilegalnu zabavu i kasnimo. Koristila sam kočnice dok smo išli nizbrdo. Naravno, nije bilo policajca. Da sam prekoračila brzinu, svakako bi bio tamo. Marfijev zakon je najčešće jedini pravi oslonac u mom životu.

– To je velika kuća s leve strane. Samo smotaj na put, – Filip reče.

Kuća je bila napravljena od tamno crvene cigle, dva, možda tri sprata visoka, s putno prozora, najmanje dve verande. Viktorijanska Amerika još uvek postoji. Dvorište je bilo prostrano, s pivatnom šumom visokog, prastarog drveća. Trava je bila previsoka, dajući mestu napušten izgled. Put je bio od šljunka i krivudao je kroz drveće do moderne garaže koja je bila dizajnirana da liči na kuću i gotovo je u tome uspevala.

Tu su bila samo dva automobila. Nisam mogla da vidim u garažu; možda ih je bilo još unutra.

– Ne napuštaj glavnu sobu ni sa kim sem sa mnom. Ako to učiniš, neću moći da ti pomognem, – on reče.

– Kako da mi pomogneš? upitala sam.

– Ovo je naša priča za pokriće. Ti si razlog zbog koga sam propustio toliko sastanaka. Ostavio sam nagoveštaje da ne samo da smo ljubavnici, nego da sam te... Raširio je ruke tražeći

odgovarajuću reč. – ... kultivisao, sve dok nisam osetio da si spremna za zabavu.

– Kultivisao? Okrenula sam auto, i tišina se smestila između nas. On je gledao u mene. Čak i iza naočara osećala sam težinu njegovog pogleda. Koža između ramena mi se nakostrešila.

– Ti si neodlučna osoba koja je preživela pravi napad, nisi od 'nastranih', niti narkos, ali sam te nagovorio da dođeš na zabavu. To je priča.

– Jesi li ikada to stvarno uradio? uitala sam.

– Misliš da li sam im dao nekoga?

– Da, – rekoh.

Kratko je šmrknuo. – Nemaš baš visoko mišljenje o meni, zar ne?

Šta je trebalo da kažem, ne? Ako smo ljubavnici, to znači da ćemo morati da glumimo ljubavnike cele večeri.

Nasmešio se. Ovaj osmeh je bio drugačiji, iščekujući.

– Ti kopile.

Slegnuo je ramenima i zavrteo vrat kao da su mu ramena stegnuta. – Neću te baciti na pod i uživljavati se na tebi, ako se toga plašiš.

– Znam da to nećeš noćas uraditi. Bilo mi je drago što nije znao da sam naoružana. Možda bih mogla i da ga iznenadim noćas.

Namrštio se na mene. – Prati me. Ako ti bilo šta što radim predstavlja nelagodnost, raspravićemo to. Nasmešio se, očaravajuće, belih jednakim zubima, tako uočljivim uz njegovu preplanulu kožu.

– Neće biti razgovora. Jednostavno ćeš stati.

On sleže ramenima. – Mogla bi da uništiš priču koja nas pokriva i da nas zbog toga ubiju.

Auto se ispunjavao toplotom. Graška znoja mu je klizila niz lice. Otvorila sam vrata i izašla. Vrelina je bila poput druge kože. Cvrčci su cvrčali visoku zujavu pesmu fisoko u drveću. Cvrčci i vrućina, ah, leto.

Filip je obišao oko auta, ispod čizama mu je pucketao šljunak. – Možda bi želela da ostaviš krst u autu, – on reče.

To sam i očekivala, ali nije moralo da mi se dopada. Stavila sam raspelo u odeljak za rukavice, puzeći preko sedišta da bih to uradila. Kada sam zatvorila vrata, ruka mi pođe do vrata. Nosila sam lanac toliko da mi je bilo čudno samo kada ga nisam nosila.

Filip mi je pružio ruku i nakon trenutka sam je prihvatila. Dlan njegove ruke bio sadržana vrelina, nezatno vlažan u centru.

Zadnja vrata bila su natkrivena belim pletenim lukom. Pavitova loza rasla je gusto s jedne strane. Cvetovi veliki poput moje šake širili su purpur oko drvećem filterisano sunce. Žena je stajala u senci vrata, skrivena od komšiluka i automobila koji su prolazili. Ona je nosila providne crne čarape koje je držao garter pojas. Prsluče i odgovarajuće gaćice, oboje kraljevsko purpurne, ostavile su veći deo njenog tela bledim i nagim. Nosila je šiljate potpetice od pet inča koje su prisiljavale njenu nogu da izgleda dugačko i vitko.

– Imam previše garderobe na sebi, – ja došapnuh Filipu.

– Možda ne zadugo, – dahnuo mi je u kosu.

– Nemoj da se kladiš u život. Gledala sam ka njemu dok sam to govorila i posmatrala kako mu se lice kruni u zbunjenost. Ona nije dugo trajala. Osmeh se pojavio, meko savijanje usana. Zmija mora da se smešila Evi na taj način. Imam ovu lepu, sjajnu jabuku za tebe. Hoćeš li malo slatkiša, mala devojčice?

Šta god da je filip prodavao, ja nisam kupovala. Obgrlio me je oko struka, jednom rukom se igrajući s ožiljcima na mojoj ruci, tek nezatno zarivajući prste u tkivo ožiljaka. Dah mu je

izašao u kratkom uzdahu. Isuse, u šta il sam se uvalila?

Žena mi se nasmešila, ali su njene krupne braon oči bile fiksirane na Filipovoj ruci gde se poigravala s mojim ožiljkom. Njen jezik je izleteo da joj ovlaži usne. Videla sam kako joj se grudi dižu i spuštaju.

– Dođi u moj salon, reče pauk muvi.

– Šta si rekla? Filip upita.

Odmahnula sam glavom. On verovatno i nije znao ovu pesmu. Nisam mogla da setim kako se završava. Nisam mogla da se setim da li je muva uspela da pobegne. Stomak mi je bio zgrčen. Kada je Filipova ruka dodirnula moja gola leđa, skočila sam.

Žena se nasmejala, visoko i možda pomalo pijano. Recitovala sam movine reči dok sam išla uz stepenice, – Oh ne, ne, da me pitaš to je uzalud, jer ko god pođe uz tvoje zavojite stepenice nikada više ne silazi.

Nikada više ne silazi. To je imalo loš prizvuk.

Poglavlje 25

Žena se naslonila uz zid da bismo mi mogli da prođemo, i zatvorila je vrata iza nas. Čekala sam da ih zaključa kako ne bismo mogli da pobegnemo, ali nije to učinila. Gurnula sam Filipovu ruku s mojih ožiljaka, i on se obmota oko mog struka i povede me duž dugačkog uskog hodnika. Kuća je bila prijatno hladna, klima uređaj je preo protiv vreline. Četvrtasti lučni prolaz otvarao se u sobu.

To je bila dnevna soba sa svim što treba da sadrži – s kaučem, dvosedom, dve fotelje, biljkama koje su visile ispred ispupčenih prozora, popodnevnim senkama koje su vijugale po tepihu. Kućna atmosfera. Čovek je stajao u centru sobe, s pićem u ruci. Izgledao je kao da je upravo izašao iz Koža to smo mi (Leather 'R' Us). Kožne trake prelazile su preko njegovih grudi i ruku, poput holivudske ideje preterano seksi gladijatora.

Dugovala sam Filipu izvinjenje. On se obukao potpuno konzervativno. Srećna domaćica je došla za nama u svom kraljevski purpurnom vešu i spustila šaku na Filipovu ruku. Njeni nokti su bili obojeni tamno purpurno, gotovo crno. Nokti su joj zagrebali duž njegove ruke, ostavljajući blede ružičaste tragove za sobom.

Filip je zadržtao uz mene, ruka mu se zategla oko mog struka. Da li ovo bila njegova ideja zabave? Nadala sam se da nije.

Visoka, crna žena ustade s kauča. Njene prilično pune grudi pretele su da će se istisnuti iz crnog žičanog prslučeta. Grimizna suknja koja je imala više rupa nego tkanine visila je s prslučeta i pokretala se dok je koračala, odajući pogled na tamnu kožu. Mogla sam da se kladim da nema ništa ispod suknje.

Imala je ružičaste ožiljke na jednom zglobu i vratu. Beba-narkos, nova, gotovo sveža. Hodala jeo ko nas, kao da smo na prodaju a ona je dobro htela da vidi robu. Njena ruka mi dodirnu leđa i ja sam se udaljila od Filipa okrećući se ka njoj.

– Tah ožiljak na tvojim leđima; od čega je? To nisu vampirski ujedi. Njen glas je bio dubok za ženu, možda alto tenor.

– Ljudski sluga mi je zabio oštro parče drveta u leđa. Nisamd odala da je to oštro parče drveta bio jedano d kolaca koje sam ponela sa sobom, niti da sam kasnije te iste noći ubila tog ljudskog slugu.

– Moje ime je Rošel, – ona reče.

– Anita.

Srećna domaćica je stala uz mene, milujući moju ruku. Otkoračila sam od nje, dok su joj prsti klizili niz moju kožu. Njeni nokti su ostavili male crvene linije na mojoj ruci. Oduprla sam se želji da protrljam ruku. Ja sam bila kao zakivci čvrsta ubica vampira; ogrebotine me nisu uznemiravale. Pogled u ženinim očima jeste. Izgledala je kao da se pita kakav mi je ukus i koliko ću trajati. Nikada me na taj način nije gledala jedna žena. To mi se nije mnogo dopalo.

– Ja sam Medž. Ono je moj suprug, Harvi, – ona reče, pokazujući ka Mr. Koži, koji se pomerio da bi stao uz Rošel. – Dobrodošli u naš dom. Filip nam je ispričao mnogo toga o tebi, Anita.

Harvi je pokušao da mi dođe iza leđa, ali sam se ja povukla do kauča, kako bih mu bila okrenuta licem. Pokušavali su da kruže poput ajkula. Filip je tvrdo gledao u mene. Da; trebalo je da uživam, ne da se ponušam kao da svi imaju neku zaraznu bolest.

Šta je bilo manje zlo? To je bilo pitanje od šezdeset četiri hiljade dolara, ako sam ikada čula za jedno. Medž je obliznula usne, polako, sugestivno. Njene oči su govorile da misli nevaljale misli o meni, i njoj. Ne dolazi u obzir. Rošel je mahnula suknjom, izlažući previše butine pogledima. Bila sam u pravu. Bila je gola ispod suknje. Radije ću umreti.

To je ostavljalo Harvija. Njegove male ruke s ravnim prstima poigravale su se sa kožno-metalnim optočnjima na malom kiltu koji je nosio. Prsti su mu neprestano trljali preko kožnog materijala. Sranje.

Obasjala sam ga svojim najboljim profesionalnim osmehom, ne zavodnički, ali je to bilo bolje nego mrštenje. Oči su mu se raširile i zakoračio je ka meni, pružio šaku ka mojoj levoj ruci. Duboko sam udahnula i uhvatila je, zamrznuvši osmeh na svom mestu.

Njegovi prsti lagano su dodirivali pregib moje ruke, golicajući niz kožu, sve dok nisasm zadrhtala. Harvi je stresanje shvatio kao poziv i približio mi se, tako da su nam se tela gotovo dodirivala. Stavila sam mu ruku na grudi i tako ga sprečila da mi više priđe. Dlake na njegovim grudima bile su grube i guste, crne. Nikada nisam bila ljubitelj dlakavih grudi. Zato sam uvek raspoložena za glatke. Njegova ruka poče da mi kruži po leđima. Nisam bila sigurna šta da radim. Ako se povučem, sešću na kauč, što nije bila dobra ideja. Ako zakoračim napred, zakoračiću u njega, pritisnuću se uz svu tu kožnu odeću i kožu.

Nasmešio mi se. – Umirao sam od želje da te upoznam.

Rekao je umirao kao da je neka prljava reč, unutrašnja šala. Ostali se nasmejaše, svi sem Filipa. On me je uhvatio za ruku i odvuкао od Harvija. Naslonila sam se na filipa, čak sam mu obmotala ruke oko struka. Nisam nikada pre zagrlila nekoga ko na sebi ima mrežastu majicu. Osećaj je bio zanimljiv.

Filip reče, – Setite se šta sam rekao.

– Naravno, naravno, – Medž reče. – Ona je tvoja, samo tvoja, nema deljenja, nema polovnjačenja. Prešla je do njega, ljuljajući se u svojim uskim čipkastim gaćicama. S potpeticama na nogam mogla je da ga pogleda ravno u oči. – Možeš da je zadržiš bezbednom od nas, ali kad stignu veliki momci, delićeš. Oni će te naterati da deliš.

Piljio je u nju dok nije sklonila pogled. – Ja sam je doveo ovamo, i ja ću je vratiti kući, – on reče.

Medž podiže obrvu. – Borićeš se s njima? Filipe, dečače moj, ona mora da je dobar komadić zadnjice, ali nikakva grejačica kreveta nije vredna toga da razljutiš velike momke.

Otkoračila sam od Filipa i spustila dlan na njen stomak i odgurnula je, tek toliko da odstupi. Potpetice su joj remetile ravnotežu, tako da je gotovo pala. – Hajde da nešto raščistimo, – ja rekoh. – Nisam ja nikakav komadić, niti sam krevetska grejačica.

Filip reče, – Anita. . .

– Moj, moj, ona ima temperament. Gde si je pronašao, Filipe? Medž upita.

Ako posotji nešto što mrzim, to je kad ljudi smatraju da sam zabavna kada sam ljuta. Zakoračila sam ka njoj i nasmešila dole ka meni. – Znaš li, – rekoh, – da kad se smeješ, dobijaš duboke bore s obe strane usta? Imaš preko četrdeset, zar ne?

Oštro je udahnula i udaljila se od mene. – Ti mala kučko.

– Da me nikada više nisi nazvala komadićem zadnjice, Medž, dušo.

Rošel se bešumno smejala, njene značajne grudi su se tresle poput tamno braon želea. Harvi je stajao ozbiljnog lica. Da se samo nasmešio, mislim da bi ga Medž povredila. Oči su mu bile veoma sjajne, ali na licu nije imao ni trag osmeha.

Vrata su se otvorila dole, u hodniku, dalje u kći. Žena je ušla u sobu. Imala je oko pedeset, možda teške četrdesete. Veoma plava kosa uokviravala je debelo lice. Položila bih novac na to da je izašla iz boce. Pune male šake sjajile su od prstenja s pravim kamenovima. Dugaški, crni negliže, brisao je po podu, zajedno sa pratećom haljinom od čipke koja je bila otvorena. Crna ravnoća negliže bila je ljubazna prema njenoj figuri, ali ne dovoljno. Bila je predebela i to nije bilo moguće sakriti. Izgledala je kao član PTA (Udruženje roditelja i učitelja), kao predvodnica Devojčica izviđača, poslastičarka, nečija majka. A ona je stajala na dovratku i piljila u Filipa.

Ispustila je tanak cijuk i potrčala ka njemu. Sklonila sam joj se s puta pre nego što sam bila izgažena u stampeđu. Filip je imao tek toliko vremena da pronađe oslonac pre nego što je ona ubacila svoju pozamašnu težinu u njegove ruke. Za trenutak sam pomislila da će se preturiti unazad, na pod, s njom preko sebe, ali leđa su mu se ispravila, noge zategle, i on ih je ispravio oboje.

Jak je Filip, sposoban da podigne preteške nimfomanke obema rukama.

Harvi reče, – Ovo je Kristal.

Kristal je ljubila Filipove grudi, kratke, domaćinske šake pokušavale su da izvuku majicu iz njegovih pantalona tako da bi mogla da dodirne njegovo golo meso. Ličila je na srećno malo kućence u teranju.

Filip je pokušavao da je obeshrabri bez mnogo uspeha. Uputio mi je jedan dugačak pogled. A ja sam se setila šta je rekao, da je prestao da dolazi na ove zabave. Je li ovo bio razlog? Kristal i slične njoj? Medž i njeni oštri nokti? Naterala sam ga da me dovede ovamo, ali sam ga ujedno naterala i da on dođe.

Kada na to pomislite na taj način, bila je moja krivica što je Filip ovde. Prokletstvo, dugovala sam mu.

Meko sam potapšala ženin obraz. Žmirnula je na mene, a ja sam se upitala da li je kratkovidna. – Kristal, – rekoh. Nasmešila sam se svojim najboljim anđeoskim osmehom. – Kristal, ne želim da budem nepristojna, ali ti pipaš momka s kojim sam ja izašla na sastanak.

Usta su joj se otvorila; njene blede oči su se iskolačile. – Sastanak, – ona zacvile. – Niko nema svog momka za sastanke na ovoj zabavi.

– Pa, ja sam nova na zabavama. Još uvek mi nisu poznata pravila, Ali tamo odakle sam ja došla, žena ne pipa momka s kojim je druga žena došla. Bar sačekaj dok okrenem leđa, u redu?

Kristalina donja usna je drhtala. Oči su počele da joj se pune suzama. Bila sam nežna, gotovo ljubazna, a ona će se ipak rasplakati. Šta je ona radila ovde, s ovim ljudima?

Medž priđe i obmota ruku oko Kristal, odvede je odatle. Medž je proizvodila utešne zvuke i tapšala je po crnim svilenim rukama.

Rošel reče, – Vrlo hladno. Otišla je od mene ka kabinetu za piće koji je bio uz jedan od zidova.

Harvi je takođe otišao, sledeći Medž i Kristal, a da nije pogledao iza sebe.

Pomislili bi da sam šutnula kućence. Flip ispusti dugačak uzdah i sede na kauč. Prekrstio je ruke ispred sebe, između kolena. Sela sam pored njega, ušuškavajući suknju oko nogu.

– Mislim da ne mogu ovo da uradim, – on prošaputa.

Dodirnula sam mu ruku. Drhtao je, stalnim drhtanjem koje mi se uopšte nije dopadalo. Nisam shvatala koliko ga košta da dođe ovamo noćas, ali sam počinjala da saznajem.

– Možemo da odemo, – rekla sam.

Okrenuo se veoma polako i zagleda u mene. – Kako to misliš?

– Mislim da možemo da odemo.

– Otišla bi sada, a da ne saznaš ništa, zato što ja imam probleme? on upita.

– Hajde da kažemo da mi se više dopadaš kao preterano samouvereni udvarač. Nastavi da se ponašaš kao stvarna osoba i potpuno ćeš me zbuniti. Možemo da odemo ako ne možeš da podneseš sve ovo.

Dubokok je udahnuo i izdahnuo, onda se otresao poput kućeta kad izađe iz vode. – Mogu to da učinim. Ako imam izbora, mogu.

Sada je bio moj red da se zapiljim. – Zašto pre nisi imao izbora?

Sklonio je pogled u stranu. – Pre sam osećao da moram da te dovedem ako želiš da dođeš.

– Ne, prokletstvo, to nije uopšte ono što si hteo da kažeš. Dodirnula sam mu lice i naterala ga da me pogleda. – Neko ti je naredio da juče dođeš da me vidiš, zar nisu? To nije bilo samo da bi saznao šta je sa Žan-Klodom, zar ne?

Oči su mu se raširile, i mogla sam da mu osetim puls pod prstima. – Čega se plašiš, filipe? Ko ti je dao naređenja?

– Anita, molim te, ne mogu.

Ruka mi pade u krilo. – Kakva su ti naređenja, Filipe?

Progutao je, a ja sam posmatrala kako mu grlo radi. – Ja treba samo da se potrudim da budeš bezbedna, to je sve. Puls mu je skakao ispod modrog ujeda na vratu. Obliznuo je usne, ne zavodnički, nervozno. Lagao me je. Trik je bio da saznam koliko me je lagao i o čemu?

Čula sam Medžin glas kako dolazi iz hodnika, sav pretvoren u radosno zavođenje. Tako dobra domaćica. Dopratila je dve osobe u sobu. Jedna je bila žena s kratkomk kestenjastom kosom i suviše šminke na očima, kao da je imala zelenu kredu razmazanu oko očiju. Njen pratilac bio je, nasmešen, u svom najšarmantnijem izdanju, s rukom oko Medžinog golog struka. Ona se bogato, grleno nasmejala dok joj je on nešto šaputao.

Zamrzla sam se za sekund. To je bilo tako neočekivano da sam se jednostavno zamrzla. Da je izvadio pištolj, mogao je da me ubije dok sam ja sedela s ustima koja su visila otvoreno. Pta je on kog đavola radio ovde?

Medž je povelala njega i ženu ka baru. On je bacio pogled ka meni preko ramena i poklonio mi je delikatan osmeh koji je njegovu oči ostavio praznima poput lutkinih.

Znala sam da mojih dvadeset četiri časa još nisu prošli. To sam znala. Edvard je odlučio da dođe tražeći Nikolaos. Da li nas je pratio? Da li je čuo Filipovu poruku na mojoj automatskoj sekretarici?

– Šta nije u redu? Filip upita.

– Šta nije u redu? upitah. – Primaš naređenja od nekoga, verovatno od nekog vampira. . . Završila sam izjavu bešumno, u svojoj glavi: A Smrt je upravo doplesala na vrata u svom valceru da bi glumila 'nastranog' dok traži Nikolaos. Postoji samo jedan razlog da Edvard traži određenog vampira. Nameravao je da je ubije, ako može.

Ubica je možda konačno sreo sebi ravnoga. Mislila sam da bih volela da budem u blizini kada

Edvard konačno izgubi. Želela sam da vidim koji plen je preveliki zalogaj za Smrt. Videla sam ovaj plen, izbliza i lično. Ako se Edvard i Nikolaos sretnu i ako ona samo posumnja da ja imam bilo kakvu ulogu u tome... sranje. Sranje, sranje, sranje!

Trebalo je da prijavim Edvarda. On mi je pretio, i nameravao je da ostvari tu pretnju. On bi me mučio da bi došao do informacije. Šta sam mu dugovala? Ali nisam mogla to da učinim, nisam mogla. Ljudsko bi ne predaje drugo ljudsko biće čudovištima. Ni zbog kakvog razloga.

Monika je prekršila pravilo, i ja sam je zbog toga prezirala. Mislim da sam ja najbliže pravom prijatelju koga će Edvard ikada imati. Osoba koja zna ko si i šta si a ipak joj se dopadaš. On mi je bio drag, bez obzira na to šta je. Čak iako sam znala da bi me ubio ako stvari pođu tim tokom? Da, čak i tad. To nije imalo previše smisla posmatrano iz tog ugla. Ali nisam mogla da brinem o Edvardovoj moralnosti. Jedina osoba s kojom sam morala da se suočim u ogledalu sam ja. Jedina moralna dilema koju sam mogla da rešim bila je moja sopstvena.

Posmatrala sam Edvarda kako glumi ljubakalo s Medž. Bio je mnogo bolji u preuzimanju likova nego ja. Takođe je mnogo molje lagao.

Ja ga ne bih odala i Edvard je znao za to. On me je, na svoj način poznao, takođe. Oslonio je svoj život na moju moralnu nepokolebljivost i to me je nerviralo. Mrzim kada me koriste. Moja vrlina je postala moja sopstvena kazna.

Ali možda, nisam još znala kako, ali možda sam mogla da upotrebim Edvarda na način na koji je on mene koristio. Možda bih mogla da iskoristim njegov nedostatak časti kao što je on koristio moju čast sada.

To je izgledalo obećavajuće.

Poglavlje 26

Žena kestenjaste kose s Edvardom došla je do kauča i kliznula u Filipovo krilo. Zakikotala se i obmotala mu ruke oko vrata s malim odgurkivanjem nogu. Njene ruke nisu pošle naniže, i nije pokušavala da ga svuču. Noć je počela da obećava. Edvard je išao iza žene kao palvokosa senka. U ruci je imao piće, na licu odgovarajuće bezopasan osmeh.

Da ga nisam poznavala, nikada ne bih pogledala u njega i rekla, eto, to je opasan čovek. Edvard Kameleon. Balansirao je na rukohvatu kauča iza ženinih leđa, jednom rukom joj trljajući rame.

– Anita, ovo je Darlin, – Filip reče.

Ona kimnu glavom. Zakikotala se i mahnula svojim nožicama.

– Ovo je Tedi. Zar nije divan?

Tedi? Divan? Uspela sam da se nasmeših, a Edvard joj je poljubio vrat sa strane. Ona se privila uz; njegove grudi, uspevajući da se vrpolti u Filipovom krilu u isto vreme. Koordinacija pokreta.

– Daj mi da osetim ukus. Darlin je sisala svoju donju usnu ispod zuba i polako je izvlačila.

Filipov dah je zadrhtao. Prošaputao je, – Da.

Znala sam da mi se ovo neće dopasti.

Darlin je uhvatila njegovu ruku između svojih i podigla je do usta.

Spustila je delikatan poljubac na jedan od njegovih ožiljaka, onda skliznula nogama između njegovih sve dok nije klečala kod njegovih stopala uhvaćena njegovim nogama. Nosila je gaćice od crvene čipke i odgovarajuće podvezice. Koordinacija boja.

Filipovo lice je izgubilo izraz. Piljio je u nju dok je prinosila njegovu ruku svojim usnama.

Mali ružičasti jezik mu je liznuo ruku, brzo, napolje, vlažan, nestao. Podigla je oči ka Filipu, tamnim, ispunjenim očima. Mora da joj se dopalo to što je videla zato što je počela da mu liže ožiljke, jedan po jedan, delikatno, kao mačka krem. Oči joj nijednog trenutka nisu napustile njegovo lice.

Filip zadrhta; kičma mu se pokrenula u grču. Zatvorio je oči zabacio glavu na kauč. Njene ruke pođoše ka njegovom stomaku. Uхватила je mrežu i povukla. Ona se izvuka iz njegovih pantalona i njene gole ruke su pošle dodirima uz njegove grudi

Trgnuo se, raširenih očiju i uhvatio je za ruke. Odmahnuo je glavom. – Ne, ne. Glas mu je zvučao promuklo, suviše duboko.

– Želiš da prestanem? Darlin upita. Njene oči su bile gotovo zatvoreno, disanje duboko, usne pune i iščekujuće.

Borio se da govori i da to u isto vreme ima smisao Ako mi budemo ovo radili... to ostavlja Anitu samu. Fer igra. Ovo je njena prva zabava.

Darlin me pogleda, možda prvi put. – S takvim ožiljcima?

– Ožiljci su posledica pravog napda. Ja sam je nagovorio da dođe na zabavu. Izvukao je njene ruke ispod svoje majice. – Ne mogu da je napustim. Izgledalo je da oči mogu ponovo da mu se fokusiraju. – Ona ne znam pravila.

Darlin je naslonila glavu na njegovu butinu. – Filipe, molim te, nedostajao si mi.

– Znaš šta bi joj uradili.

– Tedi će se pobrinuti da bude bezbedna. On zna pravila.

Upitala sam, – Bio si i na drugim zabavama?

– Da, – Edvard reče. Zadržao je moj pogled nekoliko sekundi dok sam pokušavala da ga zamislim na drugim zabavama. Dakle ovako je dolazio do informacija o vampirskom svetu, preko 'nastranih'.

– Ne, – Filip reče. Ustao je, naterao Darlin da stane na svoje noge, mada ga je još uvek držala za podlaktice. – Ne, – rekao je i glas mu zvučao sigurno, samouvereno. Pustio ju je i pružio mi ruku. Ja sam je prihvatila. Šta sam drugo mogla da uradim?

Ruka mu je bila oznojena i topla. Krenuo je iz sobe, i ja sam bila prisiljena da upola trčim na svojim potpeticama da bih sustigla sopstvenu šaku.

Poveo me je niz hodnik do kupatila i ušao unutra. Zaključao je vrata i nasloni se uz njih, dok su mu se graške znoja skupljale na licu, oči su mu bile zatvorene. Izvukla sam ruku i on se nije bunio.

Pogledala sam oko sebe tražeći mesto za sedenje i konačno sam sela na ivicu kade. Nije bilo udobno, ali je to izgledalo kao manje od dva zla. Filip je žestoko udisao vazduh i konačno se okrenuo ka umivaoniku. Pustio je vodu da jako teče i prska, zavukao ruke u nju, prelazio preko lica iznova i iznova, dok mu se voda nije slivala niz lice. Kapi su se uhvatile u njegovim trepavicama i kosi. Zatreptao je na svoj lik u ogledalu preko umivaonika. Izgledao je zatečeno, oči su mu bile raširene.

Voda se slivala niz njegov vrat i grudi. Ustala sam i pružila mu peškir s držača. Nije se pomerio. Obrisala sam mu grudi mekim, zavojima preškira koji je mirisao na čistoću.

Konačno je uzeo peškir i završio s brisanjem. Kosa mu je bila tamna i mokra oko lica. Nije postojao način da se osuši. – Uradio sam to, – on reče.

– Da, – rekla sam, – uradio si.

– Zamalo sam joj dopustio.

– Ali nisi, Filipe. To je sve što se računa.

Zaklimao je glavom, brzim, žustrim pokretima. – Pretpostavljam da je tako. Još uvek je

izgledao kao da je bez daha.

– Bolje da se vratimo na zabavu.

On klimnu glavom. Ali je ostajao na svom mestu, dišući suviše duboko, kao da ne može da uhvati dovoljno kiseonika.

– Filipe, je li ti dobro? To je bilo glupo pitanje, ali nisam mogla da smislim bilo šta drugo da kažem.

On klimnu glavom. Gospodin Razgovorljivi.

– Želiš li da odemo odavde? upitala sam.

Tada me je pogledao. – To mi nudiš već drugih put. Zašto?

– Šta zašto?

– Zašto bi mi dozvolila da se izvučem iz sopstvenog obećanja?

Slegnula sam ramenima i protrljala šakama preko ruku. – Zato... zato što izgleda kao da trpiš neku vrstu bola. Zato što si narkos koji pokušava da odbaci naviku, na neki način, a ja ne želim da ti to zeznem.

– To je veoma... pristojna ponuda. Rekao je pristojna kao da nije naviknut na tu reč.

– Želiš li da odeš?

– Da, – rekao je, – ali ne možemo.

– To si već rekao. Zašto ne možemo?

– Ne mogu, Anita, Ne mogu.

– Da, možeš. Od koga dobijaš naređenja, Filipe? Reci mi. Šta se dešava? Stajala sam gotovo ga dodirujući, pljujući svaku reč u njegove grudi, gledajući gore u njegovo lice. Uvek je teško biti čvrst kada morate da podižete glavu da biste nekoga pogledali u oči. Ali ja sam bila niska celog života, a vežba čini savršenstvo.

Ruka mu kliznu oko mojih ramena. Odgurnula sam se od njega, i njegova ruka se zaključa oko mojih leđa. – Filipe, prestani.

Šake su mi bile ravno na njegovim grudima da bih sprečila da nam se tela dodirnu. Majica mu je bila mokra i hladna. Srce mu je divlje udaralo u grudima. S mukom sam progutala i rekla, – Majica ti je mokra.

Pustio me je tako naglo da sam se zateturala od njega. Povukao je majicu preko glave u tečnom pokretu. Naravno, imao je dosta prakse u svlačenju. Bile bi to tako lepe grudi bez ožiljaka.

Zakoračio je ka meni. – Stani, tu gde si, – ja rekoh. – Odakle ova nagla promena raspoloženja?

– Dopadaš mi se; zar to nije dovoljno?

Odmahnula sam glavom. – Ne, nije.

Pustio je majicu da padne na pod. Posmatrala sam je kako pada kao da je to važno. Dva koraka i bio je pored mene. Kupatila su tako mala. Uradila sam jedino što sam mogla – zakoračila sam u kadu. To nije baš dostojanstveno u visokim potpeticama, ali bar nisam bila pritisnuta uz Filipove grudi. Bilo šta je predstavljalo napredak.

– Neko nas posmatra, – on reče.

Okrenula sam se, polako, kao u lošem horor filmu. Sumrak je visio s providnih zavesa, a lice je virilo iz nadolazeće tame. To je bio Harvi, Gospodin Koža. Prozori su bili suviše visoko da bi stajao na podu. Da li je stajao na živičnjaku? Ili su možda postojale male platforme ispred svih prozora, tako da možeš da posmatraš predstavu.

Dopustila sam Filipu da mi pomogne da izađem iz kade. Prošaputala sam, – Može li da nas čuje?

Filip odmahnu glavom. Ruke mu opet skliznuše iza mojih leđa. – Mi bi trebalo da predstavljamo ljubavnike. Želiš li da Harvi prestane da veruje u to?

– Ovo je ucena.

Nasmešio se, očaravajuće, seksi, osmeh koji možeš da zadržiš u ruci i miluješ. Stomak mi se zategao. On se savio ka meni i ja ga nisam zaustavila. Poljubac je bio sve reklamirano, pune meke usne, čvrst dodir kože, usijana težina. Ruke su mu se zatele preko mojih golih leđa, prsti su mu gnječili mišiće duž moje kičme dok se nisam opustila uz njega.

Poljubio mi je ušnu školjku, dah mu je bio vreo. Jezik mu je ispratio liniju moje vilice. Njevova usta su pronašla puls na mom grlu, tražio ga je jezikom kao da pokušava da mi se istopi kroz kožu. Zubi su mu zagrebali preko žile kucavice na mom vratu. Zubi su se sklopili, zatežući se, povređujući me.

Odgurnula sam ga unazad. – Sranje! Ujeo si me.

Oči su mu bile nefokusirane, opijene. Grimizna kapljica je pravila mrlju na njegovoj donjoj usni.

Dodirnula sam vrat rukom i na njoj videla krv. – Proklet bio!

Oblizao je moju krv sa svojih usta. – Mislim da je Harvi poverovao u predstavu. Sada si obeležena. Imaš dokaz šta si i zašto si došla ovamo. Udahnuo je duboko, drhtavo. – Neću morati da te ponovo dodirnem noćas. Potrudicu se da to ne učini ni bilo ko drugi. Obećavam ti.

Vrat mi je dobio od bola; ujed, prokleti ujed! Znaš li koliko bakterija ima u ljudskim ustima?

Nasmešio mi se, još uvek pomalo nefokusirano. – Ne, – rekao je.

Gurnula sam ga s puta i utapkala vodu preko posekotine. Izgledala je kao ono što je i bila, otisak ljudskih zuba. Set tragova ujeda nije bio savršen, ali je bio vrlo blizu toga. – Proklet bio.

– Moramo da izađemo tako da možeš da počneš da loviš indicije. Pokupio je majicu s poda i držeći je uz sebe zastao. Nagih preplanulih grudi, u kožnim pantalonama i s punim usnama koje su izgledale kao da su upravo nešto sisale. Mene. – Izgledaš kao reklama za Rent A Gigolo (iznajmljivanje žigola), – ja rekoh.

On sleže ramenima. – Spremna da izađeš?

Još uvek sam dodirivala ranu. Pokušavala sam da se naljutim i nisam mogla. Bila sam uplašena. Uplašena od Filipa i onoga što on jeste ili nije. Nisam ovo očekivala. Da li je on bio u redu? Da li ću biti bezbedna ostatak noći? Ili je samo želeo da vidi kakav imam ukus?

Otvorio je vrata i sačekao me. Dok smo se vraćali u dnevnu sobu, shvatila sam da me je Filip skrenuo s pitanja. Za koga je radio? Još uvek nisam znala.

Jednostavno je bilo proketo posramljujuće što bi svaki put kad bi on skinuo majicu moj mozak otišao na ručak. Ali ne više; dobila sam svoj prvi i poslednji poljubac od Filipa od mnogo ožiljaka. Od sada ću ostati čvrst-poput-zakivaka ubica vampira, neće mi pažnju skrenuti ustalasani mišići ni lepe oči.

Moji prsti dodirnuše trag ujeda. Nema više Ms. Dobrog Momka. Ako mi Filip ponovo priđe, povređicu ga. Naravno, poznajući Filipa, on će verovatno uživati u tome.

Poglavlje 27

Medž nas je zaustavila u hodniku. Ruka joj pođe ka mom vratu. Ja je zgrabih za zglob. – Osetljiva, osetljiva, – ona reče. – Zar ti se nije dopalo? Nemoj da mi kažeš da si s Filipom mesec dana a da te pre nije okusio?

Povukla je nadole svileno prsluče da bi otkrila gornji deo svojih grudi. Tamo se nalazio savršeni set tragova ujeda na bledom mesu. – To je Filipov zaštitni znak, zar nisi znala?

– Ne, – rekoh. Progurala sam se pored nje i počela da skrećem ka dnevnoj sobi. Čovek koga nisam poznavala mi pade ispred nogu. Kristal je bila preko njega, prikucavajući ga za pod. Izgledao je mlado i pomalo uplašeno. Njegove oči su pogledale preko Kristal, u mene. Pomislila sam da će zatražiti pomoć, ali ona ga je ljubila, vlažno i duboko, kao da ga ispija od usta nadole. Njegova ruka počela je da podiže svilene nabore njene suknje. Butine su joj bile neverovatno bele, poput izbeljenih kitova.

Naglo sam se okrenula i pošla ka vratima. Moje potpetice su važno kliktale po drvenom podu. Da nisam znala bolje, rekla bih da su zvučale kao da trčim. Ja nisam trčala. Samo sam hodala vrlo brzo.

Filip me je stigao kod vrata. Njegova šaka ih je pritisla kako bi me sprečio da ih otvorim. Udahnula sam duboko, umirujuće. Neću izgubiti kontrolu, ne još.

– Žao mi je, Anita, ali ovako je bolje. Sada si bezbedna, od ljudi.

Pogledala sam ga i odmahнула glavom. – Nisi shvatio. Potrebno mi je malo vazduha, Filipe. Ne odlazim, ako je to ono čega se plašiš.

– Izaći ću napolje s tobom.

– Ne. To bi poništilo svrhu, Filipe. Pošto si ti jedna od stvari od kojih želim da odem.

Tada je ustuknuo, spuštenu ruku. Oči su me zatvorile, štiteći se, krijući. Zašto je to povredilo njegova osećanja? Nisam znala, niti sam želela da znam.

Otvorila sam vrata i vrešina je pala oko mene poput krzna.

– Mračno je, – ona reče. – Oni će uskoro biti ovde. Neću moći da ti pomognem ako nisam s tobom.

Koraknula sam bliže ka njemu i gotovo prošaputala, – Hajde da budemo iskreni, Filipe. Ja mnogo bolje umem da se zaštitim nego ti. Prvi vampir koji savije svoj prst imaće te za ručak.

Njegovo lice počelo je da se ruši, a ja to nisam želela da posmatram. – Prokletstvo, Filipe, saberi se. Izašla sam na rešetkasto natkrivenu verandu i oduprla se potrebi da za sobom zalupim vrata. To bi bilo detinjasto. U ovom trenutku sam se osećala pomalo detinjastvo, ali sam odlučila da to ušparam. Nikad ne znate kada malo dečjeg besa može dobro da vam dođe.

Cvrčci i zrikavci ispunjavali su noć. Na vrhu drveća vetar je pomerao grane, ali nije stizao do tla. Vazduh dole bio je ustajao i zatvoren kao da smo pod plastičnim poklopcem.

Toplota jep rijala posle klimatizovane kuće. Bila je stvarna i nekako pročišćujuća. Dodirnula sam ujed na svom vratu. Osećala sam se prljavo, iskorišćeno, zlostavljano, iznervirano. Ovde nisam imala ništa da pronađem. Ako neko ili nešto ubija vampire koji su se krateali u krugu nastranih, to i nije izgledalo kao tako loša ideja.

Naravno, bez obzira da li sam ja saosećala sa ubicom uopšte nije bilo bitno. Nikolaos je očekivala od mene da rešim zločine, i bile je proketo bolje da to učinim.

Uzela sam dubok udisaj ukočenog vazduha i osetila prva komešanja... moći. Onaje curela iz drveća poput vetra, ali njen dodir nije hladio kožu. Kosa na mom vratu pokušavala je da mi otpuzi niz kičmu. Ko god da je bio u pitanju, bili su veoma moćni. I pokušavali su da podignu mrtve.

Uprkos vrućini, imali smo dosta kiše, tako da su moje potpetice istog trenutka potonule u travu. Završila sam hodajući u nekoj vrsti savijenog hoda na vrhovima prsosti, pokušavajući da se ne spotaknem na mekoj zemlji.

Tlo je bilo prekriveno žirovima. Osećala sam se kao da hodam po klikerima. Posrnula sam ka deblu drveta, bolno se dočekavši na rame koje je Obri već lepo omodrio.

Oštar blejanje, visoko i ispunjeno panikom je zazvučalo. Iz blizine. Da li je to bio trik nepomičnog vazduha, ili je to stvarno bilo blejanje kože? Krik se završio vlažnim grgutavim zvukom, debelim, mehuričastim. Drveće je prestalo, a zemljiše ispred je bilo čisto i srebrno na mesečini.

Izula sam jednu cipelu i probala da stanem na tlo. Vlažno, hladno, ali nije bilo loše. Izula sam i drugu cipelu, smestila obe u jednu ruku i potrčala.

Zadnje dvorište bilo je prostrano i produžavalo se u srebrnu tamu. Pružalo se prazno, osim zida od preterano izrasle živice, poput malog drveća u daljini. Potrčala sam ka živici. Grob je morao da bude tamo; nije postojalo drugo mesto da bude sakriven

Pravi ritual podizanja mrtvih je kratak, kakvi su već rituali. Moć izlivena u noć i oko groba. Ona se uzdizala u laganom, postojanom usponu, topla magija. Osećala sam je u stomaku kako me vuče i dovodi me do živice. Ona se nadvisila, crna na mesečini, beznadežno zarasla. Nije postojao način da se provučem kroz nju.

Čovek je uzviknuo. Onda žena: Gde je? Gde je zombi koga si nam obećao?

– Bio je suviše star! Čovekov glas bio je istanjen od straha.

– Rekao si da pilići nisu dovoljni, pa smo ti nabavili kozu da je ubiješ. Ali nema zombija. Mislila sam da si dobar u ovome.

Pronašla sam kapiju s druge strane živice. Metal, zarđao, i iskrivljen u svom ramu. On je zaječao, ispustio metalni vrisak dok sam je gurala da se otvori. Više od dvanaest pari očiju okrenulo se ka meni. Bleda lica, savršena nepomičnost nemrtvih. Vampiri. Stajali su između drevnih oznaka za grobove na malom porodičnom groblju, čekajući. Ništa ne čeka tako strpljivo kao mrtvi.

Jedan od vampira koji su mi bili najbliži bio je crni muškarac i Nikolaosinog legla. Puls mi se ubrzao, i ja sam brzo pregledala gomilu. Nije bila tu. Hvala ti, Bože.

Vampir mi se nasmešio i rekao, – Jesi li došla da posmatraš... animatoru? Da li je zamalo rekao, – Dželatu? Da li je to bila tajna?

Šta god, on je dao znak ostalima da se povuku kako bih videla predstavu. Zahari je ležao na tlu. Košulja mu je bila mokra od krvi. Nemoguće je prerezati bilo čije grlo a da to ne bude pomalo neuredno. Tereza je stajala iznad njega, s rukama na kukovima. Bila je obučena u crno. Jedina koža koja se na njoj videla bila je traka mesa po sredini, bleđa i gotovo svetla pod zvezdama. Tereza, Gospodarica tame.

Njene oči su šibnule ka meni, za trenutak, onda su se vratile na čoveka. – Pa, Zah-a-ri, gde je naš zombi?

On je zvučno progutao. – Suviše je star. Nije dovoljno ostalo.

– Star je samo sto godina, animatoru. Da li si tako slab?

Pogledao je u tlo. Prsti su mu kopali po mekoj zemlji. Kratko je pogledao ka meni, onda brzo nadole. Nisam znala šta pokušava da mi kaže tim jednim pogledom. Strah? Da bežim? Molba za pomoć? Šta?

– Kakva je svrha od animatora koji ne može da podigne mrtve? Tereza upita. Spustila se na kolena, iznenada pored njega, s rukama koje sudodirivale njegova ramena. Zahari se trgao, ali nije pokušavao da pobjegne.

Talas, gotovo pokret prođe kroz vampire. Osećala sam napetost kako zateže krug iza mojih leđa. Ubiće ga. Činjenica da nije mogao da podigne zombija bio je samo izgovor, deo igre.

Tereza je iskidala košulju niz njegova leđa. Ona je lepršala niz niže delove njegovih ruku, još uvek uvučena oko struka. Kolektivni uzdah prođe kroz vampire.

Oko njegove desne ruke nalazio se ispletani konopac. U njega su bile utkane perle. To je bio

gris-gris, vudu amajlija, ali ona sada nije mogla da mu pomogne. Bez obzira šta je trebalo da uradi, to neće biti dovoljno.

Tereza teatralno prošaputa. – Možda si ti samo sveže meso?

Vampiri su počeli da se približavaju, nemi vetar u travi.

Nisam mogla samo da posmatram. On je bio kolega animator i ljudsko biće. Nisam jednostavno mogla da putim da umre, ne ovako, ne ispred mene. – Čekajte, – rekla sam.

Izgledalo je da me niko ne čuje. Vampiri su se približili, i ja sam gubila pogled na Zaharija. Ako ga jedan ujede, zahvatiće ih groznica za hranom. Videla sam to jednom. Neću se nikada osloboditi noćnih mora ako to budem ponovo videla.

Podigla sam glas i nadala se da će me čuti. – Sačekajte! Zar on ne pripada Nikolaos? Zar on ne zove Nikolaos svojim gospodarom?

Oklevali su, onda se razmakli da bi Tereza prošla između njih da bi se suočila sa mnom. – Ovo nije tvoj posao. Piljila je u mene i ja nisam sklonila pogled da bih ga izbegla. Jedna stvar manje za brigu.

– Ja ga činim svojim poslom, – ja rekoh.

– Želiš li da mu se pridružiš?

Vampiri su počeli da šire krug od Zaharija da bi i mene obuhvatili. Pustila sam ih. Ionako nisam mogla mnogo toga da učinim oko toga. Ili ću nas oboje izvući žive odavde, ili ću i ja umreti takođe, možda, verovatno. Oh, pa.

– Želim da razgovaram s njim, kao jedan profesionalac s drugim, – rekoh.

– Zašto? ona upita.

Zakoračila sam ka njoj, gotovo je dodirujući. Njen bes bio je nešto gotovo dodirljivo. Činila sam da loše izgleda pred drugima, i ja sam to znala, i ona je znala da ja znam. Prošaputala sam, mada će me i neki od ostalih čuti, – Nikolaos je dala naređenje da ovaj čovek umre, ali mene hoće živu, Tereza. Šta bi ti uradila ukoliko bih ja slučajno umrla ovde noćas? Izduvala sam poslednje reči u njeno lice. – Želiš li da provedeš večnost u kovčegu obmotanom krstovima?

Iskezila se i trgnula od mene kao da sam je ožarila. – Prokleta bila, smrtnice, prokleta bila do pakla! Njena crna kosa je pucketala oko njenog lica, ruke su joj zahvatale kao kandže. – Razgovaraj s njim, ako misliš da će ti to koristiti. On mora da podigne zombija, ovog zombija, ili je naš. Tako kaže Nikolaos.

– Ako podigne zombija, onda je slobodan da ode, nepovređen? upitala sam.

– Da, ali on to ne može da učini; nije dovoljno jak.

– Što je ono na šta je Nikolaos računala, – ja rekoh.

Tereza se nasmeši, suovim cimanjem usana izlažući očnjake. Daaa. Okrenula se od mene i otišla ka drugim vampirima. Oni su se razmakli za nju poput uplašanih golubova. A ja sam joj se usprotivila. Ponekad je nemoguće razlikovati hrabrost i glupost.

Kleknula sam pored Zaharija. – Jesi li povređen?

On odmahnu glavom. – Cenim ges, ali oni će pokušati da me ubiju noćas. Pogledao je nagore ka meni, pretražujući moje lice bledim očima. – Ne postoji ništa što možeš da učiniš da bi ih zaustavila. Slabašno mi se nasmešio. – Čak i ti imaš granice.

– Možemo da podignemo zombija ako mi veruješ.

Namrštio se, onda zagledao u mene. Nisam mogla da mu pročitam izraz: čuđenje i nešto drugo. – Zašto?

Šta sam mogla da odgovorim, da jednostavno nisam mogla da ga posmatram kako umire? On je posmatrao kako muče čoveka i nije mrdnuo rukom. Odlučila sam se za kratak razlog. – Zato što ne mogu da im dopustim da te ubiju ako to mogu da sprečim.

– Ne razumem te, Anita, uopšte te ne razumem.

– To čini dvoje koji me ne razumemo. Možeš li da ustaneš?
Klimnuo je glavom. – Šta planiraš?

– Podelićemo naš talenat.

Oči su mu se raširile. – Sranje, možeš da se ponašaš kao fokus?

– To sam već dva puta radila. Dva puta s istom osobom. Dva puta sa osobom koja me je obučila da budem animator. Nikada sa strancem.

Njegov glas se spustio do pukog šapata. – Jesi li sigurna da želiš ovo da uradiš?

– Da te spasem? upitala sam.

– Da поделиš svoju moć, – on reče.

Tereza je došla do nas u šuštanju tkanine. – Dosta je bilo, animatoru. On to ne može da uradi, prema tome mora da plati cenu. Ili odlazi ovog trenutka, ili nas se pridruži u našoj... gozbi.

– Da li si za slabo pečeno Ko-peče-zver? ja upitah.

– O čemu pričaš?

– To je iz Dr. Zeusovog, *Kako je Grinč ukrao Božić*. Znaš li onaj deo, 'I oni su se gostili! Gostilič Gostili! Gostili! Oni bi se gostli Ko-pudingom, i slabo pečenom Ko-peče-zveri.'

– Ti si luda.

– Tako su mi rekli.

– Želiš li da umreš? ona upita.

Ustala sam, veoma sporo, i osetila kako se nešto diže u meni. Sigurnost, apsolutna sigurnost da ona ne predstavlja nikakvu opasnost za mene. Glupo, ali je blo tu, čvrsto i stvarno. – Neko bi mogao da me ubije pre nego što se ovo završi, Tereza – zakoračila sam do nje, potpuno, i ona se povukla – ali to nećeš biti ti.

Gotovo sam mogla da osetim njen puls u svojim ustima. Da li me se plašila? Da li sam ludela? Upravo sam se suprotstavlja sto godina starom vampiru, in ona je ustuknula. Osećala sam se dezorijentisano, gotovo vrtoglavo, kao da se realnost pomerila, a da me niko nije upozorio.

Tereza mi je okrenula leđa, s rukama koje su joj bile stisnute u pesnice. – Podignite mrtvog, animatori, ili ću vas, tako mi sve krvi ikada prosute, oboje ubiti.

Mislim da je bila ozbiljna. Otresla sam se poput psa koji izlazi iz duboke vode. Imala sam izvestan broj vampira koje je trebalo da smirim i stogodišnji leš da podignem. Mogu da se bavim samo s bezbroj problema u jednom trenutku. Bezbroj plus jedan su već van moje moći.

– Ustaj, Zahari, – rekla sam. – Vreme je da se pozabavimo poslom.

Ustao je. – Nikada nisam radio kao fokus do sada. Moraćeš da mi kažeš šta da radim.

– Nema problema, – ja rekoh.

Poglavlje 28

Koza je ležala sa strane. Gola belina njene kičme svetlela je na mesečini. Krv je još uvek curila na tlo iz razjapljene rane. Oči su joj bile izvrnute i staklaste, jezik joj je visio iz usta.

Što je stariji zombi, potrebna je veća smrt. To sam znala, i to je bio razlog što sam izbegavala starije zombije kad sam mogla. Sa sto godina leš je najvećim delom prašina. Ukoliko ste srećni, možda ima nekoliko delova kostiju. One se nadograđuju da bi se podigle iz groba. Ako imate moć da to učinite.

Problem je bio u tome što najveći broj animatora nije mogao da podigne dugo mrtve, one od veka i starije. Ja sam mogla. Nisam želela. Bert i ja smo imalu duge razgovore o mojim

sposobnostima. Što je stariji zombi, više možemo da naplatimo. Ovo je bio posao od najmanje dvadeset hiljada dolara. Sumnjala sam da će mi iko noćas platiti ukoliko preživljavanje do jutra nije bila dovoljna plata. Da, pretpostavljam da jeste. U ime toga da vidimo novu zoru.

Zahari je došao i stao do mene. Iskidao je ostatke svoje košulje sa sebe. Stajao je mršav i bled uz mene. Lice mu je bilo sastavljeno od senki i belog mesa, visoke jagodice gotovo udubljene. – Šta je sledeće? on upita.

Leš kože bio je unutar kruga krvi koji je on ranije obeležio; dobro. – Donesi sve što nam treba u krug.

Doneo je dugačak lovački nož i teglu punu blede svetlucave masti. Ja sam više volela mačetu, ali nož je bio veliki, s jednom nazubljenom ivicom i svetlećim vrhom. Nož je bio čist i oštar. On se dobro brinuo o svojim oruđima. Ekstra poen za njega.

– Ne možemo dva puta da ubijemo kozu, – on reče. – Šta ćemo da upotrebimo?

– Nas, – rekla sam.

– O čemu pričaš?

– Poseći ćemo sebe; sveža, živa krv, koliko god smo voljni da damo.

– Gubitak krvi će te oslabiti za nastavak.

Odmahnula sam glavom. – Već imamo krug od krvi, Zahari. Samo ćemo ga ponovo preći, nećemo ga ponovo crtati.

– Ne shvatam.

– Nemam vremena da ti objašnjavam metafiziku. Svaka povreda je mala smrt. Daćemo krugu manju smrt i reaktivirati ga.

On odmahnu glavom. – Još uvek ne shvatam.

Duboko sam udahnula i onda shvatila da to ne mogu da mu objasnim. To je kao da pokušavate da objasnite mehanikuk disanja. Možete da iseckate postupak na korake, ali vam to neće reći kakav je osećaj kad dišete. – Pokazaću ti šta mislim. Ako nije osećao ovaj deo rituala, shvatao ga bez reči, ostatak ionako neće raditi.

Ispružila sam ruku ka nožu. On je oklevao, onda mi ga je dodao, okrenuvši dršku ka meni. Nož je imao težak vrh, ali i nije bio dizajniran za bacanje. Duboko sam udahnula i pritisnula oštricu noža uz svoju levu ruku, odmah ispod opekotine u obliku krsta. Kratak pokret nadole i krv je potekla, tamna, u kapljama. Zapeklo me je, oštro i neposredno. Ispustila sam vazduh koji sam zadržavala i dodala nož Zahariju.

On je piljio od mene do noža.

– Učini to, desna ruka, tako da predstavljamo ogledalo jedno drugome, – rekla sam.

Klimnuo je i načinio brzu posekotinu preko gornjeg dela svoje desne ruke. Njegov dah je zašištao, gotovo je jeknuo.

– Klekni sa mnom. Ja sam kleknula i on me je sledio dole, oslikavajući me, kako sam tražila. Čovek koji je umeo da sledi uputstva; nije loše.

Savila sam svoju levu ruku u laktu i podigla je da mi vrhovi prstiju budu u visini glave, lakat u visini ramena. On je učinio isto. – Sada ćemo pljesnuti rukamai pritisnuti posekotine jednu uz drugu.

On je oklevao, nepokretan.

– Šta nije u redu? upitala sam.

Odmahnuo je glavom, dva brza pokreta, i njegova ruka se obmota oko moje. Njegova ruka bila je duža od moje, ali smo se snalazili.

Njegova kosa bila je neugodno hladna uz moju. Kratko sam ga pogledala u lice, ali nisam mogla da ga pročitam. Nisam imala nikakvu ideju o tome o čemu razmišlja. Duboko sam

udahnula, pročišćavajuće i počela. – Dajemo svoju krv zemlji. Život za smrt, smrt za život. Podigni mrtve da piju našu krv. Dozvoli nam da ih hranimo dok nam se pokoravaju.

Oči su mu se tada raširile; razumeo je. Jedna prepreka je pala. Ustala sam i povukla ga sa sobom. Povelala sam ga do kruga krvi. Mogla sam da ga osetim kao električnu struju uz svoju kičmu. Zagledala sam mu se direktno u oči. Bile su gotovo srebrne na mesečini. Hodali smo po krugu i završili na mestu na kome smo i počeli, žrtvovanjem.

Seli smo u krvlju natopljenu travu. Zamočila sam svoju desnu ruku u krv koja je još uvek tekla iz rane na kozi. Bila sam prinuđena da kleknem da bih dosegla Zaharijevo lice. Razmazala sam krv preko njegovog čela, niz njegove obraze. Glatka koža, oštrina brade koja tek raste. Ostavila sam taman otisak dlana preko njegovog srca.

Istkana traka bila je kao prsten tame na njegovoj ruci. Razmazala sam krv preko perli, vrhovima prstiju pronalazeći meke četkice pera koja su bila upetljana u vezu. Gris-grisu je bila potrebna krv, to sam mogla da osetim, ali ne krv kože. Odagnala sam to od sebe. Kasnije će biti vremena da brinem o Zaharijevoj ličnoj magiji.

On je razmazao krv preko mog lica. Samo jagodicama prstiju, kao da se boji da me dodirne. Osećala sam kako mu se ruka trese dok mi prati obraz. Krv je bila hladna vlažnost na mojim grudima. Krv srca.

Zahari odšrafi teglu kućno pravljen masti. Imala je bledu, ne više belu boju sa komadićima zelene svetlosti u sebi. Svetlucavi komadići bili su komadići grobljanske zemlje.

Utrljala sam mast preko krvavih mrlja. Koža ju je upila.

Razmazao je krem po mom lilcu. Imao je debeli kvalitet voska. Mogla sam da osetim miris borovine ili ruzmarina po sećanju, cimeta i karanfilića za očuvanje, žalfije za mudrost, i neke oštre biljke možda majčine dušice, da bi sve to povezala. Bilo je suviše cimeta u njoj. Noć je iznenada mirisala kao pita od jabuka.

Pošli smo zajedno da razmažemo mast i krv po nadgrobnom spomeniku. Ime je predstavljalo tek meko udubljenje u mramoru. Prešla sam preko njega vrhovima prstiju. Estel Hjuvit. Rođena 18. nekog, umrla 1866. Bilo je još natpisa ispod datuma i imena, ali je on nestao, van mogućnosti da se pročita. Nikada nisam podigla zombija o kome ništa nisam znala. To nije uvek najbolja ideja, ali s druge strane, cela ova stvar nije bila dobra ideja

Zahari je stajao u podnožju groba. Ja sam stajala kod spomenika. Imala sam osećaj kao da je neko nevidljivo uže razvučeno između Zaharija i mene. Gledali smo jedno u drugoga i zajedno počeli reći rituala, a da pitanja nisu bila potrebna. – Čuj nas, Estel Hjuvit. Mi te pozivamo da izađeš iz groba. Uz pomoć krvi, magije i čelika, mi te pozivalo. Podigni se, Estel, dođi do nas, dođi do nas.

Njegove oči su se srele s mojima i ja sam osetila povlačenje duž nevidljive linije koja nas je povezivala. On je bio moćan. Zašto nije ovo mogao sam da uradi?

– Estel, Estel, dođi k nama. Probudi se, Estel ustani i dođi k nama. Pozvali smo njeno ime glasovima koji su se uzdizali.

Zemlja je zadrhtala. Koza je kliznula u stranu dok je zemljište ključalo, i ruka zagrabila po vazduhu. Druga ruka zagrabila je u prazno i zemlja je počela da izbacuje mrtvu ženu napolje.

Tada, i samo tada, shvatila sam šta nije bilo u redu, zašto on nije bi u stanju da je podigne bez pomoći. Znala sam gde sam ga ranije videla. Bila sam na njegovoj sahrani. Bilo je tako malo animatora, da bi kada bi jedan umro, svi išli, tačka. Profesionalna kurtoazija. Nakratko sam ugledala to lice jakih linija, s ružom i obojeno. Neko je uradio loš posao kada ga je šminkao, sećala sam se da sam to tada razmišljala.

Zombi se gotovo izvukao iz groba. Sedeo je dahćući, s nogama još uvek zarobljenim u zemlji.

Zahari i ja smo zurili jedno u drugo preko groba. Sve što sam mogla bilo je da piljim u njega kao idiot. On je bio mrtav, ali nije bio zombi, nije bio ništa za šta sam do tada čula. Opkladila bih se u život da je ljudsko biće, a možda sam upravo to i učinila.

Upletena traka na njegovoj ruci. Čaroliji nije bila dovoljna kozja krv. Šta je radio da bi ostao živ?

Čula sam glasine o gris-grisu koji može da prevari smrt. Glasine, legende, bajke. Ali onda, možda i ne.

Estel Hjuvit je možda jednom bila lepa, ali sto godina u grobu uzima dosta od osobe. Njena koža imala je ružnu sivobelu, voštanu nijansu, gotovo bezizražajnu, veštačkog izgleda. Bele rukavice koje su joj skrivale ruke bile su zamrljane prašinom iz groba. Haljina je bila bela i pokrivena čipkom. Mogla sam da se kladim da je u pitanju haljina za venčanje. Blagi Bože.

Crna kosa bila je prikačena uz njenu glavu pundom, njeni pramenovi su prelazili preko njenog gotovo skeletnog lica. Sve kosti su se videle, kao da je koža samo modelirana glina preko rešetkastog okvira. Oči su joj bile divlje, tamne, pokazivale su suviše belog. Bar nisu bile sasušene kao uvelo grožđe. To sam mrzela.

Estel je sedela pored svog groba i pokušavala da sakupi misli. To će potrajati. Čak i skoro umrlima treba nekoliko minuta da bi se orijentisali. Stotinu godina je proketo mnogo vremena da se bude mrtav.

Obišla sam oko groba, pazeći da ostanem u okviru kruga. Zahari je posmatrao kako dolazim bez reči. On nije bio u stanju da podigne leš zato što je i sam bio leš. Još uvek je mogao da izađe na kraj sa skoro umrlima, ali ne i sa onim a koji su dugo mrtvi. Mrtvac koji diže mrtve iz groba; nešto je stvarno bilo pogrešno u tome.

Piljila sam u njega, posmatrala kako steže nož. Znala sam njegovu tajnu. Da li je Nikolaos? Da li je bilo ko? Da, ko god da je napravio gris-gris znao je, ali ko još? Stisnula sam kožu oko posekotine na ruci. Pružila sam krvave prste prema gris-grisu.

Uhvatio me je za zglob, raširenih očiju. Disanje mu se ubrzalo Ne ti.

– Ko onda?

– Ljudi koji neće nikome nedostajati.

Zombi koga smo podigli pokretao se u šuškanju podhaljina i široke haljine. Počeo je da puzi ka nama.

– Trebalo je da ih pustim da te ubiju, – rekla sam.

Tada se nasmešio. – Možeš li da ubiješ mrtve?

Trzajem sam oslobodila zglob. – Ja to radim sve vreme.

Zombi se verao uz moje noge. Osetila sam ga kao da se štapići zabijaju u mene Nahrani ga ti, ti pasji sine, – rekla sam.

On mu je pružio svoj zglob. Zombi je zagrabio ka njemu, trapavo, željno. Omirisao mu je kožu i pustio ga nedodirnutog. – Mislím da ja ne mogu da ga nahranim, Anita.

Naravno da ne može; sveža, živa krv bila je potrebna da bi se zatvorio ritual. Zahari je bio mrtav. Više se nije kvalifikovao za to. Ali ja jesam.

– Proklet da si, Zahari, proklet da si.

On je samo piljio u mene.

Zombi je ispuštala zvuke nalik na mjauk duboko iz grla. Blagi Bože. Ponudila sam joj svoju krvareću levu ruku. Njena koščata ruka zarila se u moju kožu. Njena usta su se pričvrstila preko rane, sisajući. Borila sam se s potrebom da se otrgnem. Napravila sam pogodbu, izabrala ritual. Nisam imala izbora. Piljila sam u Zaharija dok se ta stvar hranila mojom krvi. Naš zombi, zajedniški poduhvat. Prokletstvo.

- Koliko ljudi si ubio da bi se održao u životu? upitala sam.
- Ne želiš da znaš.
- Koliko!
- Dovoljno, – rekao je.

Zategla sam se, podižući ruku, gotovo podižući zombija na njene noge. Ona je uzviknula, mekim zvučkom, poput tek rođenog mačeta. Pustila mi je ruku tako naglo da je pala unazad. Krv je curila niz njenu koščatu bradu. Njeni zubi bili su zamrljani od nje. Nisam mogla da je gledam, nisam mogla ni u šta od toga da gledam.

Zahari reče, – Krug je otvoren. Zombi je vaš.

Za minut sam mislila da se obraća meni; onda sam se setila vampira. Oni su bili skupljeni u tami, tako mirni i nepokretni da sam zaboravila na njih. Ja sam bila jedina živa stvar na celom prokletom mestu. Morala sam da odem odatle.

Pokupila sam svoje cipele i izašla iz kruga. Vampiri su mi napravili prolaz. Tereza me je zaustavila, blokirajući mi stazu. – Zašto si dozvolila tome da ti pije krv? Zombiji to ne rade.

Odmahnula sam glavom. Zašto sam mislila da će biti brže da joj objasnim nego da se svađam oko togat? Ritual je već pošao pogrešno. Nismo mogli ponovo da počnemo bez nove žrtve. Zato sam ponudila sebe kao žrtvu.

Ona je piljila. – Sebe?

– To je bilo najbolje što sam mogla da uradim, Tereza. Sada mi se skloni s puta. Bila sam umorna i bilo mi je muka. Morala sam da odem odatle, sada. Možda je čula to u mom glavu. Možda je bila suviše željna da dođe do zombija da bi se baktala sa mnom. Ne znam, ali se uklonila u stranu. Jednostavno je otišla, kao da ju je vetar odneo. Neka se samo oni igraju svojih misaonih igara. Ja sam nameravala da idem kući.

Iza mene se čuo mali vrisak. Kratak, prigušen zvuk, kao da glas nije bio naviknut na govor. Nastavila sam da koračam. Zombi je vrisnuo, još uvek s ljudskim sećanjima u sebi, dovoljno da se plaši. Čula sam bogati smeh, bleđi eho Žan-Klodovog. Gde si ti, Žan-Klod?

Bacila sam pogled jednom unazad. Vampiri su se približavali. Zombi se saplitala od jedne strane do druge, pokušavajući da pobegne. Ali nije bilo kuda da se ode.

Saplela sam se kroz iskrivljenu kapiju. Vetar je konačno doprol dole s drveća. Još jedan vrisak čuo se iza živice. Potrčala sam i nisam gledala iza sebe.

Poglavlje 29

Skliznula sam na vlažnu travu. Čarape nisu stvorene za trčanje. Sela sam tamo, dišući, pokušavajući da ne razmišljam. Podigla sam zombija da bih spasla drugo ljudsko biće, koje nije bilo ljudsko biće. Sada su zombija koga sam ja podigla mučili vampiri. Sranje. Noć nije bila ni upola završena. Prošaptala sam, – Šta je sledeće?

Glas je odgovorio, lagan kao muzika. – Pozdrav, animatoru. Izgleda da imaš ispunjenu noć.

Nikolaos je stajala u senkama drveća. Vili Mekkoj je bio s njom, malo u stranu, ne sasvim pored nje, poput telohranitelja ili sluge. Kladila sam se na slugu.

– Izgledaš uznemireno. Šta se dešava? Njen glas se uzdigao kao uljuljkujuća pesmica. Opasna mala devojčica se vratila.

– Zahari je podigao zombija. To ne možeš da iskoristiš kao izgovor da ga ubiješ. Tada sam se nasmejala, i to je zvučalo naglo i oštro čak i meni. On je već bio mrtav. Nisam verovala da joj je to poznato. Nije mogla da čita umove, samo da iscedi istinu iz njih. Kladim se da Nikolaos

nikada nije palo na pamet da upita, – Jesi li živ, Zahari, ili si hodajući leš? Nasmejala sam se i nikako nisam mogla da prestanem.

– Anita, jesi li dobro? Vilijev glas je bio kakav je oduvek bio.

Klimnula sam glavom, pokušavajući da dođem do vazduha. – Dobro sam.

– Ne vidim ništa smešno u ovoj situaciji, animatoru. Dečji glas je klizio, spadao poput maske.

– Ti si pomogla Zahariju da podigne zombija. Učinila je da to zvuči kao optužba.

– Da.

Čula sam korake u travi. Vilijeve korake, i ništa drugo. Podigla sam pogled nagore i videla Nikolaos kako se kreće ka meni, bešumna poput mačke. Smešila se, ljupko, bezazleno, model, lepo dete. Ne. Njeno lice je bilo malo predugačko. Savršena devojčica nevesta nije više bila savršena. Što je bliže prilazila, više nesavršenosti sam mogla da pokupim. Da li sam je videla onako kako je stvarno izgledala? Jesam li?

– Zuriš u mene, animatoru. Nasmejala se, visoko i divlje, zvuk vibrafona u oluji. – Kao da si videla duha. Kleknula je, poravnavajući pantalone, kao da su suknja. – Jesi li videla duha, animatoru? Jesi li videla nešto što te je uplašilo? Ili nešto drugo? Njeno lice bilo je udaljeno za dužinu ruke.

Zadržavala sam dah, prsti su mi kopali po tlu. Strah je prešao preke mene poput ledene druge kože. Lice je bilo tako prijatno, nasmešeno, ohrabrujuće. Stvarno joj je bila potrebna rupica u obrazu koja se slaže sa svim tim. Moj glas je bio promukao, i morala sam da ga pročistim. – Podigla sam zombija. Ne želim da bude povređen.

– Ali to je samo zombi, animatoru. Oni nemaju stvarne mozgove.

Piljila sam u mršavo, prijatno lice, u strahu da se okrenem od nje, u strahu da je posmatram. Moje grudi su bile stegnute od potrebe da pobegnem. – To je nekada bilo ljudsko biće. Ne želim da bude mučeno.

– Neće ga mnogo povrediti. Moji mali vampiri će biti razočarani. Mrtvi ne mogu da se hrane mrtvima.

– Gaulovi mogu. Oni se hrane mrtvima.

– Ali, šta je gaul, animatoru? Je li on stvarno mrtav?

– Da.

– Jesam li ja mrtva? ona upita.

– Da.

– Jesi li sigurna? Imala je mali ožiljak iznad svoje gornje usne. Mora da ga je dobila pre nego što je umrla.

– Sigurna sam, – rekla sam.

Tada se nasmejala, tako veselim osmehom, da je u stanju da ti stavi osmeh na lice i pesmu u srce. Stomak mi se zgrčio od buke. Možda nikada neću biti u stanju da ponovo uživam u filmovima Širli Templ.

– Mislim da uopšte nisi sigurna. Ustala je, glatkim pokretom. Hiljadu godina vežbe čini stvari savršenima.

– Želim da vratim zombija, sada, noćas, – rekla sam.

– Nisi u položaju da bilo šta želiš. Glas je bio hladan, vrlo odrastao. Deca nisu znala da ogule kožu svojim glasom.

– Ja sam ga podigla. Ne želim da ga muče.

– Zar to nije strašno?

Šta sam drugo mogla da kažem? Molim te.

Zurila je nadole, u mene. – Zašto ti je toliko važno?

Mislim da nisam bila u stanju da joj to objasnim. – Jednostavno jeste.

– Koliko važno? upitala je.

– Ne znam na šta misliš.

– Šta si voljna da istrpiš zbog svog zombija?

Strah mi je stvorio ledenu grudvu u stomaku. – Ne znam na šta misliš.

– Da, znaš, – rekla je.

Ustala sam tada, mada sam znala da mi to ne pomaže. Bila sam viša od nje. Ona je bila tanana, delikatna vila od deteta. Da baš. – Šta želiš?

– Ne čini to, Anita. Vili je stajao dalje od nas, kao da se plaši da priđe preblizu. Bio je pametniji mrtav nego kada je bio živ.

– Tišina, Vili. Njen glas je bio razgovorljiv kada je to rekla, bez vikanja, bez pretnje. Ali Vili je učutao istog trenutka, poput dobro isdresiranog psa.

Možda mi je uhvatila pogled. Šta god, rekla je, – Kaznila sam Vili kada nije uspeo da te unajmi za posao prvi put.

– Kaznila

– Naravno, Filip ti je rekao za naše metode?

Klimnuh glavom. – Kovčeg obavijen krstovima.

Nasmešila se, brilijantno, sveže. Senke su krivile taj osmeh u keženje. – Vili je bio veoma veoma uplašen da ću ga ostaviti unutra mesecima, možda godinama.

– Vampiri ne mogu da izgadne na smrt. Razumem princip. Tiho sam dodala u svojoj glavi: Ti kučko. Mogu da budem uplašena tek ograničeno vreme pre nego što se naljutim. Bes je bolji osećaj.

– Mirišeš na svežu krv. Daj mi da te okusim i potrudicu se da tvoj zombi bude bezbedan.

– Da li okusiti znači ujesti? upitah.

Namejala se, slatko, srceparajuće. Kučka. – Da, ljudsko biće, to označava ujed. Iznenada je bila pored mene. Trgla sam se unazad bez razmišljanja. Tada se ponovo nasmejala. – Izgleda da me je Filip u tome pretekao.

Za trenutak nisam mogla da se setim na šta misli, onda je moja ruka pošla do traga od ujeda na mom vratu. Iznenada sam se osetila nesigurno, kao da me je uhvatila golu.

Smeh je plutao po letnjem vazduhu. To je stvarno počinjalo da mi ide na živce.

– Ništa od okušavanja, – ja rekoh.

– Onda mi dozvoli da ti ponovo uđem u um. I to je neka vrsta hranjenja.

Odmahnula sam glavom, suviše brzo, suviše puta. Radije bih umrla nego da je ponovo pustim u svoj um. Ako imam izbora.

Vrisak se začuo, i njegov izvor je bio nedaleko od nas. Estel je pronalazila svoj glas. Trgla sam se kao da me je neko ošamario.

– Dozvoli mi da ti okusim krv, animatoru. Bez zuba. Blesnula je očnjakom kad je rekla ovo poslenje. – Ti ćeš stajati i nećeš napraviti nijedan pokret da me zaustaviš. Ja ću okusiti svežu ranu na tvom vratu. Neću se hraniti tobom.

– Ne krvari više. Zakorila se.

Nasmešila se, tako slađano. – Polizaću je na čisto.

Progutala sam s mukom. Nisam znala da li to mogu da uradim. Čuo se drugi vrisak, visok i izgubljen. Bože.

Vili reče, – Anita. . .

– Tišina, ili rizikuješ moj bes. Njen glas zarezao je nisko i mračno.

Izgledalo je da se Vili skupio u samoga sebe. Lice mu je bilo beli trougao ispod njegove crne

kose.

– U redu je, Vili. Nemoj da budeš povređen zbog mene, – rekoh.

Piljio je u mene s razdaljine, nekoliko jardi; mogle su isto tako da budu i milje. Samo je izguljeni izraz na njegovom licu pomagao. Jadni Vili. Jadna ja.

– Čemu će ti to koristiti ako nećeš da se hraniš na meni? upitah.

– Baš ničemu. Pružila je malu, bledu ruku ka meni. – Naravno, strah je vrsta substance. Hladni prsti skliznuli su preko mog zgloba. Trgla sam se, ali nisam povukla ruku. Nameravala sam da joj dopustim da to uradi, zar nisam?

– Nazovi to hranjenjem iz senke, ljudsko biće. Krv i strah su uvek dragoceni, bez obzira kako se do njih dolazi. Zakoračila je skroz do mene. Ispustila je vazduh preko moje kože i ja sam se povukla. Samo me je njena ruka na zglobu zadržavala u blizini.

– Sačkaj. Hoću prvo da zombi bude oslobođen.

Samo se zagledala u mene, onda polako klimnula glavom. – Dobro. Gledala je negde iza mene, blede oči su videle stvari koja nisu bile tamo ili koje ja nisam mogla da vidim. Osetila sam napetost kroz njenuruku, gotovo udar elektriciteta. – Tereza će ih oterati, a animator će vratiti zombija na počinak.

– Tek tako si sve to uredila?

– Tereza je pod mojom komandom; zar to nisi znala?

– Da, pretpostavila sam. Nisam znala da bilo koji vampir može da se bavi telepatijom. Naravno, pre prošle noći nisam znala ni da mogu da lete. Oh, ja sam tek učila svu silu novih stvari.

– Kako da znam da mi to samo ne pričaš? upitah.

– Moraćeš da mi veruješ.

Ovo je bilo gotovo smešno. Ako je imala smisao za humor, možda smo mogle da smislimo nešto. Neee.

Privukla je moj zglob bliže svom telu, i mene s njim. Njena luka bila je poput mesnatog čelika. Nisam mogla da je otresem, ni sa čim manjim od plamenobacača. A ponestalo mi je plamenobacača.

Vrh njene glave stajao je ispod moje brade. Morala je da se popne na vrhove prstiju da bih osetila njen dah na svom vratu. To bi trebalo da uništi preteći osećaj. Ali nije. Meke usne dodirnule su moj vrat. Ja se trgoh. Nasmejala se uz moju kožu, s licem pritisnutim uz mene. Počela sam da drhtim i nisam mogla da se zaustavim.

– Obećavam da ću biti nežna. Tada se nasmejala, a ja se borila s potrebom da je odgurnem. Dala bih gotovo bilo šta samo da je udarim, bar jednom, snažno. Ali nisam želela da umrem noćas. Osim toga, sklopila sam dogovor.

– Jadna draga, ti drhtiš. Spustila je ruku na moje rame da bi pronašla oslonoca. Prešla je usnama preko udubljenja na mom vratu. – Je li ti hladno?

– Prestani da sereš. Jednostavno to uradi!

Ukočila se uz mene. – Zar ne želiš da te dodirujem?

– Ne, – rekoh. Je li ona bila luda? Retoričko pitanje.

Glas joj je bio veoma miran. – Gde se nalazi ožiljak na mom licu?

Odgovirila sam ne razmišljajući. – U blizini usta.

– A kako, – ona zašiša, – je to tebi poznato?

Scrcalo mi je poskočilo u grlo. Uuuups. Odala sam joj da njeni umni trikovi ne rade, a trebalo je da rade.

Njena ruka mi se zakopa u rame. Ispustila sam jedva čujan zvuk, ali nisam kriknula. – Šta si ti

to radila, animatoru?

Nisam imala ni najblažu ideju. Nekako sam sumnjala da će poverovati u to.

– Ostavi je na miru! Filip je gotovo trčao kroz drveće. – Obećala si mi da je noćas nećeš povrediti.

Nikolaos se čak nije ni okrenula. – Vili. Samo njegovo ime, ali kao svaki dobar sluga, on je znao šta ona želi.

Zakoračio je ispred Filipa, s jednom rukom oko njegovog tela. Nameravao je da ga zadrži rukom u mestu. Filip je obišao ruku i očešao se pored njega

Vili nikada nije bio neki borac. Snaga nije dovoljna ukoliko ti je ravnoteža sranje.

Nikolaos mi dodirnu bradu i okrete mi lice ka sebi. – Ne teraj me da ti zadržavam pažnju, animatoru. Ne bi ti se dopali metodi koje bih odabrala.

Glasno sam progutala. Verovatno je bila u pravu. – Imaš moju punu pažnju, iskeno. Moj glas je izašao poupt promuklog šapata, strah ga je utišavao. Ako se zakašljem da ga pročistim, iskašljaću joj se u lice. To nije bila dobra ideja.

Čula sam žurne korake kroz travu. Borila sam se s potrebom da pogledam nagore, od vampira.

Nikolaos se okrenula od mene ka koracima. Videla sam da se pokrenula, ali je to i dalje bila zamagljujuća brzina. Jednostavno je iznenada bila okrenuta na drugu stranu. Filip je stajao ispred nje. Vili ga je sustigao i zgrabio ga za ruku, ali izgledalo je da ne zna šta će s njom.

Da li je Viliju padalo na pamet da može jednostavno da zdrobi ruku čoveku? Sumnjam u to.

Palo je na pamet Nikolaos. – Pusti ga. Ako hoće da mi priđe, pusti ga. Njen glas je obećavao veliku količinu bola.

Vili se povukao. Filip je jednostavno stajao tamo, gledajući preko nje u mene. – Jesi li dobro, Anita?

– Vрати se unutra, Filipe. Cenim tvoju brigu, ali ja sam sklopila nagodbu. Ona me neće ujesti.

On odmahnu glavom. – Obećala si mi da neće biti pobređena. Obećala si. Ponovo se obraćao Nikolaos, pazeći da je direktno ne pogleda.

– I prema tome ona neće biti povređena. Ja držim reč, Filipe, najčešće.

– U redu sam, Filipe. Nemoj da zbog mene budeš povređen, – rekla sam.

Lice mu se krunilo od zbunjenosti. Izgledalo je da ne zna šta da radi. Izgledalo je da mu se hrabrost prosula po travi.

Ali nije odstupao. Veliki poen za njega. Ja bih se povukla, možda. Od, dođavola, Filip se ponašao hrabro, a ja nisam želela da posmatram kako zbog toga umire.

– Samo se vrati nazad, Filipe, molim te!

– Ne, – Nikolaos reče. – Ako se mali čovek oseća hrabro, pusti ga nega pokuša.

Filipove ruke su se proteglile, kao da pokušava nešto da uhvati.

Nikolaos je iznenada bila pored njega. Nisam videla kako se pokrenula. Filip jošv uvek nije primetio ni da jeste. Još uvek je gledao tamo gde je bila pre toga. Izbila mu je noge ispod njega. Pao je na travu, trepući na nju kao da se tek pojavila.

– Nemoj da ga povrediš! rekla sam.

Bleda mala ruka se ispalila, jedva dodirnula. Njegovo telo se zanelo unazad. Otkotrljao se u stranu, dok mu je krv mrljala lice.

– Nikolaos, molim te! rekla sam. Čak sam zakoračila dva koraka ka njoj. Dobrovoljno. Uvek sam mogla da pokušam da izvučem pištolj. Ne bi je ubio, ali bi mogao Filipu da dâ vremena da pobegne. Ako bi potrčao.

Vriskovi su se začuli iz pravca kuće. Čovekov glas je vikao, – Perverznejaci!

– Šta je to? ja upitah.

Nikolaos je odgovorila, – Crkva večitog života je poslala svoje izaslanstvo. Zvučala je pomalo zabavljeno. – Moram da ostavim ovaj naš mali sastanak. Okrenula se ka meni, ostavljajući ošamućenog Filipa na travi. – Kako si mi videla ožiljak? upitala je.

– Ne znam.

– Mala lažljivice. Završićemo ovo kasnije. I nestala je, trčeći poput blede senke ispod drveđa. Bar nije odletela. Mislim da moji nervi to noćas ne bi mogli da izdrže.

Kleknula sam pored Filipa. On je krvario tamo gde ga je udarila. – Možeš li da me čuješ?

– Da. Uspeo je da sedne. – Moramo da odemo odavde. Članovi crkve su uvek naoružani.

Pomogla sam mu da ustane. – Da li često upadaju na zabave nastranih?

– Kad god mogu, – on reče.

Izgledao je stabilno na nogama. Dobro, pošto ja nisam mogla daleko da ga odnesem.

Vili reče, – Znam da nemam pravo da pitam, ali pomoći ću vam da dođete do vašeg auta. Obrisao je ruke o pantalone. – Hoćete li da me pozovete?

Nisam mogla da se suzdržim. Nasmejala sam se. – Zar ne možeš jednostavno da nestaneš kao ostali?

Slegnuo je ramenima. – Još uvek ne znam kako.

– Oh, Vili. Uzdahnula sam. – Hajde, brišimo odavde.

Iscerio se na mene. Pošto sam mogla da ga gledam u oči izgledao mi je gotovo ljudski. Filip se nije bunio što nam se vampir pridružuje. Zašto li sam mislila da će se buniti?

Iz kuće je dopiralo vrištanje. – Neko će pozvati policiju, – Vili reče.

Bio je u pravu. Nikada to neću moći da objasnim. Zgrabila sam Filipovu ruku i pridržala se dok sam ponovo obuvala svoje visoke potpetice. – Da sam znala da ćemo noćas bežati od zaludenih fanatika, obula bih niže potpetice, – rekla sam.

Zadržala sam stisak na Filipovoj ruci dok sam balansirala kroz minsko polje od žirova. Ovo nije bio trenutak da izvrnem zglob.

Gotovo smo stigli do pošljunčanog puta, kada su tri figure izletele iz kuće. Jedna je držala bejzbol palicu. Drugi su bili vampiri. Njima nije bilo potrebno oružje. Otvorila sam tašnu i izvadila pištolj, držeći ga uz sebe, sakrivenog uz suknju. Dodala sam Filipu ključeve od auta. – Startuj auto; ja ću nam čuvati odstupnicu.

– Ne znam da vozim, – on reče.

Zaboravila sam na to. – Sranje!

– Ja ću to uraditi. Vili je uzeo ključeve i ja sam mu dopustila da to učini.

Jedan od vampira pohita ka nama, raširenih ruku, šišteći. Možda je nameravao da nas uplaći; možda je nameravao da nas povredi. Bilo mi je odsta za jednu noć. Kliknula sam osigurač, ubacila metak u cev i ispalila ispred njegovih stopala.

Oklevao je, gotovo se zateturao. – Meci ne mogu da me povrede, ljudsko biće.

Ispod drveća se videlo još kretanja. Nisam znala da li je u pitanju prijatelj ili neprijatelj, ili da li je to uopšte neka razlika. Vampiri su nastavili da dolaze. Ovo je bio stambeni kraj. Meci putuju veoma daleko dok ne pogode nešto. Nisam smela da rizikujem.

Podigla sam ruku, nanišanih, opalila. Metak ga je pogodio u stomak. Trgnuo se i presamitio preko rane. Lice mu je bilo zapanjeno.

– Srebrom obloženi meci, očnjakoliki.

Vili je otišao po auto. Filip je oklevao između toga da mi pomogne i pođe.

– Kreći, Filipe, sada.

Drugi vampir je pokušavao da me zaobiđe. – Stani gde si, – ja rekoh. Vampir se ukoči. – Ako

bilo ko napravi preteći pokret, prosviraću mu metak kroz mozak.

– To nas neće ubiti, – drugi vampir reče.

– Ne, ali vam đavolski neće ni prijati.

Čovek s palicom se pokrenu nešto unapred. – Nemoj, – rekoh mu.

Auto se uključio. Nisam se usuđivala da pogledam unazad. Zakoračila sam unazad, nadajući se da se neću saplesti na prokletim visokim potpeticama. Ako padnem, napašće me. Ako me napadnu, neko će umreti.

– Hajde, Anita, upadaj. Bio je to Filip, koji je virio kroz putnička vrata.

– Upadaj unutra. Učinio je to i ja sam skliznula na sedišta. Čovek je naglo pošao ka nama. – Vozi, sad!

Vili je gasom poterao šljunak u vis, a ja sam zalupila vrata da se zatvore. Stvarno nisam želela da bilo koga ubijem noćas. Čovek je štitio svoje lice od šljunka koji je prštao dok smo mi jurili niz put.

Kola su divlje poskočila, gotovo se sudarivši s drvetom. – Uspori; bezbedni smo, – ja rekoh.

Vili opusti papučicu za gas. Iscerio se na mene. – Uspeli smo.

– Da. Uzvratila sam mu osmeh, ali nisam bila tako sigurna.

Krv je lila niz Filipovo lice postojanim mlazom. Njegov glas izrazio je moje misli. – Bezbedi, ali koliko dugo? Zvučao je umorno koliko sam se ja osećala.

Potapšala sam ga po ruci. – Sve će biti u redu, Filipe.

Pogledao me je. Lice mu je izgledalo starije nego što jeste, umorno. – Ne veruješ u to ništa više od mene.

Šta sam mogla da kažem. Bio je u pravu.

Poglavlje 30

Kliknula sam osigurač na pištolju i nekako se smestila na putničko sedišta. Flip je bio opušten na sedištu, duge noge su mu bile raširene oko izbočine na sredini poda. Oči su mu bile zatvorene.

– Kuda? Vili upita.

Dobro pitanje. Želela sam da pođem kući da spavam, ali... – Filipovo lice traži krpljenje.

– Hoćeš li da ga vodiš u bolnicu?

– Dobro mi je, – Filip reče. Glas mu je bio dubok i čudan.

– Nije ti dobro, – rekla sam.

Otvorio je oči i okrenuo se da bi me pogledao. Krv je tekla niz njegov vrat, tamnim i svetlucavim mlazom koji je bleskao pod uličnim svetlima. – Ti si gore poverđena večeras, – on reče.

Okrenula sam glavu od njega, ka prozoru. Nisam znala šta da kažem. – Sada sam dobro.

– I ja ću biti dobro.

Ponovo sam ga pogledala. Piljio je u mene. Nisam mogla da pročitam izraz na njegovom licu, a želela sam. – O čemu razmišljaš, Filipe?

Okrenuo je glavu kako bi nastavio da zuri ispred sebe. Lice mu je bilo čista silueta u senkama. – Da sam se usprotivio gospodarici. Učinio sam to. Učinio sam to! Glas mu je sadržao strahovitu toplotu Neustrašivi ponos.

– Bio si vrlo hrabar, – rekla sam.

– Jesam, zar ne?

Nasmešila sam se i klimnula glavom. – Da.

- Mrzim što vas prekidam, ali potrebno mi je da znam kuda da vozim ovu stvar, – Vili reče.
- Odbaci me do Osuđujućih zadovoljstava, – Filip reče.
- Trebalo bi da odeš do lekara.
- Pobrinuće se za mene u klubu.
- Siguran?

On klimnu glavom, onda se okrete ka mene s izrazom neprijatnosti na licu. – Želela si da znaš ko mi izdaje naređenja. Bila je to Nikolaos. Bila si u pravu. Od prvog dana. Žerlela je da te zavedem. Nasmešio se. To nije izgledalo kako treba uz svu tu krv. – Izgleda da nisam dorastao poslu.

– Filipe. . . ja rekoh.

– Ne, u redu je. Bila si u pravu u vezi mene. Poremećen sam. Nije ni čudo što me nisi želela.

Bacila sam pogled ka Viliju. On se koncentrisao na vožnju kao da mu život zavisi od toga. Prokletstvo, bio je pametniji mrtav nego kad je bio živ.

Duboko sam udahnula i pokušala da odlučim šta da kažem. – Filipe... Poljubac pre nego što si me... ujeo. Bože, kako da to kažem? Bio je prijatan.

Kratko me je pogledao, brzo, onda sklonio pogled. – Stvarno tako misliš?

– Da.

Neprijatna tišina se proteglila kroz auto. Nije bilo drugog zvuka do grebanja točkova o asfalt. Noć je isijavala svetla kroz izolujuću tamu.

– To što si se suprotstavio Nikolaos večeras bio je jedan od najhrabrijih postupaka koje sam ikada videla da je neko uradio. Isto tako jedan od najglupljih, – rekla sam.

On se nasmejao iznenada, naglo i iznenađeno.

– Da to više nikada nisi uradio. Ne želim tvoju smrt na svojim rukama.

– To je bio moj izbor, – on reče.

– Nema više heroizma, u redu?

Kratko me je pogledao. – Da li bi ti bilo žao da sam umro?

– Da.

– Pretpostavljam da je to nešto.

Šta je želeo da kažem? Da mu priznam svoju beskrajnu ljubav, ili nešto glupavo poput toga? Kako bi bila beskonačna žudnja? I jedno i drugo bi bila laž. Šta je želeo od mene? Gotovo da sam ga upitala, ali nisam. Nisam bila toliko hrabra.

Poglavlje 31

Bilo je gotovo tri do vremena kada sam se popela uz stepenice svog stana. Sve modrice su me bolele. Moja kolena, stopala, donji deo leđa bili su gotovo goruće mlevenje bola zbog visokih potpetica. Želela sam dugačko, vrelo tuširanje i krevet. Možda ću, ako budem imala sreće, stvarno uspeti da spavam punih, neprekinutih osam sati. Naravno, ne bih se kladila na to.

Uzela sam ključeve u jednu ruku i pištolj u drugu. Držala sam pištolj sa strane, uz sebe, za slučaj ako neki sused nenadano otvori svoja vrata. Nema potrebe za strahom, narode, to je samo vaš prijateljski komšija animator. Da baš.

Po prvi put u predugo vremena, moja vrata su bila onakva kakvima sam ih ostavila: zaključana. Hvala ti, Bože. Nisam bila raspoložena da se igram policajca i pljačkaša ovako rano ujutro.

Odbacila sam cipele čim sam ušla, onda sam se oteturala do spavaće sobe. Svetlo za poruke je

blinkalo na mojoj telefonskoj sekretarici. Spustila sam pištolj na krevet, udarila dugme za puštanje i počela da se svlačim.

– Zdravo, Anita, ovde je Roni. Zakazala sam za sutra sastanak sa momkom iz Ljudi protiv vampira. Moja kancelarija, jedanaest sati. Ako je vreme pogrešno, ostavi poruku na mojoj mašini i ja ću ti se javiti. Čuvaj se.

Klik, zujanje, onda Edvardov glas s mašine. – Sat otkucava, Anita. Klik.

Prokletstvo. – Voliš svoje male igre, zar ne, ti kučkin sine? Postajala sam gundava, i nisam znala šta da radim sa Edvardom. Ili sa Nikolaos, ili Zaharijem, ili Valentinom, ili Obrijem. Znala sam da želim da se istuširam. Mogla sam da počnem odatle. Možda će mi na pamet pasti neka brilijantna ideja dok stružem kozju krv sa svoje kože.

Zaključala sam vrata kupatila i spustila pištolj na vrt toaleta. Postajala sam pomalo paranoična. Ili je možda realistična bila bolja reč.

Okretala sam slavinu sve dok voda nije počela da se puši, onda zakoračila pod tuš. Nisam bila bliže rešavanju ubistava vampira ništa više nego što sam bila pre dvadeset četiri časa.

Čak i da rešim slučaj, i dalje sam imala probleme. Obri i Valentin će pokušati da me ubiju čim Nikolaos skine svoju zaštitu s mene. Baš ljupko. Nisam čak bila sigurna da Nikolaos lično nema određene ideje u tom pravcu. Sada, Zahari, on je ubijao ljude da bi nahranio svoju vudu amajliju. Čula sam za amajlije koje traže ljudske žrtve. Amajlije koje daju mnogo manje od besmrtnosti. Bogatstvo, moć, seks – večite želje. To je bila vrlo specifična krv – dece, devica, preadolescentnih dečaka, ili starih dama sa u plavo (mastilo) ofarbanom kosom i jednom drvenom nogom. U redu, ne baš toliko specifična, ali je u tome moralo da postoji pravilo. Niz nestanaka sa sličnim žrtvama. Da je Zahari jednostavno ostavljao tela da budu pronađena, novine bi to do sada pokupile. Možda.

Morao je da bude zaustavljen. Da se ja noćas nisam umešala, on bi bio zautavljen. Nijedno dobro delo ne prolazi nekažnjeno.

Naslonila sam dlanove uz pločice kupatila, puštajući da mi se voda sliva niz leđa u gotovo oparujućim mlazovima. U redu, morala sam da ubijem Valentina pre nego što on ubije mene. Imala sam nalog za njegovu smrt. On nikada nije bio opozvan. Naravno, prvo sam morala da ga pronađem.

Obri je bio opasan, ali je bio van priče dok ga Nikolaos ne pusti napolje iz svog kovčegazamke.

Zaharija sam jednostavno mogla da prijavim policiji. Dolf bi me saslušao, anila nisam imala nikakav dokaz. Dođavola, za tu vrstu magije do sada ni ja ni sam čula. Ako nisam mogla da shvatim šta je Zahari, kako sam to mogla da objasnim policiji?

Nikolaos. Da li će me pustiti da živim ukoliko rešim slučaj? Ili ne? Nisam znala.

Edvard je dolazio po mene sutra uveče. Ili ću morati da mu predam Nikolaos ili će uzeti neki moj deo za suvenir. Poznajući Edvarda, bio bi to bolan komad. Možda bih jednostavno mogla da mu predam vampira. Da mu jednostavno kažem ono što želi da zna. A ako ne u spe da je ubije, ona dolazi da mene sredi. Stvar koju sam želela da izbegnem po svaku cenu je da Nikolaos dođe da me sredi.

Obrisala sam se, protrčala četkom kroz košu, i morala sam da uzmem nešto da jedem. Pokušavala sam da se ubedim da sam suviše umorna da bih jela. Moj stomak mi nije verovao.

Bilo je četiri pre nego što sam pala u krevet. Krst mi je bezbedno bio oko vrata. Pištolj u futrolu iza daske uzglavlja kreveta. I, tek iz čiste panike, gurnula sam nož između madraca i opruga. Nikada ne bih uspela da ga dohvatim dovoljno brzo za bilo šta korisno, ali... Pa, nikad se ne zna.

Ponovo sam sanjala Žan-Kloda. Sedeo je za stolom i jeo kupine.

– Vampiri ne jedu čvrstu hranu, – rekla sam.

– Tačno. Nasmehio se i gurnuo činiju sa voćem ka meni.

– Mrzim kupine, – rekla sam.

– Meni su oduvek bile najdraže. Nisam ih okusio vekovima. Lice mu je izgledalo željno.

Podigla sam činiju. Bila je hladna, gotovo ledena. Kupine su plivale u krvi. Činija mi ispade iz ruku, polako, prosipajući krv na sto, daleko više nego što je mogla da sadrži. Krv se cedila niz stolnjak, na pod.

Žan-Klod me je posmatrao preko stola koji je krvario. Njegove reči bile su poput vrelog vetra.

– Nikolaos će nas oboje ubiti. Mi moramo da udarimo prvi, ma petite.

– Kakvo je to 'mi' sranje?

Skupio je blede šake u plovećoj krvi i pružio ih k meni, poput šolje. Krv je curila između njegovih prstiju. – Pij. To će te načiniti jakim.

Probudila sam se zureći u tamu. – Proklet da si, Žan-Klod, – prošaputala sam. – Šta si mi to uradio?

Nije bilo nikakvog odgovora iz tamne, prazne sobe. Hvala blaženstvu na malim uslugama. Sat je pokazivao šest i trideset. Okrenula sam se i zavukla pod pokrivače. Zujanje klima uređaja nije mogao da sakrije da neki od mojih komšija pušta vodu. Uključila sam radio. Mocartov piano concerto u E molu ispunjavao je zatamnjenju prostoriju. Bilo je stvarno suviše živahno za spavanje, ali bila mi je potrebna buka. Moj izbor buke.

Ne znam da li je u pitanju bio Mozart ili sam bila suviše umorna; šta god da je bilo, nastavila sam da spavam. Ako sam sanjala, ne sećam se šta.

Poglavlje 32

Alarm je zakreštao kroz moj san. Zvučao je kao alarm automobila, užasno glasno. Udarila sam dlanom po dugmadima. Milosrdno, isključio se. Žmirkala sam na sat kroz poluotvorene kapke. Devet ujutro. Prokletstvo. Zaboravila sam da promenim vreme na alarmu. Morala sam da se obučem i da stignem do crkve. Nisam želela da ustanem. Nisam želela da idem u crkvu. Bog bi mi sigurno oprostio ovog puta.

Naravno, u ovom trenutku mi je bila potrebna sva pomoć koju sam mogla da dobijem. Možda ću čak imati otkrovenje i možda će sve doći na svoje mesto. Nemojte da se smežete; to se i ranije događalo. Božanska pomoć nije nešto na šta možete da se oslonite, ali s vremena na vreme ja imam bolje mišljenje o crkvi.

Kada je svet pun vampira ili loših momaka, a blagosloveni krst može da bude jedino što stoji između vas i smrti, to stavlja crkvu pod drugačije svetlo. Da tako kažem.

Ispuzala sam iz kreveta, ječeći. Telefon je zazvonio. Sela sam na ivicu kreveta, čekajući da telefonska sekretarica odgovori na pozvi. I jeste. – Anita, ovde je poručnik Stor. Dogodilo se još jedno ubistvo vampira.

Podigla sam slušalicu. – Zdravo, Dolfe.

– Dobro. Drago mi je da sam te uhvatio pre crkve.

– Je li to još jedan mrtav vampir?

– Mmhuh.

– Kao ostali? upitah.

– Izgleda da je tako. Potrebno je da dođeš ovamo i baciš pogled.

Klimnula sam glavom, shvatila da ne može da me vidi, i rekla, – Svakako, kad?

– Ovog trenutka.

Uzdahnula sam. Toliko o crkvi. Nisu mogli da zadrže telo do podneva, ili kasnije, samo za svoju dobru staru mene. – Daj mi lokaciju. Sačekaj, da pronađem olovku koja radi. Ja držim notes pored kreveta, ali olovka je umrla a da ja to nisam primetila. – Okej, pucaj.

Mesto je bilo tek blok udaljeno od Cirkusa prokletih. – To je ivica Oblasti. Nijedno od ostalih ubistava nije bilo toliko udaljeno od Riverfronta.

– Istina, – on reče.

– Šta još je različito kod ovoga?

– Videćeš kad dođeš.

Gospodin Informacija. – Dobro, stići ću za pola sata.

– Vidimo se onda. Telefon je zazvučao mrtvo.

– Pa, dobro jutro i tebi, Dolfe, – rekla sam slušalici. Možda ni on nije jutarnja osoba.

Moje ruke su se oporavljale. Sinoć sam skinula zavoje zato što su bili prekriveni kozjom krvlju. Ogrebotine su sasvim lepo zakorile, tako da se nisam trudila da ih ponovo previjam.

Jedan debeli zavoj prekrivao je ranu od noža na mojoj ruci. Nisam mogla više da povređujem svoju levu ruku. Ostala sam bez prostora. Trag ujeda na mom vratu je postajao modrica. Izgledao je kao najgora svetska masnica od poljupca. Ako je Zerbrovski ugleda, neću to preživeti. Stavila sam flaster preko nje. Sada je izgledalo kao da sam pokrivala ujed vampira. Prokletstvo. Neka se ljudi pitaju. Ionako tu nije mesto njihovom nosu.

Obukla sam crvenu polo košulju, uvukla je u pantalone. Moje Najke i futrola za pištolj za rame i bila sam spremna. Moja rameni opasač ima malu torbicu za ekstra municiju. Stavila sam sveže napunjen ram u nju. Dvadeset šest metaka. Čuvajte se, loši momci. Istina je da se najveći broj borbi s vatrenim oružjem završava pre negot što se ispali prvih osam metaka. Ali uvek postoji prvi put.

Nosila sam svetlo žutu vindjaknu preko ruke. Obući ću je ako pištolj počne da čini ljude oko mene nervoznima. Radiću s policijom. Oni će nositi svoje pištolje otvorene pogledima. Zašto ne bih i ja? Osim toga, bila sam umorna od igara. Neka kopilad znaju da sam naoružana i voljna.

Uvek ima previše ljudi na sceni ubistva. Ne onih što bulje, ljudi koji su došli da posmatraju; to očekujete. Uvek postoji nešto fascinirajuće oko smrti nekog drugog. Ali mesto uvek vrvi od policije, najviše detektiva i mestimično uniformama. Toliko policajaca za jedno malo ubistvo.

Tu je bio čak i kombi vesti, sa velikom satelitskom antenom koja je izbijala s njegove zadnje strane poput gigantskog zračnog pištolja iz nekog SF filma iz 1940. godine. Sakupiće se još novinarskih kombija, mogla sam da se kladim u to. Nisam znala kako je policija uspevala da sve tako dugo drži u tišini.

Ubistva vampira, bože, senzacionalizam u svom najboljem izdanju. Čak ne morate ništa da dodajete da bi to izgledalo bizarno.

Držala sam gomilu između sebe i kamermana. Reporter s kratkom plavom kosom i stilskim poslovnim odelom gurao je mikrofona u Dolfovo lice. Sve dok sam ostajala u blizini jezivih ostataka, bila sam bezbedna. Možda će uspeti da me snimen a film, ali neće biti u stanju da ga prikažu na televiziji. Dobar ukus i sve to, znate.

Imala sam malu plastikom optočenu karticu, zajedno sa slikom, koja mi je obezbeđivala pristup policijskim zonama. Uvek sam se osećala kao podmladak specijalnih FBI agenata kada bih je prikačila za okovratnik.

Uvek budni uniformisani policajac me je zaustavio kod žute policijske trake. Piljio je u moju identifikaciju nekoliko sekundi, kao da pokušava da odluči da li sam košer (čista, originalna) ili

ne. Da li će me pustiti da prođem kroz liniju, ili će pre toga pozvati detektiva?

Stajala sam, s rukama sa strane, pokušavajući da izgledam bezazleno. Ja sam u tome stvarno veoma dobra. Mogu da izgledam apsolutno ljupko. Uniformisani čovek podiže traku i propusti me da prođem. Oduprla sam se potrebi da kažem, – Dobar dečko. Rekla sam, – Hvala vam.

Telo je ležalo u blizini ulične svetiljke. Noge su bile raširene. Jedna ruka bila je iskrivljena ispod tela, verovatno polomljena. Srednji deo leđa je nedostajao, kao da je neko gurnuo ruku kroz telo i jednostavno pokupio centar. Srce je sigurno nedostajalo, kao i kod ostalih.

Detektive Klajv Peri stajao je pored tela. On je bio visoki, vitki crnac, i najnoviji član utvarnog odreda. Uvek je izgledao slatkorečivo i prijatno. Nikako nisam mogla da zamislim Perija kako radi bilo šta dovoljno grubo da nekoga iznervira, ali niko nije priključen ovom odredu bez razloga.

Podigao je pogled sa svog notesa. – Zdravo, Ms. Blejk.

– Zdravo, detektive Peri.

Nasmešio se. – Poručnik Stor je rekao da ćete doći ovamo.

– Jesu li svi ostali završili s telom?

On klimnu glavom. – Sad je samo tvoje.

Tamno braon barica krvi raširila se od ispod tela. Kleknula sam pored nje. Krv se zgrušala u lepljivu supstancu koja je imala gustinu lepka. Rigor mortis je došao i prošao, ako ga je uopšte bilo. Vampiri ne reaguju uvek na smrt na način na koji reaguje ljudsko telo. To čini procenjivanje vremena ubistva težim. Ali to je posao islednika, ne moj.

Svetlo letnje sunce pritiskalo je preko tela. Iz oblika i crnih panalona, kladila sam se da je u pitanju žena. To je bilo prilično teško reći, pošto je telo ležalo na stomaku, sa izrovanim grudima i glavom koja je nedostajala. Kičma je pokazivala belo i blistala je. Krv je iscurela iz vrata kao iz polomljene boce crnog vina. Koža je bila iskidana, iskrivljena. Izgledalo je kao da je neko otkinuo prokletu glavu.

Progutala sam snažno. Nisam se isповраćala po žrvi ubistva već mesecima. Ustala sam i malo se udaljila od tela.

Da li je ovo moglo da uradi ljudsko biće. Ne; možda. Dođavola. Ako je u pitanju ljudsko biće, onda su se proketo trudili da izgleda drugačije. Bez obzira šta je prvšinski pogled otkrivao, islednik je uvek pronalazio tragove noža na telu. Pitanje je bilo, da li su tragovi noža nastali pre ili posle smrti? Da li je u pitanju bilo ljudsko biće koje pokušava da izgleda kao čudovište, ili čudovište koje pokušava da izgleda kao čovek?

– Gde je glava? upitala sam.

– Jesi li sigurna da ti je dobro?

Pogledala sam ga. Da li sam bila bleđa? Biću dobro. Ja sam veliki, čvrsti ubica vampira, nema povraćanja pri pogledu na otsečene glave. Da baš.

Peri je podigao obrbve ali je bio suviše pristojan da dalje navaljuje. Poveo me je otprilike osam stopa dalje niz pločnik. Neko je bacio plastični pokrivač preko glave. Druga manja bara zgrušavajuće krvi izvirala je ispod plastike.

Peri se nagnuo i dohvatio plastiku. – Jesi li spremna?

Klimnula sam glavom, ne verujući svom glasu. On podiže plastiku, kao da podiže zavesu sa onoga što leži na pločniku.

Dugačka, crna kosa zaplovila je oko bledog lica. Kosa je bila slepljena i čvrsta od krvi. Lice koje je nekada bilo privlačno više to nije bilo. Crte su bile opuštene, gotovo nalik lutkinim u svojoj nestvarnosti. Moje oči su to videle, ali je mom mozgu trebalo nekoliko sekundi da registruje. – Sranje!

– Šta je?

Ustala sam, brzo, i otkoračila par koraka uz ulicu. Peri je prišao i stao pored mene. – Jesi li dobro?

Bacila sam pogled nazad ka plastici sa svojom groznom malom izbočinom. Da li sam bila dobro? Dobro pitanje. Mogla sam da identifikujem telo.

Bila je to Tereza.

Poglavlje 33

Stigla sam u Roninu kancelariju nekoliko minuta pre jedanaest. Zastala sam s rukom na kvaci. Nisam mogla da otresem sliku Terezine glave na pločniku. Ona je bila okrutna i verovatno je ubila stotine ljudskih bića. Zašto sam onda osećala sažaljenje prema njoj? Glupost, pretpostavljam. Duboko sam udahnula i gurnula vrata na unutra.

Ronina kancelarija je puna prozora. Svetlo je obasjava s dve strane, južne i zapadne. To znači da je popodne prostorija poput solarnog grejača. Nikakav klima uređaj nije u stanju da nadjača tu količinu sunca.

Možete da vidite Oblast s Roninih osunčanih prozora. Ako vas je briga da pogledate.

Roni mi je mahnula da prođem u njenku gotovo zaslepljujuće osvetljenu kancelariju.

Žena delikatnog izgleda sedela je u stolici preko puta stola. Bila je Azijatkinja sa svetlucavom, crnom kosom pažljivo začešljanom s lica. Kraljevski purpurna jakna koja se slagala sa šivenom suknjom, bila je uredno savijena preko rukohvata stolice. Svetlucava bluza boje lavande isticala je iskošene oči i blago nanetu senku iste boje na kopcima i obrve. Njeni članci bili su prekršteni, ruke prekrštene u njenom krilu. Izgledala je hladno u svojoj bluzi boje lavande, čak i pod usijanim suncem.

Za trenutak me je uhvatilo van garda, to što je vidim ovako, posle svih ovih godina. Konačno, zatvorila sam svoja otvorena usta i pošla unapred, pružajući ruku. – Beverli, prošlo je mnogo vremena.

Ustala je elegantno i stavila hladnu ruku u moju. – Tri godine. Precizno, Beverli je takva od glave do pete.

– Vas dve se poznajete? Roni upita.

Okrenula sam se ka njoj. – Bev ti nije spomenula da me poznaje?

Roni odmahnu glavom.

Pogledala sam u novu ženu. – Zašto to nisi spomenula Roni?

– Nisam mislila da je potrebno. Bev je morala da podigne bradu da bi me pogledala u oči. Nema mnogo ljudi koji to moraju da urade. To je dovoljno retko da mi je osećaj tako čudan da osećam potrebu da se sagnem kako bi nam oči bile na istom nivou.

– Hoće li mi neko reći odakle se vas dve poznajete? Roni upita.

Roni je prošla pored nas da bi sela za sto. Nagnula je stolicu malo unazad na njenoj opruzi, prekrstila ruke preko stomaka i čekala. Njene čiste sive oči, meke kao maćeće krzno, gledale su u mene.

– Hoće li ti smetati da joj ja ispričam, Bev?

Bev je ponovo sela, glatko i damski. Ona je imala pravu dostojanstvenost koja je na mene uvek ostavljala utisak dame, u najboljem smislu te reči. – Ukoliko smatraš da je neophodno, ne bunim se, – ona reče.

Nije baš srčan znak odobravanja, ali je bio dovoljan. Uskočila samu drugu stolicu, vrlo svesna

svojih farmerki i obuće za džogiranje. Ored Bev ja sam ličila na loše obučeno dete. Samo za trenutak, onda je to nestalo. Setite se, niko ne može da vas natera da se osećate inferiorno bez vašeg pristanka. Eleanor Ruzvelt je to rekla. To je navod po kome se ja trudim da živim. Veći deo vremena i uspevam u tome.

– Bevina porodica je bila žrtva napada vampirske družine. Samo Beverli je preživela. Ja sam bila jedna od ljudi koji su pomogli da ti vampiri budu uništeni. Kratko do kraja, s đavolski mnogo izosatvljenog. Najviše bolnih delova.

Bev je progovila svojim tihim, preciznim glasom. – Ono što je Anita izostavila bilo je da je spasla moj život rizikujući svoj sopstveni. Spustila je pogled na ruke koje su bile u njenom krilu.

Sećam se kada sam prvi put ugledala Beverli Čin. Jedna bleđa noga je udarala o pod. Blesak zuba dok je vampir zabacivao glavu da bi napao. Pogled na bleđu, vrišteće lice i tamnu kosu. Čist jezivi strah dok je vrištala. Moja ruka kako izbacuje nož sa srebrnom oštricom i pogađa vampira u rame. To nije bio smrtonosan udarac; nije bilo vremena za tako nešto. Stvorenje je skočilo na noge, urlajući na mene. Stajala sam suočena sa tom stvari držeći poslednji nož koji sam imala, s odavno ispražnjenim pištoljem, sama.

I setila sam se Beverli Čin kako udara vampira po glavi srebrnim svećnjakom, dok se on izdizao iznad mene, tako da sam osećala njegov vreli dah na vratu. Njeni kruci su odjekivali kroz moje snove nedeljama, dok je mrvila njegovu glavu u komade dok su krv i mozak cureli po podu.

Sve to je prošlo između nas bez reči. Spasle smo jedna drugoj život, to je veza koja ostaje s vama. Prijateljstvo može da izbledi, ali uvek postoji ta obaveza, saznanje iskovano u strahu i krvi i podeljenom nasilju, koje vas nikada ne napušta. Bilo je tu između nas pre tri duge godine, zategnuto i opipljivo.

Roni je pametna dama. Nadovezala se na neprijatnu tišinu. – Želi li neko piće?

– Bezalkoholno, – Bev i ja rekosmo zajedno. Nasmejale smo se jedna na drugu i napetost je izbledela. Nikada nećemo biti prave prijateljice, ali možda možemo da prestanemo da budemo duhovi jedna drugoj.

Roni je donela dve diet kole. Napravila sam facu ali sam ipak uzela piće. Znala sam da je to sve što ima u kancelarijskom frižideru. Razgovarale smo od dijetalnim pićima, ali ona mi se zaklela da joj se ukus dopada. Da joj se dopada ukus, bljak!

Bev je svoje piće učtivo prihvatila; možda je to i pila kod kuće. Dajte mi bilo šta što goji s malo dodatog ukusa u bilo kom trenutku.

– Roni je spomenula na telefonu da je moguće da postoji odred smrti pri ljudima protiv vampira. Je li to istina? ja upitah.

Bev se zagledala u konzervu, koju je držala s rukom ispod nje, da ne bi umrljala suknju. – Nisam sasvim sigurna, ali verujem da je tako.

– Reci mi šta si čula? zatražila sam.

– Već neko vreme kruži priča o formiranju odreda za lov na vampire. Da bi ih ubijali kao što su oni ubili naše... porodice. Predsednik je naravno zabranio ideju. Mi radimo u okviru sistema. Mi nismo odmetnici. – To je izgovorila gotovo kao pitanje, kao da više pokušava da ubedi sebe nego nas. Bila je uzdrmana onim što je moglo da se dogodi. Njen uredni mali svet se ponovo rušio.

– Ali u poslednje vreme sam čula glasine. Ljudi u našoj organizaciji su se hvalili da su ubijali vampire.

– Kako su navodno ubijani? upitala sam.

Pogledala me je, oklevala. – Ne znam.

– Nemaš nagoveštaje?

Odmahnula je glavom. – Verujem da bih to mogla da ti saznam. Je li važno?

– Policija je sakrila određene detalje od široke javnosti. Stvari koje bi samo ubica mogao da zna.

– Razumem. Pogledala je u konzervu, onda podigla pogled ka meni. – Ne verujem da je to ubistvo čak i da su moji ljudi uradili to što novine kažu. Ubijanje opasnih životinja ne bi trebalo da bude zločin.

Delimično sam se slagala s njom. Jednom bih se s njom složila punog srca. – Zašto bi nam to onda rekla? ja upitah.

Pogledala me je direktno, tamne, gotovo crne oči piljile se u moje lice. – Dužna sam ti.

– Ti si isto tako spasla i moj život. Ne duguješ mi ništa.

– Između nas će uvek postojati dug, uvek.

Pogledala sam je u lice i razumela. Bev me je preklinjala da nikome ne kažem da je ona razlupala vampirovu glavu. Mislim da ju je užasavalo što je sposobna za takvo divljaštvo, bez obzira na motiv.

Rekla sam policiji da je ona odvrćala pažnju vampiru da bih ja mogla da ga ubijem. Bila mi je neproporcionalno zahvalna za tu malu bezazlenu laž. Možda će ako niko drugi ne bude znao moći da se pretvara da se to nikada nije dogodilo. Možda.

Ustala je ispravljajući suknju sa zadnje strane. Pažljivo je spustila svoju konzervu na ivicu stola. – Ostaviću poruku kod Ms. Sims kada saznam nešto više.

Klimnula sam glavom. – Cenim ovo što radiš. Možda će zbog mene izdati svoje razloge.

Prebacila je svoju purpurnu jaknu preko ruke, mala tašna se našla u njenih rukama. – Nasilje nije odgovor. Mi moramo da radimo u okviru sistema. Ljudi protiv vampira zastupaju red i zakon, ne osvetničko ponašanje. – To je zvučalo kao unapred snimljeni govor. Ipak sam pustila da to prođe. Svakome je potrebno da veruje u nešto.

Rukovala se sa obema. Njena ruka bila je hladna i suva. Otišla je, vitka ramena su joj bila vrlo prava. Vrata su se za njom zatvorila čvrsto ali tiho. Njen izgled nije odavao da je bila dodirnutu krajnjim nasiljen. Možda je to bio način koji je ona želela. Ko sam bila ja da se bunim?

Roni reče, – Okej, sada me informiši. Šta si pronašla?

– Kako znaš da sam bilo šta pronašla? upitah.

– Zato što si bila pomalo zelena kada si ušla kroz vrata.

– Sjajno. A ja sam mislila da sam to sakrila.

Potapšala me je po ruci. – Ne brini. Ja te samo previše dobro poznajem, to je sve.

Klimnula sam glavom, prihvatajući objašnjenje na pravi način, kao utešno sranje. Ali sam ga prihvatila u svakom slučaju. Ispričala sam joj o Terezinoj smrti. Ispričala sam joj sve, osim snova sa Žan-Klodom. To je bila privatna stvar.

Ispustila je tih zvižduk. – Prokletstvo, baš si bila zauzeta. Misliš li da to radi ljudski odred smrti?

– Misliš Ljudi protiv vampira?

Ona klimnu glavom.

Duboko sam udahnula i izdahnula. – Ne znam. Ako su to ljudi, nemam ni najblažu ideju kako to izvode. Potrebna je nadljudska snaga da nekome otkineš glavu.

– Veoma snažan čovek? ona upita.

Slika Vinterovih naduvenih ruku mi blesnu kroz um. – Možda, ali takva snaga...

– Pod pritiskom male stare bakice dizale su čitave automobile.

Bila je u pravu. – Kako bi volela da posetiš Crkvu večnog života? ja upitah.

– Misliš da im se pridružiš?
Namrštila sam se na nju.
Nasmejala se. – U redu, u redu, prestani da me gledaš tako smrknuto. Zašto idemo?
– Sinoš su upali na zabavu s palicama. Ne kažem da su nameravali da bilo koga ubiju, ali kada počneš da mlatiš ljude – slegnula sam ramenima – nesreće se dešavaju.
– Misliš da je Crkva iza toga?
– Ne znam, ali ako mrze nastrane dovoljno da bi im upali na zabave, možda ih mrze dovoljno da bi ih ubili.
– Najviše članova Crkve su vampiri, – ona reče.
– Tačno. Nadljudska snaga i sposobnost da se približe svojim žrtvama.
Roni se nasmeši. – Nije loše, Blejk, nije loše.
Ja skromno spustih glavu. – Sada je sve što treba da uradimo da to dokažemo.
Njene oči bile su svetlucave od humora kada je rekla, – Ukoliko naravno oni to uopšte nisu uradili.
– Oh, umukni. To je mesto za početak.
Ona raširi svoje ruke. – Hej, ja se ne žalim. Moj otac mi je uvek govorio, 'Nikada ne kritikuj, ukoliko ne možeš da uradiš bolji posao.'
– Ni ti nemaš pojma šta se dešava, huh? ja upitah.
Njeno lice se uozbiljilo. – Volela bih da imam.
I ja isto.

Poglavlje 34

Crkva večnog života, njena glavna zgrada, nalazi se nedaleko od Pejdz Avenije, daleko od Oblasti. Crkva ne voli da bude povezana sa ološom. Vampirski strip klub, Cirkus prokletih, ccc-ccc. Kako šokantno. Ne, oni o sebi misle kao o nemrtvima koji su u glavnim važećim moralnim okvirima.

Sama crkva je postavljena na prostranom golom tlu. Malo drveće se borilo da bi izraslo u veliko drveće koje bi napravilo senku na zaslepljujuće belim zidovima crkve. Ona je izgledala kao da svetli na vrelom julskom suncu, poput meseca večito vezanog za zemlju.

Skrenula sam na parking i parkirala se na sjajnom novom crnom asfaltu. Samo je tlo izgledalo normalno, gola crvenkasta zemlja izdrobljena u najsitnije komadiće. Trava nikada nije imala nikakvu šansu.

– Lepo, – Roni reče. Klimnula je glavom u pravcu zgrade.
Slegnula sam ramenima. – Ako ti kažeš. Iskreno, nikada se nisam privikla na generički efekat.
– Generički efekat? ona upita.
– Obojeno staklo je celo u apstraktnim bojama. Nema scena Hrista, nema svetaca, nema svetih simbola. Očišćeno i čisto poput venčanice upravo izvađene iz plastičnog pakovanja.
Ona izađe iz auta, spuštajući naočare za sunce na nos. Posmatrala je crkvu s rukama prekrštenim preko stomaka. – Izgleda kao da su je upravo otpakovali i još uvek nisu stavili dekoraciju.

– Da, crkva bez Boga. Šta ne valaj u toj slici?
Nije se nasmejala. – Hoće li iko biti na nogama u ovo doba dana?
– Oh, da, u toku dana se bave regrutovanjem.
– Regrutovanjem?

– Znaš, odlaženje od vrata do vrata, kao Mormoni ili Jehovini svedoci.

Ona se zapilji u mene. – Mora da se šališ?

– Da li izgledam kao da se šalim?

Odmahnula je glavom. – Vampiri od vrata-do-vrata. Kako – promrdala je ruke nazad i napred – zgodno.

– Da, – rekoh. – Hajde da vidimo ko se bavi kancelarijom.

Široke bele stepenice vodile su do velikih duplih vrata. Jedna strana vrata bila je otvorena; na drugoj je stajao natpis na kome je pisalo, – Uđi Prijatelju i budi u Miru. Suzbila sam potrebu da strgnem natpis i izgazim ga.

Grabljivo su računali na najosnovniji od svih ljudskih strahova – smrt. Svi se plaše smrti. Ljudi koji ne veruju u Boga teško se mire sa smrću. Umri i prestaješ da postojiš. Puf. Ali u Crkvi večnog života, oni vam obećavaju upravo ono što ime kaže. A oni to mogu da dokažu. Nema skokova vere. Nema čekanja. Nema pitanja bez odgovora. Kakav je osećaj biti mrtav? Samo upitajte svog bližnjeg člana crkve.

Oh, i nikada nećete ostariti. Nema zatezanja lica, nema pojaseva za stomak, samo večna mladost. Nije loš posao, sve dok ne verujete u dušu.

Sve dok ne verujete da duša biva zarobljena u telu vampira i nikada ne može da dosegne Raj. Ili još gore, da su vampiri nasledno zli i da ste tako osuđeni na Pakao. Katolička crkva vidi doborovoljni vamirizam kao samoubistvo. Naginjem da se složim sa tim. Mada je Papa ekskomunicirao sve animatore, ukoliko ne prestanemo da podižemo mrtve. Fino; ja sam postala Episkopalijanka.

Polirane drvene klupe prostiru se u dva široka reda prema onome što bi trebalo da bude oltar. Postojala je propovedaonica, ali nju nisam mogla da nazovem oltarom. To je bio samo goli plavi zid okružen s još uzdignutih zidova.

Prozori su bili od crvenog i plavog obojenog stakla. Sunce je svetlucalo kroz njih, praveći delikatno obojene šare na belom podu.

– Mirno, – Roni reče.

– Takva su i groblja.

Nasmešila mi se. – I mislila sam da ćeš to da kažeš.

Namrštila sam se na nju. – Ne zadirkujem te; ovde smo radi posla.

– Šta tačno želiš da uradim?

– Samo me podržavaj; izgledaj preteće ako možeš. Traži indicije.

– Indicije? ona upita.

– Da, znaš, indicije, listiće na štapu, poluspaljene poruke, tragove.

– Oh, te.

– Prestani da se ceriš na mene, Roni.

Ona popravi svoje naočare za sunce najbolje što je umela i napravi svoj najbolji hladan izgled. Ona je prilično dobra u tome. She's pretty good at it. Propalice su se često povlačile na dvadeset koraka. Sada ćemo videti kako to deluje na pripadnike crkve.

S jedne strane oltara nalazila su se mala vrata. Ona su vodila u tepihom prekriven hodnik. Klimatizovana tišina nas je obmotala. S leve strane su se nalazila kupatila, a otvorena prostorija s desne. Možda su ovde pili... kafu posle službi. Ne, verovatno ne kafu. Obodravajuća služba iza koje sledi malo krvi, verovatno?

Kancelarije su bile obeležene malim znakovima na kojima je pisalo Kancelarija. Baš pametno. Postojala je spoljna kancelarija, uobičajeni sekretarski desk itd.... Mladi čovek sedeo je iza stola. Vitak, s kratkom smeđom kosom pažljivo ošišanom. Naočare sa žičanim okvirom

ukrašavale su par stvarno ljupkih smeđih očiju. Na njegovom vratu se video trag od ujeda koji je zarastao.

On ustade i dođe oko stola, pružajući ruku, smešeći nam se. – Pozdrav, prijatelji, ja sam Brus. Kako mogu da vam pomognem danas?

Stisak ruke je čvrst, ali ne previše, čvrst ali ne nepodnošljiv, prijateljski dodir koji traje, ali ne seksualno. Stvarno dobar trgovac kolima se rukuje na taj način. Pravi trgovci nekretninama takođe. Ja imam ovu lepu malu dušu, jedva da je uopšte upotrebljavana. Cena je odgovarajuća. Verujte mi. Da su njegove smeđe oči izgledale samo malo iskrenije, dala bih mu pseći biskvit i potapšala bih ga po glavi.

– Volela bih da zakažem sastanak da razgovaram s Malkolmom, – ja rekoh.

On jednom trepnu. – Sedite, molim vas.

Sela sam. Roni se naslonila na zid, s jedne strane vrata. Ruke su joj bile prekrštene, izgledala je hladno i telohraniteljski.

Brus se vratio za svoj sto pošto nas je ponudio kafom, i seo prekrštajući ruke. – Sada, Miss. . .

– Ms. Blejk.

Nije se trgao; nije čuo za mene. Kako je slava prolazna. – Ms. Blejk, zašto želite da razgovarate sa glavešinom naše crkve? Mi imamo mnogo kompetentnih savetnika punih razumevanja koji će vam pomoći da donesete svoju odluku.

Nasmešila sam mu se. Kladam se da imaš, ti mali škripovrišcu. – Mislim da će Malkolm želeti da razgovara sa mnom. Imam informaciju u vezi ubistava vampira.

Njegov osmeh spade. – Ukoliko imate takvu informaciju, onda idite u policiju.

– Čak i ako imam dokaz da određeni članovi vaše crkve stoje iza ovih ubistava? Mali blef, drugačije poznat kao laž.

On proguta pljuvačku, pritiskajući površinu stola vrhovima prstiju sve dok nisu pobeleli. – Ne razumem. Mislim...

Nasmešila sam mu se. – Hajde da se suočimo s tim, Brus. Ti nemaš obuku da izađeš na kraj sa ubistvom. To nije deo tvog treninga, je li tako?

– Pa, ne, ali...

– Onda mi zakaži vreme kada da se vratim večeras da se sretnem s Malkolmom.

– Ne znam. Ja...

– Ne brini o tome. Malkolm je poglavar crkve. On će se za to pobrinuti.

Zaklimao je glavom, suviše brzo. Oči mu poleteše do Roni, onda nazad ka meni. Prelistavao je kroz u kožu povezan dnevni planer na svom stolu. – Devet, večeras. On pokupi penkalo, pozirano i spremno. – Ako mi date svoje ime, upisaću vas olovkom.

Zaustila sam da ga ispravim da ne koristi olovku, ali sam odlučila da to ne učinim. – Anita Blejk.

Još uvek nije prepoznavao ime. Toliko o meni kao strahu i trepetu zemlje vampira. – A sastanak se odnosi na? Vraćao mu se njegov profesionalizam.

Ustala sam. – Ubistvo, odnosi se na ubistvo.

– Oh, da, ja... Nešto je napisao. – Devet večeras, Anita Blejk, ubistvo. Namrštio se na poruku kao da nešto nije u redu s njom.

Odlučila sam da mu pomognem. – Ne mršti se tako. Zapisao si poruku kako treba.

Zapiljio se u mene. Izgledao je pomalo bledo.

– Vraćiću se. Potrudi se da on dobije poruku.

Brus ponovo klimnu glavom, suviše brzo, oči su mu bile krupne iza naočara.

Roni je otvorila vrata i ja sam izašla ispred nje. Ona je izašla za mnom kao telohranitelj u

lošim filmovima. Kada smo se ponovo našle u glavnom delu ckrve, ona se nasmejala. – Mislim da smo ga uplašile.

– Brusa je lako uplašiti.

Ona klimnu glavom, svetlucavih očiju.

Najblaže spominjanje nasilja, ubistva, i on se raspao. Kada odraste on će biti vampir. Svakako.

Sunce je bilo gotovo zaslepljujuće posle prigušenosti crkve. Začkiljila sam s rukom preko očiju. Uхватила sam pokret krajičkom oka.

Roni vrisnu, – Anita!

Sve se usporilo. Imala sam dovoljno vremena da piljim u čoveka s pištoljem u svojim rukama. Roni me je udarila svojim telom, noseći nas obe dole i nazad kroz crkvena vrata. Meci su se s tupim zvukom zabili u vrata tamo gde sam dotad bila.

Roni je žurno otpuzala iza mene, blizu zida. Ja sam izvadila pištolj i ležala sam sa strane pritisknuta uz vrata. Srce mi je divlje udaralo u ušima. Pa ipak nisam mogla da čujem sve. Suštanje moje vindjakne bilo je poput statičkog elektriciteta. Čula sam čoveka kako hoda uz stepenice. Kučkin sin je nastavljao.

Ja sam milila unapred. On je hodao uz stepenice. Njegova senka pala je unutar vrata. Nije čak ni pokušavao da se sakrije. Možda je mislio da nisam naoružana. Upravo će saznati drugačije.

Brus povika, – Šta se tamo dešava?

Roni viknu, – Vraćaj se unutra.

Držala sam pogled na vratima. Nisam nameravala da budem pogođena zato što mi je Brus odvratilo pažnju. Ništa nije bilo važno osim senke na vratima, koracima koji su zastali. Ništa.

Čovek je ušao pravo unutra. S pištoljem u ruci, oči su mu pretraživale crkvu. Amater.

Mogla sam da ga dodirnem pomoću cevi od pištolja. – Ne pomeraj se. Zaledi se uvek zvuči tako melodramatično. Ne pomeraj se, kratko i precizno. – Ne pomeraj se, – rekoh.

Okrenuo je samo glavu, polako, ka meni. – Ti si Dželat. Glas mu je bio mek, oklevajući.

Da li je trebalo da to poreknem? Možda. Ako je došao ovamo da ubije Dželata, definitivno. – Ne, – rekoh.

On je počeo da se okreće. – Onda mora da je to ona. Okretao se ka Roni. Sranje.

Podigao je ruku i počeo da cilja.

– Nemoj! Roni vrisnu.

Prekasno. Opalila sam, pravo u njegove grudi. Ronin pucanj je bio eho moga. Udar ga je podigao s poda i poslao ga teturajući unazad. Krv je procvetala na njegovoj košulji. Udario je u poluotvorena vrata i pao ravno na svoja leđa kroz njih. Sve što sam mogla da vidim bile su njegove noge.

Oklevala sam, osluškujući. Nisam mogla da čujem nikakav pokret. Pogledala sam kroz vrata. Nije se pomerao, ali mu je pištolj još uvek bio u zgrčenoj ruci. Uperila sam svoj pištolj ka njemu i pošla do njega. Da se samo trznuo, pogodila bih ga ponovo

Išutirala sam pištlj iz njegove ruke i provelika puls na njegovom vratu. Ništa, zip. Mrtav.

Upotrebila sam municiju koja može da sredi vampire, ako mi se posreći, i ukoliko nisu drevni. Metak je napravio malu rupu na strani na kojoj je ušao, ali s druge strane mu je nedostajalo pola grudi. Metak je uradio ono što je trebalo da učini; eksplodirao je, i napravio vrlo veliku izlaznu rupu.

Vrat mu se okrete na jednu stranu. Dva traga od ujeda ukrašavala su mu vrat. Prokletstvoč Tragovi ujeda ili ne, on je bio mrtav. Od njegovo srca nije ostalo dovoljno da se udene u iglu. Srećan pogodak. Glupi amater s pištoljem.

Roni se naslanjala o dovratak, bleđa. Njen pištolj je bio uperen u mrtvog čoveka. Njene ruke su jedva primetno drhtale.

Ona se gotovo nasmeši. – Obično ne nosim pištolj danju, ali znala sam da ću biti s tobom.

– Je li to uvreda? ja upitah.

– Ne, – ona reče, – realnost.

Nisam mogla da se raspravljam oko toga. Sela sam na hladne kamene stepenice; kolena su mi bila slaba. Adrenalin se cedio iz mene, poput vode iz slomljene šoljice.

Brus je bi na dovratku, ledeno bleđ. – On... on je pokušao da te ubije. Njegovo lice je pucalo pred strahom.

– Prepoznaješ li ga? upitala sam.

On je samo odmahivao glavom, brzim trzavim pokretima.

– Jesi li siguran?

– Mi... mi ne... opraštamo nasilje. S mukom je progutao, glas mu je bio napukli šapat. – Ne poznajem ga.

Strah je izgledao stvarno. Možda ga nije poznavao, ali to nije značilo da mrtvi čovek nije član crkve. – Pozovi policiju, Brus.

On je samo stajao tamo, piljeći u leš.

– Pozovi policiju, u redu?

On se zapiljio u mene, zastakljenih očiju. Nisam bila sigurna da li me je čuo ili ne, ali vratio se unutra.

Roni je sela do mene, posmatrajući parking. Krv je lila niz bele stepenike u taknim mlazovima skarleta.

– Isuse, – ona prošaputa.

– Da. Još uvek sam labavo držala svoj pištolj u ruci. Izgledalo je da je opasnost gotova. Pretpostavljam da sam mogla da odložim pištolj. – Hvala što si me gurnula u stranu, – rekoh.

– Nema na čemu. Udahnula je duboko, drhtavo. – Hvala što si pucala u njega pre nego što je on pucao u mene.

– Nema na čemu. Osim toga, i ti si ga pogodila.

– Ne podsećaj me.

Pogledala sam je. – Jesi li dobro?

– Ne, ja sam potpuno i iskreno uplašena.

– Da. Naravno, sve što je Roni trebalo da uradi bilo je da se drži podalje od mene. Izgledalo je da sam ja predstavljam zonu za slobodno pucanje. Hodajuću i govoreću opasnost za svoje prijatelje i saradnike. Roni je mogla da pogine danas, i to bi bila moja krivica. Ona je bila nekoliko sekundi sporija u pucanju od mene. Tih nekoliko sekundi mogli su da je koštaju života. Naravno, da ona nije bila sa mnom ovde danas, ja sam mogla da poginem. Jedan metak u grudima, i moj pištolj mi ne bi mnogo pomogao.

Čula sam udaljeno zavijanje policijskih sirena. Moja da su bili prokleta blizu, ili je možda u pitanju bilo neko drugo ubistvo. Moguće. Da li će policija poverovati da je on bio običan fanatik koji je pokušao da ubije Dželata? Možda. Dolf to ne bi kupio.

Sunce je pritiskalo oko nas poput svetle žute plastike. Niko od nas nije rekao ni reč. Možda nije preostalo ništa da se kaže. Hvala što si mi spasla život. Nema na čemu. Šta je još moglo da se kaže?

Osećala sam se lagano i ispražnjeno, gotovo mirno. Otupelo. Mora da se približavam istini, kakva god da je. Ljudi su pokušavali da me ubiju. To je bio dobar znak. Na neki način. To je značilo da mi je poznato nešto značajno. Značajno dovoljno da bi za to vredelo ubiti. Nevolja je

bila u tome što nisam znala šta je bilo to što je trebalo da znam.

Poglavlje 35

Vratila sam se u crkvu u 8:45 te noći. Nebo je imalo bogatu purpurnu boju. Ružičasti oblaci su se protezali poput šećerne vate koju su raščupali željni klinici, a zatim je ostavili da se istopi. Prava tama je bila udaljena još nekoliko minuta. Gaulovi će već biti napolju i na svom poslu. Ali vampirima je preostalo još nekoliko otkucaja srca čekanja.

Stajala sam na stepenicima crkve, diveći se zalasku sunca. Nije ostalo ništa od krvi. Beli stepenici su bili sjajni i novi kao da se ovo popodne nije desilo. Ali ja sam pamtila. Odlučila sam da se znojim po julskoj vrućini da bih mogla sa sobom da nosim arsenal. Vindjakna je sakrivala ne samo rameni opasač i 9mm, plus ekstra municiju, nego i nož na svakoj ruci. Firestar je bio ušuškan u futroli za nošenje unutar pantalona, podešen za izvlačenje desnom rukom. Imala sam čak i nož privezan uz skočni zglob.

Naravno, ništa što sam ja nosila ne bi zaustavilo Malkolma. On je bio jedan od najmoćnijih vampira u gradu. Pošto sam videla Nikolaos i Žan-Kloda, rekla bih da se rangira kao treći. U društvu s kojim sam ga poredila, biti treći nije bilo tako loše. Zašto bih se ond suočavala s njim? Zato što nisam bila u stanju da smislim šta sledeće da uradim.

Ostavila sam pismo s detaljnim objašnjenjima o svojim sumnjama o crkvi i svim ostalima u sigurnom poštanskom boksu. Zar svako nema jedan takav? Roni je znala za njega, a postojalo je pismo na sekretarskom desku u Animators, Inc. Ono bi u ponedeljak ujutro otišlo DoIfu, ukoliko ga ja ne zaustavim.

Jedan pokušaj na moj život i ja se pretvorim u paranoika. Pa ti vidi.

Parking je bio pun. Ljudi su ulazili u crkvu u malim grupama. Neki su jednostavno dolazi peške, bez automobila. U njih sam se zagledala. Vampiri, pre punog mraka? Ali ne, to su bili samo ljudi.

Povukla sam ziper na vindjakni upola gore. Nisam želela da uznemiravam služenja pokazujući pištolj.

Mlada žena, čija je braon kosa bila gelom stilizovana tako da joj u talasu pada preko jednog oka, dodavala je plakate odmah na ulasku. Vodič za služenja, pretpostavljam. Nasmejala se i rekla, – Dobrodošla. Je li ti ovo prvi put?

Uzvratila sam joj osmeh, ljubazno, kao da ne nosim dovoljno oružja da pobijem pola članova crkvene zajednice. – Imam sastanak s Malkolmom.

Njen osmeh se nije promenio. Čak se i proširio, s rupicom s jedne strane njenih usana s ružem. Nekako, nisam verovala da joj je poznato da sam danas ubila nekoga. Ljudi nemaju običaj da mi se smeškaju kada saznaju tako nešto.

– Samo trenutak; sačekaj da pronađem nekoga da se pozabavi vratima. Otišla je mladog čoveka koga je dodirnula po ramenu. Prošaputala mu je nešto uz obraz i gurnula mu plakate u ruke.

Vratila se do mene, rukama ispravljajući haljinu boje burgundskog vina koju je nosila. – Hoćeš li da me slediš?

Učinila je da to zvuči kao pitanje. Šta bi uradila da sam ja rekla ne? Verovatno bi izgledala začuđeno. Mladi čovek je pozdravljao par koji je upravo ušao u crkvu. Čovek je nosio odelo, žena propisanu haljinu, čarape i sandale. Mogli su da uđu u moju crkvu, bilo koju crkvu. Dok sam sledila ženu dole prolazom sa strane pored sedišta, ka vratima, kratko sam pogledala par koji

je bio obučen u postmodernom pank stilu. Ili kakav god izraz da je sada uobičajen za to. Devojčina kosa je izgledala kao Frankenštajnova nevesta u roze i zelenim tonovima. Kod drugog pogleda više nisam bila sigurna. Možda je osoba sa rože i zelenom kosom bila momak. Ako je tako, devojčina kosa bila je ošišana tako blizu glave, da je ličila na čekinju.

Crkva večnog života privlačila je širok dijapazon sledbenika. Raznolikost, u tome leži uspeh. Oni su se obraćali agnosticima, ateistima, vernicima glavnih religija koji su izgubili iluzije, i onim akogi nisu mogli da odluče šta su. Crkva je bila gotovo puna, a nije još bio ni potpun mrak. Tek je trebalo da se vampiri pojave. Prošlo je mnogo vremena od kada sam videla ovako punu crkvu, osim za Uskrs, ili Božić. Praznični hrišćani. Jeza mi se popela uz kičmu.

Ovo je bila najpunija crkva u kojoj sam bila već godinama. Vampiriska crkva. Možda ubica nije bio prava opasnost. Možda je prava opasnost bila upravo ovde, u ovoj zgradi.

Odmahnula sam glavom i sledila svog vodiča kroz vrata, van crkve i pored dela za kafe okupljanje. Na stolu s belim stolnjacima su se stvarno nalazile šoljice s kafom. Tu se takođe nalazila činja s crvenkastim punčom koji je izgledao previše zlokobno da bi uopšte bio punč.

Žena reče, – Jesi li za kafu?

– Ne, hvala ti.

Nasmešila se ljubazno i otvorila mi vrata označena s Kancelarija. Ušla sam unutra. Nije bilo nikoga.

– Malkolm će ti se pridružiti čim se probudi. Ako želiš, mogu da ga sačekam s tobom. Ona je bacila kratak pogled ka vratima kada je to rekla.

– Ne bih želela da propustiš služenje. Biće mi dobro samoj.

Njen osmeh ponovo blesnu zajedno s rupicom u obrazu. – Hvala ti; sigurna sam da nećeš dugo čekati. Rekavši to, otišla je i ja sam ostala sama. Sama sa sekretarskim deskom i u kožu povezanom dnevnom planeru za Crkvu večnog života. Život je bio dobar.

Otvorila sam planer na nedelju pre prvog ubistva vampira. Brus, sekretar, imao je veoma uredan rukopis, svaki unos bio je precizan. Vreme, ime, i opis sastanka u jednoj rečenici. 10:00, Džejson MekDonald, intervju za Magazine. 9:00, sastanak za gradonačelnikom problemi oko zona. Normalna stvar za Bilija Grema od Vampirizma. Onda dva dana pre prvog ubistva stajala je notica ispisana drugačijim rukopisom. Sitnijim, ništa manje urednim. 3:00, Ned. To je bilo sve, bez prezimena, bez razloga za susret. A Brus nije zakazao sastanak. Mislim da imamo indiciju. Smiri se, moje srce.

Ned je skraćena od Edvard, kao i Tedi. Da li se Malkolm sreo s plaćenim ubicom za nemrtve? Možda. Možda i ne. Možda je to bio tajni sastanak s nekim drugim Nedom. Ili je Brus možda bio dalje od deska pa je neko drugi popunio njegovo mesto? Prošla sam kroz ostatak planera što sam brže mogla. Ništa drugo nije izgledalo neobično. Svi ostali unosi bili su ispisani Brusovim krupnim, okruglim rukopisom.

Malcolm se sreo sa Edvardom, ako je to bio Edvard, dva dana pre prve smrti. Ako je to bila istina, gde je to stavljalostvari? Sa Edvardo kao ubicom i Malkolmom koji ga za to plaća. Postojao je jedan problem u celoj toj stvari. Da je Edvard hteo da ja budem mrtva, on bi to sam uradio. Moždam se Malkolm uspaničio i poslao nekoga od svojih sledbenika da to udari? Moguće.

Sedela sam na stolici uz zid prelistavajući magazin kada su se vrata otvorila. Malkolm je bisok i gotovo bolno mršav, s krupnim, koščatim ruaka koje su pripadale mnogo mišićavijem čoveku. Njegova kratka, kovrdžava kosa je šokantno žuta poput pera češljugara. Tako izgleda plava kosa posle tri stotine godina boravka u tami.

Poslednji put kada sam videla Malkolma, izgledao mi je lepo, savršeno. Sada je bio gotovo

običan, kao Nikolaos s njenim ožiljkom. Da li mi je Žan-Klod dao sposobnost da vidim prava obličja vampira gospodara?

Malkolmovo prisustvo ispunilo je malu prostoriju poput nevidljive vode, ledeći i peckajući po mojoj koži, duboke do kolena i sve dublje. Dajte mu još devetsto godina i možda će moći da se meri s Nikolaos. Naravno, ja neću biti u okolini da proverim svoju malu teoriju.

Ustala sam i on je ušetao u prostoriju. Bio je obučen skromno, u tamnoplavo odelo, bledu plavu košulju, s plavom svilenom kravatom. Bleda košulja je činila da mu oči izgledaju poput jaja crvendaća. Nasmehio se sa svog uglastog lica, sijajući na mene. Nije pokušavao da mi zamagli um. Malkolm je veoma dobar u odupiranju toj potrebi. Ceo njegov kredibilitet zasnivao se na činjenici da ne vara.

– Miss Blejk, drago mi je da vas vidim. Nije mi ponudio da se rukujemo; znao je bolje od toga. – Brus mi je ostavio vrlo zbunjujuću poruku. Nešto o ubistvima vampira? Glas mu je bio dubok i umirujući, poput okeana.

– Rekla sam Brusu da imam dokaz da je vaša crkva umešana u ubistva vampira.

– Imate li ih?

– Da. Verovala sam u to. Ako se sreo sa Edvardom, ja sam imala svog ubicu.

– Hmmm, govorite istinu. Pa ipak, ja znam da to nije istina. Njegov glas se kotrljao oko mene, topao, pun, moćan.

Odmahnula sam glavom. – Varate, Malkolme, uporebljavate svoje moći da biste prodrli u moj um. Cccc, cccc.

Slegnuo je ramenima, s rukama otvorenim uz svoje telo. – Ja kontrolišem svoju crkvu, Miss Blejk. Oni ne bi učinili ono za šta ih vi optužujete.

– Upali su na zabavu nastranih prošle noći s palicama. Oni su povredili ljude. Taj deo sam nagađala.

On se namršti. – Postoji mala frakcija naših sledbenika koja nastaje, ali kroz legalne kanale. To sam rekao svojim sledbenicima.

– Ali, da li ih kažnjavate kada vas ne poslušaju? upitah.

– Ja nisam policajac, ili sveštenik, da ispostavljam kazne. Oni nisu deca. Imaju svoje sopstvene umove.

– Kladim se da imaju.

– A šta bi to trebalo da znači? on upita.

– To znači, Malkolme, da ste vi vampir gospodar. Niko od njih ne može da vam se suprotstavi. Učiniće bilo šta što tražite od njih.

– Ne upotrebljavam svoje umne moći na članovima svoje crkve.

Odmahnula sam glavom. Njegova moć tekla je preko mojih ruku poput hladnog talasa. A on se čak nije ni trudio. To je bilo obično presipanje. Da li je bio svestan toga što radi? Da li je to stvarno moglo da bude slučajno?

– Imali ste sastanak dva dana pre prvog ubistva.

Nasmehio se, pažljivo da ne pokaže očnjake. – Imam mnogo sastanaka.

– Znam, stvarno ste popularni, ali ovog sastanka ćete se setiti. Unajmili ste plaćenog ubicu da ubije vampire. Posmatrala sam mu lice, ali je bio suviše dobar. U očima mu se pojavilo svetlucanje, možda nelagodnost; onda je to nestalo, i zamenila ju je svetlucava plavoooka samouverenost.

– Miss Blejk, zašto me gledate u oči?

Slegnula sam ramenima. – Ako ne pokušavate da me opčarate, to je bezbedno.

– To sam pokušavao da vas ubedim u više navrata, ali vi ste uvek igrali... na sigurno. Sada

gledate u mene; zašto? Pohitao je ka meni, brzo, gotovo mrlja od pokreta. Moj pištolj je bio u ruci, bez potrebe da razmišljam. Instinkt.

– Moj, – on reče.

Ja sam jednostavno nastavila da ga posmatram, potpuno voljna da ispalim metak u njegove grudi ako mi se približi još jedan korak.

– Vi nosite bar prvi znak, Miss Blejk. Neki vampir gospodar vas je dodirnuo. Ko?

Ispustila sam dah u dugačkom uzdahnu. Dotle nisam ni shvatala da sam ga zadržavala. – To je dugačka priča.

– Verujem vas. Iznenada je ponovo stajao u blizini vrata, kao da se nikada nije ni pomerio. Prokletstvo, bio je dobar.

– Unajmili ste čoveka da ubije nastrane vampire, – ja rekoh.

– Ne, – on reče, – Nisam.

Uvek je nervirajuće kada nego izgleda tako proketo blasé dok držite pištolj uperen u njega. – Unajmili ste ubicu.

On slegnu ramenima. Nasmeši se. – Ne očekujete stvarno da učinim bilo šta nego da to poreknem, zar ne?

– Pretpostavljam da je tako. Dođavola, mogla sam i da upitam. – Da li je vaša crkva na bilo koji način povezana s ubistvima vampira?

Gotovo se nasmejao. Ne krivim ga. Niko u svojoj zdravoj pameti ne bi odgovorio sa da, ali ponekad možete da saznate stvari iz načina na koji osoba nešto poriče. Izbor laži može da pomogne koliko i istina.

– Ne, Miss Blejk.

– Ali ste unajmili ubicu. To sam rekla kao izjavu.

Osmeh je ispario s njegovog lica, greška. Piljio je u mene, dok je njegovo prisustvo puzalo po mojoj koži poput insekata. – Miss Blejk, verujem da je vreme da odete.

– Čovek je danas pokušao da me ubije.

– To teško da je moja krivica.

– Imao je dva traga od ujeda na svom vratu.

Ponovo to svetlucanje u njegovim očima. Nelagodnost? Možda.

– Čekao me je ispred vaše crkve. Bila sam prinuđena da ga ubijem na vašim stepenicama. Mala laž, ali nisam htela da Roni bude dalje umešana.

Sada se mrštio, nit besa poput vreline je zatekla po prostoriji. – To mi nije poznato, Miss Blejk. Istražiću o čemu se radi.

Spustila sam pištolj ali ga nisam sklonila. Postoji tek ograničeno vreme u kome možete nekoga da držite na nišanu. Ako se ne plaše, i ukoliko ne pokazuju nameru da vas povrede, a vi nećete da ih upucate, to postaje prilično luckasto. – Ne budite suviše oštri prema Brusu. On se ne snalazi dobro u blizini nasilja.

Malkolm se ispravio, cimnuvši svoj sako. Nervozan pokret? O, momče. Pogodila sam ga u živac.

– Istražiću to, Miss Blejk. Ukoliko je u pitanju bio član naše crkve, dugujemo vam ogromno izvinjenje.

Posmatrala sam ga minut. Šta sam mogla da kažem na to? Hvala vam? Nekako mi nije izgledalo odgovarajuće. – Znam da ste unajmili ubicu, Malkolme. To nije baš dobar publicitet za vašu crkvu. Mislim da vi stojite iza ubistava vampira. Vaše ruke možda nisu prosule krv, ali je to učinjeno uz vaš pristanak.

– Idite sada, molim vas, Miss Blejk. Otvorio je vrata dok je to izgovarao

Prošla sam kroz njih, još uvek s pištoljem u ruci. – Svakako. Idem, ali neću otići.

Gledao je dole ka meni, ljutitim očima. – Zna li šta znači biti obeležen od strane vampira gospodara?

Razmišljala sam minut i nisam bila sigurna šta da mu odgovorim. Istinu. – Ne.

Nasmešio se i to je bio tako leden osmeh da vam zamrzne srce. – Naučićete, Miss Blejk. Ako vam to postane neizdrživo, setite se da je crkva tu da pomogne. Zatvorio mi je vrata u lice. Meko.

Zurila sam u vrata. – Šta je to trebalo da znači? prošaputala sam. Niko mi nije odgovorio.

Odložila sam pištolj i primetila mala vrata sa oznakom Izlaz. Upotrebila sam ih. Crkva je bila meko osvetljena, možda svećama. Glasovi su se uzdizali u noćnom vazduhu, pevajući. Nisam raspoznavala reči. Melodija je bila *Bringing in the Sheaves*. Uхватила sam frazu: Mi ćemo živeti zauvek, nikada više nećemo umreti.

Požurila sam do auta i pokušala da ne slušam tu pesmu. Bilo je nečega zastrašujućeg kod svih tih glasova koji su se uzdizali ka nebu obožavajući... šta? Sebe? Većitu mladost? Krv? Još jedno pitanje na koje nisam imala odgovor.

Edvard je bio moj ubica. Pitanje je bilo, da li mogu da ga predam Nikolaos? Da li sam mogla da predam ljudsko biće čudovištima, čak i da bih spasla sebe? Još jedno pitanje na koje nisam imala odgovor. Pre dva dana bih rekla ne. Sada jednostavno nisam znala.

Poglavlje 36

Nisam želela da se vratim u svoj stan. Edvard će doći noćas. Da mu kažem gde Nikolaos spava u toku dana ili će tu informaciju iznuditi od mene. Dovoljno komplikovano. Sada, ja sam mislila da je on moj ubica. Vrlo komplikovano.

Najbolja stvar koju sam mogla da smislim bilo je da ga izbegavam. To neće uspevati zauvek, ali možda ću imati iznenadni blesak inspiracije i sve shvatiti. U redu, nije bilo mnogo šanse za tako nešto, ali čovek uvek može da se nada.

Možda će Roni imati poruku za mene. Nešto što može da mi pomogne. Bog zna da mi je bila potrebna sva pomoć do koje mogu da dođem. Zaustavila sam auto ispred servisne stanice kokja je ispred sebe imala govornicu. Kod kuće imam jednu od onih haj-the telefonskih sekretarica koje omogućavaju saslušavanje poruka a da ne morate da dođete kući zbog toga. Možda bih noćas mogla da izbegnem Edvarda ako prespavam u hotelu. Uzdah. Da sam imala bilo kakav čvrst dokaz u tom trenutku, pozvala bih policiju.

Čula sam zujanje trake i klik; onda, – Anita, ovde je Vili, uhvatili su Filipa. Momka s kojim si bila. Povređuju gu, strašno! Moraš da dođeš- Telefon je iznenanda bio mrtav. Kao da ga je neko isekao.

Stomak mi se zategao. Druga poruka se pojavla. – Ovde je znaš već ko. Čula si Vilijevu poruku. Dođi po svoje, animatoru. Ne moram stvarno da pretim tvom lepom ljubavniku, zar ne? Nikolaosin smeh je ispuni telefon, 's laughter filled the phone, hrapav i udaljen zbog trake.

Čuo se glasan klik i Edvardov glas je došao preko telefona. – Anita, reci mi gde si. Mogu da ti pomognem.

– Ubiće Filipa, – rekla sam. – Osim toga, ti nisi na mojoj strani, seti se.

– Ja sam najbliže savezniku što imaš.

– Onda neka mi je Bog u pomoći. Zalupila sam mu slušalilcu. Filip je prošle noći pokušao da me odbrani. Sada je plaćao za to. Povicala sam, – Prokletstvo!

Čovek koji je punio benzin piljio je u mene.

– Šta gledaš? I to sam se gotovo prodrala. Spustio je oči i potpuno se koncentrisao na punjenje svog rezervoara benzinom.

Sela sam za volan svog automobila i tako otala nekoliko minuta. Bila sam besa, drhtala sam. Osećala sam napetost u svojim zubima. Prokletstvo. Prokletstvo! Bila sam suviše besna da bih vozila. Filipu ne bi pomoglo ako bih usput doživela saobraćajnu nesreću.

Pokušavala sam da uzimam duboke udisaje vazduha. Nije pomagalo. Okrenula sam ključ za paljenje. – Nema ubrzavanja, ne mogu da dozvolim da me zaustavi policija. Samo polako, Anita, samo polako. Povremeno razgovaram sama sa sobom. Dajem sebi veoma dobre save. Ponekad ih čak i prihvatim.

Ubacila sam auto u brzinu i izvezla ga na put – pažljivo. Bes mi je jahao na leđima i ramenima i vratu. Grabila sam volan suviše čvrsto i shvatila da mi ruke nisu potpuno izlečene. Mali oštri ubodi bola, ali nedovoljni. Nije bilo dovoljno bola na celom svetu da bih se oslobodila besa

Filipa su povređivali zbog mene. Baš kao Ketrin i Roni. Ne više. Ne prokleta više. Nameravala sam da odem po Filipa, da ga spasem na bilo koji mogući način; onda ću celu prokletu stvar predati policiji. Bez dokaza, da, bez bilo čega za podržim priču. Nameravala sam da kauciram izlazak pre nego što više ljudi bude povređeno.

Bes je bio gotovo dovoljno jak da prikrije strah koji je ležao iza njega. Ako je Nikolaos mučila Filipa zbog prošle noći, neće biti suviše srećna ni u vezi mene. Nameravala sam da siđem onim stepenicama u leglo gospodara, noću. Nije izgledalo preterano pametno posmatrano na taj način.

Bes je bledeo u plimi hladnog straha koji mi je ježio kožu. – Ne! Neću otići tamo uplašena. Držala sam se za svoj bes svime što sam imala. Ovo je bilo najbliže što sam se približila mržnji, za mnogo vremena. Mržnja, e to je emocija koja će vam rasuti toplotu po telu.

Najviše mržnji je bazirano na strahu, na jedan ili na drugi način. Da. Uvila sam se u bes, sa primesom mržnje, a na dnu svega toga bio je ledeni centar čistog straha.

Poglavlje 37

Cirkus prokletih smešten je u starom skladištu. Njegovo ime ispisano je preko krova obojenim svetlima. Ogromne figure klovnova plešu oko reči u smrznutoj pantomimi. Ako veoma pažljivo pogledate klovнове, primetićete da imaju izražene ocnjake. Ali samo ako vrlo pažljivo posmatrate.

Sa strana zgrade nalaze se na žicu okačeni prostrani plastični znakovi, poput staromodnih oznaka za sporedne predstave. Jedan baner pokazuje čoveka koga bese; Smrt prkosi grofu Alkortu, – piše na njemu. Zombiji puze iz grobova na jednoj slici; Posmatrajte mrtve kako se podižu iz svojih grobova. Veoma loš crtež pokazuje čoveka na pola puta između vučjeg i čovečjeg oblička, Fabijan, vukodlak. Postoje i drugi znakovi. Druge atrakcije. Nijedna od njih ne izgleda kompletno.

Osudujuća zadovoljstva se bave tankom linijom između zadovoljstva i sadizma. Cirkus prelazi preko granice i pada direktno u ambis.

A ja idem unutra. Oh, zadovoljstva jutra.

Buka vas udara još kod vrata. Eksplozija karnevalske muzike, guranje i podgurkivanje gomile, komešanje stotina ljudi. Svetlost se prosipa i vrišti u stotni različitih boja, a svaka je

drečava, sve garantuju da privlače pažnju, ili čine da izgubite ručak. Naravno, možda su to samo moji živci.

Miris je formiran od šećerne vate, kobasica s kukuruznim prelivom, cimetnog mirisa slonovskih ušiju, a ispod svega toga je zagušljivi uznemirujući miris. Krv miriše poput slatkih bakarnih penija, i taj miris se meša sa svim. Većina ljudi ne prepoznaje taj miris. Ali u vazduhu postoji još jedan miris, ne samo krvi, već nasilja. Naravno, nasilje nema miris. Pa ipak, uvek ovde, tu je – nešto. Najtanji nagoveštaj dugo zatvorenih prostorija i tkanine koja truli.

Nikada pre nisam bila ovde, sem policijskim poslom. Šta ne bih dala za par uniformi u ovom trenutku.

Gomila se razmakla poput vode ispred broda. Vinter, Gospodin Mišićavi, kretao se kroz ljude, a oni su mu se instinktivno sklanjali s puta. I ja bih mu se sklonila s puta, takođe, ali nisam mislila da imam bilo kakvu šansu.

Vinter je nosio standardnu uniformu snagatora. Imala je lažne zebra pruge na beloј pozadini i ostavljala najveći deo njegovog gornjeg dela otkrivenim. Noge su mu bile u prugastim uskim bermudama koje su mu stajale kao druga koža bile su napregnute i žilave. Njegov nenapregnuti biceps imao je veći obim od obe moje ruke. Stao je ispred mene nadvisujući me poput tornja i vrlo svestan toga.

– Je li cela tvoja porodica obsceno visoka, ili si samo ti u pitanju? ja upitah.

Namrštio se, sužavajući oči. Mislim da nije ukapirao. Pa, dobro. – Sledi me, – on reče. S tim se okrenuo i otišao nazad kroz gomilu.

Pretpostavljam da je trebalo da ga sledim kao dobra mala devoјčica. Sranje. Prostrani plavi šator zauzimao je jedan ugao skladišta. Ljudi su stajali u red, pokazujući karte. Čovek je zvao prodornim glasom, – Gotovo je vreme za predstavu, narode. Pokažite svoje karte i uđite. Vidite obešenog čoveka. Grof Alkort će biti pogubljen pred vašim očima.

Zastala sam da slušam. Vinter nije čekao. Na sreću, njegova široka, bela leđa nisu se stapala s gomilom. Morala sam da trčkaram da bih ga sustigla. Mrzim kada to moram da radim. Čini da se osećam poput deteta koje trči za odraslim. Ako je nešto trčanja najgore što ću vereras iskusiti, stvari bi bile perfektnе.

Tu je bio Ferisov točak u punoj veličini (panorama), njegov svetleći vrh gotovo je dodirvao tavanicu. Čovek koji je držao bejbol palicu pruži je ka meni. – Okušaj sreću, mala damo.

Ignorisala sam ga. Mrzim kada me zovu malom damo. Bacila sam pogled na nagrade koje je bilo moguće osvojiti. One su se protezale od punjenih životinja do ružnih lutaka. Punjene igračke su većinom bile predatori: meki plišani panteri, medvedi veličine male dece, tačkaste zmije i džinovski krznени zubati slepi miševi.

Ćelavi čovek s belom klovnovskom šminkom prodavao je karte za lavirint s ogledalima. Zurio je u decu dok su ulazila u staklenu kuću. Gotovo da sam mogla da osetim težinu njegovih očiju na njihovim leđima, kao da će zapamtiti svaku liniju njihovih malih tela. Ništa me ne bi nateralo da prođem pored njega u tu svetlucavu reku stakla.

Kuća smeha bila je sledeća, još klovnova i vriske, snažno šibanje vazduha. Metalni pločnik vodio je u njenu dubinu krivudav i isavijan. Mali dečak je gotovo pao. Njegova majka ga je povukla na noge. Zašto bi bilo koji roditelj ovamo doveo svoje dete, na ovo zastrašujuće mesto?

Čak je postojala i ukleta kuća; to je bilo gotovo smešno. Na neki način neukusno, ako me pitate. Celo prokleta mesto bilo je kuća strave.

Vinter je zastao ispred malih vrata koja su vodila u zadnji deo. Mrštio se na mene, masivne ruke su se gotovo prekrštale preko jednako masivnih grudi. Ruke mu se nisu prekrštale kako treba, imao je suviše mišića za to, ali se trudio.

Otvorio je vrata. Ušla sam unutra. Visoki, ćelavi čovek koji je bio s Nikolaos prvi put stajao je uz zid, u stanju pripravnosti. Njegovo muški lepo, usko lice, oči koje su bile veoma istaknute jer nije imao kose i nije bilo mnogo toga u šta da se gleda, posmatrao me je na način na koji učitelji u osnovnoj školi posmatraju nevaljalu decu. Moraš da budeš kažnjena mlada damo. Ali šta sam pogrešno uradila?

Čovekov glas je bio dubok, s bledo britanskim akcentom, kulturnan, ali ljudski. – Pretraži je za oružja per nego što siđemo.

Vinter klimnu glavom. Što da priča kada i pokreti obavljaju posao? Njegove velike ruke podigle su moju jaknu i uzele pištolj. Gurnuo je jedno rame tako da sam se okrenula. Pronašao je i drugi pištolj, takođe. Da li sam se stvarno nadala da će mi dopustiti da zadržim oružje? Da, pretpostavljam da jesam. Baš sam glupa.

– Proveri da li ima noževe na rukama.

Prokletstvo.

Vinter zagrabi rukave moje jakne kao da namerava da ih pokida. – Sačekaj, molim te. Jednostavno ću skinuti jaknu. Možeš da je pretražiš takođe, ako hoćeš.

Vinter je uzeo noževe s mojih ruku. Ćelavi čovek je pretražio moju jaknu da proveri ima li prikrivenog oružja. Nije pronašao nijedno. Vinter je potapšao moje noge nadole, ali ne dobro. Promašio je nož koji mi je bio prikačen uz zglob. Imala sam jedno oružje, a oni nisu znali za njega. Poen za mene.

Dole niz dugačke stepenice i u praznu sobu s prestolom. Možda se to videlo na mom licu, jer je čovek rekao, – Gospodarica nas čeka s tvojim prijateljem.

Čovek je predvodio naš silazak niz stepenice. Vinter je išao poslednji. Možda su mislili da ću pokušati proboj. Da baš. Kuda bih otišla?

Zastali su kod tamnice. Kako li sam znala da će to uraditi? Ćelavi čovek je dva puta pokucao na vrata, ne suviše jako, ne suviše meko.

Sledila je tišina; onda je svetli, visoki smeh doplutao iz unutrašnjosti. Taj zvuk mi je gmizao po koži. Nisam želela da ponovo vidim Nikolaos. Nisam želela da ponovo budem u ćeliji. Želela sam da idem kući.

Vrata se otvoriše. Valentin mahnu rukom. – Uđite, uđite. Nosio je srebrnu masku ovog puta. Pramen njegove kestenjaste kose bio je zaglavljnjen na čelu maske, lepljiv od krvi.

Srce mi je dobovalo u grlu. Filipe, da li si živ? To je bilo sve što sam mogla da učinim a da ne povičem.

Valentin je stao uz vrata kao da čeka da prođem. Pogledala sam u bezimenog ćelavog čoveka. Lice mu je bilo nečitljivo. On mi rukom pokaza da prođem ispred njega. Šta sam drugo mogla? Ušla sam.

Ono što sam videla zaustavilo me je na vrhu stepeništa. Nisam mogla da pođem dalje. Nisam mogla. Obri je stajao uz udaljeni zid cereći se na mene. Njegova kosa bila je još uvek zlatasta; njegovo lice bestijalno. Nikolaos je stajala u haljini od tekućeg belila koja je činila da joj koža izgleda poput krede, njenu kosu pamučno belom. Bila je poprskana krvlju, kao da je neko uzeo penkalo s crvenim mastilom i isprskao je.

Njene sivoplave oči piljile su u mene. Ponovo se nasmejala, bogao i čisto i zlo. Nisam imala drugu reč za to. Zlo. Pomilovala je belom, krvlju poprskanom rukom po Filipovim golim grudima. Vrhom prsta je zaokružila oko njegove bradavice, i nasmejala se.

On je bio prikovan za zid kod zglobova ruku i nogu. Njegova duga, braon kosa pala je unapred, sakrivajući jedno oko. Njegovo mišićavo telo bilo je prekriveno ujedima. Krv je lila niz njegovu preplanulu kožu u grimiznim linijama. Zurio je u mene tim jednim, smeđim okom, dok

je drugo bilo zaklonjeno kosomk. Očaj. Znao je da je doveden ovamo da bi umro ovako, i nije postojala prokleta stvar koju je mogao da učini protiv toga. Ali postojalo je nešto što sam ja mogla da učinim. Moralo je da postoji. Bože, molim te da postoji!

Čovek mi je dodirnuo rame i ja sam poskočila. Vampiri su se nasmejali. Čovek nije. Sišla sam niz stepenice i stala nekoliko stopa ispred Filipa. On nije hteo da me pogleda.

Nikolaos dodirnu njegovu golu butinu i pređe prstima preko nje. Njegovo telo se zateže, šake zgrčiše u pesnice.

– Oh, baš smo se lepo zabavljali s ovim tvojim ljubavnikom, – Nikolaos reče. Njen glas bio je sladak kao i uvek. Inkarnacija devojčice neveste. Kučka.

– On mi nije ljubavnik.

Ona ispući svoju donju usnu. – Sada, Ajita, nema laganja. To nije zabavno. Žustro je pošla ka meni, uski kukovi su joj se ljuljali po nekom unutrašnjem plesu. Pružila je ruku ka meni i ja sam se povukla, udarivši o Vintera. – Animatoru, animatoru, – ona reče. – Kada ćeš naučiti da ne možeš da se boriš sa mnom?

Nisam verovala da želi da se raspravljam s njom, pa nisam.

Ponovo je pošla ka meni, jednom krvavom, delikatnom rukom. – Vinter može da te drži, ako ti se tako više dopada.

Stoj mirno, ili ćemo te mi držati. Sjani izbori. Ostala sam na mestu. Posmatrala sam te blede prste kako lebde ka mom licu. Zabila sam nokte u dlanove. Neću se pomeriti od nje. Neću se pomeriti. Njeni prsti su mi dodirnuli čelo, i ja sam osetila hladnu vlažnost krvi. Razmazala ju je po mojim slepoočnicama i prešla prstima preko moje donje usne. Mislim da sam prestala da dišem.

– Polži usne, – ona reče.

– Ne, – ja rekoh.

– Oh, baš si tvrdoglava. Je li ti Žan-Klod dao ovakvu hrabrost?

– O čemu dođavola govoriš?

Njene oči potamneše, lice joj se naoblači. – Ne glumi lukavost, Anita. Ne priliči ti. Glas joj je iznenada zvučao odraslo, dovoljno vrelo da oprži. – Ja znam tvoju malu tajnu.

– Ne znam o čemu pričaš, – rekoh, a tako sam i mislila. Nisam razumela bes.

– Ako hoćeš, možemo da se poigravamo još neko vreme. Iznenada je stajala pored Filipa, a ja nisam videla da se pokrenula. – Da li te to iznenađuje, Anita? Ja sam još uvek gospodar ovog grada. Imam moći o kojima ti i tvoj gospodar nikada niste ni sanjali.

Moj gospodar? O čemu je dođavola pričala? Ja nisam imala nikakvog gospodara.

Protrljala je ruke sa strane njegovih grudi, preko njegovih rebara. Ruka joj obrisa krv da bi pokazala kožu glatku i netaknutu. Stajala je ispred njega i nije mu dostizala do ključne kosti. Filip je zatvorio oči. Njena glava se izvi unazad, očnjaci zasvetlucaše, usne joj se povukaše unazad u keženje.

– Ne. Zakoračila sam ka njima. Vinterove ruke se spustiše na moja ramena. On odmahnu glavom, polako i pažljivo. Ja nisam smela da se mešam.

Zabila je očnjake u njegov bok. Celo telo mu se ukočilo, vrat izvio, ruke trgle u lancima

– Ostavi ga na miru! Zabila sam lakat u Vinterov stomak. On jeknu, a njegovi prsti se zakopaše u moja ramena sve dok nisam poželela da vrisnem. Njegove ruke se obmotaše oko mene, držao me je čvrsto uz svoje grudi, ne dozvoljavajući mi nikakav pokret.

Ona podiže lice s Filipove kože. Krv je curila niz njenu bradu. Ona obliznu usne maleim ružičastim jezikom. – Ironično, – ona reče glasom godinama starijim nego što će njeno telo ikada biti. – Poslala sam Filipa da te zavede. Umesto toga, ti si zavela njega.

– Mi nismo ljubavnici. Osećala sam se smešno s Vinterovim rukama koje su me drobile o njegove grudi.

– Negiranje neće pomoći nikome od vas, – ona reče.

– Šta će nam pomoći? ja upitah.

Ona mahnu rukom i Vinter me pusti. Otkoračila sam od njega, van domašaja. To me je stavljalo bliže Nikolaos, što možda i nije bio napredak.

– Hajde da razgovaramo o tvojoj budućnosti, Anita. Ona poče da korača uz stepenike. – I o budućnosti tvog ljubavnika.

Pretpostavljala sam da misli na Filipa, i nisam je ispravila. Bezimeni čovek mi mahnu da je pratim uz stepenice. Obri se približio Filipu. Oni će ostati sami zajedno. To nije bilo prihvatljivo.

– Nikolaos, molim te.

Možda je to bilo molim te. Okrenula se. – Da, – ona reče.

– Mogu li da te zamolim dve stvari?

Smešila mi se, zabavljena sa mnom. Zabavlenost odraslog s detetom koje je upravo upotrebilo novu reč. Nije me bilo briga šta misli o meni sve dok je radila ono što želim. – Možeš da me zamoliš, – ona reče.

– Da kada pođemo, svi vampiri napuste ovu prostoriju. Još uvek me je gledala smešeći se, što je bilo dobro. – I da mi bude dozvoljeno da porazgovaram s Filipom nasamo.

Nasmejala se, visoko i divlje, vibrafon u olujnom vetru. – Smela si, smrtnice. To ti priznajem. Počinjem da uviđam šta Žan-Klod vidi u tebi.

Pustila sam komentar da prođe jer sam osećala kao da mi nedostaje deo značenja. – Mogu li da dobijem što sam te zamolila, molim te?

– Nazovi me gospodaricom, i moći ćeš.

Progutala sam i to je zvučalo glasno u iznenadnoj tišini. – Molim te. . . gospodarice. Vidite, nisam se udavila od te reči nakon svega.

– Veoma dobro, animatoru, čak veoma dobro. Bez potrebe da im se nešto kaže, Valentin i Obri se popeše uz stepenice i izađoše. Nisu se čak ni bunili. To je samo za sebe bilo zastrašujuće.

– Ostaviću Burčarda na vrhu stepeništa. On ima ljudski sluh. Ako budete šaputali, neće uopšte biti u stanju da vas čuje.

– Burčarda? ja upitah.

– Da, animatoru, Burčarda, mog ljudskog slugu. Zurila je u mene kao da je to nešto značajno. Izgleda da joj moj izraz lica nije bio po volji. Namrštila se. Onda se iznenada okrenula, ljuljajući bele suknje. Vinter ju je sledio kao poslušno kućence na steroidima.

Burčard, jednom bezimeni čovek, zauzeo je mesto ispred zatvorenih vrata. Gledao je pravo ispred sebe, ne u nas. Privatnost, ili najbliže što ćemo od nje dobiti.

Prišla sam Filipu i on još uvek nije hteo da me pogleda. Njegova gusta, smeđa kosa ponašala se kao zavesa između nas. – Filipe, šta se dogodilo?

Njegov glas je bio zlostavljeni šapat, vrištanje to ume da napravi od glasa. Morala sam da stojim na vrhovima prstiju i da ga gotovo dodirnem svojim telom da bih ga čula. Osuđujuća zadovoljstva; odveli su me odande.

– Zar Robert nije pokušao da ih spreči? Iz nekog razloga to mi je izgledalo važno. Roberta sam srela samo jednom, ali deo mene je bio ljut što nije zaštitio Filipa. On je bio odgovoran za sve stvari dok je Žan-Klod bio odsutan. Filip je bio jedna od tih stvari.

– Nije bio dovoljno jak.

Izgubila sam ravnotežu i bila sam prinuđena da se zadržim, prislonivši dlanove na njegove

uništene grudi. Trgla sam se unazad, držeći ruke dalje od sebe, krvave.

Filip zatvori oči i nasloni glavu nazad na zid. Grlo mu je s mukom radilo dok je gutao. Na vratu je imao dva sveža ujeda. Nameravali su da puste da iskrvari do smrti ukoliko se u međuvremenu neko ne zanese.

Spusti je glavu i pokušao da me pogleda, ali mu se kosa prelila preko oba oka. Obrisala sam krv o farmerke i vratila se da stojim na vrhovima prstiju pored njega. Sklonila sam mu kosu iz očiju, ali se ona ponovo prelila napred. To je počinjalo da me nervira. Pročešljala sam mu prstima kroz kosu sve dok nije ostala van njegovog lica. Kosa mu je bila mekša nego što je izgledala, gusta i topla od vreline njegovog tela.

Gotovo se nasmešio. Glas mu se prekidao dok je šaputao, – Pre nekoliko meseci, platio bih za nešto ovako.

Zurila sam u njega, onda sam shvatila da pokušava da se našali. Bože. Grlo mi se steglo.

Burčard reče, – Vreme je da pođemo.

Posmatrala sam Filipove oči, savršeno smeđe, svetlost baklji je u njima svetlela poput crnih ogleдалa. – Neću te ostaviti ovde, Filipe.

Njegove oči su preletele do čoveka na vrhu stepenica, i nazad ka meni. Strah se vratio na njegovo lice, mlado, bespomoćno. – Vidimo se kasnije, – on reče.

Otkoračila sam od njega. – Možeš da računaš na to.

– Nije pametno ostaviti je da čeka, – Burčard reče.

Verovatno je bio u pravu. Filip i ja smo se gledali još pregršt trenutaka. Puls u njegovom grlu je skakao ispod kože kao da pokušava da pobegne. Grlo me je bolelo; grudi su mi se stegle. Svetlost baklji je svetlucala u mom vidokrugu samo sekund. Okrenula sam se i pošla uz stepenice. Mi čvrste-poput-zakivaka ubice vampira ne plačemo. U najmanju ruku, nikada javno. U najmanju ruku, nikada kada to možemo da sprečimo.

Burčard mi je pridržao otvorena vrata. Bacila sam kratak pogled ka Filipu i mahnula, kao idiot. Posmatrao me je kako odlazim, s očima iznenada prevelikim za lice, poput deteta koje posmatra roditelje koji napuštaju sobu pre nego što su sva čudovišta otišla.

Morala sam da ga ostavim tako – samog, bespomoćnog. Bože pomoz mi.

Poglavlje 38

Nikolaos je sedela u svojoj izrezbarenoj drvenoj stolici, majušna stopala su joj se ljuljala iznad tla. Ljupko.

Obri se oslonio na zid, prelazio je jezikom preko usana, skupljajući poslednje ostatke krvi s njih. Valentin je stajao pored njega vrlo mirno, piljeći u mene.

Vinter je stajao pored mene. Zatvorska straža.

Burčard ode da bi stao pored Nikolaos, s jednom rukom na naslonu njene stolice.

– Šta je, animatoru, nema šala? Nikolaos upita. Glas joj je još uvek bio odrasla varijanta. Kao da je imala dva glasa i mogla da ih promeni pritiskom na dugme.

Odmahnula sam glavom. Nisam baš bila raspoložena za smejanje.

– Jesmo li ti slomili duht? Uzeli ti borbenost?

Piljila sam u nju. Bes je plamteo kroz mene poput vrelih talasa. – Šta hoćeš, Nikolaos?

– Oh, to je već mnogo bolje. Njen glas se podiže i spusti, kikotanje male devojčice na kraju svake reči. Možda mi se nikada više deca neće dopadati.

– Žan-Klod bi trebalo da postaje sve slabiji unutar svog kovčega. Da bude izgladneo, umesto

toga on je jak i dobro nahranjen. Kako je to moguće?

Nisam imala ni najblažu ideju, zato sam ćutala. Možda je pitanje bilo retoričko?

Nije bilo. – Odgovori mi, A-n-i-t-a. Razvukla je moje ime, odgirajući svaki zvuk.

– Ne znam.

– Oh, ali znaš.

Nisam znala, ali ona nije htela da mi veruje. – Zašto povređuješ Filipa?

– Potrebno je da nauči lekciju posle prošle noći.

– Zato što ti se usprotivio? ja upitah.

– Da, – ona reče, – zato što mi se usprotivio. Iskočila je iz stolice i zatapkala ka meni. Napravila je mali okret tako da je bela haljina zaigrala oko nje. Ona je prokleta doskakutala do mene, smešeći se. – I zato što sam ljuta na tebe. Mučim tvog ljubavnika, pa možda neću mučiti tebe. I možda će ti ova demonstracija dati svežu inicijativu da pronadeš ubicu vampira. Njeno lepo malo lice se okrenulo ka meni, blede oči su joj svetlele humorom. Bila je dobra..

Teško sam progutala i postavila pitanje koje sam morala da postavim, – Zašto si ljuta na mene?

Zabacila je glavu na jednu stranu. Da nije bila poprskana krvlju, to bi izgledalo sasvim ljupko.

– Da li je moguće da ne znaš? Okrenula se ponovo ka Burčardu. – Šta ti misliš, prijatelju moj? Da li je u pitanju neznanje?

On ispravi ramena i reče, – Verujem da je to moguće.

– Oh, Žan-Klod je bio veoma nevaljao dečko. Da tek tako da drugi znak smrtniku koji čak i ne sumnja u to.

Stajala sam veoma mirno. Sećala sam se plavih, plamenih očiju na stepeništu, i Žan-Klodovog glasa u svojoj glavi. U redu, to mi je bilo sumnjivo, ali i dalje nisam razumela šta to znači. – Šta drugi znak znači?

Obliznula je usne, meko poput mačeta. – Da li da joj objasnimo, Burčard? Da li da joj kažemo ono šta znamo?

– Ako stvarno ne zna, gospodarice, moramo da je prosvetlimo, – on reče.

– Da, – ona reče i dolebdje nazad do stolice. – Burčard, reci joj koliko imaš godina.

– Ja imam šesto tri godine starosti.

Piljila sam u njegovo glatko lice i odmahnula glavom. – Ali ti si čovek, nisi vampir.

– Dat mi je četvrti znak i ja ću živeti onoliko koliko sam potreban svojoj gospodarici.

– Ne, Žan-Klod mi to ne bi uradio, – a rekoh.

Nikolaos načini mali pokret sleganja uz pomoć ruku. – Pritisla sam ga žestoko. Znala sam za prvi znak koji ti je dao da bi te izlečio. Pretpostavljam da je bio očajan da spase i samog sebe.

Setila sam se eha njegovog glasa u svojoj glavi. – Žao mi je. Nisam imao izbora. Proklet bio, uvek postoje izbori. – Svake noći je u mojim snovima. Šta to znači?

– On komunicira s tobom, animatoru. S trećim znakom će doći mnogo direktniji kontakt.

Odmahnula sam glavom. – Ne.

– Šta ne, animatoru? Ne trećoi znak, ili ne, ne veruješ nam? ona upita.

– Ne želim da budem bilo čiji sluga.

– Jesi li jela više nego što je uobičajeno? ona upita.

Pitanje je bilo tako čudno da sam minut samo piljila, onda sam se setila. – Da. Je li to važno?

Nikolaos se namršti. – On uzima energiju preko tebe, Anita. On se hrani kroz tvoje telo. Do sada bi trebalo da je oslabio, ali ti ga održavaš jakim.

– Nije mi to bila namera.

– Verujem ti, – ona reče. – Prošle noći, kada sam shvatila šta je uradio, bila sam izvan sebe od

besa. Zato sam uzela tvog ljubavnika.

– Molim te, veruj mi, on mi nije ljubavnik.

– Zašto je onda rizikovao moj bes da bi te spasavao prošle noći? Prijateljstvo? Odgovornost? Mislim da nije tako.

U redu, neka veruje u to. Samo neka nas pusti odavde žive, to je bio cilj. Ništa drugo nije bilo važno. – Šta Filip i ja možemo da učinimo da bi to ispravili?

– Oh, tako si ljubazna, to mi se sviđa. Stavila je ruku na Burčardov struk, uobičajenim pokretom, kao što je tapšanje psa. – Hoćemo li da joj pokažemo šta može da očekuje?

Celo telo mu se zateglo, kao da je kroz njega prošla električna struja. – Ako moja gospodarica želi.

– Želim, – ona reče.

Burčard kleknu ispred nje, s licem u visini njenih grudi. Nikolaos pogleda u mene preko njegove glave. – Ovo, – ona reče, – je četvrti znak. Njene ruke pođoše do malih bisernih dugmića koji su ukrašavali prednji deo bele haljine. Ona širom rastvori tkaninu, otkrivajući male grudi. To su bile dečje grudi, male i upola formirane. Povukla je noktom pored svoje leve dojke. Koža se otvorila poput tla kada preko njega pređe ralo, prosipajući krv u crvenoj liniji niz njene grudi i stomak.

Nisam mogla da vidim Burčardovo lice kada se nagnuo unapred. Njegove ruke su skliznule oko njenog struka. Lice mu je bilo zagnjurenjeno između njenih grudi. Ona se zategla, izvila leđa. Meki zvuci sisanja ispunili su nepomičnost prostorije.

Uklonila sam pogled u stranu, gledajući u bilo šta samo ne u njih, kao da sam ih pronašla usred seksa a ne mogu da odem. Valentin je piljio u mene. Ja sam mu uzvratila pogled. Dodirnuo je vrh zamišljenog šešira kao da me pozdravlja i blesnuo očnjacima. Ignorisa sam ga.

Burčard je sedeo pored stolice, upola se naslanjajući na nju. Njegovo lice je bilo opušteno i zažareno, grudi su mu se dizale i spuštale se u dubokim dahtajima. Obrisa je krv sa svojih usta drhtavom rukom. Nikolaos je sedela veoma mirno, zabačene glave, zatvorenih očiju. Možda seks i nije bio tako loša analogija nakon svega.

Nikolaos je progovorila zatvorenih očiju, zabačene glave, punim glavom. – Tvoj prijatelj Vili je nazad u kovčegu. Bilo mu je žao Filipa. Moraćemo da ga izlečimo od sličnih instinkta.

Iznenada je podigla glavu, svetlih očiju, gotovo sjajnih, kao da poseduju sopstvenu svetlost. Možeš li danas da vidiš moj ožiljak?

Odmahnula sam glavom. Ona je bila lepo dete, kompletna i cela. Bez nsavršenosti. – Ponovo izgledaš savršeno, zašto?

– Zato što sam potrošila energiju da bih to postigla. Morala sam da radim na tome. Glas joj je bio nizak i topao, vrelina koja se nadograđivala, kao nadolazeće nevreme.

Kosa na mom vratu se naježila. Nešto loše će se upravo dogoditi.

– Žan-Klod ima svoje sledbenike, Anita. Ako ga ubijem, napraviće od njega mučenika. Ali ako dokažem da je slab, bez moći, oni će se jednostavno osuti i slediće mene, ili neće slediti nikoga.

Ustala je, a haljina joj je ponovo bila zakopčana do vrata. Njena pamukčno bela kosa izgledala je kao da se kreće na vertry, ali vetra nije bilo. – Uništiću nešto čemu je Žan-Klod dao svoju zaštitu.

Koliko brzo sam mogla da dođem do noža na svojoj nozi? I koliko će mi to koristiti?

– Dokazaću svima da Žan-Klod ne može ništa da zaštititi. Ja sam gospodar svega.

Egocentrična kučka. Vinter me je zgrabio za ruku pre nego što sam bilo šta mogla da učinim. Bila sam prezauzeta posmatranjem vampira da bih posmatrala ljude.

– Idite, – ona reče. – Ubijte ga.

Obri i Valentin su se udaljili od zida i poklonili. Onda su otišli, kao da su nestali. Okrenula sam se ka Nikolaos.

Nasmešila se. – Da, zamaglila sam ti um, i nisi videla kako su otišli.

– Kuda su otišli? Stomak mi je bio zgrčen. Mislim da sam već znala odgovor.

– Žan-Klod je Filipu dao svoju zaštitu; prema tome on mora da umre.

– Ne.

Nikolaos se nasmeši. – Oh, ali da.

Vrisak se zaparao kroz hodnik. Vrisak čoveka. Filipov vrisak.

– Ne! Upola sam pala na kolena; samo me je Vinterova ruka držala da ne padnem na pod. Pravila sam se da sam se onesvestila, opuštajući se u njegovom zahvatu. Pustio me je. Zgrabila sam nož iz korica na zglobu. Vinter i ja smo bili blizu hodnika, udaljeni od Nikolaos i njenog čoveka. Možda dovoljno daleko.

Vinter je piljio u nju kao da čeka naređenja. Ja sam se uzdigla s tla i zarila nož u njegovu utrobu. Nož je zaronio i krv je potekla kako sam izvukla oštricu i pojurila u hodnik.

Bila sam na vratima kada je prvi dašak vetra potekao niz moja leđa. Nisam se osvrnula. Otvorila sam vrata.

Filip je bio opušten u lancima. Krv je tekla u svetlo crvenoj poplavi niz njegove grudi. Prskala je po podu poput kiše. Svetlost baklji svetlucala je na vlažnoj kosti njegove kičme. Neko mu je rastrgao grlo i iščupao ga.

Posrnula sam uz zid kao da me je neko udario. Nisam mogla da uhvatim dovoljno vadauha. Neko je nastavio da šapuće, – Oh, Bože, oh, Bože, – iznova i iznova, a to sam bila ja. Sišla sam niz stepenice leđa pritisnutih uz zid. Nisam mogla da odvojim oči od njega. Nisam mogla da skrenem pogled. Nisam mogla da dišem. Nisam mogla da plačem.

Svetlost baklje se reflektovala u njegovim očima, dajući iluziju pokreta. Vrisak se rodio u mojoj utrobi i prolio iz mog grla. – Filipe!

Obri zakorači između mene i Filipa. Bio je prekrvljen krvlju. – Jedva čekam da posetim tvoju ljupku prijateljicu, Ketrin.

Htela sam da potrčim na njega, vrišteći. Umesto toga, naslonila sam se uz zid, držeći nož sa strane, neprimećen. Cilj mi više nije bio da izađem odavde živa. Cilj je bio da ubijem Obrija. – Ti kučkin sine, ti jebani kučkin sine. Moj glas zvučao je savršeno mirno, bez ikakvih emocija. Nisam se plašila. Nisam osećala ništa.

Obrijevo lice se namrštilo na mene kroz masku Filipove krvi. – Ne govori mi takve stvari.

– Ti ružno, smrdljivo, majkojebačko kopile.

Dolebdeo je do mene, upravo kako sam želela da učini. Stavio je ruku na moje rame. Vrisnula sam mu u lice što sam glasnije mogla. Oklevao je jedan otkucaj srca. Zabila sam mu nož između rebara. Bio je oštar i tanak, a ja sam ga zarila do drške. Telo mu se ukočilo, oslonivši se na mene. Oči su mu bile široke i iznenađene. Usta su mu se otvorila i zatvorila, ali nikakav zvuk nije izašao iz njih. Prevrnuo se na pod dok su mu prsti grabili po vazduhu.

Valentin je istog trenutka bio tu, klečeći pored tela. – Šta si to uradila? On nije mogao da vidi nož. Bio je zaklonjen Obijevim telom.

– Ubila sam ga, ti kučkin sine, baš kao što ću ubiti i tebe.

Valentin je trzajem došao na noge, počeo nešto da govori, kada je ceo pakao izleteo na slobodu. Vrata ćelije su se razletela na unutra i rasturila u komadiće o suprotni zid. Vetar u obliku tornada je eksplodirao u prostoriju.

Valentin je pao na kolena, dodirujući pod glavom. Klanjao se. Ja sam se sabila uz zid. Vetar

mi je poput kandži šibao po licu, mrseći mi kosu ispred očiju.

Buka se smanjila i ja sam začkiljila ka vratima. Nikolaos je lebdela odmah iznad najvišeg stepenika. Njega kosa je pucketala oko njene glave, poput paučine. Kosa joj se skupila uz kosti, dok nije izgledala poput skeleta. Oči su joj zasijale, bledom plavom vatrom. Počela je da silazi niz stepenice, ispruženih ruku.

Mogla sam da joj vidim vene poput plavih svetlosti ispod kože. Potrčala sam. Potrčala sam ka udaljenom zidu i tunelu koji su ljudi-pacovi upotrebili.

Vetar me je bacio na zid, i ja sam zagrebala na rukama i nogama ka tunelu. Rupa je bila prostrana i crna, hladni vazduh mi je dodirivao lice, a nešto me je zgrabilo za zglob.

Vrisnula sam. Stvar koja je bila Nikolaos vukla me je unazad. Tresnula me je o zid i prikucala mi zglobove držeći ih jednom na kandžu nalik rukom. Telo joj se oslonilo na moje noge, kosti ispod odeće.

Usne su se povukle otkrivajući očnjake i zube. Skeletna glava je šištalala, – Naučićeš da mi se pokoravaš! To je vrisnulo u moje lice i ja sam uzvratila vriskom. Bez reči, vriskom životinje uhvaćene u zamku.

Srce mi je dobovalo u grlu. Nisam mogla da dišem. – Neee!

Stvar je kriknula, – Pogledaj me!

I učinila sam to. Osetila sam kako padam u plavu vatru njenih očiju. Vatra mi je svrdlala u mozak, bol. Njene misli su me sekle poput noževa, otkidajući komade mene. Njen bes me je žario i goreo sve dok nisam pomislila da mi se koža ljušti i otpada mi s lica. Kandže su grebale unutar moje lobanje, meljući kosti u prašinu.

Kada sam ponovo mogla da vidim, bila sam skupljena kaj zida, a ona je stajala iznad mene, ne dodirujući me, jer za to nije bilo potrebe. Tresla sam se, tresla sam se tako jako da su mi zubi cvokotali. Bilo mi je hladno, tako hladno.

– Konačno ćeš me, animatoru, zvati gospodarom i tako ćeš i misliti. – Iznenada je klečala preko mene. Pritisnula je svoje vitko telo preko moga, ruke su joj prikucavale moja ramena o pod. Nisam mogla da se pomerim.

Lepa mala devojčica naslonila je svoje lice uz moj obraz i prošaputala, – Zariću ti očnjake u vrat, i ne postoji ništa što ti možeš da uradiš da bi me zaustavila.

Njena delikatna školjka od uva mi je dodirivala usne. Zarila sam zube u nju dok nisam okusila krv. Ona je zakreštala i otrgla se, dok joj je krv lila niz vrat.

Svetle oštrice kandži kidale su kroz moj mozak. Njen bol, njen bes, pretvarao mi je mozak u glupu masu. Mislim da sam ponovo vrištala, ali nisam to mogla da čujem. Posle nekog vremena nisam mogla ništa da čujem. Došla je tama. Ona je progutala Nikolaosino lice i ostavila me je na miru, da plutam u tami.

Poglavlje 39

Probudila sam se, što je samo po sebi bilo prijatno iznenađenje. Žmirkala sam na električno svetlo postavljeno u tavanici. Bila sam živa, i nisam bila u tamnici. To je bilo dobro znati.

Zašto bi me čudilo što sam živa? Moji prsti pomilovaše grubu, čvorastu tkaninu kauča na kome sam ležala. Slika je visila iznad kauča. Rečna scena s brodovima ravnog dna, mulama, ljudima. Neko je prišao da bi stao iznad mene, s dugačkom žutom kosom, četvrtastom vilicom, muški lepim licem. Nije mi izgledao neljudski lep kao ranije, ali je još uvek bio lep. Pretpostavljam da je potrebno biti lep da bi bio striper.

Moj glas je izašao napukao i promukao. – Roberte.

Kleknuo je pored mene. – Plašio sam se da se nećeš probuditi pre zore. Jesi li povređena?

– Gde... Pročistila sam grlo i to je malo pomoglo. – Gde sam?

– U Žan-Klodovoj kancelariji u Osuđujućim zadovoljstvima.

– Kako sam dospela ovamo?

– Nikolaos te je dovela. Rekla je, 'Evo ti kurva tvog gospodara.' Posmatrala sam kako mu grlo radi dok je gutao. To me je ne nešto podsetilo, ali nisam mogla da se setim na šta

– Znaš li šta je Žan-Klod uradio? ja upitah.

Robert klimnu glavom. – Moj gospodar te je obeležio dva puta. Kada govorim tebi, ja govorim njemu.

Da li je to mislio figurativno ili literalno? Stvarno nisam želela da znam.

– Kako se osećaš? upitao je.

Bilo je nečega u načinu na koji je to rekao što je značilo da ne bi trebalo da se osećam dobro. Grlo me je bolelo. Podigla sam ruku i dodirnula ga. Osušena krv. Moj vrat.

Zatvorila sam oči, ali to nije pomagalo. Tihi zvuk mi je pobegao iz grla, veoma nalik jecaju. Filipov lik je goreo u mom umu. Krv mu je lila iz grla, rastrgnutog ružičastog mesa. Odmahnula sam glavom i pokušala da dišem duboko i polako. Nije pomagalo. – Kupatilo, – rekla sam.

Robert mi je pokazao gde se ono nalazi. Ušla sam unutra, kleknula na pod i povratila u toalet, sve dok ništa sem slina nije izlazilo. Onda sam otišla do umivaonika i hladnom vodom isprala usta i umila se. Zurila sam u svoj lik u ogledalu iznad umivaonika. Oči su mi izgledale crno, ne braon, moja koža bolesno. Izgledala sam kao govno i još gore se osećala.

A tu, s desne strane mog vrata nalazila se prava stvar. Ne Filipovi otisci zuba koji su zarastali. Tanani, majušni, otisci očnjaka. Nikolaos me je... zaprljala. Da bi dokazala da može da povredi Žan-Klodovog ljudskog slugu. Dokazala mu je koliko je čvrsta, o da. Baš čvrsta.

Filip je bio mrtav. Mrtav. Okušavala sam reč u svom umu, ali da li sam mogla da je glasno izgovorim? Odlučila sam da pokušam. – Filip je mrtav, – rekla sam svom odrazu.

Zgužvala sam braon papirni peškir i ugurala ga u metalnu kantu za otpatke. To nije bilo dovoljno. Vrisnula sam, – Ahhh! Šutirala sam kantu, ponovo i ponovo dok se nije prevrnula na pod prosipajući svoj sadržaj.

Robert je ušao kroz vrata. – Jesi li dobro?

– Da li izgledam kao da sam dobro? povikala sam.

Oklevao je na do vratku. – Postoji li nešto što mogu da uradim da bih ti pomogao?

– Nisi čak uspeo ni da ih sprečiš da odvedu Filipa!

Trgao se kao da sam ga udarila. – Učinio sam najbolje što sam mogao.

– Pa, to nije bilo dovoljno dobro, zar ne? Još uvek sam vrištala kao da sam luda. Sručila sam se na kolena i sav taj bes mi se skupio u grlu i izlio kroz oči. – Izlazi napolje!

Oklevao je. – Jesi li sigurna?

– Izlazi odavde!

Zatvorio je vrata za sobom. A ja sam sedela na podu i ljuljala se i plakala i vrištala. Kada mi je srce bilo prazno poput stomaka, osetila sam se poput olova, pooptuno istrošeno.

Nikolaos je ubila Filipa i ujela me je da bi dokazala koliko je moćna. Kladam se da je mislila da ću se usrati od straha od nje. Tu je bila u pravu. Ali ja provodim najveći deo svojih budnih sati suprotstavljajući se i uništavajući stvari kojih se plašim. Hiljadugodišnji vampir gospodar bio je prilično visoko na lestvici, ali devojka mora da ima svoj cilj.

Poglavlje 40

Klub je bio tih i mračan. U njemu nije bilo nikoga sem mene. Mora da je prošla zora. Klub je utihnuo i bio je ispunjen tom čekajućom tišinom koju imaju sve zgrade pošto ljudi odu kućama. Kao da jednom kada odemo zgrada ima svoj sopstveni život, samo kada bismo hteli da je ostavimo na miru. Odmahnula sam glavom i pokušala da se koncentrišem. Da osetim nešto. Sve što sam želela bilo je da odem kući i da pokušam da odspavam. I da se molim da ne sanjam.

Na vratima je stajala žuta ceduljica s porukom. Na njoj je pisalo, – Tvoje oružje je iza bara. Gospodarica je i njega donela. Robert.

Stavila sam na mesto oba pištolja i noževe. Onaj koji sam upotrebila na Vinteru i Obriju je nedostajao. Da li je Vinter bio mrtav? Možda. Da li je Obri bio mrtav? Nadala sam se. Obično su samo vampiri gospodari mogli da prežive direktan udarac u srce, ali nikada to nisam pokušala da izvedem na petstogodišnjem hodajućem lešu. Ukoliko su izvadili nož, možda je bio dovoljno jak da preživi udarac. Morala sam da pozovem Ketrin. I šta da joj kažem? Beži iz grada, vampir ti je za petama. Nije zvučalo kao nešto što bi ona kupila. Sranje.

Izašla sam u meko belo svetlo zore. Uliza je bila prazna i isprana nežnim jutarnjim vazduhom. Vrelina još nije stigla da se uvuče. Gotovo je bilo prohladno. Gde mi je auto? Čula sam korake sekund pre nego što je glas rekao, – Ne pomeraj se. Držim pištolj uperen u tvoja leđa.

Prekrstila sam ruke na vrhu glave a da mi nije ni tražio. – Dobro jutro, Edvarde, – rekla sam.

– Dobro jutro, Anita, – on reče. – Stoj veoma mirno, molim te. Stajao je odmah iza mene, pritiskajući mi kičmu pištoljem. Pretresao me je kompletno, od vrha do dna. Nema ničeg slučajnog kod Edvarda; to je jedan od razloga zbog kojih je još uvek živ. Otkoračio je od mene i rekao, – Sad možeš da se okreneš.

Imao je moj Firestar zataknut za svojim pojasem, Browning opušten u svojoj levoj ruci. Ne znam šta je uradio s noževima.

Nasmešio se, dečački i šarmantno, s pištoljem vrlo mirno uperenim u moje grudi. – Nema više skrivanja. Gde je Nikolaos? upitao je.

Duboko sam udahnula i izdahnula. Mislila sam o tome da ga optužim da je ubica vampira, ali trenutak mi nije izgledao najpogodnije. Možda kasnije, kada ne bude držao pištolj uperen u mene. – Mogu li da spustim ruke? upitala sam.

Blago je klimnuo glavom.

Polako sam spustila ruke. – Želim da jedna stvar bude čista između nas, Edvarde. Daću ti informaciju, ali ne zato što te se bojim. Želim da bude mrtva. I hoću da učestvujem u tome.

Osmeh mu se raširio, oči zasijale od zadovoljstva. – Šta se desilo prošle noći?

Pogledala sa ka pločniku, onda gore. Zagledala sam se u njegove plave oči i rekla Naredila je da ubiju Filipa.

Posmatrao mi je lice veoma pažljivo. – Nastavi.

– Ujela me je. Mislim da planira da od mene načini svog ličnog slugu.

Vratio je svoj pištolj nazad u futrolu na ramenu i prišao mi. Okrenuo mi je glavu u stranu da bi bolje video trag od ujeda. – Potrebno je da očistiš ovaj ujed. Boleće do pakla.

– Znam. Hoćeš li da mi pomogneš?

– Svakako. Osmeh mu se umekšao. – Eto, ja sam nameravao da ti prouzrokujem bol da bih došao do informacije. Ti sada tražiš od mene da ti sipam kiselinu na ranu.

– Svetu vodu, – ja rekoh.

– Osećaj će biti isti, – on reče.

Na nesreću, bio je u pravu.

Poglavlje 41

Sedela sam s leđima pritisnutim uz hladni porcelan kade. Prednji deo i strana moje košulje su bili zalepljeni uz mene, natopljeni vodom. Edvard je klečao pored mene, s poluispraznjenom bocom Svete vode u jednoj ruci. Bili smo već na trećoj boci. Povratila sam samo jedno. Poen za mene.

Počeli smo tako što sam ja sela na ivicu umivaonika. Nisam tamo dugo ostala. Skakala sam, vikala, i jecala. Takođe sam nazvala Edvarda kučkinim sinom. Nije mi to uzeo za zlo.

– Kako se osećaš? on upita. Lice mu je bilo apsolutno prazno. Nisam mogla da vidim da li uživa u ovome ili mrzi to što radi.

Iskolačila sam oči na njega. – Kao da mi neko zabija nož zagrejan do crvenog usijanja u grlo.

– Mislim, hoćeš li da stanemo i da se malo odmoriš?

Duboko sam udahnula. – Ne. Hoću da bude čista, Edvarde. Potpuno.'

Odmahnuo je glavom, gotovo se nasmešio. – Uobičajeno je da se ovo radi nekoliko dana, znaš.

– Da, – rekla sam.

– Ali ti hoćeš sve u jednom maratonskom tretmanu? Pogled mu je bio vrlo miran, kao da je pitanje važnije nego što izgleda.

Pogledala sam u stranu od intenziteta njegovih očiju. Nisam želela da u ovom trenutku iko pilji u mene. – Nemam nekoliko dana. Potrebno mi je da ova rana bude čista pre nego što se noć spusti.

– Zato što će Nikolaos doći da te ponovo poseti, – on reče.

– Da, – ja rekoh.

– I ukoliko prva rana ne bude očišćena, imaće uticaj na tebe.

Duboko sam udahnula i zadrhtala. – Da.

– Čak i ako očistimo ujed, možda će i dalje biti u stanju da te pozove. Ako je moćna kao što ti kažeš da jeste.

– Toliko i još više od toga. Protrljala sam ruke duž farmerki. – Misliš li da Nikolaos može da me okrene protiv tebe, čak i ako očistimo ujed? Tada sam ga pogledala, nadajući se da ću moći da mu pročitam izraz lica.

Zurio je dole, u mene. – Mi ubice vampira moramo da se kockamo.

– To nije bilo ne, – ja rekoh.

Nasmejao se blistavo. – Nije bilo ni da.

Oh, Bože, ni Edvard nije znao. – Sipaj još malo, pre nego što izgubim živce.

Tada se nasmešio, a oči su mu svetlucale. – Ti nikada nećeš izgubiti živce. Život verovatno, ali nikada nerve.

To je bio kompliment i tome je bio namenjen. – Hvala ti.

Stavio je ruku na moje rame, a ja sam okrenula lice u stranu. Moje srce je dobovalo u mom grlu sve dok sve što sam čula nije bilo pulsiranje moje krvi u mojoj glavi. Želela sam da pobegnem, da udarim, da vrištim, ali sam morala da sedim tu i puštam ga da me povređuje. To mrzim. Obično je bilo potrebno bar dvoje ljudi da bi mi dali injekciju kada sam bila mala. Jedna osoba da rukuje iglom i jedna da me drži.

Sada sam držala samu sebe na mestu. Ako me Nikolaos dvaput ujede, verovatno ću uraditi bilo šta što bude želela od mene. Čak i ubiti. I ranije sam viđala da se to događa, a vampir je bio dečja igra u poređenu sa gospodarom.

Voda je tekla niz moju kožu i udarala trag od ujeda kao istopljeno zlato, žareći kroz moje telo.

Jela je kroz svoju kožu i kost. Uništavala me je. Ubijala me je.

Kriknula sam. Nisam mogla da zadržim. Bilo je suviše bola. Nisam mogla da pobegnem. Morala sam da vrištim.

Ležala sam na podu, s obrazom pritisnutim uz njegovu svežinu, dišući u kratkim, gladnim dahtajima.

– Uspori disanje, Anita. Unosiš previše kiseonika. Diši, polako i polako, ili ćeš se onesvestiti.

Otvorila sam usta i duboko udahnula; vazduh je šištao i vrištao niz moje grle. Gušila sam se od vazduha. Zakašljala sam se i borila da dišem. Glava mi je izgledala lagano i bilo mi je pomalo muka do trenutka kada sam mogla duboko da udahnem, ali se nisam onesvestila. Bezbroy ekstra poena za mene.

Edvard je gotovo morao da legne na pod da bi stavio lice u blizinu mog. – Možeš li da me čuješ?

Uspela sam da kažem, – Da.

– Dobro. Hoću da pokušam krst na ujed. Slažeš li se, ili misliš da je prerano?

Ukoliko nije očistio ranu s dovoljno Svete vode, krst će me opeći, i imaću svež ožiljak. Bila sam dovoljno hrabra i hrabrija nego što dužnost nalaže. Nisam želela više da se igram. Otvorila sam usta da kažem, – Ne, – ali to nije bilo ono što je izašlo napolje. – Uradi to, – rekla sam. Sranje. Ponovo sam nameravala da se ponašam hrabro.

Uklonio mi je kosu s vrata. Ležala sam na podu i stiskala šake u pesnice, pokušavajući da se priprelim. Ne postoji pravi način da se pripremite da vam neko zabije gvožđe za žigosanje u vrat.

Lanac je zveckao i klizio kroz Edvardovu šaku. – Jesi li spremna?

Ne. – Samo to uradi, prokletstvo.

I uradio je. Krst se pritisnuo uz svoju kožu, hladan metal, nije bilo pečenja, nije bilo dima, nije bilo nagorelog mesa, nije bilo bola. Bila sam čista, ili bar onoliko čista koliko sam i pre bila.

Okačio je raspelo ispred mog lica. Ja sam ga zgrabila jednom rukom i prisnila ga dok mi se ruka nije zatresla. Nije mi dugo trebalo. Suze su mi potekle iz uglova očiju. Nisam plakala, ne stvarno. Bila sam iscrpljena.

– Možeš li da sedneš? on upita.

Klimnula sam glavom i prisila se da sednem, oslonjena uz kadu.

– Možeš li da ustaneš? upitao je.

Razmislila sam o tome, i odlučila ne, nisam mislila da mogu. Celo telo mi je bilo slabašno, drhtavo, mučljivo. – Ne bez pomoći.

Edvard je kleknuo pored mene, stavio ruku oko mojih ramena, a drugu ispod mojih kolena, i podigao me je u naručje. Ustao je glatkim pokretom, bez napora.

– Spusti me dole, – rekla sam.

Pogledao me je. – Šta?

– Nisam dete. Ne želim da me nose.

Glasno je udahnuo, onda rekao, – U redu. Spustio me je na noge i pustio. Posrnula sam ka zidu i kliznula na pod. Suze su se ponovo vratile, prokletstvo. Sedela sam na podu, plačući, suviše slaba da hodam od svog kupatila do kreveta. Bože!

Edvard je samo stajao tamo, gledajući nadole ka meni, s licem neutralnim i nečitljivim kao u mačke.

Glas mi je bio gotovo normalan, bez traga plakanja. – Mrzim da budem bespomoćna. Mrzim!

– Ti si jedna od najmanje bespomoćnih osoba koje poznajem, – Edvard reče. Kleknuo je pored mene ponovo, prebacio svoju desnu ruku preko svojih ramena, uhvatio moj desni zglob

svojom rukom. Njegova druga ruka me je obuhvatila oko struka. Visinska razlika je to činila pomalo nezgrapnim, ali je uspe da mi obezbedi iluziju da hodam do kreveta.

Punjeni pingvini su sedeli uz zid. Edvard nije ništa rekao o njima. Ako ih on ne spomene, neću ni ja. Ko zna, možda Smrt spava sa svojim medvedićem? Nee.

Teške zavese bile su zatvorene, ostavljajući sobu u stalnom sumraku. – Odmori se. Čuvaću stražu i porudiću se da ti se ne prišunja bilo kakvo strašilo.

Verovala sam mu.

Edvard je doneo belu stolicu iz dnevne sobe i postavio je uz zid spavaće sobe, blizu vrata. Ponovo je stavio svoj rameni opasač, s pištoljem pri ruci. Poneo je sportsku torbu iz auta s nama. Otvorio je ziper i iz nje izvukao nešto što je ličilo na minijaturnu mašinku. Nisam se mnogo razumela u mašinke, ali je sve na šta sam mogla da pomislim bio Uzi.

– Kakav je to pištolj? upitala sam.

– Mini-Uzi.

Ko bi rekao? Bila sam u pravu. Izvadio je klip i pokazao mi kako se puni, gde se nalazi osigurač, sve finije tačke, kao da je u pitanju novi auto. Seo je na stolicu s mašinkom na kolenima.

Moje oči su nastavile da se sklapaju, ali sam rekla, – Nemoj da mi upucaš nekog od komšija, u redu?

Mislim da se nasmešio. – Pokušaću da ih izbegnem.

Klimnula sam glavom. – Jesi li ti ubica vampira?

Tada se nasmešio, svetlo, šarmirajuće. – Idi na spavanje, Anita.

Bila sam na ivici sna kada me je njegov glas pozvao, mek i udaljen. – Gde se nalazi Nikolaosino dnevno prebivalište?

Otvorila sam oči i pokušala da ih fokusira na njemu. Još uvek je seo na stolici, nepomično. – Ja sam umorna, Edvarde, nisam glupa. Njegov smeh se pretvarao u mehuriće oko mene dok sam padala u san.

Poglavlje 42

Žan-Klod je sedeo na izrezbarenom prestolu. Smešio mi se i ispružio jednu ruku s dugim prstima. – Dođi, – on reče.

Ja sam nosila dugačku belu haljinu koja je imala sopstvenu čipku. Nikada nisam sanjala sebe u nečemu takvom. Pogledala sam u Žan-Kloda. To je bio njegov izbor, ne moj. Strah mi je skupio grlo. – Ovo je moj san, – rekla sam.

On ispruži obe ruke i reče, – Dođi.

I ja sam mu prišla. Haljina je šaputala i grebuckala po kamenju, konstantna šušteća buka. Išla mi je na nerve. Iznenada sam stajala ispred njega. Podigla sam ruke ka njegovima polako. Nije trebalo da to radim. Loša ideja, ali izgledalo je da ne mogu da se zaustavim.

Njegove ruke se obmotale oko mojih, i ja sam kleknula ispred njega. Privukao je moje ruke do čipke koja mu se prosipala s prednjeg dela košulje, prisiljavao moje prste da zahvate pune dve šake.

Obuhvatio je moje ruke svojim, držeći ih čvrsto, onda je upotrebljavajući moje ruke kidanjem rastvorio svoju košulju.

Grudi su mu bile glatke i blede, s crnim dlakama koje su kovrdžale u liniji naniže po sredini. Zadebljavale su se na ravnini njegovog stomaka, neverovatno crne nasuprot beline njegovog

stomaka. Ožiljak opekotina bio je čvrst i sjajan i nije mu bilo mesto na savršenosti njegovog tela.

Uhvatio me je za bradu jednom rukom, podižući mi lice ka sebi. Druga ruka mu je dodirnula grudi, odmah ispod desne bradavice. Pustio je krv na svojoj bleđoj koži. Ona je tekla niz njegove grudi u svetloj, grimiznoj liniji.

Pokušala sam da se otrgnem, ali njegovi prsti su se zakopali u moju vilicu poput stege. Povedla sam, – Ne!

Udarila sam ga svojom levom rukom. Uhvatio mi je zlog i zadržao ga. Upotrebila sam svoju desnu ruku da se uhvatim za pod i odgurnem kolenima. Držao me je za vilicu i zglobov poput leptira na čiodi. Možeš da se krećeš, ali ne možeš da umakneš. Opustila sam se u sedeću poziciju, prisiljavajući ga da me ili udavi ili spusti na tlo. Spustio me je.

Udarila sam sa svom snagom koju sam posedovala. Oba stopala se sudariše s njegovim kolenom. Vampiri mogu da osete bol. Iznenada je ispustio moju vilicu, tako da sam pala unazad. Zgrabio mi je oba zglobova i cimnuo me na kolena, tela priklještenog s obe strane mojih nogu. Seo je na stolicu, kolenima kontrolišući niže delove mog tela, s rukama poput lanaca na mojim zglobovima.

Visoki, zvonki smeh ispunio je sobu. Nikolaos je stajala s jedne strane, posmatrajući nas. Njen smeh je odjekivao prostorijom, postajući sve glasniji, poput muzike koja je poludela.

Žan-Klod je prebacio oba moja zglobova u jednu ruku, i ja nisam mogla da ga zaustavim. Njegova slobodna ruka pomilovala je moj obraz, glatko klizeći niz liniju mog vrata. Njegovi prsti se stegoše u dnu moje lobanje i on počeo da gura.

– Žan-Klod, molim te, ne radi ovo!

Pritiskao mi je lice bliže i bliže rani na svojim grudima. Borila sam se, ali njegovi prsti su bili zavareni uz moju lobanju, deo mene. – NE!

Nikolaosin smeh se promenio u reči. – Zagrebeš li površinu, svi smo mi vrlo slično, animatoru.

Vrisnula sam, – Žan-Klod!

Njegov glas je bio poput somota, tomao i mračan, klizio mi je kroz um. – Krv moje krvi, meso mog mesa, dva uma sa samo jednim telom, dve duše venčane kao jedna. Za jedan svetli, sjajni trenutak, videla sam to, osetila. Večnost sa Žan-Klodom. Njegov dodir... zauvek. Njegove usne. Njegova krv.

Treptala sam i pronašla svoje usne kako gotovo dodiruju ranu na njegovim grudima. Moga da ispružim jezik i polizem je. – Žan-Klod, ne! Žan-Klod! Vrisnula sam to. – Bože pomoz mi! I to sam takođe vrisnula.

Tama i neko me je držao za rame. Nisam čak ni razmišljala o tome. Instinkt je preuzeo. Pištolj sa mog uzglavlja bio mi je u ruci i okretao se da nacilja.

Šaka mi je zarobila ruku ispod jastuka, usmeravajući pištolj ka zidu, telo je pritiskalo protiv moga. – Anita, Anita, ja sam, Edvard. Pogledaj me!

Treptala sam na Edvarda, koji mi je pritiskao ruke. Disanje mu je bilo prebrzo.

Zurila sam u pištolj u svojoj ruci, a onda u Edvarda. Još uvek mi je držao ruke. Mislim da ga nisam krivila zbog toga.

– Jesi li u redu? on upita.

Ja klimnuh glavom.

– Reci nešto, Anita.

– Imala sam noćnu moru, – rekoh.

Odmahnuo je glavom. – Nemoj da sereš. Polako me je pustio.

Vratila sam pištolj nazad u futrolu.

– Ko je Žan-Klod? on upita.

– Zašto?

– Zvala si njegovo ime.

Prešla sam rukom preko čela i ona je bila glatka od znoja. Odeća u kojoj sam spavala bila je natopljena znojem. Ove noćne more su počinjale da mi idu na živce.

– Koliko je sati? Soba je izgledala previše tamno, kao da je sunce zašlo. Stomak mi se zgrčio. Ako je bilo blizu mraka, Ketrin nije imala nikakvu šansu.

– Ne paniči; to su samo oblaci. Imaš oko četiri sata do sumraka.

Duboko sam udahнула i oteturala se do kupatila. Ispolivala sam se hladnom vodom po licu i vratu. Izgledala sam bledo poput duha u ogledalu. Da li je san bio Žan-Klodovo delo ili Nikolaosino? Ako je bilo Nikolaosino, da li me je već kontrolisala? Nije bilo odgovora. Nije bilo odgovora ni na šta.

Edvard je sedeo na beloj stolici kada sam se vratila. Posmatrao me je kao interesantnu vrstu insekta koga nikada pre nije video.

Ignorovala sam ga i pozvala Ketrininu kancelariju. – Zdravo, Beti, ovde je Anita Blejk. Je li Ketrin tu?

– Zdravo, Ms. Blejk. Mislila sam da znate da će Ms. Maison biti van grada od trinaestog pa do dvadesetog na svedočenju.

Ketrin mi je rekla, ali sam ja zaboravila. Konačno mi se pokazala mrvica sreće. I bilo je krajnje vreme. – Zaboravila sam, Beti. Puno ti hvala. Hvala ti više nego što ćeš ikada znati.

– Drago mi je što sam bila od pomoći. Ms. Maison je zakazala prve probe za haljine za deveruše za dvadeset treći. Rekla je to kao da to treba da mi popravi raspoloženje. Nije.

– Neću zaboraviti. Zdravo.

– Prijatan dan.

Prekinula sam vezu i telefonirala Irvingu Grisvoldu. On je bio reporter *Saint Louis Post-Dispatch-a*. Takođe je bio i vukodlak. Irving vukodlak. Nije se baš slagalo, ali onda, šta jeste? Čarls vukodlak, nee. Džastin, Oliver, Vilbur, Brent? Nikako.

Irving je odgovorio posle trećeg zvona.

– Ovde je Anita Blejk.

– Pa, zdravo, šta se dešava? Zvučao je sumnjičavo, kao da ga nikada ne zovem ukoliko ne želim nešto.

– Znaš li neke od pacodlaka?

Bio je tih gotovo predugo; onda, – Šta želiš da znaš?

– Ne mogu da ti kažem.

– Misliš hoćeš moju pomoć, ali ja ne dobijam priču o tome.

Uzdahnula sam. – Tako nešto.

– Zašto bih ti onda pomogao?

– Nemoj da me zamajavaš, Irving. Dala sam ti dosta ekskluzivnih reportaža. Moja informacija ti je dala tvoju prvu hit naslovnu stranu. Zato nemoj da mi zadaješ muke.

– Danas si malo gundava, zar ne?

– Znaš li nekog pacodlaka ili ne?

– Znam.

– Moram da prenesem poruku Kralju Pacova.

Tiho je zviznuo, što je bilo prilično piskavo preko telefona. – Ne tražiš mnogo, zar ne? Možda bih u ovom trenutku mogao da ti sredim susret sa pacodlakom koga poznajem, ali ne sa njihovim kraljem.

– Prenesi Kralju Pacova poruku; imaš li olovku?
– Uvek, – on reče.
– Vampiri me nisu sredili, i ja nisam učinila ono što su želeli.
Irving ponovi šta je napisao. Kada sam potvrdila, on rečere, – Umešana si u nešto s vampirima i pacodlacima, a ja ne dobijam ekskluzivnu reportažu.
– Niko ovo neće dobiti, Irving. Biće suviše gadno za tako nešto.
Jedan trenutak je ćutao. – Okej. Pokušaću da ti dogovorim sastanak. Trebalo bi da znam do večeras.
– Hvala, Irving.
– Čuvaj se, Blejk. Mrzeo bih da izgubim svoj najbolji izvor hit prednjih strana.
– I ja, takođe, – ja rekoh.
Jedva da sam spustila slušalicu kada je telefon opet zazvonio. Pokupila sam slušalicu bez razmišljanja. Telefon zazvoni, vi odgovorite, nakon godina treninga. Nisam dovoljno dugo imala telefonsku sekretaricu da bih se u potpunosti oslobodila te navike.
– Anita, ovde je Bert.
– Zdravo, Berte. Uzdahnula sam, tiho.
– Znam da trenutno radiš na slučaju s vampirima, ali imam nešto što može da te zainteresuje.
– Berte, u gužvi sam preko glave. Još bilo šta i možda neću videti svetlost dana. Pomislili biste da bi Bert upitao da li sam dobro. Kako mi ide. Ali ne, ne moj gazda.
– Tomas Džensen je zvao danas.
Kičma mi se ispravila. – Džensen je zvao?
– Tačno.
– Dozvoliće nam da to uradimo?
– Ne mi, ti. Precizno je tražio tebe. Pokušao sam da ga ubedim da uzme nekog drugog, ali nije hteo. I to mora da se desi noćas. Plaši se da će se uplašiti.
– Prokletstvo, – meko sam rekla.
– Da li da ga pozovem i otkažem, ili možeš da mi daš vreme kada da se sretne s tobom?
Zašto je sve moralo da se dogodi odjednom? Jedno od životnih retoričkih pitanja. – Uredi da se sretnemo kada potpuno padne noć ove večeri..
– To je moja devojka. Znao sam da me nećeš razočarati.
– Ja nisam tvoja devojka, Berte. Koliko ti plaća?
– Trideset hiljada dolara. Akontacija od pet hiljada dolara već je stigla preko specijalnog kurira.
– Ti si zao čovek, Berte.
– Da, – on reče, – i to se veoma isplati, hvala ti. Prekinuo je vezu ne rekavši do viđenja.
Gospodin Šarm.
Edvard je piljio u mene. – Jesi li to upravo prihvatila posao podizanja mrtvih, za večeras?
– Vraćanje mrtvih na počinak, u stvari, ali da.
– Da li podizanje mrtvih oduzima to od tebe?
– To? upitah.
On sleže ramenima. – Energiju, izdržljivost, snagu.
– Ponekad.
– A ovaj posao? Da li izvlači energiju?
Nasmešila sam se. – Da.
On odmahnu glavom. – Ne možeš da dozvoliš sebi da budeš iscrpljena, Anita.
– Neću biti iscrpljena, – rekoh. Duboko sam udahnula i pokušala da smislim kako to da

objasnim Edvardu. – Tomas Džensen je izgubio kćer pre dvadeset godina. Pre sedam godina ju je podigao kao zombija.

– Pa?

– Ona je izvršila samoubistvo. U to vreme niko nije znao zašto. Tek kasnije se saznalo da je Gospodin Džensen vršio seksualno nasilje nad svojom kćerkom i da se ona zbog toga ubila.

– A on ju je podigao iz mrtvih. Edvard napravi grimasu. – Ne misliš valjda. . .

Odmahnula sam rukama kao da mogu da odagnam iznenada živopisnu sliku. – Ne, ne, nije to. Osećao je kajanje i podigao ju je da kaže da mu je žao.

– I?

– Nije htela da mu oprost.

Odmahnuo je glavom. – Ne razumem.

– Podigao ju je da bi popravio stvari, ali ona je umrla mrzeći ga, plašeći ga se. Zombi nije heo da mu oprost, tako da on nije hteo da je vrati na počinak. Kako se njen um raspadao zajedno s njenim telom, zadržavao ju je kao neku vrstu kazne.

– Isuse.

– Da, rekoh. Otišla sam dor ormana i izvadila svoju sportsku torbu. Edvard je u svojoj nosio pištolje; ja sam u njoj nosila svoju animatorsku oopremu. Ponekad sam nosila svoj komplet za ubijanje vampira. Kutija šibica koju mi je Zahrai dao bila je na dnu torbe. Stavila sam je u džep pantalona. Mislim da me Edvard nije video. On obično ukapira o čemu se radi kada indicije sede i laju. – Džensen se konačno složio da je vrati u zemlju ukoliko ja to uradim. Ne mogu da kažem ne. On je neka vrsta legende među animatorima. Najbliže što smo prišli priči o duhovima.

– Zašto noćas? Ako je to čekalo sedam godina, zašto ne bi moglo još par noći?

Nastavila sam da stavljam stvari u sportsku torbu. – Insistirao je. Plaši se da će izgubiti živce ako bude morao da čeka. Osim toga, ja možda neću biti živa za nekoliko noći. Možda neće dopustiti nikom drugom da to uradi.

– To nije tvoj problem. Nisi ti podigla zombija.

– Ne, ali ja sam pre svega animator. Ubijanje vampira je... sporedno. Ja sam animator. To nije samo posao.

Još uvek je gledao u mene. – Ne razumem zašto, ali shvatam da je to nešto što moraš da radiš.

– Hvala.

Nasmešio se. – Tvoja predstava. Mogu li da pođem sa tobom da bih se uverio da te niko neće srediti dok ti nisam u blizini?

Bacila sam pogled na njega. – Jesi li ikada video zombija kako se diže?

– Ne.

– Nisi gadljiv, zar ne? Nasmešila sam se kad sam to rekla.

Zurio je u mene, a plave oči su mu iznenada postale hladne. Celo njegovo lice se promenilo. Na njemu nije bilo ničega, nije bilo izraza, sem jezive hladnoće. Praznine. Jednom me je na taj način posmatrao leopard, kroz rešetke kaveza, bez emocija koje bih ja mogla da shvatim, s tako stranim mislima da je isto tako mogao da bude i biće s druge planete. Nešto što bi me ubilo, vešto, efikasno, zato što je to ono što radi, ukoliko je gladno, ili uznemireno.

Nisam se onesvestila od straha niti vrišteći istrčala iz sobe, ali je to zahtevalo truda. – Dokazao si svoje mišljenje, Edvarde. Konzerviraj svoju rutinu savršenog ubice, pa da pođemo.

Njegovi oči nisu se vratile na normalne istog trenutka, već su morale da se zagrevaju, poput zore koja se probija na nebo.

Nadala sam se da Edvard nikada neće stvarno okrenuti taj pogled na mene. Ako to učini, jedan od nas će umreti. Šanse su bile takve da bih to bila ja.

Poglavlje 43

Noć je bila gotovo savršeno crna. Debeli oblaci su sakrivali nebo. Vetar je duvao po tlu i mirisao na kišu.

Nadgrobnni spomenik Iris Džensen bio je gladak, beli mermer. Predstavljao je anđela u gotovo realnoj veličini, s raširenim krilima, raširenim rukama, u izrazu dobrodošlice. Pod svetlom baterijske lampe još uvek se moglo pročitati: Voljenoj kćeri. Tužno nedostajućoj. Isti čovek koji je dao da se izradi ovaj anđeo, kome je tako tužno nedostajala, maltretirao ju je. Ona se ubila da bi pobjegla od njega, a on ju je vratio nazad. Zato sam ja sad bila u tami, čekajući na Džensenove, ne njega, već nju. Iako sam znala da je njen um do sada nestao, želela sad da se Iris Džensen vrati u zemlju i pronađe svoj mir.

Nisam to mogla da objasnim Edvardu, pa nisam ni pokušavala. Veliki hrast je usamljeno stajao iznad praznog groba. Vetar je prolazio kroz lišće i ono je drhtalo i šaputalo u visini. Zvučalo je suvo, kao jesenje umesto letnje lišće. Vazduh je bio hladan i vlažan, kiša samo što nije pala. Bar jednom nije bilo nepodnošljivo vruće.

Izabrala sam par pilića. Oni su tiho kvocali u kutijiu kojoj su sedeli blizu groba. Edvard se oslonio na moj auto, prekrstio noge kod zglobova, ruke gotovo opustio sa strane. Moja sportska torba je bila otvorena na tlu. Mačeta koju sam koristila sijala je u njenoj unutrašnjosti.

– Gde je on? Edvard upita.

Odmahnula sam glavom. – Ne znam. Prošao je gotovo pun sat od pune tame. Prostor groblja bio je većinom pust; samo je nekoliko drveća remetilo meko kotrljanje brda. Trebalo bi da vidimo svetlosti farova na pošljunčanom putu. Gde je Džensen? Da li se uplašio?

Edvard se odvoji od auta i priđe do mene. – Ne dopada mi se ovo, Anita.

Ni ja nisam bila oduševljena, ali. . . – Sačekaćemo još petnaest minuta. Ako se do tada ne pojavi, idemo.

Edvard pogleda unaokolo, po otvorenom zemljištu. – Ovde nema baš nekih zaklona.

– Mislim da ne moramo da brinemo zbog snajpera.

– Rekla si da je neko pucao na tebe, zar ne?

Klimnula sam glavom. Bio je u pravu. Jeza mi je prešla preko ruku. Vetar je oduvao rupu u oblacima i mesečina je pohrlila dole. Udaljini mala zgrada je svetlucala pod srebrnosivom svetlošću.

– Šta je to? Edvard upita.

– Baraka za alatke, – rekoh. – Misliš li da se trava seče sama od sebe?

– Nikada nisam razmišljao o tome, – on reče.

Oblaci su se ponovo dokotrljali i zarili groblje u tamu. Svi oblici su omekšali; beli mermer je izgledao kao da sija sopstvenom svetlošću.

Do nas je dopro zvuk grebanja kandži po metalu. Naglo sam se okrenula. Gaul je sedeo na vrhu mog auta. Bio je go i izgledao je kao ljudsko biće koje je bilo skinuto i zamočeno u srebrnosivu boju, gotovo metalik. Ali zubi i kandže na njegovim rukama i stopalima bili su dugački i crni, zakrivljeni šiljci. Oči su mu svetlucale grimizom.

Edvard se pomeri uz mene, s pištoljem u ruci.

I ja sam izvadila svoj pištolj. Vežba, vežba, i više o tome ne morate ni da razmišljate.

– Šta to radi tamo gore? on upita.

– Ne znam. Mahnula sam slobodnom rukom ka njemu i rekla, – Briši!

Čučnuo je piljeći u mene. Gauli su kukavice; oni ne napadaju zdrava ljudska bića. Načinila sam dva koraka, mašući pištoljem ka njemu. – Odlazi, šic! Bilo kakvo iskazivanje sile ih tera u

bekstvo. Ovaj je samo sedeo tamo. Ja sam se povukla.

– Edvarde, – rekoh, meko.

– Da.

'Nisam osetila nikakve gaule na ovom groblju.

– Pa? Jednog si propustila.

– Ne postoji tako nešto kao jedan gaul. Oni putuju u čoporima. I ne možeš da ih propustiš. Oni ostavljaju vrstu psihičkog smrada za sobom. Zlo.

– Anita. Glas mu je bio mek, normalan. Pogledala sam tamo gde je on gledao i videla još dva gaula kako nam se prišunjavaju iza leđa.

Stajali smo gotovo leđa uz leđa. – Videla sam kako izgleda napad gaula ranije ove nedelje. Ubijen je zdrav čovek, na groblju na kome nije bilo gaula.

– Zvuči poznato, – on reče.

– Da. Meci ih neće ubiti.

– Znam. Šta čekaju? on upita.

– Hrabrost, mislim.

– Čekaju mene, – glas reče. Zahari iskorači iza drveta. Smešio se.

Mislim da mi je vilica pala na zemlju. Možda je to bio razlog njegovog smeškanja. Tada sam shvatila. On nije ubijao ljudska bića da bi nahranio svoj gris-gris. Ubijao je vampire. Tereza ga je mučila, tako da je ona bila njegova sledeća žrtva. Postojalo je još pitanja, velikih.

Edvard baci pogled ka meni, onda nazad na Zaharija. – Ko je ovo? on upita.

– Ubica vampira, pretpostavljam, – rekoh.

Zahari se blago nakloni. Gaul se oslanjao uz njegovu nogu, in go ja pomilovao po gotovo ćelavoj glavi. – Kad si shvatila?

– Upravo u ovom trenutku. Malo sam spora ove godine.

Tada se namrštio. – Mislio sam da ćeš to svakako zaključiti.

– Zato si uništio um zombija-svedoka. Da bi sebe spasao.

– Bila je čista sreća da me je Nikolaos zadužila da ispitam čoveka. Nasmehio se kada je to rekao.

– Kladam se, – rekoh. – Kako si naveo dvaput ujednog da puca u mene u crkvi?

– To je bilo lako. Rekao sam mu da je to Nikolaos naredila.

Naravno. – Kako izvodiš gaule s njihovog groblja? Kako to da slušaju tvoja naređenja?

– Znaš li za teoriju da ukoliko na groblju sahraniš animatora, dobijaš gaule.

– Da.

– Kada sam izašao iz groba, oni su izašli sa mnom, i bili su moji. Moji.

Bacila sam pogled na stvorenja i videla da ih ima još više. Najmanje dvadeset, veliki čopor. Dakle kažeš da gauli odatle dolaze. Odmahnula sam glavom. – Nema dovoljno animatora na svetu da bi bili odgovorni za sve gaule.

– Razmišljao sam o tome, – on reče. – Mislim da što više zombija podigneš na groblju, veće su šanse da se pojave gauli.

– Misliš kao kumulativni efekat?

– Upravo tako. Želeo sam da o tome porazgovaram s drugim animatorom, ali vidiš šta je problem.

– Da, – rekoh, – Vidim. Nisi mogao da razgovaraš o tome a da ne priznaš šta si i šta si uradio.

Edvard je ispalio bez upozorenja. Metak je pogodio Zaharija u grudi i okrenuo ga oko sebe. Ležao je s licem nadole, gauli su bili zamrznuti; onda se Zahari podigao na laktove. Ustao je uz malu pomoć nervoznog gaula. – Štapovi i kamenje mogu da mi polome kosti, ali meci me nikada

neće povrediti.

– Sjajno, komičar, – ja rekoh.

Edvard ponovo opali, ali Zahari otrča iza drveta.

Javio se skriven od pogleda. – Sad, sad, nema gađanja u glavu. Nisam siguran šta bi se desilo ako biste mi smestili metak u mozak.

– Hajde da saznamo, – Edvard reče.

– Zbogom, Anita. Neću ostati u blizini da bih posmatrao. Otišao je s trupom gaula koja ga je okruživala. Sagnuo se usred njih, krijući se, pretpostavljala sam, da ne bi dobio metak u glavu, ali za trenutak nisam mogla da ga razlikujem.

Još dva gaula pojaviše se iza auta, nisko spuštenu na grobljanskom putu. Jedan je bio ženski, sa ostacima haljine koji su još uvek visili na njoj.

– Hajde da im damo nešto čega će se plašiti, – Edvard reče. Osetila sam da se pokrenuo, i njegov pištolj je dvaput opalio. Visoko cviljenje ispuni noć. Gaul na mom autu skoči na tlo i sakri se. Ali više njih nam se približavalo sa strana. Najmanje petnaest je ostalo da se igramo s njima.

Opalila sam i pogodila jednog od njih. Pao je na stranu i otkotrljao se niz šljunak, praveći istu visoku, kreštavu buku, poput ranjenog zeca. Žalosnu i životinjsku.

– Postoji li neko mesto na koje možemo da pobegnemo? Edvard upita.

– Šupa sa alatom, – ja rekoh.

– Je li od drveta?

– Da.

– To ih neće zaustaviti.

– Ne, – rekoh, – ali će nas skloniti sa otvorenog prostora.

– Okej, imaš li neki savet pre nego što počnemo da se krećemo?

– Nemoj da trčiš dok se ne nađemo sasvim blizu šupe. Ako potrčiš, juriće te. Misliće da se plašiš.

– Još nešto? on upita.

– Ne pušiš, zar ne?

– Ne, zašto?

– Plaše se vatre.

– Odlično; bićemo živi pojedeni zato što niko od nas ne puši.

Gotovo sam se nasmejala. Izgledao je tako temeljno zgađen, ali gaul je čučnuo s namerom da skoči na mene, pa sam morala da ga upucam između očiju. Nije bilo vremena za smeh.

– Idemo, polako i lagano, – ja rekoh.

– Voleo bih da mašinka nije u autu.

– I ja.

Edvard ispali tri metka, i noć se ispuni cviljenjem i životinjskim vrištanjem. Počeli smo da hodamo ka udaljenoj šupi. Rekla bih možda četvrt milje odatle. Biće to duga šetnja.

Gaul nas napade. Ja ga pogodih i on se prosu po travi, ali je to ličilo na gađanje u mete, nije bilo krvi, samo prazne rupe. Povređivalo ih je, ali ne dovoljno. Ni približno dovoljno.

Hodala sam gotovo unatraške, držeći jednu ruku unazad kako bih osetila Evarдове pokrete. Bilo ih je previše. Nećemo uspeti da dođemo do šupe. Nikako. Jedno od pilića proizvede mek, upitni zvuk. Imala sam ideju.

Pogodila sam jedno od pilića. Ono se prevrnulo, a druga ptica se uspaničila, lupajući krilima po drvenoj kutiji. Gauli se zaustaviše, onda jedan podiže glavu i onjuši vazduh.

Sveža krv, momci, dođite i uzmite. Sveže meso. Dva gaula su iznenada trčala ka pilićima.

Ostali su ih sledili, grebući jedan preko drugog da bi razbili drvo i došli do sočnih zalogaja unutra.

– Nastavi da hodaš, Edvarde, nemoj da trčiš, ali hodaj malo bržd. Pilići ih neće dugo zadržati.

Pošli smo malo brže. Zvukovi kandži koje grebu, kosti koje se lome, pljuskanja krvi, svađajućeg zavijanja gaula – to je bilo nepoželjno gledanje unapred na ono što može da se desi.

Na pola puta do šupe, zavijanje se uzdiglo u noć, dugačko i neprijateljsko. Nijedan pas nikada tako nije zvučao. Bacila sam pogled unazad, a gauli su jurišali preko tla na sve četiri.

– Trči! rekla sam.

Potrčali smo.

Udarili smo o vrata šupe i shvatili da je prokleta stvar zaključana katancem. Edvard opali u katanac; nije bilo vremena da ga otvara. Gauli su bili blizu, zavijajući dok su dolazili.

Zagrabili smo unutra, zatvarajući vrata, koliko je to moglo da nam koristi. Postojao je jedan mali prozor visoko, blizu tavanice; mesečina se iznenada prolila kroz njega. Gomila kosilica nalazila se uz jedan zid, neke su visile sa kuka. Baštenske strigačice, makaze za poravnanje živice, špahtle, baštensko crevo. Cela šupa mirisala je na benzin i nauljene krpe.

Edvard reče, – Nemamo ništa da stavimo uz vrata, Anita.

Bio je u pravu. Razneli smo bravu. Gde je težak objekat kada ti je potreban? Dokotrljaj kosilicu do vrata.

– To ih neće dugo zadržati.

– Blje išta nego ništa, – ja rekoh. On se nije pomerio, tako da sam ja dokotrljala kosačicu da bih njom podbočila vrata.

– Neću umreti tako da me živog pojedu, – on reče. Stavio je svež okvir u svoj pištolj. – Mogu prvo tebe da sredim, ili to možeš da uradiš sama.

Tada sam se setila da sam gurnula u džep šibice koje mi je Zahari. Šibice, imali smo šibice!

– Anita, gotovo su stigli. Hoćeš li sama to da uradiš?

Izvukla sam šibice iz džepa. Hvala ti, Bože. – Sačuvaj svoje metke, Edvarde. Podigla sam limenku s benzinom u jednu ruku.

– Šta planiraš? on upita.

Zavijanje je bilo razaruješe oko nas; gotovo su bili ovde.

– Zapaliću šupu. Prosula sam benzin na vrata. Miris je bio oštar i zadržao mi se u dnu grla.

– S nama unutra? on upita.

– Da.

– Ja bih se radije upucao, ako ti to ne predstavlja nikakvu razliku.

– Ne planiram da umrem noćas, Edvarde.

Kandža je probila kroz vrata, šiljati vrhovi su trgali drvo, raskidajući ga. Upalila sam šibicu i bacila je na benzinom natopljena vrata. Ona se upališe liznuvši plavo-belim plamenom. Gaul vrisnu, pokriven vatrom, posrnu unazad od uništenih vrata.

Miris nagorelog mesa pomeša se s benzinom. Spaljene dlake. Zakašljala sam se, stavljajući ruku preko usta. Vatra je jela drvo šupe, šireći se na krov. Nije nam bilo potrebno više benzina; prokleta stvar bila je vatrena klopka. S nama unutra. Nisam mislila da će se proširiti ovom brzinom.

Edvard je stajao u blizini zadnjeg zida, rukama pokrivajući usta. Glas mu je bio prigušen. – Imaš plan da nas izvučeš odavde, je li tako?

Ruka se probi kroz drvo, kandže mahnuše ka njemu. On odstupi od nje. Gaul počeo da se probija kroz drvo, kezeći se na nas. Edvard ga upuca između očiju i on nestade s vidokruga.

Dograbila sam vile sa zida. Ugarci su počeli da padaju na nas. Ako nas dim ne sredi pre toga,

šupa će se srušiti na nas. – Skini košulju, – reko.

Nije me čak ni pitao zašto. Praktičan do kraja. Skinuo je rameni opasač i povukao košulju preko glave, dobacio mi je, a onda prebacio pištolj preko nagih grudi.

Zamotala sam košulju oko šiljaka na vilama i natopila ih benzinom. Zapalila sam je pomoću vatre na zidovima; nije bilo potrebe za šibicama. Prednji deo šupe je pljuskaov vatru na nas. Malene goreće žaoke su poput zolja napadale moju kožu.

Edvard je shvatio. Pronašao je sekiru i počeo da po rupi koju je gaul napravio. Ja sam nosila improvizovanu baklju i kantu s benzinom u rukama. Palo mi je na pamet da će vreliina zapaliti benzin. Nećemo se ugušiti od dima; eksplodiraćemo.

– Požuri! reko.

Edvard se provkao kroz otvor i ja sam ga sledila, gotovo ga ispekavši bakljom. Nije bilo gaula na stotinama stopa. Bili su pametniji nego što su izgledali. Potrčali smo, a eksplozija me je udarila po leđima poput snažnog naleta vetra. Zakotrljala sam se po travi, sav vazduh mi je bio izbačen iz pluća. Komadići zapaljenog drveta padali su na tlo svuda oko mene. Pokrila sam glavu i počela da se molim. S mojom srećom, pogodiće me leteći ekser.

Tišina, ili ne više eksplozija. Podigla sam glavu oprezno. Šupa je nestala, ništa nije ostalo od nje. Komadići drveta goreli su u travi oko mene. Edvard je ležao na tlu, gotovo sam mogla da ga dodirnem. Zurio je u mene. Da li je moje lice izgledalo iznenađeno kao njegovo? Verovatno.

Naša improvizovana baklja je polako palila travu. On kleče i podiže je.

Pronašla sam kantu s benzinom neoštećenu i ustala. Edvard me je sledio, noseći baklju. Izgledalo je da su gauli pobjegli, pametni gauli, ali za svaki slučaj... Nismo čak morali ni da razgovaramo o tome. Paranoja, to je nešto što nam je bilo zajedničko.

Otišli smo do auta. Adrenalin je nestao, i sada sam bila još umornija nego pre. Pstoji tek određena količina adrenalina koju možete da imate; onda počnete da otupljujete.

Kutija s pilićima bila je istorija; bezimni komadi i komadići bili su razbacani oko groba. Nisam prišla da bih zagledala. Zastala sam da bih pokupila svoju sportsku torbu. Bila je netaknuta, prosto je ležala tamo. Edvard je prošao ispred mene i bacio baklju na pošljunčani put. Vetar je šuštao kroz drveće; onda je Edvard viknuo, – Anita!

Otkotrljala sam se. Edvardov pištolj je opalio, i nešto je palo cvileći na travu. Piljila sam u gaula dok ga je Edvard punio mecima. Kada sam progutala svoje srce nazad u grudi, otpuzala sam do kante s benzinom i odšrafila je.

Gaul je vrištao. Edvard ga je terao zapaljenog bakljom. Ja posuh benzin na zgrčenu stvar, padoh na kolena i reko, – Upali ga.

Edvard zabi baklju na mesto. Vatra je liznula preko gaula i on počeo da vrišti. Noć je smrdela na zapaljeno meso i dlaku. I benzin.

Kotrljalo se na jednu i drugu stranu po tlu pokušavajući da ugasi vatru, ali ona nije popuštala.

Ja prošaputah, – Ti si sledeći, Zahari dušo. Ti si sledeći.

Košulja je izgorela i Edvard odbaci vile na tlo. – Hajdemo odavde, – on reče.

Složila sam se od sveg srca. Otključala sam auto, ubacila svoju sportsku torbu na zadnje sedište i startovala auto. Gaul je ležao na travi, ne pomerajući se, goreći.

Edvard je bio na putničkom sedištu s mašinkom na svom krilu. Prvi put od kad sam ga poznavala, Edvard je izgledao uzdrmano. Čak uplašeno.

– Nameravaš li da spavaš s mašinkom? ja upitah.

On me okrznu pogledom. – Hoćeš li ti da spavaš s tvojim pištoljem? on upita.

Poen za Edvarda. Pravila sam po šljunku najbrže okrete koje sam se usuđivala. Moja Nova nije građena za brzo manevrisanje. Da se slupam na groblju nije izgledao kao sjajna ideja ove

noći. Farovi su poskakivali po nadgrobnim spomenicima, ali ništa se nije kretalo. Nije bilo gaula na vidiku.

Duboko sam udahnula i izdahnula. Ovo je bio drugi napad na moj život u isto toliko dana. Iskreno, od ova dva, više bih volela da me upucaju.

Poglavlje 44

Vozili smo se u tišini dugo vremena. Edvard je prvi progovorio u tišini koju je narušavalo samo kretanje točkova. – Mislim da ne bi trebalo da se vraćamo u tvoj stan, on reče.

– Slažem se.

– Povešću te u moj hotel. Ukoliko nemaš neko mesto na koje bi radije otišla?

Kuda sam mogla da odem? Kod Roni? Nisam htela da je više dovodim u opasnost. Koga još sam mogla da dovedem u opasnost? Nikoga. Nikoga sem Edvarda, a on je mogao s tim da se izbori. Možda bolje od mene.

Moj biper mi zadrhta uz struk, šaljući mi talase duž rebara. Mrzim kada stavim biper u tihi mod. Prokleta stvar me uvek uplaši kada se javi.

Edvard reče, – Šta se dođavola desilo? Skočila si kao da te je nešto ujelo.

Udarila sam po dugmetu bipera, da ga isključim i vidim ko zove. Broj je nakratko zasvetleo. – Biper mi se javio, a bio je u tihom modu. Nema buke, samo vibracija.

Kratko me je pogledao. – Nećeš se javiti na posao. To je zvučalo kao izjava ili kao naredenje.

– Slušaj, Edvarde, nisam raspoložena za svađu, zato nemoj da se raspravljaš sa mnom.

Čula sam kako je polako izduvao vazduh, ali šta je mogao da uradi? Ja sam vozila. Ukoliko ne odluči da izvadi pištolj i ne otme mi volan, bio je suvozač u ovoj vožnji. Sišla sam s puta kod sledećeg izlaza i pronašla telefonsku govornicu u dragstoru. Parking ispred dragstora bio je potpuno osvetljen i činio me je izvanrednom metom, ali posle gaula želela sam svetlost.

Edvard me je posmatrao kako izlazim s novčanikom u ruci, Nije izašao da bi mi čuvao leđa. Fino, imala sam svoj pištolj. Ako je želeo da se duri, neka ga.

Pozvala sam posao. Krejg, naš noćni skeretar je odgovorio. – Animators, Inc. Mogu li da vam pomognem?

– Zdravo, Krejg, ovde je Anita. Šta ima?

– Irving Grisvold je zvao, rekao ti je da ga odmah nazoveš, ili susret otpada. Takođe je rekao da ćeš ti znati šta to znači. Znaš li?

– Da. Hvala, Krejg.

– Zvučiš užasno.

– Laku noć, Krejg. Spustila sam mu slušalicu. Osećala sam se umorno i usporeno, a grlo me je bolelo. Želela sam da se skupim na nekom tamnom i tihom mestu otprilike nedelju dana. Umesto toga, pozvala sam Irvinga. – Ja sam, – rekla sam.

– Pa, i bilo je vreme. Znaš li šta sam sve pretrpeo da bih ti ovo sredio? A ti si zamalo propustila sastanak.

– Ako ne prestaneš da pričaš, još uvek mogu da ga propustim. Reci mi gde i kad.

Rekao mi je. Ako požurimo, stići ćemo. – Zašto su svi zapeli da sve obave baš večeras? ja rekoh.

– Hej, ako nećeš na taj sastanak, to je u redu.

– Irving, imala sam veoma, veoma dugačku noć, zato prestani da me kritikuješ.

– Jesi li dobro?

Kakvo glupo pitanje. – Ne stvarno, ali ću preživeti.

– Ako si povređena, pokušaću da odložim sastanak, ali ne mogu ništa da ti obećam, Anita. Tvoja poruka ga je dovela do ovde.

Naslonila sam čelo na metal govornice. – Biću tamo, Irving.

– Ja neću. Zvučao je potpuno iznervirano. – Jedan od uslova je bio da nema reportera i nema policije.

Morala sam da se nasmešim. Jadni Ivring; izostavljen je iz svega. Međutim, njega nisu napali gauli i nije bio gotovo raznet. Mpžda bi trebalo da sačuvam sažaljenje za sebe.

– Hvala, Irving, Dugujem ti jednu.

– Duguješ mi nekoliko, – on reče. – Budi pažljiva. Ne znam u šta si se sad uvalila, ali zvuči loše.

Pecao je i ja sam to znala. – Laku noć, Irving. Spustila sam slušalicu pre nego što je mogao da mi postavi još pitanja.

Pozvala sam Dolfov kućni broj. Ne znam zašto nisam mogla da čekam do jutra, ali noćas sam gotovo poginula. Ako poginem, želela sam da neko ulovi Zaharija.

Dolf je odgovorio na šesto zvono. Glas mu je zvučao osorno od spavanja. – Da.

– Ovde je Anita Blejk, Dolfe.

– Šta nije u redu? Glas mu je zvučao gotovo budno.

– Znam ko je ubica.

– Reci mi.

Rekla sam mu. Pravio je beleške i postavljao pitanja. Najveće pitanje došlo je na kraju. – Možeš li da dokažeš bilo šta od ovog?

– Mogu da dokažem da nosi gris-gris. Mogu da posvedočim da mi se poverio. Pokušao je da me ubije; tome sam lično bila svedok.

– To će biti teško prodati poroti ili sudiji.

– Znam.

– Videću šta mogu da saznam.

– Gotovo da imamo čvrst slučaj protiv njega, Dolfe.

– Istina, ali sve visi o tome da ti budeš živa i svedočiš.

– Da, biću pažljiva.

– Dođi do stanice sutra da sve ove informacije službeno zabeležimo.

– Hoću.

– Dobar posao.

– Hvala, – ja rekoh.

– Laku noć, Anita.

– Laku noć, Dolfe.

Ušla sam polako u auto. – Treba da se susretnemo sa pacodlacima za četrdeset pet minuta.

– Zašto su oni tako važni? on upita.

– Zato što mislim da mogu da nam pokažu sporedni ulaz u Nikolaosino leglo. Ako dođemo na prednja vrata, nikada nećemo uspeti. Starotvala sam auto i izvezla ga na put.

– Koga još si zvala? on upita.

Dakle ipak je obraćao pažnju. – Policiju.

– Šta?

Edvard nikada ne voli da radi s policijom. Zamislite to. – Ako Zahari uspe da me ubije, želim da se neko pozabavi time.

Neko vreme je ćutao. Onda je zatražio, – Pričaj mi o Nikolaos.

Slegnula sam ramenima. – Ona je sadističko čudovište, i ima preko hiljadu godina.

– Jedva čekam da je upoznam.

– Nemoj, – ja rekoh.

– I pre smo ubijali vampire gospodare, Anita. Ona je samo jedan više.

– Ne. Nikolaos ima najmanje hiljadu godina. Mislim da se nikada u životu nisam toliko plašila.

Ćutao je, nečitljivog lica.

– O čemu razmišljaš? upitah.

– Da volim izazov. Onda se nasmešio, lepim, zaraznim osmehom. Sranje. Smrt je videla svoj konačni cilj. Najveći ulov od svih. On je se nije plašio, a trebalo je da se plaši.

Nema baš toliko otvorenih mesta u jedan i trideset ujutro, ali Kod Denija je otvoreno. Bilo je nečeg pogrešnog u organizovanju sastanka Kod Denija uz kafu i krofne. Zar ne bi trebalo da se sretnemo u nekoj tamnoj uličici? Nisam se žalila, nemojte da mislite. Samo mi se ovo učinilo... smešnim.

Edvard je prvi ušao unutra da bi se uverio da nije u pitanju još jedna zaseda. Ako sedne za sto, bezbedno je. Ako izađe, nije bezbedno. Jednostavno. Nikome još nije bilo poznato kako on izgleda. Sve dok nije bio sa mnom, mogao je da ide bilo kuda i niko ne bi pokušao da ga ubije. Neverovatno. Počela sam da se osećam kao Tifusna Meri.

Edvard sede za sto. Bezbedno. Ušla sam u dobro osvetljen i veštački komfor restorana. Konobarica je imala tamne podočnjake oko očiju, mudro prikrivene debelim slojem pudera, što ih je činilo gotovo ružičastima. Pogledala sam iza nje. Čovek mi je mahnuo. Ispravljenom rukom, prstom savijenim kao da poziva konobaricu, ili nekog drugog od posluže.

– Upravo sam ugledala svoje društvo. Hvala, u svakom slučaju, – ja rekoh.

Restoran je bio gotovo prazan ovako u stinim satima ponedeljeka, ili pre, u utorak ujutro. Dva čoveka sedela su za stolom ispred prvog čoveka. Izgledali su dovoljno normalno, ali je postojao taj osećaj sadržane energije koji je izgledao kao da iskriča vazduhu oko njih. Likantropi. Opkladila bih se u život na to, a možda sam to i činila.

Par, muškarac i žena, sedeo je dijagonalno od prve dvojice. Opkladila bih se u novac da su i oni takođe likantropi.

Edvard je zauzeo sto blizu njih, ali ne suviše blizu. On je i ranije lovio likantrope; isto tako dobro je znao šta treba da traži.

Dok sam prolazila pored stola, jedan od muškaraca pogleda nagore. Čiste braon oči, toliko tamne da su bile gotovo crne, zurile su u moje. Lice mu je bilo četvrtasto, telo vitko, sitne građe, mišići su se pomerili na njegovim rukama dok je savijao ruke kako bi oslonio šake ispod svoje brade i posmatrao me. Uzvratila sam mu pogled; onda sam prošla pored njega do separea u kome je sedeo Kralj Pacova.

On je bio visok, najmanje šest stopa, s tamno braon kožom, gustom, kratko ošišanom kosom, braon očima. Lice mu je bilo mršavo, arogantno, usne gotovo previše meke za visinu s koje me je posmatrao. Bio je mračno privlačan, jako meksički, a njegova sumnjičavost je jahala po vazduhu poput munje.

Kliznula sam u separe. Duboko, umirujuće sam udahnula i pogledala ga preko stola

– Primio sam tvoju poruku. Šta želiš? Glas mu je bio mek ali dubok, bez traga akcenta.

– Želim da uvedeš mene i najmanje još jednog čoveka u tunele ispod Cirkusa prokletih.

Njegovo mrštenje se produbilo, stvarajući blage borice ispod njegovih očiju. – Zašto bih to učinio za tebe?

– Želiš li da oslobodiš svoje ljude od gospodaričinog uticaja?

On klimnu glavom. Još uvek se mrštio.
Stvarno sam ga pridobijala. – Povedi nas kroz ulaz koji vodi kroz tamnicu, i ja ću se pobrinuti za to.
On pljesnu ruke spajajući ih na stolu. – Kako mogu da ti verujem?
– Ja nisam lovac na glave. Nikada nisam povredila nijednog likantropa.
– Nećemo moći da se borimo uz tebe ukoliko kreneš protiv nje. Čak ni ja ne mogu da se borim protiv nje. Ona me zove. Ne odgovaram joj, ali osećam poziv. Mogu da sprečim male pacove i svoje ljude da joj pomognu u borbi protiv tebe, ali to je sve.
– Samo nas uvedi unutra. Mi ćemo uraditi ostalo.
– Jesi li toliko samopouzdana?
– Voljna sam da se na to opkladam svojim životom, – ja rekoh.
Sklopio je ispravljene prste ispred svojih usana, s laktovima na stolu. Ožiljak opekotina na njegovoj podlaktici bio je prisutan i u njegovom ljudskom obličju, gruba kruna s četiri vrha. – Uvešću vas unutra, – on reče.
Nasmešila sam se. – Hvala ti.
Piljio je u mene. – Kada se vratiš živa, onda možeš da mi zahvališ.
– Dogovoreno. Ispružila sam ruku. Nakon trenutka oklevanja, prihvatio ju je. Rukovali smo.
– Želiš li da sačekaš nekoliko dana? on upita.
– Ne, – ja rekoh. – Želim da sutra uđem tamo.
Nagnuo je glavu na jednu stranu. – Jesi li sigurna?
– Zašto? Je li to problem?
– Povređena si. Mislio sam da prvo želiš da se izlečiš.
Bila sam pomalo u modricama, i grlo me je bolelo, ali... – Kako si znao?
– Mirišeš kao da si prošla veoma blizu smrti ove noći.
Zurila sam u njega. Irving mi to nikada ne radi, deo sa natprirodnim moćima. Ne kažem da ne može, ali se veoma trudi da bude ljudsko biće. Ovaj čovek se nije trudio.
Duboko sam udahnula. – To je moja stvar.
On klimnu glavom. – Pozvaćemo te i daćemo ti mesto i vreme.
Ustala sam. On je ostao da sedi. Izgledalo je da nema više šta da se kaže, pa sam otišla.
Okolo deset minuta kasnije, Edvard je ušao u auto do mene. – Šta sad? on upita.
– Pomenuo si hotelsku sobu. Nameravam da spavam dok mogu.
– A sutra?
– Izvešćeš me napolje i pokazaćeš mi kako radi puška.
– Onda? on upita.
– Onda idemo za Nikolaos, – ja rekoh.
On načini drhtav udisaj, gotovo smeh. – Zanimljivo. (Oh, boy).
Zanimljivo (Oh, boy)? Drago mi je da bar neko uživa u ovome.
Iscerio se na mene. – Volim svoj posao, – on reče.
Morala sam da se nasmešim. Istina je bila da i ja volim svoj posao, takođe.

Poglavlje 45

U toku dana naučila sam kako da upotrebljavam pušku. Te noći pošla sam u istraživanje pećina s pacodlacima.

Pećina je bila mračna. Stajala sam u apsolutnom crnilu, čvrsto stežući svoju baterijsku lampu.

Dodirnula sam čelo rukom i nisam nijednu prokletu stvar sem čudnih belih imidža koje oči prave kada nema svetlosti. Nosila sam kacigu sa svetlom koje je sada bilo isključeno. Pacodlaci su insistirali na tome. Svuda oko mene su se čuli zvukovi. Povici, mrmljanja, puckanja kostiju, čudni klizajući zvukovi kao kada se nož vadi iz mesa. Pacodlaci su se menjali iz svog ljudskog u životinjski oblik. To je zvučalo kao da boli – i to dosta. Naterali su me da im obećam da neću upaliti svetlo dok mi ne kažu da mogu.

Nikada u svom životu nisam toliko želela da nešto vidim. Nije moglo da bude tako stravično. Je li moglo? Ali obećanje je obećanje. Zvučala sam kao slon Horton. – Osoba je osoba, bez obzira koliko je mala. Šta sam ja dođavola radila usred pećine, u tami, okružena pacodlacima. Citirajući Dr. Seussa, i pokušavajući da ubijem hiljadu godina starog vampira?

Ovo je bila jedna od mojih čudnijih nedelja.

Rafael, Kralj Pacova, reče, – Možete da uključite svoja svetla.

Uradila sam to istog trenutka. Moje oči su izgledale kao da isisavaju svetlost, nestrpljive da vide. Ljudi pacovi stajali su u malim grupama u širokom tunelu ravnog krova. Bilo ih je desetero. Prebrojala sam ih dok su bili u ljudskom obliku. Sada je sedam muškaraca bilo prekriveno krznom i nosili su isečene pantalone od džinsa. Dvojica su nosili ležerne majice. Tri žene nosile su ležerne haljine, nalik trudničkim haljinama. Njihove crne oči nalik dugmadima svetlucale su na svetlu. Svi su bili prekriveni krznom.

Edvard priđe da bi stao do mene. Posmatrao je likantrope s udaljenim, nečitljivim izrazom na licu. Dodirnula sam mu ruku. Rekla sam Rafaelu da ja nisam lovac na glave, ali Edvard jeste, ponekad. Nadala sam se da nisam dovela ove ljude u opasnost.

– Jeste li spremni? Rafael upita. On je bio isti glatki čovek-pacov kakvog sam pamtila.

– Da, – rekoh.

Edvard klimnu glavom.

Pacodlaci se raširiše sa svih strana oko nas, idući četvoroonoške po niskom, istrošenom kamenom nanosu. Rekla sam nikom određenom, – Mislila sam da su pećine vlažne.

Omanji čovek-pacov, u majici, reče, – Čeroki pećina je mrtva pećina.

– Ne razumem.

– Živa pećina ima vodu i rastuće formacije. Svuca pećina gde nema formacija koje rastu zove se mrtva pećina.

– Oh, – rekoh.

On povuče usne unazad od krupnih zuba, smešeci se, mislim. – Više nego što si htela da znaš, ha?

Rafael uzvratu šištanjem, – Nismo ovde da bismo obezbeđivali predavanja na turističkoj turi, Lui. Sada budite tihi, oboje.

Lui sleže ramenima i ubrza ispred mene. On je bo onaj isti čovek koji je bio s Rafaelom u restoranu, onaj s tamnim očima.

Jedna od žena imala je gotovo sivo krzno. Njeno ime bilo je Lilian i bila je doktor. Nosila je torbu punu medicinskih zaliha. Izgleda da su planirali da budemo povređeni. To je bar značilo da misle da ćemo se izvući živi. Počela sam i sama da se pitam oko tog dela.

Dva sata kasnije tavanica se spustila do tačke kada nisam mogla da stojim uspravno. I naučila sam čemu služe kacige koje smo Edvard i ja dobili. Ogrebala sam glavom o stene bar jedno hiljadu puta. Onesvestila bih sebe udaranjem dugo pre nego što bismo videli Nikolaos.

Pacovi su izgledali kao građani za tunel, jer su klizili, poravnavajući tela u čudnoj, četvoroonožno napredujućoj gracioznosti. Edvard i ja nismo mogli da se merimo s njima. Ni blizu.

On meko opsova iza mene. Njegovih ekstra pet inči visine nanosili su mu bol. Donji deo mojih leđa predstavljao je bolnu vrelinu. On mora da je bio u goremu stanju. Postojali su džepovi u kojima se tavanica otvarala tako da smo mogli da se uspravimo. Počela sam da im se radujem, kao ronilac vadašnim džepovima.

Kvalitet tame se promenio. Svetlost – bilo je svetlosti napred, ne mnogo, ali bila je prisutna. Lelujala se na udaljenom kraju tunela poput priviđenja.

Rafael čučnu pored nas. Edvard sede na suvi kamen. Ja mu se pridružih. – Tu je tvoja tamnica. Čaekaćemo vas ovde do mraka. Ukoliko ne izađete, mi odlazimo. Kada Nikolaos bude mrtva, ukoliko budemo mogli, pomoći ćemo vam.

Klimnula sam glavom; svetlost na mojoj kacigi klimnu sa mnom. – Hvala vam na pomoći.

On odmahnu svojim uskim, pacovskim licem. – Isporučio sam vas đavolu pred vrata. Ne zahvaljuj mi zbog toga.

Bacila sam pogled na Edvarda. Lice mu je još uvek bilo udaljeno, nečitljivo. Ako je bio zainteresovan za ono što je čovek pacov upravo rekao, ja to nisam mogla da primetim. Po njemu smo mogli upravo da razgovaramo o listi nabavki.

Edvard i ja smo klečali ispred otvora koji je vodio u tamnicu. Baklja je lelujala, neverovatno svetla posle tame. Edvard je držao svoj Uzi koji mu je na trkama visio preko grudi. Ja sam imala pušku. Takođe sam nosila moja dva pištolja, dva noža i derindžer uguran u džep jakne. To je bio poklon od Edvarda. Dodao mi ga je uz ovaj savet: Trza kao kučkin sin, ali gurni ga ispod nečije brade i razneće im jebane glave. To je lepo znati.

Napolju je bio dan. Vampiri ne bi trebalo da se pomeraju, ali Burčard će biti tu. A ako nas vidi, Nikolaos će znati. Nekako će znati. Jeza mi je marširala po rukama.

Upali smo unutra četvoronoške, spremni da ubijamo i osakaćujemo. Prostorija je bila prazna. Sav taj adrenalin je na neki način sedeo u mom telu, čineći mi disanje suviše brzim, a srce mi je radilo ubrzano bez razloga. Mesto na kome je Filip bio prikovan sada je bilo čisto. Neko ga je odlično oprao.

Borila sam se s potrebom da dodirnem zid na mestu na kome je on bio.

Edvard me meko pozva, – Anita. Bio je na vratima.

Požurila sam za njim.

– Šta nije u redu? on upita.

– Ona je ovde ubila Filipa.

– Misli na posao. Ne želim da umrem zato što ti sanjariš.

Počela sam da se ljutim i progutala bes. Bio je u pravu.

Edvard gurnu vrata, i ona se otvoriše. Nije bilo zatvorenika, nije bilo potrebe da se zaključavaju. Ja sam stala s leve strane vrata, on s desne. Hodnik je bio prazan.

Ruke su mi se znojile na pušci. Edvard je poveo dole niz desnu stranu hodnika. Ja sam ga sledila u zmajevo leglo. Nisam se previše osećala kao vitez. Upravo mi je ponestalo sjajnih konja, ili to beše sjajni oklop?

Šta god. Bili smo tu. To je bilo to. Mogla sam da okusim srce u svom grlu.

Poglavlje 46

Zmaj nije izašao i pojeo nas istog trenutka. U stvari, mesto je bilo tiho. Kao što ide po klišeju, suviše tiho.

Prišla sam bliže Edvardu i prošaputala, – Ne mislim da se žalim, ali gde su svi?

Naslonio se leđima uz zid i rekao, – Možda si ubila Vintera. To ostavlja burčarda. Možda je negde na nekom poslu.

Odmahnula sam glavom. – To je prelako.

– Ne brini. Nešto će već ubrzo poći naopačke. Nastavio je niz hodnik, a ja sam ga sledila. Trebalo mi je tri koraka da shvatim da se Edvard našalio.

Hodnik se otvarao u prostranu sobu nalik Nikolaosinoj prestonoj sobi, ali u ovoj nije bilo stolice. U njoj su se nalazili kovčezi. Njih pet bilo je raspoređeno po sobi na izdignutim platformama, tako da ne moraju da sede na podu, na promaji. Visoki, gvozdeni svećnjaci goreli su u prostoriji, po jedan sa strane uzglavlja i stopala kod svakog kovčega.

Najveći broj vampira se bar trudi da sakrije svoje kovčege, ali ne Nikolaos.

– Arogantno, – Edvard prošaputa.

– Da, – ja uzvratih šapatom. Uvek na početky šapućete u blizini kovčega, kao da ste na sahrani i da oni mogu da vas čuju.

U sobi je vladao zagušujući miris, bajat. Hvatao mi se u dnu grla i bio je gotovo ukus, blago metalan. Ličio je na miris zmija koje se drže u kavezima. Znao da u ovoj sobi ne postoji ništa toplo i krznasto, samo po mirisu. I to nije odgovarajući opis. To je bio miris vampira.

Prvi kovčeg bio je taman, od dobro poliranog drveta, sa zlatnim ručicama. Bio je širi u oblasti ramena, a onda se sužavao, sledeći konturu ljudskog tela. Stariji kovčezi su poneak bili takvi.

– Počinjemo odavde, – ja rekoh.

Edvard se nije bunio. Pustio je mašinku da visi na uzicama i izvadio pištolj. – Pokrivena si, – reče mi.

Spustila sam pušku na pod ispred kovčega, zgrabila ivicu poklopca, izrekla brzu molitvu i podigla ga. Valentin je ležao u kovčegu. Njegovo lice prepuno ožiljaka bilo je golo. Još uvek je bio obučen kao kockar s rečnog broda, ali ovog puta u crno. Njegova preterano ukrašena košulja bila je grimizna. Boje nisu izgledale dobro uz njegovu kestenjastu kosu. Jedna ruka mu je bila polusavijena oko butine, u bezbrižnom pokretu spavača. Veoma ljudskom pokretu.

Edvard proviri u kovčeg, s pištoljem uperenim ka tavanici. – Ovo je onaj na koga si bacila Svetu vodu?

Klimnula sam.

– Uradila si sjajan posao, – Edvard reče.

Valentin se nije pomerio ni u jednom trenutku. Nisam mogla da primetim ni da diše. Obrisala sam svoje oznojene dlanove o farmerke i opipala mu puls na zglobu. Ništa. Koža mu je bila hladna na dodir. Bio je mrtav. To nije ubistvo, bez obzira šta zakon kaže. Ne možete da ubijete leš.

Zglob zapulsira. Trgla sam ruku kao da me je opekao.

– Šta nije u redu? Edvard upita.

– Osetila sam puls.

– Dešava se ponekad.

Klimnula sam glavom. Da, ponekad se dešava. Ako čekate dovoljno dugo, srce otkucava, krv teče, ali tako polako da je to bolno posmatrati. Mrtvilo. Počinjala sam da mislim da ne znam šta ta reč znači.

Znala sam jednu stvar. Ako nas noć zatekne ovde, umrećemo, ili ćemo poželeti da smo umrli. Valentin je pomogao da se ubije preko dvadeset ljudi. Gotovo me je ubio. Kada Nikolaos povuče svoju zaštitu, završice posao ako bude mogao. Došli smo da ubijemo Nikolaos. Mislim da bi ona povukla svoju zaštitu istog sekunda. Kako poslovice kaže, bilo je on ili ja. Više sam volela da on bude otpisan.

Otresla sam se ramenih kaiševa od ranca.

– Šta tražiš? Edvard upita.

– Kolac i čekiš, – rekla sam ne podižući pogled.

– Nećeš da upotrebiš pušku?

Kratko sam ga pogledala. – Ma, da. Zašto da ne iznajmim svirače marševa kad smo već kod toga?

– Ako jednostavno hoćeš da budeš tiha, postoji drugi način. Blago se smešio.

Imala sam naoštreni kolac u ruci, ali bila sam voljna da saslušam. Probila sam kolcem većinu vampira koje sam ubila, ali to nikada nije lakše. To je težak, gadan posao, mada više zbog njega ne povraćam. Ja sam, nakon svega, profesionalac.

Izvadio je malu kutiju iz svog ranca. U njoj su se nalazili špricevi. Izvadio je ampulu sa sivkastom tečnošću. – Nitrat srebra, – on reče.

Srebro. Propast za nemrtve. Kazna za natprirodne. I sve to lepo modernizovano. – Deluje li? ja upitah.

– Deluje. Napunio je jedan špric i upitao, – Koliko je ovaj star?

– Malo više od sto, – ja rekoh.

– Dve bi trebalo da budu dovoljno. Gurnuo je iglu u veliku venu na Valentinovom vratu. Pre nego što je napunio špric po drugi put, telo je zadrhtalo. On je zabio drugu dozu u vrat. Valentinovo telo se izvilo u luku nasuprot zidova kovčega. Usta su mu se otvorila i zatvorila. Zahvatio je vazduh kao da se davi.

Edvard napuni još jedan špric i dodade mi ga. Ja sam ga samo gledala.

– Neće te ujesti, – on reče.

Uzela sam ga pažljivo između prva dva prsta svoje desne ruke.

– Šta ti je? on me upita.

– Nisam baš neki obožavatelj igala.

On se isceri. – Plašiš se igala?

Narogušila sam se na njega. – Ne baš.

Valentinovo telo se treslo i poskakivalo, ruke su mu udarale o drvene zidove. Načinio je tih, bespomoćni zvuk. Oči mu se nikada nisu otvorile. Prespavaće svoju sopstvenu smrt.

Drhtavo je poskočio poslednji put, onda se sručio uz stranu kovčega poput slomljene krpene lutke.

– Ne izgleda mnogo mrtvo, – reoh.

– Nikada ne izgledaju.

– Zabij im kolac u srce i odseci im glavu, i znaš da su mrtvi.

– Ovo nije zabijanje kolca, – on reče.

To mi se nije dopadalo. Valentin je ležao tamo izgledajući vrlo celo i vrlo ljudski. Hgtela sam da vidim nešto trulećeg mesa i kosti koje se pretvaraju u prašinu. Želela sam da znam da je mrtav

– Niko nikada nije ustao iz svog kovčega nakon ampule ispunjene nitratom srebra, Anita.

Klimnula sam glavom ali sam ostala neuverena.

– Proveri drugu stranu. Hajde.

Pošla sam, ali nastavila da bacam poglede na Valentina. On je posećivao moje noćne more godnama, gotovo me je ubio. Jednostavno mi nije izgledao dovoljno mrtvo.

Otvorila sam prvi kovčeg sa svoje strane, jednom rukom, držeći špric pažljivo. Injekcija nitrata srebra verovatno ni meni ne bi previše prijala. Kovčeg je bio prazak. Bela imitacija svilene postave oblikovala se prema obliku tela, ali telo nije bilo tu.

Trgla sam se i zagledala po sobi, ali u njoj nije bilo ničega. Pogledala sam polako nagore,

nadajući se da ništa ne lebdi iznad mene. Nije lebdelo. Hvala ti, Bože.

Konačno sam se setila da dišem. Ovo je verovatno bio Terezin kovčeg. Da, tako je. Ostavila sam ga otvorenog i pošla do sledećeg. To je bio noviji model, verovatno lažno drvo, ali lep i ispoliran. U njemu se nalazio crni muškarac. Nikada nisam saznala njegovo ime. Sada i neću. Znala sam šta znači doći ovamo. Ne samo braniti sebe, već ubijati vampire dok leže bespomoćni. Koliko je meni bilo poznato, ovaj vampir nije nikada ni koga povredio. Tada sam se nasmejala; on je bio Nikolaosin štíćenik. Da li sam stvarno mislila da on nikada nije okusio ljudsku krv? Ne. Pritisnula sam iglu uz njegov vrat i s mukom progutala pljuvačku. Mrzim igle. Nemam određeni razlog za to.

Zabila sam je i zatvorila oči dok sam pritiskala špic. Mogla sam da mu zabijem kolac kroz srce, ali zabadanje igle u njega je poslalo ledene trnce niz moju kičmu.

Edvard pozva, – Anita!

Naglo sam se okrenula i pronašla Obrija kako sedi u svom kovčegu. Držao je Edvarda za grlo i polako ga je dizao s nogu.

Puška je još uvek bila pored Valentinovog kovčega. Prokletstvoč izvukla sam 9mm-ski pištolj i opalila u Obrijevo čelo. Metak mu je zabacio glavu unazad, ali on se samo nasmešio i podigao Edvarda ispravljene ruke, tako da su mu noge landarale.

Potrčala sam ka pušci.

Edvard je morao da koristi obe ruke kako bi sprečio da ne bude udavljen sopstvenom težinom. Spustio je jednu ruku, pokušavajući da dođe do mašinke.

Obri ga uhvati za zglob.

Pokupila sam pušku, pošla par koraka prema njima i opalila s tri stope udaljenosti. Obrijeva glava je eksplodirala; krv i mozak su se rasuli po zidu. Ruke su spustile Edvarda na pod, ali ga nisu puštale. Edvard je iskidano povukao vazduh. Desna ruka se stegla oko njegovog vrata, prsti su se zakopavali u njegov dušnik.

Morala sam da zaobiđem Edvarda da bih mu opalila u grudi. Eksplozija mu je raznela srce i odnela najveći deo leve strane grudi. Leva ruka je ostala da visi na trakama tkiva i kosti. Leš se prevrnuo nazad u svoj kovčeg.

Edvard je pao na kolena, dah je šištao i gušio se kroz njegovo grlo.

– Klimni ako možeš da dišeš, Edvarde, – ja rekoh. Mada da mu je Obri zdrobio dušnik, ne znam šta bih mogla da uradim. Da otrčim unazad i dovedem Lilian, doktora pacova, možda.

Edvard klimnu glavom. Lice mu je bilo mestimično crveno-ljubičasto, ali je disao.

Uši su mi zvonile od pucnja puške unutar kamenih zidova. Toliko o iznenađenju. Toliko o nitratu srebra. Ubacila sam novu municiju u pušku i pošla ka Valentinovom kovčegu. Raznela sam ga u komade. Sada je bio mrtav.

Edvard se zatetura ustajući. Prokrkljao je, – Koliko je ta stvar bila stara?

– Preko petsto, – rekoh..

On proguta, i izgleda da ga je to bolelo. – Sranje.

– Ne bih pokušavala da zabodem bilo kakve igle u Nikolaos.

Uspeo je da se zapilji u mene, još uvek upola oslonjen na Obrijev kovčeg.

Okrenula sam se ka petom kovčegu. Onom koga smo čuvali kao poslednji prećutnim dogovorom. Bio je postavljen uz udaljeni zid. Ukusno beli kovčeg, suviše mali za odraslu osobu. Svetlost sveće je sijala na izrezbarenom poklopcu.

Bila sam u iskušenju da jednostavno puškom izbušim rupu u kovčegu, ali morala sam da je vidim. Morala sam da vidim u šta pucam. Srce mi je zadobovalo u grlu; grudi su mi se skupile. Ona je bila vampir gospodar. Ubijati ih, čak i po danu je izazivanje sreće. Njihov pogled može da

vas zarobi dok ne padne noć. Njihovi umovi. Njihovi glasovi. Toliko moći. A Nikolaos je bila najmoćniji od svih koje sam videla. Imala sam moj blagosloveni krst. Biću dobro. Suviše krstova su uspeali da mi oduzmu da bih se osećala potpuno bezbedno. Oh, pa. Pokušala sam da dignem poklopac jednom rukom, ali je bio težak i nije bio balansiran za lako otvaranje kao moderni kovčezi. – Možeš li da mi pomogneš oko ovoga, Edvarde? Ili još uvek pokušava da se setiš kako se diše?

Edvard stade do mene. Lice mu je imalo gotovo normalnu boju. Uhvatio je poklopac, a ja sam pripremila pušku.

Podigao je poklopac i on potpuno skliznu. Nije ni bio zakačen.

Rekla sam, – Sraaaaanje!

Kovčeg je bio prazan.

– Da li mene tražite? Visok, muzikalan glas pozvao je s vrata. – Sledite se; verujem da je to reč koju koristite. Imamo vas na nišanu.

– Ne bih ti savetovao da pokušaš da dohvatiš pištolj, – Burčard reče.

Kratko sam pogledala Edvarda i videla da mu je ruka blizu automatskog pištolja (mašinke), ali ne dovoljno blizu. Lice mu je bilo nečitljivo, mirno, normalno. Ovo je samo nedeljna vožnja. Bila sam toliko uplašena da sam mogla da osetim slinu u dnu grla. Pogledali smo se i podigli ruke.

– Okrenite se polako, – Burčard reče.

Uradili smo tako.

On je držao poluautomatsku pušku neke vrste. Ja nisam zaludenik za oružje kao Edvard, tako da nisam znala proizvođača i model, ali sam znala da bi napravila veliku rupu. Takođe je i drška mača virila iza njegovih leđa. Mača, kunem vam se Bogom, mača.

Zahari je stajao pored njega, držeći pištolj. Držao ga je s dve ruke, ukočenih ruku. Nije izlgedao srećno.

Burčard je držao pušku kao da je rođen s njom. – Bacite oružje, molim vas, i ukrstite prste na glavama.

Uradili smo što je tražio. Edvard je bacio mašinku, a ja sam izgubila pušku. Imali smo još dosta pištolja.

Nikolaos je stajala sa strane. Lice joj je bilo hladno, besno. Njen glas, kada je progovorila, odjekivao je kroz sovu. – Ja sam starija od bilo čega što ste ikada mogli da zamislite. Da li ste mislili da sam zarobljenik dnevne svetlost? Posle hiljadu godina? Ušla je u sobu, pazeši da ne stane ispred Burčarda ili Zaharija. Bacila je pogled na ostatke u kofčezima. – Platićeš za ovo, animatoru. Tada se nasmešila, a ja niikada nisam videla nešto zlobnije. – Uzmi im ostalo oružje, Burčard; onda ćemo se pozabaviti s animatorom.

Stali su ispred nas, ali ne suviše blizu. – Uz zid, animatoru, – Burčard reče. – Ako se čovek pomeri, Zahari, upucaj ga.

Burčard me gurnu uz zid i podrobno me pretrese. Nije mi proverio zube, niti mi je spuštao pantalone, ali to je otprilike to. Pronašao je sve što sam nosila. Čak i derringer. Gurnuo je moj krst u svoj džep. Možda bih mogla da istetoviram jedan na ruci? Verovatno ne bi delovao.

Vratila sam se nazad da bih stala sa Zaharijem, dok je bio Edvardov red za pretresanje. Piljila sam u Zaharija. – Da li ona zna? ja upitah.

– Umukni.

Nasmešila sam se. – Ne zna, zar ne?

– Umukni!

Edvard se vratio i sada smo oboje stajali s rukama na vrhu glave, bez oručja. To baš nije bila

lepa scena.

Adrenalin je nadolazio poput šampanjca, a moj puls je pretio da će mi iskočiti iz grla. Nisam se plašila pištolja, ne stvarno. Plašila sam se Nikolaos. Šta će nam uraditi? Šta meni? Ako budem imala izbora, nateraću ih da me upucaju. To je svakako bolje od bilo čega što je Nikolaos imala u svom zlom malom umu.

– Nenaoružani su, gospodarice, – Burčard reče.

– Dobro, – ona reče. – Znaš li šta smo mi radili dok ste vi uništavali moje ljude?

Nisam mislila da želi odgovor, pa joj ga nisam ni dala.

– Pripremali smo tvog prijatelja, animatoru.

Stomač mi se zgrčio. Imala sam divlju sliku Ketrin, ali ona je bila van grada. Bože moj, Roni. Da li su uhvatili Roni?

To mora da se pokazalo na mom licu pošto se Nikolaos nasmejala, visoko i divlje, uzbuđenim kikutom.

– Stvarno mrzim taj smeh, – ja rekoh.

– Tišina, – Burčard reče.

– Oh, Anita, ti si toliko zabavna. Uživacu da te napravim jednom od svojih ljudi. Glas joj je počeo visoko i dečje a završio dovoljno duboko da mi gmiže po kičmi.

Ona pozva čistim glavom, – Uđi sada u ovu sobu.

Čula sam komešajuće korake; onda je Filip ušao u sobu. Stravična rana na njegovom vratu je predstavljala debelo, belo tkivo ožiljka. Gledao je po sobi kao da je stvarno ne vidi

Prošaputala sam, – Blagi Bože.

Podigli su ga iz mrtvih.

Poglavlje 47

Nikolaos je igrala oko nejga. Njena pastelno ružičasta suknja uvijala se oko nje. Velika, ružičasta traka u njenoj kosi je poskakivala dok se ona okretala, pruženih ruku. Njene vitke noge bile su pokrivene belim hulahopkama. Cipele su bile bele s ružičastim trakama.

Zastala je, nasmejana i bez daha. Zdravo ružičasto rumenilo na njenim obrazima, oči koje svetlucaju. Kako je to izvodila?

– On izgleda veoma živo, zar ne? Obigravala je oko njega, šakom prelazeći preko njegove ruke. On se povukao od nje, očima prateći svaki njen pokret, uplašen. Sećao je se. Bog neka nam je u pomoći. Sećao je se.

– Da li bi želela da ga ponovo vidiš u akciji? ona upita.

Nadala sam se da je nisam razumela. Trudila sam se da zadržim bezizražajno lice. Mora da sam uspela jer doskočila do mene, s rukama na kukovima.

– Pa, – ona reče, – da li bi volela da posmatraš svog ljubavnika na delu?

Progutala sam sline, s mukom. Možda bih jednostavno mogla da se isповraćam preko nje. To bi je naučilo pameti. – S tobom? ja upitah.

Došla je do mene postrance, ruku ukrštenih iza leđa. – To bi mogla da budeš i ti. Tvoj izbor.

Njeno lice je gotovo dodirivalo moje. Oči su joj bile tako prokleta široke i nevine da je to izgledalo kao svetogrđe. – Nijedno mi ne zvuči vrlo privlačno, – rekoh.

– Šteta. Upola je doskakutala do Filipa. On je bio nag, a njegovo preplanulo telo je još uvek bilo lepo. Šta je značilo još par ožiljaka?

– Nisi znala da ću ja biti ovde, prema tome zašto si podigla Filipa iz mrtvih? upitala sam.

Okrenula se na potpeticama svojih malih cipelica. – Podigli smo ga da bi mogao da pokuša da ubije Obrija. Ubijeni zombiji mogu da budu veoma zabavni, dok pokušavaju da ubiju svoje ubice. Mislili smo da mu damo šansu dok Obri spava. Obri može da se pomeri ako ga uznemirite. – Bacila je pogled na Edvarda. – Ali to već znate.

– Nameravali ste da pustite Obrija da ga ponovo ubije, – ja rekoh.

Ona klimnu glavom, brzim pokretima. – Aha.

– Ti kučko, – ja rekoh.

Burčard mi nabi pušku u stomak i ja padoh na kolena. Dahtala sam, pokušavajući da dišem. To nije mnogo pomagalo.

Edvard je nepomično piljio u Zaharija, koji je držao pištolj ravno na njegovim grudima. Nije potrebno da budete dobri na toj razdaljini, čak ni srećni. Jednostavno je potrebno da pritisnete obarač i ubijete nekoga. Puf.

– Mogu da te nateram da uradiš šta god mi se sviđa, – Nikolaos reče.

Svež nalet adrenalina je pojurio kroz mene. Povratila sam u uglu. Nervi i jak udarac u stomak puškom. Nerve sam imala i pre; kundak puške bio je novo iskustvo

– Cccc, Cccc, – Nikolaos reče. – Da li te toliko plašim?

Konačno sam uspela da ustanem. – Da, – rekoh. Zašto bih poricala?

Ona pljesnu i sklopi ruke. – Oh, fino. Njeno lice je promenilo brzinu, instant prekidačem. Mala devojčica je nestala, i nikakava količina ružičastih, ukrašenih haljina nije mogla da je vrat. Nikolaosino lice je bilo istanjeno, strano. Oči su joj bile dva velika bazena u kojima je bilo moguće udaviti se. – Čuj me, Anita. Oseti moju moć u svojim venama.

Stajala sam tamo, zureći u pod, strah je bio poput ledenog naleta na mojoj koži. Čekala sam da me nešto cimne za dušu. Da me njena moć pokori i odnese. Ništa se nije dogodilo.

Nikolaos se namršti. Mala devojčica se vratila. – Ujela sam te, animatoru. Trebalo bi da puzič ako to tražim. Šta si uradila?

Udahnula sam malu, srčanu molitvu i odgovorila joj. – Sveta voda.

Ona se iskezi. – Ovog puta ćemo te zadržati s nama do posle trećeg ujeda. Zauzećeš Terezino mesto. Možda ćeš onda biti ažurnija u pronalaženju osobe ubija vampire.

Borila sam se svim silama da ne pogledam ka Zahariju. Ne zato što nisam želela da ga odam, to bih uradila, ali sam čekala na trenutak kada će to moći da nam pomogne. Sada bi to moglo da dovede do toga da Zahari bude ubijen, ali ne bi sredilo Burčarda i Nikolaos. Zahari je bio najmanje opasna osoba u celoj prostoriji.

– Ne bih rekla, – rekoh.

– Ali ja bih, animatoru.

– Radije bih umrla.

Ona raširi ruke. – Ali ja želim da ti umreš, Anita, ja želim da ti umreš.

– To nas izjednačava, – ja rekoh.

Zakikotala se. Zboleli su me zubi od tog zvuka. Ako je stvarno želela da me muči, sve što je trebalo da uradi bilo je da me zaključa u sobu i smeje mi se. E to bi bio pakao.

– Hajde, dečaci i devojčice, idemo da se igramo u tamnici. Nikolaos je vodila. Burčard nam poketom pokazao da je sledimo. Zahari i on su bili pozadi, s pištoljima u rukama. Filip je nesigurno stajao u sobi, posmatrajući nas kako idemo.

Nikolaos dobaci, – Neka nas sledi, Zahari.

Zahari pozva, – Dođi, Filipe, sledi me.

On se okrenuo i pošao za nama, oči su mu bile nesigurne i ne potpuno fokusirane.

– Hajde, – Burčard reče. Upola je podigao pušku, i ja pođoh.

Nikolaos dobaci, – Piljiš u svog ljubavnika; baš lepo.

Put do tamnice nije bio dovoljno dugačak. Ako pokušaju da me prikuju za zid, napašću ih. Nateraću ih da me ubiju. Što je značilo da je bolje da napadnem Zaharija. Burčard bi me možda povredio ili onesvestio, a to bi bilo vrlo, vrlo loše.

Nikolaos nas je vodila niz stepenice i na pod. Kakav dan za paradu. Filip je sledio, ali sada je gledao oko sebe, stvarno videći stvari. Zaledio se, zureći u mesto na kome ga je Obri ubio. Njegova šaka se ispruži da bi dodirnula zid. Proteglio je ruku, trljajući prste o svoj dlan, kao da nešto oseća. Ruka pođe do njegovog vrata i pronađe ožiljak. Vrisnuo je. To je odjekivalo od zidova.

– Filipe, – ja rekoh.

Burčard me zadrža puškom. Filip se skupio u uglu, skrivenog lica, ruku zaključanih oko svojih kolena. Proizvodio je visok, zavijajući zvuk.

Nikolaos se smejala.

– Prestani, prestani! Zakoračila sam ka Filipu, i Burčard postavi pušku na moje grudi. Viknula sam mu u lice, – Pucaj u mene, pucaj, prokletstvo! To je svakako bolje od ovoga.

– Dosta, – Nikolaos reče. Ona pođe ka meni i ja se povukoh. Ona je nastavial da korača, terajući me da da idem unazad sve dok nisam lupila o zid. – Ne želim da budeš pogođena, Anita, ali želim da budeš povređena. Ubila si Vintera svojim malim nožem. Hajde da vidimo koliko si stvarno dobra. Udaljila se žustro od mene. – Burčard, vrati joj njene noževe.

On nije ni oklevao ni pitao zašto. Jednostavno mi je prišao i dodao mi noževe, okrenuvši ih drškom ka meni. Ni ja nisam postavljala pitanja. Uzela sam ih.

Nikolaos je iznenada bila pored Edvarda. On počeo da se povlači. – Ubij ga ako se ponovo pomeri, Zahari.

Zahari je prišao potpuno blizu, sa spremnim pištoljem.

– Klekni, smrtniče, – ona reče.

Edvard je nije poslušao. Pogledao je ka meni. Nikolaos ga šutnu iza kolena dovoljno jako da jekne. Pao je na jedno koleno, i ona ga je zgrabila za desnu ruku i povukla je iza njegovih leđa. Jedna tanana ruka ga je zgrabila za grlo.

– Iščupaću ti grlo ako se pomeriš, čoveče. Mogu da ti osetim puls kako poput leptira udara uz moju ruku. Nasmejala se i ispunila prostoriju toplom, udarajućom stravom. – Sada, Burčard, pokaži joj kako se upotrebljavaju noževi.

Burčard ode do udaljenog zida, s vratima iznad njega na vrhu stepeništa. Spustio je pušku na pod i otkao svoje korice od mača, pa ih spustio pored puške. Onda je izvadio dugačak nož sa gotovo trougaonom oštricom.

Načinio je nekoliko brzih protezanja da bi opustio mišiće, a ja sam stajala zureći u njega.

Ja znam kako da upotrebljavam nož. Mogu dobro da ga bacam; to vežbam. Većina ljudi se plaši noževa. Ukoliko se pokažete voljnima da nekoga izrežete, oni vas se najčešće plaše. Burčard nije bio većina ljudi. Blago je povio kolena, držeći nož opušteno ali čvrsto u svojoj desnoj ruci.

– Bori se s Burčardom, animatoru, ili ovaj ovde umire. Cimnula mu je ruku, ali on nije kriknuo. Mogla je da mu iščaši rame i Edvard ne bi kriknuo.

Vratila sam nož u korice na desnom zglobu. Borba sa nožem u svakoj ruci možda izgleda zgodno, ali ja je nikada nisam stvarno savladala. Mnogi ljudi nisu. Hej, ni Burčard nije imao dva noža. – Je li ovo do smrti? upitah.

– Nećeš moći da ubiješ Burčarda, Anita. Baš luckasto. Burčard će te samo poseći. Tek da osetiš oštricu, ništa ozbiljno. Ne želim da izgubiš previše krvi. U njenom glasu je bio proktan

smeh, onda je nestao. Njen glas je puzao preko sobe poput vatrenog vetra. – Želim da vidim kako krvariš.

Sjajno.

Burčard poče da kruži oko mene, a ja sam se trudila da zadržim zid iza leđa. Napao me je, blesnuvši nožem. Ja sam ostala na mestu sagnuvši se da bih izbegla njegovu oštricu, zamahnula ka njemu dok se uvlačio. Moj nož pogodi prazan vazduh. On je stajao van mog dometa, gledajući me. Imao je šest stotina godina za vežbanje, manje ili više. Nisam mogla da nadjačam tako nešto. Nisam mogla ni da mu se približim.

Nasmešio se. Blago sam klimnula glavom ka njemu. On mi uzvrat klimanjem. Znak poštovanja između dva ratnika, možda. Ili to, ili se poigravao sa mnom. Pogodite za šta sam ja glasala?

Njegov nož je iznenada bio tu, isekavši mi ruku. Zamahnula sam ispolja i dokačila ga preko stomaka. Bacio se ka meni, ne od mene. Izbegla sam nož i oteturala se od zida. Nasmešio se. Prokletstvo, želeo je da me istera na otvoreno. Njegov zahvat je bio duplo veći od mog.

Bol u mojoj ruci je bio oštar i neposredan. Ali i na njegovom stomaku se pojavila tanka grimizna linija. Nasmešila sam mu se. Oči su mu se trgle, tek neznatno. Da li je moćnom ratniku bilo nelagodno? Nadala sam se da je tako.

Odstupila sam od njega. Ovo je bilo smešno. Umrećemo, komad po komad, oboje. Kog đavola. Napala sam Burčarda, zamahujući da isecem. To ga je iznenadilo, i on otkorači u nazad. Oslikala sam njegov stav i počesmo da kružimo po podu.

A onda sam rekla, – Znam ko je ubica.

Burčardove obrve se podigoše.

Nikolaos reče, – Šta si rekla?

– Znam ko ubija vampire.

Burčard je iznenada bio unutar moje ruke, isecajući mi košilju. Nije bolelo. Igrao se sa mnom.

– Ko? Nikolaos reče. – Reci mi, ili ću ubiti ovog čoveka.

– Svakako, – rekoh.

Zahari vrisnu, – Ne! Okrenuo se da bi opalio u mene. Metak prođe iznad glava. Burčard i ja se bacismo na pod.

Edvard kriknu. Upola sam se pridigla da bih potrčala ka njemu. Ruka mu je bila izvijena pod čudnim uglom, ali je bio živ.

Zaharijev pištolj opali dvaput, i Nikolaos mu ga oduze, bacajući ga na pod. Zgrabila ga je i svojim telom ga prisilila da se savije unazad u struku, dok ga je ona držala uz sebe. Glava joj ispali nadole. Zahari vrisnu.

Burčard je bio na kolenima, posmatrajući predstavu. Ja sam mu zabila svoj nož u leđa. udario je čvrsto i duboko. Njegova kičma se ukoči, jedna ruka pokuša da iščupa oštricu. Nisam čekala da vidim da li može to da uradi. Izvadila sam svoj drugi nož i zarila mu ga sa strane u grlo. Krv je lila niz moju ruku kada sam izvadila nož. Ponovo sam ga ubola, i on polako pade unapred, licem ka podu.

Nikolaos pusti Zaharija da pande i okrete se, lica umrljanog krvlju, s prednjim delom njene ružičaste haljine grimiznim. Krv je poprskala njene bele hulahopke. Zaharijevo grlo je bilo rastrgnuto. Ležao je hvatajući vazduh na podu, ali se još uvek kretao, živ.

Ona je zurila u Burčardovo telo, onda je vrisnula, divlji zvuk banši oluje koji je zavijao i odjekivao. Bacila se ka meni ispruženih ruku. Bacila sam nož na nju, ali ga je ona odbila od sebe. Udarila me je, silinom svog tela me bacajući na pod, dok se ona verala nam ene. Još uvek je vrištala, ponovo i ponovo. Držala mi je glavu na jednoj strani. Bez trikova uma, brutalnom

snagom.

Vrisnula sam, – Neee!

Pištolj opali i Nikolas se trže, jednom, dvaput. Podigla se s mene i ja osetih vetar. Uvlačio se u sobu kao da počinje oluja.

Edvard se oslanjao na zid, držeći pištolj koji je Zahari ispustio.

Nikolaos pođe ka njemu, i on isprazni pištolj u njeno krhko telo. Nije čak ni oklevala.

Sela sam i posmatrala je kako se kreće ka Edvardu. On baci ispražnjen pištolj na nju. Iznenada je bila na njega, prisiljavajući ga nazad na pod.

Mač je ležao na podu, visok gotovo kao ja. Izvukla sam ga iz korica. Bio je težak, nezgrapan, vukao mi je ruku nadole. Podigla sam ga iznad glave, upola oslanjajući ravni deo oštrice na svom ranu, i onda potrčah ka Nikolaos.

Ponovo je pričala visokim, pevuckavim glasom. – Nažiniću te svojim, smrtničē. Svojim!

Edvard vrisnu. Nisam mogla da vidim zašto. Podigla sam mač, a njegova težina ga je ponela dole i ukoso, kao što je i trebalo. Ujeo ju je za vrat sa jakim vlažnim udarcem. Mač je zagrebao po kosti i ja ga povukoh napolje. Vrh pade da bi zagrebao po podu.

Nikolaos se okrete ka meni i počē da ustaje. Podigla sam mač i zasekla napolje, zamahujući i telom sa njim. Kos je pukla i ja padoh na pod dok se Nikolaos rušila na kolena. Glava joj je još uvek visila na trakma mesa i kože. Trepnula je na mene i pokušala da ustane.

Vrisnula sam i zarila oštricu nagore svom snagom koju sam imala. Zahvatila ju je između grudi, i ja sam ustala trčeći s njom, zarivajući je unutra. Krv je počēla da lipti. Zabila sam je uz zid. Oštrica je prošla na njena leđa, grebući po zidu dok je ona klizila dole.

Pala sam na kolena pored tela. Da, tela. Bila je mrtva!

Pogledala sam ka Edvardu. Na njegovom vratu je bilo krvi. – Ujela me je, – on reče.

Ja sam hvatala vazduh, imala sam problema da dišem, ali je to bilo divno. Bila sam živa, a ona nije. Ona jebano nije. – Ne brini, Edvarde, pomoći ću ti. Ostalo nam je dosta Svete vode. Nasmēšila sam se.

Piljio je u mene jedan minut, onda se nasmejao i ja sam se nasmejala s njim. Još uvek smo se smejali kada su pacodlaci dopuzali iz tunela. Rafael, Kralj Pacova, zurio je u klanicu svojim crnim dugmadima od očiju. – Ona je mrtva.

– Ding dong, veštica je mrtva, – ja rekoh.

Edvard se nadoveza, upola pevajući, – Zla stara veštica.

Ponovo smo se sručili od smeha, a doktorka Lilian, sva prekrivena krznom, priđe da se pobrine za naše rane, prvo za Edvarda.

Zahari je još uvek ležao na tlu. Rana na njegovom grlu je počēla da se zatvara, koža da se povezuje. Preživēo bi, ako je to prava reč.

Uzela sam svoj nož s poda i doteturala se do njega. Pacovi su me postrali. Niko se nije mešao. Spustila sam se na kolena pored njega i iskidala rukav na njegovoj košulji. Ostavila sam gris-gris na vidiku. On još uvek nije mogao da priča, ali su mu se oči raširile.

– Sećaš li se kada sam pokušala da ovo dodirnem svojom sopstvenom krvlju? Zaustavio si me. Izgledalo je da se plašiš, a ja nisam razumela zašto. Sela sam pored njega i posmatrala kako se zalećuje. – Svaki gris-gris ima nešto što za njega moraš da radiš, za ovaj je to krv vampira, i nešto što ne smeš nikada da uradiš, ili magija prestaje. Puf. Ispružila sam ruku s koje je krv sasvim lepo curela. – Ljudska krv, Zahari; je li to loše?

Uspeo je da proizvede buku nalik, – Nemoj.

Krv je kapala niz moj lakaz i visila gusta i drhtava iznad njegove ruke. On nekako trznu glavom, ne ne. Krv je kapnula dole i kapnula mu na ruku, ali nije dodirnula gris-gris.

Celo njegovo telo se opustilo.

– Danas me nek rasi strpljenje, Zahari. Protrljala sam krv preko istkane trake.

Njegove oči zasvetleše, pokazujući beonjače. Napravio je mali daveći zvuk u svom grlu. Ruke mu zagrebaše po podu. Grudi mu se trgoše kao da ne može da diše. Uzdah izađe iz celog njegovog tela, dugačak šum daha, i on se umiri.

Proverila sam mu puls; ništa. Isekla sam gris-gris svojim nožem i gurnula ga u svoj džep. Komad ispunjen zlom.

Lillian priđe da bi mi previla ruku. – Ovo je samo privremeno. Biće ti potrebno ušivanje.

Klimnuh glavom i ustadoh.

Edvard pozva, – Kuda si pošla?

– Da uzmem ostalo oružje. Da pronađem Žan-Kloda. Taj deo nisam rekla naglas. Nisam verovala da bi Edvard razumeo.

Dva čoveka pacova su pošli sa mnom. To je bilo u redu. Mogli su da idu sa mnom sve dok se ne mešaju. Filip je još uvek bio skupljen u uglu. Ostavila sam ga tu.

Stvarno sam pokupila oružje. Prebacila sam mašinku preko ramena, a pušku zadržala rukama. Napunjenu da može da ubije medveda. Ubila sam hiljadu godina starog vampira. Neee, ne ja. Nikako.

Ljudi pacovi i ja pronađosmo odaju za kažnjavanje. U njoj se nalazilo šest kovčega. Svaki je imao blagosloveni krst na poklopcu i srebrne lance da drže poklopac nadole. U trećem kovčegu nalazio se Vili, u tako dupokom snu da je izgledalo da se nikada neće probuditi. Ostavila sam ga tako, da se probudi s dolaskom noći. Da nastavi svojim poslom. Vili nije bio loša osoba. A za vampira je bio izvanredan.

Svi ostali kovčezi su bili prazni, samo je poslednji još uvek bio neotvoren. Uklonila sam lance i spustila krst na tlo. Žan-Klod je zurio u mene. Njegove oči bile su ponoćna vatra, njegov osmeh nežan. U trenutku sam se setila prvog sna i kovčega ispunjenog krvlju, njega kako pruža ruku ka meni. Otkoračila sam, i on se podiže iz kovčega.

Čovek pacov ustuknu, šišteći.

– U redu je, – ja rekoh. – On je na nekin način na našoj strani.

Iskoračio je iz kovčega kao da se dobro naspavao. Nasmehio se i pružio ruku. – Znao sam da ćeš to uraditi, ma petite.

– Ti arogantni kučkin sine. Zabila sam mu kundak puške u stomak. Presavio se taman dovoljno. Udarila sam ga po vilici. Zateturao se unazad. – Izlazi mi iz uma!

Protrljao je lice, a na ruci mu je ostala krv. – Znakovi su stalni, Anita. Ne mogu da ih uzmem nazad.

Stiskala sam pušku dok me ruke nisu zabile. Krv je počela da curi niz moju ruku iz rane. Razmislila sam o tome. Za jedan trenutak premišljala sam da li da raznesem to savršeno lice. Nisam to uradila. Verovatno ću kasnije zažaliti.

– Možeš li bar da mi ostaneš van snova, ako ništa drugo? upitala sam.

– To već mogu. Žao mi je, ma petite.

– Prestani da me zoveš tako.

On slegnu ramenima. Njegova crna kosa je pod svetlošću baklje imala grimizne primese. Da ti stane dah. – Prestani da mi se poigravaš sa umom, Žan-Klod.

– Na šta to misliš? on upita.

– Znam da je ta nezemaljska lepota trik. Zato prestani.

– Ne radim ništa, – on reče.

– Šta to treba da znači?

– Kada budeš imala odgovor, Anita, vrati mi se, pa ćemo razgovarati.
Bila sam suviše umorna za zagonetke. – Ko ti misliš da si? Da ovako upotrebljavaš ljude.
– Ja sam novi gospodar grada, – on reče. Iznenada je bio uz mene, prsti mu dodirnuše moj obraz. – A ti si me postavila na tron.
Trgla sam se od njega. – Drži se dalje od mene neko vreme, Žan-Klod, ili ću, kunem ti se...
– Ubićeš me? on reče. Smešio se, smejao mi se.
Nisam ga upucala. A neki ljudi kažu da nemam smisla za humor.
Pronašla sam prostoriju sa zemljanim podom u kojoj je postojalo nekoliko plitkih grobova. Filip mi je dozvolio da ga povedem u prostoriju. Tek tada, dok smo stajali gledajući u sveže ispreturanu zemlju, okrenuo se ka meni. – Anita?
– Tiho, – ja rekoh.
– Anita, šta se dešava?
Počeo je da se priseća. Biše još življi kroz nekoliko časova, do tančina. Za dan ili dva će biti gotovo pravi Filip.
– Anita? Glas mu je bio visok i nesiguran. Mali dečak koji se plaši tame. Zgrabio me je za ruku, a njegova ruka je bila vrlo stvarna. Oči su mu bile još uvek savršeno braon. – Šta se dešava?
Podigla sam se na prste i poljubila ga u obraz. Koža mu je bila topla. – Potrebno ti je da se odmoriš, Filipe. Umoran si.
On klimnu glavom. – Umoran, – reče.
Povela sam ga do mekog tla. Legao je na njega, onda seo, divljih očiju, hvatajući me. – Obri!
On. . .
– Obri je mrtav. On ne može više da te povredi.
– Mrtav? Zurio je u svoje telo kao da ga tek sada vidi. – Obri me je ubio.
Klimnula sam glavom. – Da, Filipe.
– Plašim se.
Držala sam ga, trljala sam mu leđa u glatkim, besmislenim krugovima. Njegove ruke su me zagrlile kao da me nikada neće pustiti.
– Anita!
– Tiho, tiho. U redu je. Sve je u redu.
– Vратиćeš me nazad, zar ne? Povukao se unazad da bi mi video lice.
– Da, – rekla sam.
– Ne želim da umrem.
– Ti si već mrtav.
Zagledao se u svoje ruke, pomerajući ih. – Mrtav? prošaputao je. – Mrtav? Legao je dole na sve prevrnutu zemlju. – Vrati me nazad, – rekao je.
To sam i učinila.
Na kraju se njegovo lice opustilo, mrtvo. Potonuo je u grob i nestao.
Spustila sam se na kolena pored Filipovog groba i zaplakala.

Poglavlje 48

Edvard je imao iščašeno rame i dve slomljene kosti u ruci, plus jedan vampirski ujed. Ja sam imala četrnaest kopči. Oboje smo se oporavili. Filipovo telo premešteno je na lokalno groblje. Svaki put kada radim an njemu, moram da svratim i kažem zdravo. Iako znam da je Filip mrtav i

da ga nije briga. Grobovi su za žive, ne za mrtve. Oni nam daju nešto da se koncentrišemo, umesto na činjenicu da naši voljeni trunu ispod zemlje. Mrtve nije briga za lepo cveće i izrezbarene mermerne statue.

Žan-Klod mi je poslao dvanaest belih ruža s dugačkim drškama. Na karti je pisalo, – Ako si iskreno odgovorila na svoje pitanje, dođi da plešeš sa mnom.

Napisala sam Ne na poleđini karte i gurnula sam je ispod vrata Osuđujućih zadovoljstava u toku dana. Žan-Klod me je privukao. Možda me još uvek privlači. Pa šta? On je mislio da to menja stvari. Nije ih menjalo. Sve što je trebalo da uradim bilo je da posetim Filipov grob da bih to znala. Oh, dođavola, nisam morala da idem ni tako daleko. Ja znam ko sam i šta sam. Ja sam Dželat, i ja ne izlazim na sastanke s vampirima. Ja ih ubijam.